

Giới thiệu Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi

Cô gái mang sứ mệnh Sao Chổi kể về số phận thương tâm của một cô bé. Khi cô sinh ra cũng là lúc cha và bà nội mình qua đời, đến năm bảy tuổi thì mẹ của cô cũng bị hại chết. Cô được một người bạn thân của mẹ giúp đỡ và nuôi nấng. Từ đó, trong đầu cô toàn những ý nghĩ tiêu cực, muốn trả thù tất cả, nhưng, cuộc đời không đơn giản như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Alô,mẹ ạ? mẹ nói sao?vợ con sắp sinh ạ? nhưng chưa đến ngày sinh mà mẹ?..vâng,con sẽ đến ngay,mẹ đừng lo... - Vợ giám đốc sắp sinh sao?chúc mừng giám đốc nhé

-Cảm ơn cậu,nhưng cô ấy sinh hơi khó nên giờ tôi phải đến bệnh viện ngay

-Oh my god,mong là không có chuyện gì xảy ra,gám đốc đừng lo quá

-Cảm ơn mọi người,tôi đi đây....

-Ôi nhìn giám đốc khi lo lắng còn đẹp hơn bình thường đấy.Ôi tình yêu của em,sao anh kết hôn sớm vậy...

-Cô đứt mất dây thần kinh xấu hổ rồi à? vợ người ta đang trong lúc khó khăn vậy mà cô còn tâm trí để ý mấy chuyện vớ vẩn đó,thảo nào sắp U30 rồi mà vẫn không ai thèm rước

-Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi,anh làm gì mà quan trọng hóa vấn đề lên vậy? đúng là đồ chim lợn

-Con quạ đen kia,cô ăn nói từ tế giùm cái,đàn bà con gái gì mà...

-SHUT UP(câm miệng) lại cho tôi,tôi làm sao thì liên quan gì tới nhà anh,anh chả tốt đẹp hơn tôi là bao nhiêu đâu

-Cô...

Tại bệnh viện...

- M..ẹ..c...o...n...đ..a...u...q...u...á,nếu phải chọn một trong hai,bằng mọi giá mẹ phải cứu sống con gái con nha mẹ

-Con nói vớ vẩn gì vậy? con sẽ không sao đâu...Bác sĩ tới rồi,cố gắng lên nha con,chồng con đang tới,con phải gắng lên nha...

-Được rồi,người nhà bệnh nhân có thể ra ngoài rồi.Bà yên tâm chúng tôi nhất định sẽ cứu sống hai mẹ con

-Cảm ơn bác sĩ..

30 phút sau....

-Bác sĩ con tôi sao rồi?

-Bà yên tâm,ca mổ rất thuận lợi,người nhà có thể vào thăm cô ấy

-Cảm ơn bác sĩ

Alô,mẹ ạ? vợ con sao rồi mẹ?...Vậy ạ?cảm ơn trời đất,cuối cùng con cũng được làm bố rồi...con đang tới nhưng tắc đường quá,chắc con sẽ đến hơi muộn.Mẹ cảm ơn vợ con hộ con nhé,nói với cô ấy con rất may mắn khi có người vợ như cô ấy,cảm ơn mẹ,yêu mẹ nhiều,con cúp máy nha mẹ

PÍP...C...H...O...A...N....G...

Trong phòng hồi sức....

-Con sao rồi?

-Con ổn ạ,mẹ có thể cho con bế con gái con một chút không vậy mẹ?

-Con nói gì lạ vậy? tất nhiên là được rồi,nhưng con còn yếu lắm nên chưa bế con bé được đâu,mẹ để nó nằm cạnh con nhé

-Vâng,mà anh Dũng vẫn chưa đến à mẹ?

-Nó mới gọi,nói là tắc đường,sẽ đến hơi muộn,con không phải lo lắng gì đâu.à mà nó nhờ mẹ nói với con tiếng cảm ơn và nó cảm thấy rất may mắn khi có người vợ như con

-Anh ấy lúc nào cũng đùa được...nhưng sao tự nhiên anh Dũng lại nói như vậy?

-Nó buột miệng thôi,con không phải lo đâu,con yên tâm đi,con mới sinh xong phải giữ sức khỏe mà nuôi con nữa

-Vâng..

Oe oe oe....

-Sao tự nhiên cháu lại khóc vậy? nín đi bà thương mà,ngoan nín nha,đừng khóc nữa,cháu ngoan,nín nha,à cháu lại với mẹ nha,ngoan,ừm bà thương mà

Tít tít tít

Alô,con tôi đâu rồi?...Cậu là ai?sao lại cầm điện thoại của con trai tôi?con trai tôi đâu?....Cậu nói gì?con tôi gặp tai nạn? này cậu có nhầm lẫn gì không vậy? mau đưa điện thoại cho con tôi ngay nếu không tôi sẽ kiện cậu tội quấy rối...c...ậ...u...những lời cậu nói l...à...t...h...ậ...t... sao?...

Mẹ,ai gọi vậy? mẹ nói gì con không hiểu,anh Dũng làm sao?mẹ nói gì đi chứ...

D...ũ...n...g nó gặp tai nạn....không đúng,không thể như vậy,mẹ phải đi tìm nó,mẹ phải...

Mẹ,mẹ sao vậy này?mẹ tỉnh lại đi,bác sĩ,bác sĩ,cứu mẹ tôi bác sĩ,bác sĩ....

-Hai người sao vậy?mẹ,anh Dũng mọi người đi đâu vậy? anh Dũng anh nói gì đi chứ,anh bế con đi,nó rất giống anh,sao 2 người không ai nói gì vậy? Đừng đi,đừng đi...

-Cô tỉnh rồi sao? cô ổn chứ

-mẹ và chồng tôi đâu,họ đâu rồi y tá? vừa nãy họ còn ở đây mà,mà hình như tôi mơ thấy điều gì đó rất khủng khiếp....Cô nói đi,họ đâu rồi?

-Cô bình tĩnh chút đi,họ....họ đã đi xa rồi..họ...họ đã đi rồi

-Đi đâu? tôi muốn đi tìm họ.Con gái tôi đang cần họ,cô nói đi họ đâu rồi

-H...ọ...qua đời rồi,chồng cô gặp tai nạn,còn mẹ chồng cô phát bệnh tim nên...

-Cô im đi sao lại vậy được,không thể,cô nói dối,gọi bác sĩ ngay cho tôi,tôi phải đi tìm họ,cô nói dối,sao cô có thể bịa đặt tôi như vậy được,tôi muốn ra ngoài,gọi bác sĩ cho tôi

-Cô mới sinh đang rất yếu không thể ra ngoài,cô phải bình tĩnh,phải can đảm lên,con gái cô đang rất cần cô,cô có mệnh hệ gì thì con gái cô phải làm sao?

-Con gái tôi...Nó đâu rồi?thà tôi ra,để tôi đi,tôi phải đi,tôi phải tìm mẹ....

-cô,cô làm sao vậy?đừng làm tôi sợ,cô tỉnh lại đi.Bác sĩ,bệnh nhân ngất rồi,bác sĩ,bác sĩ.....

Chào mọi người,có thể đọc xong

THANKS ALL!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

7 năm sau..... Trên một ngọn đồi cao được bao bọc bởi một rừng lau bát ngát,một người phụ nữ mặc váy đen,mái tóc dài đang đứng trước 2 nắm mồ khá sạch sẽ,tay cầm những cành hoa lưu ly tím.....

-Mẹ,anh Dũng.Mới đó đã 7 năm trôi qua.Hai người ở bên đó vẫn khỏe chứ? Sáng đó mọi người vẫn sống tốt chứ? Minh Anh cũng đã lớn rồi,con bé rất giống anh.Em xin lỗi vì không dẫn con bé đến đây,chi có thể mang ảnh của con cho anh.Anh không giận em chứ?Hôm nay là sinh nhật nó,cũng là ngày nhắc em nhớ lại những kí ức đau buồn nhất...em không muốn con bé trông thấy mẹ nó trong bộ dạng tiều tụy thế này,càng không muốn gọi lại trong đầu nó những lời cay nghiệt của người khác khi nói nó là sao chối hận chết hai người....7 năm qua có lẽ con bé là người thiệt thòi nhất khi không một lần được bố mình bông bế,cưng nựng như những đứa trẻ khác,lại bị người đời nhìn nó bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.Con bé làm gì sai mà phải chịu nhiều bất công như vậy?Giá anh và mẹ không bỏ nó mà đi thì tốt biết mấy.....Nói đến đó người phụ nữ bật khóc,cành hoa trong tay cũng bị siết chặt lại...

Bao ngày mẹ ngóng,bao ngày mẹ trông,bao ngày mẹ mong con chào đời.....

-Minh nghe này Nhiên...Cậu nói sao không tìm thấy Minh Anh? cậu tìm kĩ lại chưa?...Được rồi mình sẽ đến ngay...

-Minh Anh không biết đi đâu rồi,gì em phải đi tìm con,hai người khôn thiêng phải che chở nó không có chuyện gì xảy ra nhé,nếu nó có chuyện gì chắc em không sống nổi mất....

-Sao rồi thấy nó chưa?

-Minh tìm hết rồi mà không thấy,cô giáo báo nó bỏ về sớm 20 phút

-Có chuyện gì xảy ra sao?mà sao nó về không ai gọi cho chúng ta vậy? cô giáo đâu rồi,tớ cần nói chuyện với cô ấy

-Cậu bình tĩnh đã.Minh nghe nói hôm nay bọn bạn của Minh Anh lại trêu nó là sao chối hận thân,còn báo nó nếu không muốn làm người khác liên lụy thì biến đi nên nó mới biến mất như vậy...

-Minh thật không hiểu nổi sao bọn nó mới có tí tuổi mà đã ăn nói độc địa như vậy rồi,nếu để mình biết đứa nào nói như vậy thì mình sẽ không tha

-Thôi bây giờ quan trọng là tìm được con bé,cậu bình tĩnh đi.Mà cậu thử nghĩ xem con bé có thể đi đâu được?

.....À đúng rồi,mình nhớ có một lần bị mình mắng nó liền bỏ ra cánh đồng hoa lưu ly cạnh con sông.Chúng ta thử đến đó luôn đi

-Được rồi,mong chúa phù hộ nó đang ở đó....

-Cậu nhìn kia...hình như là Minh Anh phải không?

-Cảm ơn Chúa,đúng là nó rồi

-Khoan đã,cậu phải bình tĩnh khi gặp nó nha,không được làm nó sợ...

-Minh biết rồi cậu không phải lo đâu

Hức hức...h.ứ....c...

-Minh Anh..

Nghe tiếng mẹ,nó giật mình quay lại,đôi mắt to tròn đẫm nước mắt,tự nhiên nó khóc nức lên....

-Mẹ...mẹ ơi..h.ứ...c....mẹ dẫn con lên thiên đường gặp bố đi,bọn nó bảo con không có bố,con hại chết bố và bà nội,bọn chúng nói con là sao chổi...h...ứ...c....mẹ ơi sao con lại hại chết bố?mẹ dẫn con đi tìm bố đi,mẹ bảo bố yêu con,con không hại chết bố mà nhưng sao ai cũng nói con là sao chổi hờ mẹ...hứchức

-Con tôi...mẹ xin lỗi con nín đi,mẹ xin lỗi...

-Cậu thôi ngay đi sao lại khóc trước mặt con nít như vậy.Minh Anh nghe lời đi,nín đi con.Bọn nó đều là những đứa trẻ hư nên mới nói với con như vậy,con đừng để ý bọn chúng.mai đi sẽ gặp bố mẹ mấy đứa đó nói chuyện,con đừng khóc nữa

-Con không sao đâu,di đừng đi gặp bố mẹ mấy bạn đó,con không muốn bọn nó nghĩ con là đồ mách lẻo đâu..hứchức

-Được rồi,hai mẹ con ngồi dậy đi,trời cũng sắp tối rồi

.....Cảm ơn cậu nhiều lắm.Nhiên,nếu không có cậu thì chắc mình sẽ không bao giờ được như hôm nay

-Đừng nói như vậy Lan.Ai bảo bọn mình là bạn thân kia chứ.Thôi đi nào muộn rồi đây....

Ánh mặt trời tắt dần,không gian tĩnh mịch bao trùm tất cả,chi còn tiếng gió khẽ đưa trên cánh đồng lưu ly bát ngát.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tại công ti thiết kế thời trang F&F

-Tổng giám đốc Kiều,gám đốc Lâm của công ti H&P đến rồi.Anh ấy đang đợi cô ở phòng họp

-Tôi biết rồi,mang tài liệu đã chuẩn bị vào phòng họp cho tôi

-Giám đốc Lâm đã để anh phải chờ lâu rồi.Đây là tài liệu về dự án mới của công ti tôi,mong rằng hai công ti của chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp

-Cô Kiều cô nói quá lời rồi,cô biết là tôi luôn xem công ti của chúng ta là một mà,chả nhẽ cô chưa suy nghĩ về đề nghị của tôi sao?

-Đây là nơi làm việc mong anh đừng nói những chuyện ngoài lề ở đây

-Được rồi,tôi đồng ý với bản hợp đồng này.....

-Anh không định xem qua mà đã kí rồi sao? Anh không sợ có điều khoản bất hợp lệ ở trong đó sao?

-Cô biết tôi luôn tin cô mà Kiều Lan....Tôi nghĩ mình sẽ không đặt niềm tin nhầm người

-Cảm ơn anh vì đã hợp tác,tôi xin lỗi nhưng giờ tôi có việc phải đi trước,chào anh,hẹn gặp lại

-Ok,tôi sẽ đợi...

-Minh nghe này Nhiên,Ừ mình đang đi đón Minh Anh...Minh biết rồi mà,mẹ con mình sẽ ghé nhà cậu ăn tối mà,yên tâm đi,Ừ vậy nhé,bye

-Ồ,mẹ.hôm nay mẹ đến muộn vậy?Mẹ ơi đây là chú....

-Sao anh lại ở đây giám đốc Lâm?

-Đừng gọi tôi là giám đốc nữa,nghe xa lạ lắm với lại đây không phải công ti

-Mẹ quen chú hả mẹ? chú tốt lắm mẹ ạ.Hồi nãy các bạn trên con may mà có chú bên nên mấy bạn đó không dám trên con nữa

-Vậy à?....Cảm ơn anh nha

-Không có gì tôi nghĩ mình nên bảo vệ con bé từ giờ...Như cô thấy đó,con bé khi sinh ra đã không có bố bên cạnh và nó rất cần một chỗ dựa vững chãi...

-Tôi hiểu anh muốn nói gì..Cũng muộn rồi thôi xin phép anh mẹ con tôi về trước đây

-Chào chú tốt bụng nhé,hẹn gặp lại chú.Cháu cảm ơn chú nhiều lắm

-ừ hai mẹ con về cẩn thận nhé

-Minh Anh con quen chú lâu chưa?

-ạ...cũng khoảng 1 tuần rồi ạ.chú nói là chú có người cháu học ở trường con...chú tốt lắm dù không biết con nhưng chú vẫn bênh vực con khi con bị bắt nạt.Con xin lỗi vì không nói sớm cho mẹ,mẹ đừng giận con nhé,con hứa từ nay sẽ không nói chuyện với người lạ nữa...

-Không sao đâu,mẹ không giận con đâu,với lại mẹ và chú cũng quen nhau mà...Chú có nói với con điều gì không?

-Chú chỉ hỏi tên con và hỏi nhiều chuyện linh tinh thôi ạ,à chú còn khen con dễ thương nữa mẹ ạ..mà mẹ ơi chú bảo chú là người được bố nhờ xuống đây bênh vực,bảo vệ con là thật hả mẹ?

-Chú nói vậy à?

-Vâng,con hỏi chú có biết bố không chú liền bảo như vậy.Có thật thế không hả mẹ?

.....Hôm nay đi Nhiên nấu nhiều món con thích lắm đấy,con được đi yêu quá nha

-Hihi,nhưng con vẫn yêu mẹ nhất mà....

Lan khẽ cười,đầu óc cô đang suy nghĩ tới những gì con gái nói,tự nhiên cô cảm thấy tim mình hơi đau,những kí ức giữa cô và người chồng đã mất bỗng từ đâu ùa về....

-Con ăn xong rồi,con ra xem phim hoạt hình nhé mẹ

-ừ nhớ không được ngồi gần TV quá đâu đấy

.....

-Cậu nói sao? Lâm tổng ngờ ý muốn làm cha của Minh Anh sao? Anh ta chỉ mới biết cậu khoảng 4 tháng thôi mà

-Ừ,mình muốn từ chối anh ta nhưng anh ta lại luôn có ý nhắc mình nhớ đến hoàn cảnh của Minh Anh.Anh ta nói đúng,con bé đã rất thiệt thòi...

-Ý cậu là cậu đồng ý yêu cầu của anh ta sao?

-Cậu nghĩ sao

-Um,Thật lòng mình cũng muốn Minh Anh có một người bố có thể bảo vệ,che chở cho nó nhưng mình lại không tin Lâm Hải Nam lắm...mà thôi có lẽ mình đã nghỉ quá rồi,biết đâu anh ta là người mà Dũng nhờ đến đây bảo vệ hai người thì sao

-Cậu sao vậy?cậu khóc đó à? Mình xin lỗi mình không có ý nhắc tới Dũng đâu,mình xin lỗi nha Lan

-Không sao đâu tự nhiên mình cảm thấy hơi đau lòng thôi....

-Dù sao mình vẫn luôn ủng hộ quyết định của cậu Lan à...

-Cảm ơn cậu.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

1 năm sau..... -Cậu chuẩn bị xong chưa Lan? bên nhà họ Lâm chuẩn bị tới nơi rồi đấy

.....

-Woa xem mẹ con kia Minh Anh.Mẹ thật đẹp đúng không?

-Mẹ đẹp quá,chú Lâm thấy chắc ngạc nhiên lắm

-Sao lại gọi là chú? con phải gọi là bố mới đúng chứ Minh Anh?

-Nhưng con quen rồi,với lại chú bảo con từ từ gọi chú là bố cũng được.Mẹ,ngày trước khi lấy bố mẹ cũng đẹp vậy hả?

-Minh Anh dĩ nhiên là mẹ con luôn xinh đẹp rồi.Thôi con ra ngoài chút nhé,đi có chuyện muốn nói với mẹ con

-vâng ạ,bye bye cô dâu mẹ.hihi

-Lan cậu sao vậy? cậu lại khóc đấy à?hôm nay là ngày vui của cậu nếu họ Lâm kia biết cậu khóc thì sẽ không tốt đâu

-Mình xin lỗi,mình hiểu ý cậu mà.Nhưng mình không ngờ lại có ngày mình đi bước nữa...mới đó mà đã 7 năm trôi qua,mình vẫn còn nhớ cái ngày bước vào lễ đường với Dũng,hôm nay

cũng trong bộ váy trắng này nhưng mình lại đi cùng người khác....Nhiên,cậu có nghĩ mình làm vậy là đúng không?

-Cậu biết là mình luôn tin tưởng mọi quyết định của cậu mà,mình hy vọng cuộc hôn nhân lần này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa

-Cảm ơn cậu vì tất cả....

-Nhà trai đến rồi,xuống thôi Lan

Tại trường tiểu học The Moon...

-Hoàng Minh Anh à từ giờ phải gọi là Lâm Minh Anh mới đúng chứ nhỉ. nghe nói mày có bố mới rồi,chúc mừng nha

-Cảm ơn

-Nhưng bọn tao hy vọng ông bố mới của mày sẽ không bị sao chổi mày khắc chết nữa.hahaha

-Mấy cháu đang nói gì vậy? Sao lại có thể nói chuyện với bạn mình như vậy? Mấy đứa học lớp nào hả?

-Bọn cháu chỉ nói sự thật thôi.Mà chú à bố mới của nó à? Chúc chú may mắn thoát khỏi sao chổi nhé

-Nếu mấy đứa còn không xin lỗi và nói chuyện kiểu đó nữa thì chú dám chắc cả gia đình mấy đứa sẽ ra ngoài ăn xin đấy

-Chú muốn dọa trẻ con sao?....

-Im đi cậu không biết gì à chú ấy là chủ công ti bố mẹ chúng ta đang làm việc đấy

-Chúng cháu xin lỗi,từ nay chúng cháu sẽ không trêu chọc Minh Anh nữa,chú đừng nói bố mẹ bọn cháu về chuyện này nha

-được rồi chú hy vọng đây là lần cuối chú gặp mấy đứa trong hoàn cảnh này

-Cảm ơn chú,xin lỗi nha Minh Anh....

-không sao đâu,mình quen rồi mà,mấy cậu về trước đi

.....

-Cảm ơn chú

-Không có gì,dù sao cũng đã là người nhà mà,cháu đừng đưng đến việc gì cũng cảm ơn như vậy đâu

-Dạ vâng cháu biết rồi

-Minh Anh này đến bao giờ cháu mới chịu gọi chú một tiếng bố vậy?

-Cháu....

-mà thôi chú sẽ không ép cháu,mà muộn rồi chúng ta về thôi

-Cái gì? lại bị trả hàng sao? Nhưng rõ ràng chúng ta đã kiểm tra rất kĩ rồi cơ mà sao lại có sai sót về thiết kế vậy?...Tôi biết rồi,gìoi tôi đang bận,chiều chúng ta sẽ nói tiếp

-Chuyện gì vậy Lan? công ti lại có chuyện à?

-vâng,không hiểu sao thời gian gần đây công ti em liên tiếp gặp trục trặc,nhiều hợp đồng bị hủy bỏ,phải đền bù 1 số tiền khá lớn,mà nguồn vốn của công ti sắp cạn..

-Em yên tâm đi,anh sẽ giúp em mà.Giá mà em nghe anh hợp nhất 2 công ti với nhau thì chắc sẽ không có chuyện công ti bị hủy hợp đồng

-Em biết H&C là tập đoàn rất mạnh nhưng anh biết lý do em không đồng ý sáp nhập F&F là gì mà....

-Lan à anh biết nhưng đây không phải là lúc em thực hiện nguyện vọng của Dũng khi sống,em không nghĩ Dũng đã nhầm khi nghĩ rằng sẽ phát triển F&F mà không phải dựa dẫm vào người khác sao?

.....

-Anh xin lỗi anh không cố ý đâu,em đừng hiểu nhầm

-Em hiểu ý anh mà,em sẽ bán 1 ít cổ phần của mình để bồi thường vụ thua lỗ lần này.Anh không phải lo cho em đâu..em xuống nhà trước đây...

-Alô,cậu làm tốt lắm,mọi chuyện đang diễn ra theo đúng kế hoạch...yên tâm tôi sẽ trả công cho cậu xứng đáng mà.....

Người đàn ông nói xong liền cúp máy,đôi mắt lóe lên một ánh đồ nực chết chóc,khỏe miệng khẽ cong lên.....

-cái gì cậu đã bán tiếp 5% cổ phần của mình sao?Lan à cậu điên rồi,nếu tiếp tục như vậy mình nghĩ cậu sẽ mất chức tổng giám đốc thôi

-Mình biết nhưng mình không còn cách nào khác,mình không muốn công ti phải phá sản

-Tên họ Lâm kia không giúp đỡ cậu sao?

-Dĩ nhiên là anh ấy muốn giúp nhưng mình đã từ chối,F&F là do anh Dũng lập ra mình không muốn để người khác nhúng tay vào chuyện của công ti...

-Cậu điên mất rồi,Lâm Hải Nam là chồng cậu vậy mà cậu nói là người khác sao? mình nói điều này có thể không đúng nhưng nếu hiểu theo đúng hiện tại bây giờ thì cậu chẳng phải cũng đã gả cho người khác rồi sao? cậu cũng đã làm dâu họ Lâm rồi....

-Mình biết nhưng mình.....

-xin lỗi mình không kiểm chế được,Phần nợ còn lại mình sẽ giúp cậu trả,cậu đừng bán cổ phần nữa nếu không muốn mất F&F

-Mình biết rồi cảm ơn cậu,mình nhất định sẽ báo đáp cậu,mình nợ cậu nhiều quá....

-Đừng nói như vậy chúng ta không chỉ là bạn tốt mà còn là chị em nữa mà,thôi mình có việc phải đi trước đây,mình sẽ gửi tiền vào tài khoản cho cậu và mình sẽ giúp cậu điều tra nguyên nhân dẫn đến hợp đồng bị hủy

-Không cần đâu mình tự giải quyết được mà....

-Dựa vào cậu ư Kiều tiểu thư,mình nghĩ tốt nhất mình nên ra tay thì hơn

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tại quán cà phê X.... -Nhiên,cậu tìm ra được manh mối gì chưa vậy?

-Tạm thời thì vẫn chưa nhưng có chuyện này mình thấy rất lạ. Mình nghe nói dạo gần đây một nhân viên của H&C có mua một số cổ phần mà cậu bán ra

-Một nhân viên của H&C? cậu đùa mình chắc,khoan chưa nói đến công ti đó của ai,nhưng chuyện một nhân viên bình thường có thể mua được cổ phần của F&F là rất khó tin,trừ khi nhân viên đó thuộc dạng máu mặt.Mà cậu nghe tin này ở đâu vậy?

-Mình cho người dò la và tình cờ nghe được người ta bàn tán về chuyện một người phụ nữ nói chồng mình mua cổ phiếu và cô ta sắp đòi đòi

-Thật vô lý

-Mình cũng không tin nhưng cũng đã cho người điều tra rồi. Gần đây người đàn ông đó thường xuyên biến mất không lý do,tài khoản cũng mới nhận được một số tiền khá lớn nhưng mình không thể tìm ra ai là người gửi,mình nghĩ đây là một âm mưu...

-Xem ra cậu đúng là 1 hacker chuyên nghiệp rồi đấy,điều tra được cả tài khoản người khác.Cậu nghĩ chuyện này liên quan đến H&C?

-Mình không có ý đó mình chỉ nói vậy để cậu cảnh giác cao hơn thôi. à mà chuẩn bị đến sinh nhật 7 tuổi của Minh Anh rồi nhì

-Ừ sang tuần,cậu chọn quà cho nó chưa?

-Cậu hỏi làm gì?

-Biết không được à?

-Thôi không nói với cậu nữa mình có việc đi trước đây

.....

-Cái gì? có người đến điều tra gia đình cậu ta sao? Tôi biết rồi .Kiều Lan xem ra cô cũng thông minh đấy chứ,ván bài này cần phải kết thúc sớm hơn tôi dự định rồi

.....

-Lan hả? em có bận không?

-Không có chuyện gì sao?

-Anh để quên tập tài liệu ở nhà em có thể mang nó đến khách sạn Y,phòng 203 không?

-Anh gặp đối tác ở khách sạn sao?

-Này đừng suy diễn lung tung,mang đến hộ anh nhanh lên nhé

-Được rồi

.....

-Cốc cốc...

-Anh đang ở đâu vậy? em đến rồi

-Bọn anh đang trong phòng em mở cửa vào nhé,mật khẩu là....

Anh Nam,sao không thấy ai hết vậy.Á.....

15 phút sau....

-Tôi đang ở đâu thế này.á sao đau cổ vậy chứ,ơ đồ của tôi đâu? Á....á anh là ai? anh làm gì tôi thế này?

-Người tình của cô mà cô không nhận ra sao Kiều Lan?

-Anh Nam...có chuyện gì xảy ra vậy? sao em không nhớ gì cả.mà phải rồi anh nhờ em mang tài liệu đến....Có phải anh gài bẫy tôi không Lâm Hải Nam?

-Tôi gài bẫy em? em nói gì lạ vậy? em cùng người tình vào khách sạn sao lại nói là bị tôi gài bẫy.tôi còn giết mình khi biết vợ mình phản bội nữa mà

-Cậu ra ngoài trước đi,cậu làm tốt lắm

-LÂM HẢI NAM

-Em đừng nóng, cùng người tình cầm súng chồng còn dám quát tôi nữa sao? Tự xem đi

-Mấy cái ảnh này là... sao anh lại làm vậy với tôi hả?tất cả đều là âm mưu của anh đúng không? tôi đã làm gì sai? anh nên nhớ tôi vẫn là vợ anh...

-Vợ,hahah,thật nực cười,vợ thì đã sao? phải công nhận em chụp hình nhìn rất đẹp.em chỉ làm duy nhất 1 điều sai chính là kết hôn với tôi

-Anh nói gì?ý anh như vậy là sao?Rốt cuộc anh là ai?

-Em hỏi chồng mình là ai ư?e quan hệ ngoài luồng nhiều quá đến nỗi quên cả chồng mình sao?

-Anh không xứng là chồng tôi,rốt cuộc anh hại tôi đến nông nỗi này là vì cái gì?anh tiếp cận tôi là muốn gì?

-Không phải vì em thì em nghĩ là vì cái gì? nếu không muốn tất cả thứ dơ bẩn này của em lên báo thì hãy bán hết cổ phần em đang có cho tôi nếu không...

-Hóa ra đó là lý do mà anh muốn lấy tôi thậm chí dùng mọi thủ đoạn,vậy mà tôi cứ tưởng anh vì thương hại mẹ con tôi,tôi đúng là quá ngu ngốc mà

-Em đừng nói như vậy,con gái em rất dễ thương nhưng thật không may nó lại là con của kẻ thù tôi và em lại là người vợ 'thủy chung' của hắn

-Kẻ thù?anh đang nói cái quái gì vậy

-Hoàng Nhật Dũng chính là kẻ thù của tôi,chắc hắn vẫn chưa cho em biết về quá khứ dơ bẩn của hắn đúng không? 9 năm về trước tôi chỉ là một nhân viên quèn nhưng may mắn lại có một người vợ xinh đẹp,hết lòng vì tôi.cô ấy làm thư kí cho hắn và sau một lần đi bar với bạn bè hắn đã làm nhục cô ấy....

-Câm miệng của anh lại,Dừng không phải loại người đó....

-Cô mới là người nên câm lại,nếu không muốn bị tôi cắt lưỡi thì cô nên câm miệng lại cho tôi. Sau hôm đó cô ấy như người mất hồn không ăn không uống,không hề nói chuyện,ban đầu tôi còn tưởng cô ấy bị ốm,nhưng đến khi hắn đến xin lỗi tôi mới biết nguyên nhân,hắn nói hắn bị bỏ thuốc kích dục,hắn nói hắn sẽ có trách nhiệm với cô ấy nhưng hắn tưởng hắn đang diễn tuồng chác.....một thời gian sau cô ấy tự tử và ra đi mãi mãi,trước lúc chết cô ấy để lại một bức di thư cho tôi nói là cô ấy xin lỗi,cô ấy không còn xứng với tôi nữa.....Kể từ lúc đó Lâm Hải Nam đã chết....tôi đã thề sẽ bắt hắn và người hắn yêu nhất trả giá gấp hàng vạn lần,nhưng thật đáng tiếc hắn lại chết sớm quá và tôi chỉ còn cách cướp đoạt,hành hạ những gì của hắn còn sót lại bao gồm cả mẹ con cô

-Anh đúng là đồ ác quỷ,anh thật đáng ghê tởm,tôi thật quá ngu ngốc khi để anh lừa dối như vậy,anh nên xuống địa ngục mới đúng....

bóp....

-Cô câm miệng lại cho tôi,cô không có quyền nói tôi như vậy,cô cũng chỉ là một con đàn bà lăng loàn mà thôi

-Anh đúng là một con qui đội lớp người,có chết tôi cũng không để anh toại nguyện,muốn làm gì thì làm đâu

-Dựa vào cô ư? một đứa nhỏ còn lớn trong cô nhi viện mà dám nói chống lại tôi sao? à mà cô có từng nghĩ sẽ vui biết bao nếu tôi chuyển sang con gái cô không nhỉ

-Nếu anh dám đụng đến con tôi,có chết tôi cũng không tha cho anh

-Vậy cô thử đi....Đến trường đón con nhỏ Minh Anh cho tôi....

-Anh muốn làm gì? tôi xin anh đừng làm hại đến nó.dù sao nó cũng đã từng là con của anh mà.chuyện của người lớn tôi xin anh đừng nó vào,nó không có lỗi trong chuyện này...

-Vậy sao vợ tôi không làm gì sai cũng bị chồng cô hại chết?Người đâu bịt miệng cô ta lại mang về nhà cho tôi

-Tôi xin anh hãy tha cho con bé,tôi cầu xin anh,anh đối xử với tôi thế nào cũng được nhưng xin anh đừng làm hại đến nó...

-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tại biệt thự của Lâm gia.....-Á...buông tôi ra đồ quái vật,tôi đúng là có mắt như mù nên mới chấp nhận lấy một con qui như anh

-Giờ cô mới biết sao? xem ra cũng quá muộn rồi đây,à cho cô biết điều này,tôi có thể làm những việc còn hơn cả ác qui đấy.Nhưng cô yên tâm tôi sẽ để cho con gái của chúng ta trải qua

trước.hahaha

-LÂM HẢI NAM anh không phải con người có chết tôi cũng không để cho anh làm hại đến con gái tôi

-Vậy sao? tôi thật sự muốn biết cô sẽ làm gì được tôi đây...Người đầu mang thêm một vài món đồ chơi vào nhà kho cho con gái tôi,tôi không muốn nó ở một mình đâu,chắc nó đang sợ lắm

-Anh muốn làm gì? Nó chỉ là một đứa trẻ,chẳng lẽ anh đối phó cả với một đứa trẻ sao?thật vô si

Bóp....

-Câm miệng lại cho tôi,cô nên nhớ rằng những điều tôi làm chưa bằng một góc mà nhà họ Hoàng mấy người làm đâu. Nếu cô muốn con cô có thể sống sót đến ngày mai thì im miệng lại cho tôi,đừng chọc tức gia tôi tức giận nếu không.....

Hắn vừa nói vừa bóp chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay,làm chiếc cốc vỡ vụn....

-Tôi xin anh,tôi sẽ chuyển hết cổ phần của tôi cho anh,xin anh đừng làm hại con tôi,tôi van anh,tôi sẽ thay anh Dừng trả hết nợ cho anh chỉ xin anh....

-Câm miệng,tôi không có hứng thú trao đổi với cô,trước sau gì F&F cũng thuộc về tôi thôi. Cô nói cô sẽ trả nợ cho tôi? hư, cô nghĩ mình có thể sao?

-Nhất định tôi sẽ làm được chỉ cần anh nói anh muốn gì

-Làm vợ tôi sống lại cô làm được không?

-Anh điên rồi

bóp....cô nghĩ cô là ai mà dám ăn nói với tôi như vậy,à tự nhiên tôi nghĩ ra 1 việc còn vui hơn ngồi đây nói chuyện phiến với cô...Đưa cô ta đi

-Anh muốn đưa tôi đi đâu?

-Cô yên tâm cô là vợ tôi nên tôi sẽ không làm gì hại cô đâu,tôi đưa cô đi gặp con gái chúng ta.chả nhẽ cô không muốn sao?

-Con gái tôi? mấy người đã làm gì nó rồi?

HAhahaha.....

-Chú ơi sao chú dẫn cháu vào đây vậy?hức,chú đưa cháu về với mẹ đi mẹ đang lo cho cháu lắm...

-Câm miệng đồ nhãi ranh

-Cháu sẽ nói với bố chuyện này....

-Mày uy hiếp tao sao? bóp.....giờ khác rồi mày nghĩ tao không dám làm gì mày sao? nếu không muốn chết thì khôn hồn câm miệng lại cho tao...suýt quên,ông chủ sợ mày buồn bảo tao đưa cái này cho mày...mày từ từ chơi nhé...

-Chú ơi chú đi đâu vậy?trong này hơi tối,cháu sợ lắm chú ơi,chú đừng đi,chú....

-Mẹ ơi huhu mẹ đang ở đâu vậy,mẹ ơi con sợ,huhu,mẹ ơi...

Trong chiếc túi tên đó để lại một con rắn mình đầy loang lổ đang chui dần ra....

-Á,hứchức,mẹ ơi cứu con,mẹ ơi,rắn,rắn.....,rắn,con sợ rắn...

Nó sợ tới mức tái xanh mặt mũi,tim đập loạn nhịp,không hề biết mình đang nói gì.....

-Là tiếng của Minh Anh,anh đã làm gì nó,Minh Anh Minh Anh

-Giữ cô ta lại,cô đừng sốt ruột,kịch hay vẫn chưa hạ màn mà

-Tôi nguyên rủa anh đồ quái vật,có thành ma tôi cũng không tha cho anh

Bóp....nếu không muốn nhặt xác con cô thì câm miệng lại cho tôi

.....

-Minh Anh,con nghe mẹ gọi không? Minh Anh

-m...ẹ....mẹ...

-Con sao vậy?trả lời mẹ đi,mẹ xin con đó Minh Anh.tôi van anh,anh mở cửa ra đi,tôi quí xuống van anh,xin anh cứu nó,tôi van anh....

-Chắc,nhìn em lúc này tôi thật sự đau lòng đấy vợ à.Em muốn gặp con hả? được rồi,mở cửa....

Cánh cửa vừa mở,một cảnh tượng cô cùng đáng sợ hiện ra...Một cô bé mặt mũi trắng bệch đang nằm bất động,bên cạnh là một con rắn to,loang lổ màu sắc đang cuốn chặt cổ cô bé....

-MINH ANH,LÂM HẢI NAM anh là đồ cầm thú,Minh Anh..

-Ngăn cô ta lại...

-Tôi không có ý đó...Cô muốn gì ở tôi?

-Rất có khí phách....tôi chỉ muốn biết ông đến Lâm gia làm gì

-Chuyện đó....

-Nếu ông không muốn nói tôi cũng không ép...

-cảm ơn cô

-Nhưng tôi nghĩ ông đã sống trên đời hơi lâu rồi đấy,cũng đã đến lúc....vừa nói Sam vừa xoay con dao trên tay....

-Tôi..tôi nói. Thật ra con gái của ông lâm bị rắn cắn, và ông ấy muốn tôi đến kiểm tra cho cô ấy....

-Ý ông là H.... Lâm Minh Anh? con bé bị sao? nặng lắm không?

-Cô ấy không sao.chỉ vì quá hoảng sợ nên mới ngất đi như vậy thôi,con rắn ấy đã được nuôi dưỡng nên đã bị rút nọc độc...

-Nhà họ Lâm có rấn bò vào sao? thật khó tin. vậy khi vào đó ông có gặp mẹ của Minh Anh không?

-Ý cô là giám đốc Kiều Lan sao? không chỉ có mình Lâm tiểu thư và giám đốc...

-Được rồi,ông có thể đi nhưng nếu muốn sống thì hãy ngậm miệng lại

-Tôi hiểu mà, chào cô

.....

-Jame lâu ngày không gặp,anh vẫn ổn chứ?

-Ừ cô thì sao Sam?

- Vẫn vậy...hôm nay tôi hẹn anh ra đây vì tôi muốn nhờ anh 1 việc

-Chỉ cần tôi có thể làm tôi sẽ giúp

-Tôi muốn mượn 1/3 người của Red Wall

-Cái gì cô không đùa chứ?

-Anh nghĩ tôi đang đùa sao?

-Cô cần nhiều người như vậy là muốn làm gì?

-Cứu người

-Kiều Lan ư?

-Phải

-Cô vẫn cảm thấy có lỗi về chuyện đó sao?

....Đừng nói nhiều,anh có giúp tôi không?

-....OK,bao giờ cô cần

-Ngày chiều tối nay

[illegible]

-Minh Anh tỉnh dậy đi con,mẹ xin con đấy

-M...ẹ...mẹ ời

-Minh Anh con cảm thấy sao rồi?

-Con mệt..giọng nó bỗng chuyển sang hoảng hốt...,mẹ ơi vừa nãy có rắn,nó còn quấn cổ con nữa mẹ ạ,con sợ quá,mẹ nói chú bắt nó đi đi...

-Nghe mẹ nói này,con không được phép nhắc tới chú nữa nghe không?

- Vì sao a? chú là người tốt mà...

-không phải như con nghĩ đâu, chú Lâm là 1 con quỉ đội lốt người nên con không được phép lại gần chú ấy

-Mẹ lừa con,con không tin.huhu...

-Lan sao em lại nói với con nít như vậy? không tốt đâu,lại đây với chú nào

-Anh muốn làm gì?

-Buông con tôi ra đồ ác quỷ

bóp....câm miệng lại nếu không muốn con cô chết...

-Chú đánh mẹ chú là người xấu,thà cháu ra

-Mày dám cắn tao sao? bóp....

-Anh làm gì vậy? sao anh đánh nó? đồ qui dử tôi nguyên rủa anh

-Cô không muốn con gái mình sống nữa sao?

-Ông chủ người của F&F đến rồi

-Được rồi

-Anh muốn làm gì?

-Thay đổi 1 số chức vụ của F&F thôi mà,khi nào xong tôi sẽ cho cô biết...canh chừng mẹ con họ cẩn thận cho tôi

Pháp,á....

-Lan cậu có đó không?

-Nhiên? sao cậu biết mình ở đây

-Không có thời gian giải thích đâu,tớ sẽ đưa mẹ con cậu ra

-Đi thôi mau lên.Jame giúp tôi đưa họ đi trước....

-Cô nghĩ các người có thể thoát sao Quách tiểu thư?

-Anh chẳng phải....

-Cô tưởng tôi ngu ngốc như cô nghĩ sao?

-Đừng nói nhiều,nếu vậy thì hôm nay nếu anh không chết thì tôi sẽ chết,Jame giúp tôi đưa họ đi mau lên

-Cô cẩn thận đây...

-Đừng hòng thoát được.....

Pằng...Minh Anh cẩn thận..

-Mẹ.....mẹ dậy đi mẹ,mẹ sao vậy huhu

-KIỀU LAN....đồ khốn kiếp tôi sẽ giết anh

-Vậy được cô thử xem,tất cả ra hết đây cho tôi..

-Người của Evil sao cũng ở đây vậy?rốt cuộc anh ta là ai

-Sam sao cô không nói ở đây có người của Evil vậy? tất cả rút ngay,đi thôi Sam,nếu đấu tiếp thì tôi e rằng sẽ không ai có thể thoát được đâu

Ừm...mìn đây tất cả nằm xuống ngay....

-đi thôi sam

-Lan cậu không sao chứ

-Nhiên....chăm sóc Minh Anh giúp mình...x...i...n...c...ậ...u...Minh Anh à...con...phải...nghe ...lời...đi...nghe...chưa...không ...được...khóc...phải...dừngcảm...lên...m.ẹ...x...i...n...l...ỗ...i

-Mình đưa cậu đi

-Sam không kịp đâu đi ngay.

-Bỏ cháu ra mẹ ơi,cháu muốn mẹ bỏ cháu ra...

-Nếu không đi nhanh tất cả sẽ chết hết đây

-Mẹ,bỏ cháu ra,hức mẹ ơi,bỏ ra,mẹ ơi đừng bỏ con,mẹ ơi...

-Mình sẽ nuôi dạy Minh Anh thật tốt,cậu đừng lo,mình xin lỗi...

-Đi thôi Sam mìn sắp hết rồi,không kịp đâu..

Khóe miệng Kiều Lan khẽ cong lên,1 hàng lệ chảy xuống hòa lẫn với dòng máu tươi ở ngực...Dừng...em...đến...với....anh ...đây....

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

-Đi đưa cháu đi đâu vậy?Huhu cháu muốn mẹ cháu,đi quay lại đón mẹ đi,hức,mẹ đang chảy máu đi quay lại đi,cháu không đi với đi đâu,cháu muốn mẹ... đi cho cháu xuống đi.huhuhu-Nín đi Minh Anh,mẹ cháu sẽ không sao đâu cháu đừng lo. không phải mẹ đã dặn cháu phải nghe lời đi ư?

-Cháu không quan tâm cháu muốn mẹ,sao đi để lại mẹ ở đó?sao đi không cho mẹ đi cùng?đi cùng giống chú đều là người xấu.huhu,mẹ ơi mẹ...

-HOÀNG MINH ANH đủ rồi đấy.Cháu tưởng đi không muốn đưa mẹ cháu đi sao? nghe này,mẹ cháu đã bị chú bắn bị thương....nếu chúng ta đưa mẹ đi cùng thì rất có thể tất cả đều phải chết...

-Đi để mẹ vậy mà không cứu còn nói nếu đưa mẹ đi thì chúng ta cũng chết...đi là người xấu cháu ghét đi,đi thả cháu ra đi cháu muốn tìm mẹ....

Bốp... im ngay đi? cháu tưởng chỉ mình cháu mà có thể cứu được mẹ sao? mẹ cháu đã vì đồ đạn cho cháu mà bị thương rất nặng,rất có thể sẽ...vĩnh viễn ra đi vậy mà cháu còn không hiểu ai mới là kẻ thù của mình,còn ở đó trách đi sao? có giỏi cháu đi tìm Lâm Hải Nam báo thù cho mẹ đi

-Sam,cô nói cái quái gì vậy? Minh Anh à đi chỉ tức giận mới nói vậy thôi cháu đừng buồn...

-Cháu sẽ trả thù cho mẹ-đôi mắt đen láy của nó tóe lên 1 tia đỏ chết chóc...

-Hoàng Minh Anh,cháu nói được phải làm được

-Cô đang nói gì vậy? nó chỉ mới 7 tuổi thôi sao cô lại gieo vào đầu nó những suy nghĩ chết chóc vậy được?

-Nợ máu phải trả bằng máu...

Trên xe 1 bầu không khí vô cùng nặng nề đang bao trùm tất cả,1 người đàn ông cao ráo khế nhìn người phụ nữ lắc đầu,1 bé gái gương mặt xinh đẹp nhưng đôi mắt như vô hồn đang lặng lẽ lau nước mắt...

-Sam,đúng như cô đoán,căn nhà của cô đang được người của Evil chăm sóc rất tốt...tạm thời ở trong Red Wall cô không phải lo lắng gì cả nhưng tôi sợ nếu cô rời khỏi đây thì...

-Tôi sẽ quay lại tổ chức,đã đến lúc đối mặt với sự thật rồi

-Cô nói thật chứ? Sam chào mừng cô quay trở lại

-Cảm ơn,xin lỗi vì đã đưa tổ chức vào chuyện của tôi,tôi không ngờ Lâm Hải Nam lại dính líu đến Evil...

-Không sao đâu.à mà người của tôi mới báo về nói là...

-Lan đã mất rồi đúng không?

-Ừ nhưng tên họ Lâm đó vẫn chưa công bố cô ấy đã mất...còn chuyện này nữa tôi đã điều tra rồi.Lâm Hải Nam chính là bang phó của Evil,là em kết nghĩa của Ngô Vĩ Đông-bang chủ Evil

-Không ngờ kẻ thù của chúng ta lại có vị trí cao như vậy...tôi muốn nhờ anh 1 việc?

-Có chuyện gì sao?đừng nói với tôi là cô muốn kiện họ tội giết người nha.cô nên nhớ trên mảnh đất này chỗ nào cũng có người của họ thậm chí là trong chính phủ

-Anh nghĩ tôi ngốc vậy sao? tôi muốn anh giúp tôi đưa Minh Anh sang nước ngoài chính hình

-Ý cô là...

-phải nó sẽ không thực hiện kế hoạch này thành công nếu vẫn giữ khuôn mặt đó

-Tôi hiểu rồi nhưng lỡ nó không đồng ý thì sao?

-Anh yên tâm tôi hiểu con bé mà,nó đã quyết làm gì thì bằng mọi giá sẽ làm bằng được...

.....

Lan à cậu yên tâm mình sẽ giúp Minh Anh lấy lại công bằng cho cậu,cậu có thể yên tâm ở đó cùng Dũng được rồi,cho mình gửi lời xin lỗi đến Dũng....

-Sao cháu lại phải phẫu thuật ạ?cháu không muốn

-Vậy là cháu muốn LÂM HẢI NAM tìm ra cháu và làm hại cháu sao? hay là cháu không muốn báo thù cho mẹ? nghe này Minh Anh đôi khi để đạt được mục đích cháu phải chấp nhận đánh đổi tất cả và phải bắt chấp thủ đoạn.cháu là 1 đứa trẻ thông minh và đi tin cháu sẽ hiểu

-....Cháu sẽ đi....

-Cháu đang xem gì vậy?

Sáng nay 1 chiếc xe hơi mang biển kiểm soát YYYY đã bốc cháy khi đang di chuyển trên đường A.Một nạn nhân đã được phát hiện trên xe trong tình trạng toàn bộ cơ thể đã bị thiêu rụi.Theo phía cảnh sát thì nạn nhân từ vong đó là bà Kiều Lan giám đốc công ti thời trang F&F.Ngay sau khi vụ việc diễn ra cảnh sát đã bắt đầu điều tra rõ mọi việc và đã đến gặp ông Lâm Hải Nam-giám đốc của H&C và cũng là chồng của nạn nhân.Ông Hải Nam đã lên con đột quí khi nghe tin vợ mình đã mất nhưng may mắn là ông đã qua khỏi.Khi bình tỉnh lại ông đã hé lộ nguyên nhân xảy ra vụ việc đau lòng này.Theo nguồn tin mà ông Lâm cho biết thì sáng nay có người đưa đến 1 lá thư tổng tiền bà Lan kèm theo 1 số bức ảnh ngoại tình của bà,sau khi bị ông bắt gặp bà lan đã tỏ ra rất hoảng hốt.sau đó giữa 2 người có xảy ra tranh cãi và trong lúc tức giận bà lan đã lái xe bỏ đi nhưng không ngờ chiếc xe đó đã bốc cháy.Bên pháp y cũng đã kết luận đây là 1 vụ tai nạn,hiện tại thi thể của bà Lan đang được đưa về nhà....

-Anh còn dám nói sao? anh phẫu thuật kiểu gì vậy?...nhưng không thể phủ định rằng rất quyền rũ,tôi thích gương mặt đó...

-Di...

-Ừ cháu về rồi hả?mọi chuyện đều ổn cả chứ? nhìn cháu rất đẹp

-Cảm ơn di nhưng đây cũng chỉ là gương mặt già thôi đẹp xấu quan trọng gì sao?

-Cháu đang trách di sao? mới 1 tuần không gặp mà cách nói chuyện của cháu nghe chừng chắc hơn nhiều đấy..khoan đã,Jame anh nói thật đi đây có phải là cháu tôi thật không?sao tôi thấy có gì đó hơi lạ?

-Di không tin cháu sao? vậy thì chúng ta làm 1 bài test đi ạ

-Con nhỏ này,bên Hàn dạy cháu những gì vậy? may mà cháu mới đi có tuần thôi nếu đi lâu chắc di không dám nhận người cháu này nữa đâu

-Vâng...mà 1 tuần qua di có tin tức gì của Lâm Hải Nam không ạ? di đã...thăm mộ mẹ cháu chưa?

-Di xin lỗi di vẫn chưa có cơ hội nhưng di cũng đã cho xây 1 ngôi mộ của mẹ cháu trên đồi để cô ấy có thể ở bên bố cháu...

-Vậy ạ.cảm ơn di...

-Không được khóc,cháu phải học cách kiềm chế xúc động đi,di biết là điều đó rất khó nhưng nếu muốn trả thù thì đó là điều đầu tiên cháu phải làm

-Cháu hiểu

-Được rồi cháu vào nhà đi,lát nữa di đưa cháu đi thăm bố mẹ

-Đây là mộ của bà,bố và mẹ cháu,cháu chào mọi người đi

-Khung cảnh nơi đây thật đẹp di nhỉ? rất yên bình và thoải mái...

-Cháu sao vậy?

-Dạ không có gì,nhìn mọi người đang mỉm cười hạnh phúc tự nhiên cháu cảm thấy buồn quá,Sao họ có thể vui như vậy khi đều bỏ cháu mà đi vậy

-Đúng là con nít những tấm ảnh này đều lấy trong album ảnh của gia đình...

-1 gia đình hạnh phúc trước khi cháu được sinh ra?

-Cháu nói lung tung gì vậy?

-Dạ không,từ ngày mẹ mất cháu cảm thấy mình đúng là rất giống sao chổi.luôn mang điềm xấu cho mọi người,phải chịu cô đơn 1 mình,bị người khác xa lánh

-Ý cháu là gì? di thật không hiểu sao cháu lại có những suy nghĩ ấu trĩ như vậy được? 1 cô bé 7 tuổi mà lại nói ra những lời hệt như bà cụ non ,chẳng lẽ Jame đã phẫu thuật cả đầu óc cháu ư?

-1 tuần qua cháu đã chứng kiến rất nhiều việc,cháu tận mắt thấy 1 vụ tai nạn.1 cô bé ít hơn tuổi mình đang gào khóc trước thi thể người mẹ nhưng ngay sau khi bố cô ấy đến và ông ấy cũng khóc nữa thì cô bé liền bước lại gạt nước mắt của mình và bố,lúc đó cháu cảm thấy nó rất mạnh mẽ.Cháu tự hỏi sao mình không cứng rắn lên,dù gì cháu cũng đã lớn và đã đến lúc thoát khỏi vỏ bọc của 1 cô công chúa bé nhỏ ngây thơ...

-Để Jame đưa cháu đi là 1 quyết định đúng đắn nhất của di,chắc cháu cũng muốn nói chuyện với bố mẹ vậy thì di không làm phiền cháu nữa...cháu có thể khóc nếu cháu muốn nhưng chỉ lần này nữa thôi

1,2,3 phút im lặng nhìn những tấm ảnh trước mặt,người nó run lên nhưng đôi mắt vẫn không tỏ ra yếu mềm,nó bước dần lại 3 ngôi mộ...

-Bố...tiếng gọi nó đè nén 7 năm nay rốt cuộc hôm nay cũng có thể thoát ra,trước đây nó không dám gọi 1 tiếng bố trước mặt mẹ vì nó biết mẹ sẽ buồn khi nghe được

-bố ơi bố,sao mọi người lại bỏ con như vậy? mọi người không yêu thương con ư? con xin lỗi vì đã không đến thăm bố,xin lỗi bố vì còn chưa từng nói câu yêu bố...bố ơi.tự nhiên nó òa khóc nức nở.....mẹ cũng bỏ con đi rồi mọi người đều bỏ rơi con,không ai yêu thương con hết,con phải sống tiếp sao đây bố? con cũng muốn có 1 gia đình hạnh phúc nhưng sao tất cả mọi người đều nhẫn tâm bỏ con ở đây vậy? xin mọi người hãy mang con theo,con không muốn sống 1 mình ở đây,con sợ lắm bố ơi...

-M..i..n..h Anh nín đi cháu đừng nói vậy bố cháu nghe được sẽ buồn lắm đó...cháu phải cố gắng sống thật tốt,phải trả thù cho mẹ,cháu không được phép suy nghĩ như vậy

-D..i...oi,di,huhu

Ánh nắng chiều tắt dần trả lại bầu trời cho bóng tối đen kịt,cả không gian lại quay vào về âm u,lạnh lẽo,chỉ còn tiếng thút thít của 1 cô bé tóc ngắn...

Hì mọi người,cảm ơn mọi người vì đã đọc câu chuyện này. Mình luôn tò mò không biết mọi người cảm thấy thế nào khi đọc xong mỗi chương và hơn ai hết mình hy vọng sẽ nhận được nhiều ý kiến của mọi người,có vậy mình mới có thể rút kinh nghiệm hơn.Vì vậy mong mọi người cứ thoải mái đưa ra ý kiến của bản thân,đó cũng là cách giúp mình khắc phục những thiếu sót trong quá trình sáng tác truyện của mình....

THANKS ALL

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

--Đây là gì vậy ạ?- Lịch hoạt động của cháu

- Lịch hoạt động?

-Ừ cháu tự xem đi rồi coi chỗ nào không được nói lại với dì

-Vâng...

T2-T6

-5h-6h45 dậy vệ sinh cá nhân,tập yoga,ôn lại bài,ăn sáng,đi học

-7h-10h30 ở trường

-10h45-11h45 học piano

- 12h- 13h ăn trưa, ngủ trưa

-13h-13h45 học bài

-14h-16h30 ở trường

-17h học bơi

-18h-19h ăn tối, thư giãn

-19h-20h30 tập phi tiêu

-20h45-22h15 tập võ karate

- Khắc phục nhược điểm của bản thân

- T7-chủ nhật chỉ thay đổi như sau:

7h-9h tập đấu kiếm

9h-10h30 tập đàn violon

13h-15h học thêm gia sư

15h15-16h30 tập phi tiêu

(OMG lịch cho đưa nhóc 7t...kinh khủng,kiểu này định đào tạo thiên thần chắc...@@)

-Cháu phải học đầu kiếm với phi tiêu sao? để làm gì ạ?cháu nghĩ giờ mình chưa cần đến chúng

-Thời gian không chờ đợi con người, cháu còn rất nhiều thứ phải học nên tốt nhất là phải học các thứ đó ngay bây giờ...nếu muốn nhanh chóng trả thù thì...

-Cháu biết rồi

-Ừ tốt lắm.ngày mai chúng ta sẽ dọn đến trại trẻ mồ côi HAPPY,ở đó sẽ có mọi người giúp cháu học tập những thứ đó

-Sao lại phải chuyển đi ạ?cháu không muốn rời xa bố mẹ

- Vậy là cháu muốn chờ chết sao? cháu nên nhớ dù bây giờ cháu đã thay đổi gương mặt nhưng Lâm Hải Nam là 1 con cáo già, ai biết được khi nào hắn sẽ tìm ra chúng ta...nên tốt hơn hết là phải tự bảo vệ cho mình...Hơn nữa trại trẻ đó là do Red Wall quản lý, ở đó chúng ta sẽ được an toàn và cháu có thể dễ dàng học những thứ đó mà không sợ bị phát hiện, cháu hiểu chứ?

-Vâng...cháu ra ngoài 1 lát nha dì

- Ừ nhớ về sớm và phải tuyệt đối cẩn thận, đừng để ai nghi ngờ

-Cháu biết rồi...

.....

-Bố, mẹ 2 người khỏe không? con mang lưu ly đến cho 2 người này, vát và lấm con mới tìm được 2 cây lưu ly tím này đây.... mẹ ơi, ngày mai đi và con sẽ rời khỏi đây, con phải đi vì đó là con đường giúp con trả thù cho mẹ... bố mẹ đừng giận con nhé, con hứa khi nào rảnh con sẽ về thăm 2 người, con yêu bố mẹ và luôn nhớ 2 người...

1 con gió nhẹ khẽ lướt qua mang theo hương thơm mộc mạc của lưu ly...trên ngọn đồi nhỏ 1 cô bé mặc váy trắng đang cúi xuống hôn lên 2 tấm ảnh trên ngôi mộ,khóe mắt chảy ra 1 dòng nước trong suốt như pha lê.....

[illegible]

-Chào Khả Hân,chào mừng con đến với HAPPY

-Khả Hân?

-À,đúng là đăng trí..đi đã thay đổi thông tin của con,từ nay con sẽ là Hoàng Khả Hân,trẻ mồ côi,không biết gì về gia đình mình

-Hoàng Khả Hân, trẻ mồ côi-nó khế nhếch mép-tên cũng hay đấy a. Vậy đây là ai vậy di?

-Cô ấy là Nhã Kỳ-giáo viên phụ trách lớp của cháu,thành viên của Red Wall và đồng thời cũng là người sẽ dạy cháu học thêm và karate

-Hi...

-Còn đây là Ngọc Anh-gv dạy pianô,yoga và bơi

-Jame,chắc cháu còn nhớ chú ấy chứ. Chú ấy tên thật là Đại Vũ sẽ dạy cháu đấu kiếm và phi tiêu.Còn đi sẽ là người dạy cháu cách khắc phục nhược điểm của mình. Ok?

-Vâng

-Còn 1 việc nữa đó là khi ở trong trường cháu phải vờ như không hề biết cô chú,kể cả đi,cháu chỉ nên nhớ mọi người chỉ là giáo viên thôi, cháu cũng phải giấu thân phận thật của mình và ở trong đây cháu sẽ được đào tạo cũng 1 nhóm sát thủ trạc tuổi cháu

-Vâng

-Được rồi cháu vào đi

cuộc chiến sẽ bắt đầu sớm thôi.haha

.....

-Cả lớp,chúng ta có thành viên mới..đây là Hoàng Khả Hân,học sinh mới của lớp chúng ta,mọi người vỗ tay nào

-Được rồi Khả Hân,con tự chọn chỗ đi

-Vâng..

-Chào bạn mình là Hải Yến,rất vui được là quen với bạn

-Chào.Nó nói mà không nhìn người đối diện

-Đồ kiêu kỳ..Hải Yến lắm bầm

-Nói gì vậy?

-Không có gì,mà sao cậu nói chuyện cộc lốc vậy?

-Liên quan không?

-Đúng là đồ xác xược

Ầm..nó nắm tay đầm mạnh xuống bàn...

-Khả Hân có chuyện gì vậy?

-Con muốn ra ngoài

-Ừ con ra đi nhưng lần sau không được làm vậy nữa nhé

Nó đứng dậy không nói gì,lầm lũi bước ra khỏi lớp không quên ném cho Hải Yến 1 cái nhìn ón lạnh đến xương sống (mới 7t mà ngổ nghịch vậy trời)

-Sao em lại ra đây vào giờ này vậy? em là học sinh mới à?

Trước mặt nó là 1 cậu bé gầy nhưng rất điển trai,cặp mắt màu nâu to tròn,lông mày rậm,nét mặt trông rất chững chạc

-Anh là ai?

-Anh tên là Ngô Minh Nhật,anh cùng bố mẹ giúp đỡ những người ở đây.Nhìn em rất lạ, em là học sinh mới sao? em tên gì?

-Anh biết làm gì?

Nói rồi nó phui quần đứng dậy bước nhanh vào lớp để lại cậu bé kia ngơ ngác không biết mình đã làm gì sai

-Đúng là 1 cô bé ngổ nghịch

-Con làm gì ở đây vậy?

-Dạ không,mẹ xong việc chưa?

-Rồi,thôi chúng ta về đi

-Vâng

-

Chào mọi người,10 chương đã qua,mọi người cảm thấy sao ạ? mình đang rất 'buồn' vì đến giờ vẫn chưa được 'tặng đá' xây nhà.Đùa chút thôi mình luôn hy vọng mọi người sẽ ủng hộ mình...1 nhân vật mới đã xuất hiện,mình biết mọi người đang nghĩ gì nhưng mình cảm thấy thật có lỗi vì có lẽ sẽ làm mọi người thất vọng,như ngày trước mình đã nói(hình như ở^^) câu chuyện này sẽ không đi theo 'nguyên lý xã hội' bao đời nay đâu,mình rất giới mộ điệu nên mình sẽ làm khác 1 chút với lịch sử(nghe hơi phở trương quá nhưng thật ra mình nói cho oách thôi à). Dù sao cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ...biết ơn mọi người nhiều lắm...

THANKS ALL

Chương 11

-Hôm nay thái độ của cháu vậy là sao? Cháu muốn làm tâm điểm chú ý của mọi người à?-Cháu không có

-Vậy sao cháu lại làm vậy? Hải Yến là 1 đứa trẻ tốt,cháu không nên đối xử với nó như vậy

-Dì mới vừa đến thôi mà,sao dì biết cậu ta tốt hay xấu.Cháu không quan tâm nhiều như vậy,cháu không muốn làm bạn với cậu ta,cháu cảm thấy rất khó chịu khi nghe cậu ta nói chuyện

-Từ bao giờ cháu trở nên xấu tính vậy hả? Được rồi cháu muốn làm gì cũng được nhưng miễn là đừng tạo cái nhìn đầu không tốt trước mắt người khác,nó không có lợi với cháu đâu

-Cháu mệt rồi,cháu muốn vào phòng

.....

Vừa vào phòng nó đóng âm cửa lại,tựa tay ném cái áo khoác xuống sàn,rồi nằm dài ra giường,đôi mắt đen láy hỗn loạn những màu thuẫn khó hiểu

Sao mình lại làm vậy chứ? chỉ là làm quen thôi mà....Hoàng Minh Anh mày điên rồi,bình tĩnh lại đi...

Đột nhiên người nó run lên,nó nhớ lại cái ngày gặp tên ác quỷ Lâm Hải Nam kia,ông ta cũng chào hỏi,làm quen với nó như vậy...nó cảm thấy ghê tởm,cảm phẫn khi Hải Yến bắt chuyện với mình...Trên đời này ngoài mẹ nó ra chắc hẳn không còn ai hiểu nó,không ai biết được những suy nghĩ,kí ức hành hạ nó mỗi ngày,nó cũng chỉ là 1 đứa trẻ bình thường vậy tại sao ông trời lại bắt công với nó như vậy...Nước mắt nó đua nhau tràn ra,nó cắn chặt môi đến mức rỉ máu,phải,nó không được khóc,không thể mềm yếu,nó phải thật cứng rắn,phải trả thù cho mẹ...Những suy nghĩ đó cứ hiện lên trong đầu nó,đột nhiên nó nở 1 nụ cười khiến người khác ghê rợn,nụ cười của 1 ác quỷ....

-Mẹ...mẹ...thà mẹ tôi ra,đồ quái vật...Tôi nói ông thà mẹ tôi ra,nếu ông không thà tôi sẽ giết ông...LÂM HẢI NAM ông nghe tôi nói không

-M...E...mẹ sao vậy? con đây,Minh Anh của mẹ đây,mẹ tỉnh dậy đi,mẹ đừng ngủ nữa,con xin mẹ,mẹ dậy đi...huhu..mẹ,mẹ ơi

ME....ME...ẹ quay lại đi...mẹ ơi,mẹ

.....

-Khả Hân,cháu sao vậy? tỉnh dậy ngay đi,đi ở đây rồi,cháu dậy đi

-M...E....dì Nhiên,mẹ cháu đâu,dì mau đi cứu mẹ cháu đi,Lâm Hải Nam là 1 con quỷ,ông ta giết mẹ rồi...Dì đứng đó làm gì? cháu bảo dì đi cứu mẹ cháu cơ mà-Nó hét ầm lên

Bóp....

-Cháu bị điên rồi sao?

-Dì,mẹ cháu...

-Chỉ là mơ thôi,mẹ cháu đã đi xa rồi,Lâm Hải Nam đã giết mẹ cháu,cháu như vậy thì làm sao trả thù được cho mẹ hả? cháu đúng là đồ vô dụng,quá mềm yếu

-Cháu xin lỗi

-Câm miệng,cháu chỉ biết xin lỗi thôi sao? nếu cháu rảnh rỗi như vậy thì lo đi học những cái có ích cho mình đi

-Cháu...

-Được rồi,vào rửa mặt đi,hôm nay là ngày đầu tiên cháu chính thức bước vào kế hoạch trả thù nên đừng làm ta thất vọng

25 phút sau...

-Chậm 5 phút...lẽ mẹ như vậy thì làm được việc gì?

-Thôi nào Nhiên,bữa đầu tiên như vậy là được rồi. Khả Hân,giờ cô sẽ dạy con yoga,con phải cố gắng chú ý nhé

-Vâng

-Yoga trước hết đòi hỏi sự tập trung cao,khi tập con phải cố gắng để cho tâm hồn thanh thản,không được nghĩ ngợi gì cả

-Vâng

-Giờ chúng ta bắt đầu...để tiết kiệm thời gian cô sẽ dạy con cách tập trung bằng việc ngồi thiền....giờ con hãy thả lỏng người ra,tuyệt đối không được suy nghĩ điều gì khác

....Mẹ đang làm gì vậy ạ?

-Mẹ đang tập thể dục thôi,con có muốn ngồi xuống tập với mẹ luôn không?

-Dạ thôi nhìn mẹ ngồi im lúc giờ con chịu thôi

-Đúng là cô bé lười nhác mà...

.....

-Tập trung vào, không được suy nghĩ lung tung, tâm trí con bắt đầu loạn nhịp rồi đó... hít sâu vào, hãy để cho đầu óc được thư giãn đi

Trần nó dần nhận lại, đôi lông mày co lại, người nó bắt giác run lên

-HOÀNG KHẢ HÂN tỉnh dậy ngay, con đang nghĩ cái quái gì vậy

-Mẹ, mẹ, mẹ ơi con xin lỗi

Bốp... đúng là đồ vô dụng Còn không mau mở mắt ra

-An Nhiên cô đang làm gì vậy hả? giờ nó đang là học sinh của tôi, cô không có quyền đánh nó, cô ra ngoài đi

-Ngọc Anh tốt hơn hết là cô đừng quá bênh vực nó, tôi biết cô thương hại nó nhưng cô càng dễ dãi thì nó càng không tốt lên được đâu

-Tôi biết cô không cần dạy tôi đâu...

-Hân, con có sao không?

-Dạ con không sao, con xin lỗi cô, con sẽ tập trung hơn

-Được rồi... cô biết những gì con đang trải qua là quá sức với bản thân nhưng Hân à, chuyện gì đã qua thì nên cho nó qua, nếu con cứ giữ mãi những kí ức đau buồn đó thì con sẽ không bao giờ tìm thấy được niềm vui...

-Con cảm ơn cô... con sẽ cố gắng

-Được rồi hôm nay tập đến đây thôi, con vào chuẩn bị đi học đi

-Vâng

Bóng nó khuất dần sau dãy nhà, chỉ còn 1 người phụ nữ khẽ thở dài, cảm thấy bất công thay cho số phận của nó

-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

-Vào đi Khả Hân-Căn phòng này....nó tròn mắt, nét mặt có chút sợ sệt

-Rất giống nơi mà Lâm Hải Nam đã nhốt cháu đúng không?

-Di định làm gì vậy ạ?

-Giúp cháu luyện tập để quên đi nỗi sợ của mình. Di biết cháu vẫn còn ám ảnh về quá khứ, Được rồi cháu ở yên đây nhé, bài thực hành này sẽ kết thúc nhanh thôi, cháu đừng lo... Nhiên nhanh chóng bước ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại....

-Di đi đâu vậy? đi ơi đi quay lại đi

Phụt...tất cả bóng điện trong phòng vụt tắt, nó cảm thấy ớn lạnh xương sống, tim đập loạn dần lên

-Có ai ở đây không vậy? có ai không? tất cả những thứ nó nhận về chỉ là tiếng của nó vọng lại. Đầu óc nó trở nên hỗn loạn, nó nhớ lại cái ngày bị bắt nhốt, đôi chân cũng bắt đầu không đứng vững

X.o...a....t..nó cảm giác như đang có gì đó tiến lại phía mình, rất nhanh, rất nhanh, tim nó đập thành thịch....nó cố gắng mở to mắt để nhìn trong bóng tối mờ mịt này...

-Á..a.....a...cứu con, cứu con....mẹ ơi cứu con...nó giật mình khi có vật gì đó đang quẩn chặt dưới chân mình

PHỤT...căn phòng sáng rực lên, nó từ từ mở mắt ra và nhìn nhanh xuống chân mình....1 con trăn rất lớn đang trườn dần lên người nó, mặt nó dần tím lại, nó khóc thét lên

-Di Nhiên ơi, đi đâu rồi,,, huhu... đi ơi...d...i...nó gọi đến lạc giọng

-Đúng là đồ vô dụng, cháu như vậy mà đòi trả thù ư? đúng là ảo tưởng

-Di, hức, đi ơi đi bỏ con trăn ra đi, cháu xin đi, hức

-Im miệng, cháu tự nghĩ cách đi, đi quá thất vọng về cháu rồi đây

-Di...dù rất sợ nhưng nó vẫn ý thức được những gì mà mình nghe. nó gạt nước mắt rồi đưa đôi tay run run cầm lấy đầu con trăn ném xuống đất rồi nó chạy ra khỏi phòng như ma đuổi....

Sầm...nó đâm phải ai đó rồi theo đà ngã xuống...

Á..á....á....nó mở mắt ra, người không có cảm giác, chả lẽ nó đã đi khỏi trần gian sao? sao có thể?...

-Mẹ ơi, hức, con đến với mẹ đây, con xin lỗi, hức hức

-Thôi đi cô nương, cô dậy giùm tôi cái, người tôi nát đến nơi rồi này

Nó đứng phắt dậy rồi quay sang nhìn nạn nhân xấu số kia...

- Xin lỗi

- Này nhóc, đi đứng phải nhìn chứ, sao bắt cần vậy

- Anh là....

- Em là cô bé hôm trước phải không? em sao vậy? sao quần áo em lem luốc vậy? em khóc đó à?

- Đùng lúc nào cũng ra về tốt bụng vậy, tất cả chỉ là dối trá mà thôi.. Nó hét ầm lên

- Này em sao vậy? em đang nổi nóng với anh à? em vô lý vậy

- Tôi vậy đấy thì sao nào?

- Nhật, con đang nói chuyện với ai vậy?

- Dạ, 1 người bạn của con thôi mẹ ạ

- Chào bác

- Ừ chào cháu

- Dạ cháu có việc phải đi trước, cháu chào bác

- Ừ

.....

- Mẹ thấy con bé đó có gì lạ lắm, nhìn nó như vô cảm với mọi thứ

- Mẹ nghĩ nhiều quá rồi, mà mẹ gặp Hải Yến chưa?

- Con bé đang học đàn... con nghĩ sao về chuyện hôm trước mẹ nói với con

- ...Con sẽ nghe theo mẹ, dù gì con cũng muốn có em gái

- ừ, cảm ơn con

.....

- Chào dì, chào mọi người

- Khả Hân, con sao vậy? sao bơ phờ thế này?

- Con khóc hả? nín đi đừng khóc nữa

- Đủ rồi đấy Nhã Kỳ, Ngọc Anh. Hai người cứ như vậy thì đến bao giờ nó mới lớn được. Di mừng vì con có thể về nhanh như vậy, vào tắm rửa rồi đi ngủ đi, mai phải dậy sớm đấy

- Vâng, mọi người ngủ ngon....

- Nhiên, cô đang làm gì nó vậy? nhìn nó vậy mà cô bình thản vậy sao?

- Lừa thử vàng gian nan thử sức, tôi cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi, đến lúc nó thoát ra vỏ bọc công chúa rồi

- nhưng như vậy có nhanh và quá sức với nó không? Dù gì nó cũng mới có hơn 7 tuổi, từ từ cũng được mà

- Tôi biết 2 người lo cho nó, nhưng tôi cũng đã để cho nó 1 tháng để chuẩn bị tinh thần còn gì, với lại tôi muốn nó nhanh chóng trả thù được, Lâm Hải Nam cũng sống quá khứ rồi

- 3 người xong chưa vậy? Cô gọi mọi người đến đây là có chuyện gì Sam?

- Tôi muốn trao đổi 1 chút về việc học của Khả Hân trong 1 tháng qua

- Con bé tuy không thông minh lắm nhưng rất chăm chỉ, nó đã nắm vững kiến thức cơ bản trong cách luyện đàn, bơi rất tốt, yoga cũng không vấn đề gì

- Tuy đầu kiếm và phóng phi tiêu còn chưa chuẩn xác nhưng Hân rất cố gắng, tôi tin chỉ 1 năm là nó có thể gạt hái điều phi thường đấy

- Còn việc học thì sao?

- Như Ngọc Anh nói, con bé không quá thông minh cộng thêm việc phải luyện tập nhiều nên học hành hơi lơ đãng

- Từ ngày mai cô giúp tôi phụ đạo thêm cho nó vào 1 phần lịch dạy của tôi và Đại Vũ được không Nhã Kỳ, lịch cụ thể tôi sẽ đưa sau.

- Nhưng tôi nghĩ cô đang cố gắng đưa con bé thoát khỏi màng bọc cơ mà

- Đúng nhưng tôi hiểu tính nó, khi bị người khác xem thường nó sẽ cố gắng làm bằng được 1 việc gì đó. Nếu tôi đoán không nhầm thì bây giờ nó đã xuống tầng hầm rồi

- Sao có thể? nó rất sợ mà

- Nếu không tin thì cô tự vào xem đi

Mọi người đi nhanh vào phòng của nó... căn phòng trống trơn, cửa sổ mở toang ra, 1 sợi dây dài được kết bằng tấm rèm cửa đang buộc chặt vào cánh cửa sổ

-Thật không thể xem thường nó được...mọi người nhìn nhau cố gắng gượng cười...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

1 tháng sau.....

Tóm tắt tạo: trong 1 tháng qua cậu bé đó (hay chính là Ngô Minh Nhật) hầu như ngày nào cũng đến tìm Khả Hân, nhờ sự quan tâm của Minh Nhật mà Hân dần dần lấy lại được lòng tin ở người khác. Nó nói chuyện nhiều hơn, hay cười hơn và đặc biệt nó cảm thấy bình yên khi ở bên Nhật... suýt quên. Cô bé Hải Yến cũng đã được gia đình Nhật nhận nuôi....

Trên bãi cỏ của cô nhi viện....

-Tặng em này Hân

-Oa..vòng tay hả? nhưng sao anh lại tặng em vậy? hôm nay đâu phải sinh nhật của em

-...Ừ..anh sắp phải đi xa..anh phải sang Mĩ du học, anh và Hải Yến đều đi

-Nhưng sao anh phải đi? học ở đây cũng tốt mà

-Đó là yêu cầu của bố mẹ anh

-Bố mẹ anh?...anh đi bao lâu?

-Khoảng 8 năm

-Lâu vậy? anh có về đây thăm em không?

-Nếu có cơ hội anh sẽ về

....

-À tặng em con mèo này này, nuôi nó tốt nhé, khi nào về anh sẽ kiểm tra đấy

-Hi..e sẽ nuôi nó thật tốt mà

.....

-Anh Nhật này, em hỏi anh cái này nhé

-Ừ

-Sao anh lại cố gắng làm bạn với 1 đứa ngang bướng như em vậy?

-...Vì em giống em gái của anh

-Em gái anh? cậu ấy đâu rồi? sao em chưa gặp bao giờ

-Nó..nó đã mất được 2 năm rồi, nó bị tai nạn..

-Em xin lỗi..

-Em rất giống nó, cả 2 đều ngang ngược nhưng thật ra rất yếu đuối, nó luôn kiếm chuyện với anh nhưng khi thấy anh giận lại tìm cách xin lỗi..

.....nó im lặng thờ dài

-Em có thể làm em gái anh không?

-Em..em xin lỗi, em không muốn

-Vì sao vậy?

Nó đứng dậy lảng lảng đi vào mặc cho Nhật nhìn theo khó hiểu...

.....

-Cô Nhã Kỳ, Hân có trong phòng không ạ?

-Có đấy cháu..nó nhờ cô đưa cháu tờ giấy này, nó bảo khi nào cháu đi khỏi thành phố thì mới được mở

-Vâng

.....

Chiếc xe chở gia đình Nhật từ từ lăn bánh, mọi người đều vẫy tay chào gia đình họ, trên xe Hải Yến đang lau nước mắt ngoái đầu nhìn lại ngôi nhà của mình. Minh Nhật nhìn vào dãy nhà mà

Khả Hân ở rồi khẽ thờ dài, ánh mắt chứa đựng những mâu thuẫn khó hiểu....

.....

-Không ra chia tay nó mà ở đây nằm khóc. Hân à xem ra cháu cũng rãnh quá nhỉ?

-Dì...anh ấy đi rồi hà dĩ?

-Ừ mới đi..cháu sao vậy?

-Cháu không sao

-Đây là...vừa nói Nhiên vừa chỉ vào cái vòng trên tay nó

-Anh ấy cho cháu, quà chia tay

-Ừ, dù sao đi vẫn muốn cháu như trước kia, khi cháu chưa gặp Nhật. cháu đã trở nên mềm yếu hơn rất nhiều khi có nó bên cạnh

-Cháu xin lỗi

-Lâm Hải Nam đã chính thức công bố Hoàng Minh Anh đã chết rồi, lý do là ông ta không tìm thấy bất cứ thông tin gì về cháu. Hơn nữa ông ta cũng đã kiểm ở đâu ra 1 cái xác đang phân hủy, xét nghiệm ADN thì trùng với của cháu. Có lẽ ông ta cố tình làm vậy để xem hành động của chúng ta

-Đã chết? xem ra ông ta nhiều chiêu trò quá nhỉ?

-ừ, dĩ cũng mong cháu sẽ cố gắng nhiều hơn...cháu phải học với bạn bè hơn tuổi mình, dĩ biết là rất khó nhưng mong cháu đừng làm dĩ thất vọng (ngoài việc đổi tên nó còn phải khai gian thêm 1 tuổi nhé, nghĩa là giờ nó đã 8 tuổi rồi. Còn Minh Nhật 9 tuổi)

-Cháu biết rồi, cháu sẽ cố gắng

.....

Ở ngoại ô thành phố.....

-Anh xem gì vậy? Hải Yến vừa hỏi vừa ngóc đầu sang

-Không có gì đâu, em nghịch điện thoại tiếp đi- Nhật đưa tay đẩy đầu Hải Yến về ghế của nó

-Hử..

.....

Nhật, em xin lỗi vì dĩ không tiễn anh...em không muốn làm em gái anh bởi vì em không thể xem anh là anh trai em được...em biết anh sẽ cho em là ấu trĩ nhưng em nói thật đấy..em sẽ chờ anh về dù anh chỉ xem em là em gái..em xin lỗi..

'Em gái bất đắc dĩ: Hoàng Khả Hân'

.....

Minh Nhật khẽ thờ dài, bàn tay nắm chặt lấy lá thư nó gửi, đôi mắt nhìn vu vơ ra cửa sổ, hướng tới 1 nơi nào đó sắp trở thành kí ức...

-Em đúng là đồ ấu trĩ....

.....

-Đến giờ tập rồi dậy đi cô nương

-Phù, nhanh hết ngày nhỉ..

-Đây là bài hát Forever, Nhiên yêu cầu cô dạy cháu đàn thành thạo bài này, còn lí do thì cô không biết. Giờ chúng ta bắt đầu nhé

-Vâng..

-Nghe cô đàn 1 lượt nhé

.....

-bài này giai điệu hơi buồn cô nhỉ?

-ừ....giờ cô sẽ dạy cháu từng câu nhé

-Vâng

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

-Sao đi lại muốn cháu học bài Forever vậy ạ?-Đó là bài hát Lâm Hải Nam thích nhất

-Ý đi là...

-Ông ta sẽ có thiện cảm với cháu nếu cháu cũng có sở thích như ông ta

-Thông minh lắm..nhưng hẳn sắp sang Nhật lo cho công ti mới thành lập,có lẽ sẽ ở đó khá lâu nên cháu vẫn còn thời gian đấy

-Vâng,cháu sẽ cố gắng

.....

Kể từ hôm đó nó hầu như luyện tập không nghỉ,ngoài lịch hoạt động hàng ngày,nó còn cố gắng dành thời gian cho việc luyện đàn,suốt 1 thời gian dài hầu như chỉ có con mèo mà Minh Nhật tặng làm bạn với nó.....

2 năm sau.....

-Mi mi em đâu rồi?

-Cháu tìm nó hả? Nhiên chỉ tay vào con mèo trắng trước mặt

-Dạ vâng

-Cháu bế nó xuống tầng hầm gấp đi,đi có việc muốn nói

.....

-Di ơi,cháu xuống rồi đây

bụp...cửa lồng nuôi rắn mở tung,từng con rắn màu xanh lục bò dần ra ngoài tiến lại gần nó

-Di lại định thử cháu sao? nó nhếch mép rồi đưa tay cầm thanh kiếm trên tường

-Đừng trách chị ác nhè mấy..nó vừa nói vừa vung kiếm chém lần lượt từng con rắn...chưa đầy 5 phút sau cả 1 khoảng loang lổ đầy máu

-Khá lắm..

Phập...1 phi tiêu bay nhanh lại phía nó,như thói quen nó lách người sang 1 bên rồi cầm thanh kiếm phóng hẳn vào bóng đèn chùm trước mặt làm dây điện đứt ra,bóng đèn cũng được thả rơi tự do..

-Này,cháu muốn giết đi hả? Nhiên nhanh chóng rời khỏi chỗ nấp tiến lại gần gõ đầu nó

-Chẳng phải đi đã từng nói đôi khi mình cũng phải tàn nhẫn với người thân sao?

-Được lắm..đây cháu chứng tỏ đi...Nhiên ném thanh kiếm trên tay mình lại gần nó

-Di..cháu..

-Là tàn nhẫn với nó không phải với di,làm đi. Nhiên chỉ tay vào con mèo dưới chân nó

-Di à,cháu xin lỗi,cháu sẽ không đùa vậy nữa...

-Di nói thật đấy làm đi,nếu chú dám giết nó thì mới chứng tỏ 2 năm qua di đã không dạy cháu vô ích

-Cháu....cháu không thể

-Không thể? nếu cháu nhất quyết để con tim kiểm soát lí trí mình thì cháu đừng ôm mộng trả thù cho mẹ cháu nữa,cứ để mẹ cháu ra đi oan uổng vậy đi

-Di..ánh mắt nó lộ vẻ cầu xin

-Giết nó đi-Nhiên gần lên từng chữ

Nó run run tay cầm lấy thanh kiếm,hết nhìn Nhiên rồi lại nhìn xuống con vật đáng thương....Không được anh Nhật đã giao cho mình chăm sóc nó cẩn thận mình không thể giết nó được...

-Cháu xin lỗi-nó ném thanh kiếm xuống đất, toan chạy ra ngoài

-Nếu cháu dám bước ra khỏi đây thì đừng bao giờ gọi ta là di nữa,cũng đừng bao giờ nhắc đến từ mẹ

Nó chứng người lại đứng run lên

-2 năm qua Minh Nhật không hề hỏi thăm cháu 1 câu vậy mà cháu vẫn ngu ngốc vậy sao? quay lại và hoàn thành nhiệm vụ đi

Nó cúi xuống nhặt thanh kiếm lên...

-Bắt đầu đi 1,2...3..

PHỤT..meo.....

-Tốt lắm...di xin lỗi nhưng để trả thù thì cháu phải làm như vậy...

Nó gục xuống cạnh xác con vật khóc nức lên, đây là lần thứ 2 nó cảm thấy mất thứ gì đó quan trọng với mình mãi mãi...

.....

-Nhiên sao cô làm vậy? như vậy có ác với con bé quá không?

-Im đi Đại Vũ

-Cô giấu nó đốt hết những lá thư mà Minh Nhật gửi cho nó, giờ ngay cả người bầu bạn duy nhất của nó cô cũng cướp đi, cô thật tàn nhẫn

-Nếu tàn nhẫn mà trả thù được cho Kiều Lan thì tôi sẽ làm đến cùng

-Nhưng sao cô có thể đối xử với con bé như vậy?

-Nó quá mềm yếu..tôi làm vậy là tốt cho nó.sao anh không chịu hiểu cho tôi vậy

-Dù sao cô cũng đừng đối xử bất công với nó như vậy,nó như ngày hôm nay 1 phần là do cô gây ra mà

-Tôi biết,anh không phải nhắc tôi đâu. Chà phải bây giờ tôi đang cố gắng chuộc lỗi sao?

-Tôi..tôi không cố ý,xin lỗi cô

-Không sao.anh ra ngoài đi,tôi muốn 1 mình

.....

-Kiều Lan,tôi làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai? tôi chỉ không muốn nó bị người ta hại như cậu thôi mà...

.....

-Nhiên..Nhiên,Khả Hân biến mất rồi..Ngọc Anh hốt hải chạy vào

-Lâu chưa?

-Lúc này tôi mang cơm cho nó thì không thấy nó đâu cả

-Được rồi..

Nhiên bước nhanh xuống nhà rồi lấy xe chạy ra khỏi cô nhi viện..

-Vũ,cô ấy đi đâu vậy? chả lẽ cô ấy biết Hân ở đâu?

-Tôi nghĩ đúng là vậy

.....

-Bố,mẹ con đến thăm 2 người đây..bà nội bà vẫn khỏe chứ? nó vừa nói vừa đưa tay nhỏ mấy cây cỏ dại trên mộ

-Con buồn lắm mẹ à..con không biết giờ con bị sao nữa,con biết đi chỉ muốn tốt cho con nhưng con lại cảm thấy mình rất ghét đi..con phải làm sao đây mẹ,ước gì mẹ đang ở đây...

1 làn gió khẽ thổi qua làm nhẹ tung mái tóc đen mượt,chân nó bỗng loạng choạng,rất nhanh nó rơi nhẹ người lên rặng hoa lưu ly quanh mộ.....

.....

Mẹ,mẹ đừng đi mà...

-Dậy đi Hân..

Nó từ từ mở mắt ra...

-Dì,có phải cháu nằm mơ không? cháu đang ở mộ mẹ mà sao lại ở đây rồi?

-Khi đi đến đã thấy cháu nằm bất động ở đó..cháu bị sốt nên hôm nay cứ nghỉ tập 1 bữa đi

-Ra là vậy..Mi mi thì sao đi?

-Dì cho người chôn nó rồi..khi nào cháu khỏe hẳn đi sẽ dẫn cháu đi thăm nó

Nó im lặng,khẽ quay người vào trong tường,đôi mắt nhòa dần...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

1 năm sau

Từng đợt gió thổi rít qua khung cửa mang theo cái lạnh thấu xương,bầu trời xám xịt,u ám đến ghê rợn...Hòa vào khung cảnh ấy là dáng vóc của một cô gái với khuôn mặt khá thiện cảm

nhưng cái nhìn chất chứa vẻ xa xăm,hỗn loạn....

Nó vịn tay vào thành cửa,khẽ nhắm mắt,đôi môi mấp máy bài hát Faded mới học....

You were the shadow to my light

Did you feel us

Another Start

You fade away

Afraid our aim is out of sight

Wanna see us

Alive

Where are you now.....

-Khả Hân,Hân à cháu đang làm gì vậy?-Nhiên gọi vọng lên

.....

-Hân,con bé này nghe đi gọi không hả?-Nhiên vừa nói vừa bước dần lên cầu thang

.....

-Cháu đang làm gì vậy Hân? đến giờ cơm rồi đấy-Nhiên quát lên

Nó giật mình quay lại,đưa tay tắt điện thoại

-Cháu đang nghe nhạc nên không nghe đi gọi..cháu xin lỗi

-Thôi xuống dưới nhà ăn cơm đi

-Vâng-nó ném điện thoại lên giường rồi nhanh chóng đi xuống tầng

Nhiên cúi xuống cầm điện thoại của nó lên

-Faded,tan biến ư? con bé này đúng là....

.....

-Hân này..

nó nuốt vội thức ăn trong miệng..

-Dạ,sao vậy dì?

-Ừm..ăn xong cháu ra tập lại bài Forever nhé,ngày kia Lâm Hải Nam sẽ đến chỗ của chúng ta làm từ thiện,đây là cơ hội duy nhất với cháu

-Vâng..cháu sẽ không làm đi thất vọng đâu

-Ừ,tốt lắm.Nhiên nở 1 nụ cười khó hiểu

.....

Bộp bộp bộp...

-Tốt lắm Hân..ngày mai đi sẽ lạnh mặt,cháu phải tỏ ra không quen biết và thật tự nhiên vào..đi nghe nói hân đang muốn nhận con nuôi để tiếp quản công ti cùng hân

-Di yên tâm,cháu sẽ cố hết sức

-Ừ...đừng làm đi thất vọng

.....

-Tổng giám đốc Lâm,tôi nghe nói sức khỏe của ông không tốt vậy mà ông còn đến đây thăm mọi người..tôi vui lắm

-Nhã Kì,cô khách sáo vậy? mấy năm qua vì bận quá mà tôi không có thời gian đến thăm mấy đứa nhỏ,tôi cảm thấy áy náy lắm

-À ông Lâm,để tôi dẫn ông đi thăm quan nhé-Ngọc Anh bước nhanh đến rồi nháy mắt sang Nhã Kì

-Đúng vậy ông Lâm.Ngọc Anh phiền cô nhé,ông Lâm tôi còn có việc,xin lỗi tôi đi trước

-Được rồi,cô cứ việc tôi..

.....

-Ông Lâm đây là nơi sinh hoạt và học tập của mấy đứa nhỏ,còn kia được xem như công viên xanh ở đây-Ngọc Anh vừa nói vừa chỉ ra bãi cỏ trước mặt

-Cô bé kia là?

-À,đó là Khả Hân..cô bé vào đây được 3 năm rồi,năm nay nó 11 tuổi,nó rất có năng khiếu

-Vậy là hơn Minh Anh nhà tôi 1 tuổi...giọng của Lâm Hải Nam có phần nhẹ xuống

...Tôi xin lỗi

.....

Tiếng đàn violon khẽ vang lên bao trùm bầu không khí...

-Giai điệu này...Lâm Hải Nam khẽ nhún mày

-Forever-đó là bài hát nó thích nhất

-Thích nhất? Nét mặt Lâm Hải Nam thoáng lên sự ngạc nhiên nhưng sau đó cũng dần dần,nhắm mắt và thưởng thức giai điệu tưởng chừng như đã đi vào quên lãng đó
bộp....

-hay lắm

-Cô Ngọc Anh đây là...

-Tổng giám đốc Lâm của H&C

-Dạ cháu chào chú

-ừ ngoan lắm..đây là bài hát cháu thích nhất hả? có thể cho chú biết lí do không?

...Dạ vì nó chứa đựng những cảm xúc rất khó tả,và cũng chứa cái gì đó gọi là sự mong mỏi,chờ đợi và chung thủy ạ...

-Cảm thụ âm nhạc rất tốt..chú cảm thấy chúng ta có gì đó rất hợp nhau,cháu có thể làm con nuôi chú không?

-Cháu...

-Nếu không thích thì cháu cứ nói ra,không phải ngại đâu

Nó mỉm cười khẽ gật đầu

-Tốt lắm...tôi muốn gặp Nhà Kì để bàn 1 số chuyện về nhận nuôi cô bé này

-Ông có vội vàng quá không Lâm tổng?

-Không sao,tôi tin vào quyết định của mình

.....

-Dì..nó mỉm cười rạng rỡ

-Khá lắm Hân.vậy là ông trời cũng bắt đầu đứng về phía chúng ta rồi..khi về nhà họ Lâm không có đi bên cạnh cháu phải thật cẩn thận và biết chăm sóc mình nghe chưa..nếu có cơ hội đi sẽ nói Nhà Kì đến thăm cháu

-Dạ vâng...cháu sẽ cẩn thận

-Nhiên.Lâm Hải Nam đã làm xong thủ tục rồi,nghe nói ngày mai ông ta phải sang nước ngoài giải quyết 1 số việc nên mới khẩn cấp như vậy...Cháu chuẩn bị được chứ Hân?có thể mai cháu phải đi luôn đây

-Vâng cháu biết rồi

-....cháu thay đồ đi,đi sẽ đưa cháu đến gặp bố mẹ

.....

-Qui xuống Minh Anh(tên này chỉ gọi khi đứng trước mặt bố mẹ nó thôi nhé)

-Sao vậy ạ? nó ngờ ngác hỏi

-Dì nói qui xuống

-Dừng.kiểu...ngày mai Minh Anh sẽ đến nhà Lâm Hải Nam sống,hắn đã nhận nó làm con nuôi.Đây cũng là cơ hội tốt để trả thù...tôi muốn nó đến để chào 2 người và cũng hứa trước 2 người sẽ trả thù...Cháu hứa đi Minh Anh

-Mẹ..con hứa sẽ trả thù cho mẹ,sẽ không mềm lòng,không để mẹ phải chịu oan...con thề nếu không trả được thù con sẽ không bao giờ dám mở miệng gọi mẹ nữa,mẹ đừng lo cho con,con sẽ cẩn thận mà....

2 người cứ thế đứng trước ngôi mộ mà không biết trời đã tối dần khi nào

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

- Vào đi Hân-đây là biệt thự của Lâm gia ta,từ nay con sẽ sống ở đây-Lâm Hải Nam vừa nói vừa kéo va-li giúp nó

- Woa,lớn thật-nó tròn xoe mắt trằm trồ

-Ông chủ đã về,đây là...-người giúp việc hơi nhú mồm rồi chỉ tay về phía của nó

-Thái độ cô vậy là sao? Cô không biết chỉ trò khách như vậy là bất lịch sự à? hơn nữa từ hôm nay Khả Hân sẽ chính thức là con gái nuôi của tôi,đồng thời là cô chủ của mấy người nên tốt hơn hết hãy cư xử cho đúng phép tắc

-D.ạ..ạ thưa ông chủ- Cô ta lắp bắp-cô Hân tôi xin lỗi,tôi vô phép quá

-Dạ không sao đâu ạ,mà cháu ít tuổi hơn cô nhiều nên cô đừng xưng hô với cháu như vậy nghe không thoải mái chút nào,cô cứ gọi cháu là Hân-nó mỉm cười

-Da...vâng thưa cô Hân

.....

-Thôi được rồi chúng ta vào nhà đi,cô chuẩn bị cho tôi 2 cốc trà mang lên phòng cho tôi,đồ của Hân thì cứ tạm mang vào phòng khách

-Dạ vâng thưa ông chủ

.....

-Con ngồi đi-Lâm Hải Nam vừa nói vừa chỉ tay xuống ghế salon

-Vâng, chủ gọi con lên đây có việc gì không ạ?

-Sao lại là chủ? con nên gọi ta là bố đi chứ

-Dạ....bố gọi con có chuyện gì không ạ-nó cố mỉm cười

Lâm Hải Nam lấy từ dưới gầm bàn ra 2 cái chìa khóa,1 cái có biểu tượng hình thiên thần,còn 1 cái là hình của ác quỷ

-Con là người duy nhất được ta cho sự lựa chọn vì con là con gái ta,con hãy nhớ lấy điều này

-Ý bố là sao,con không hiểu

-Đây là 2 chìa khóa của 2 căn biệt thự bên cạnh-1 là của biệt thự Heaven,cái còn lại là của biệt thự Hell. 1 trong 2 nơi đó sẽ là nơi con sống,nếu chọn vào Heaven con sẽ có 1 cuộc sống bình yên,tươi đẹp,1 cuộc sống màu hồng mà bất kì ai cũng muốn,đó là nơi đào tạo những nhân tài với cuộc sống phồn hoa. Ngược lại khi vào Hell con sẽ bước vào 1 thế giới tăm tối,đó là nơi đào tạo những sát thủ chuyên nghiệp,chắc Nhã Kì cũng đã cho con biết ta là thành viên của thế giới ngầm rồi chứ,cô ấy từng hoạt động ở thế giới ngầm nên có thể nói cô ấy biết chính xác thông tin của ta.. Con hãy suy nghĩ kĩ đi

Nó đứng dậy rồi không chút do dự đưa tay cầm lấy chiếc chìa khóa mang hình ảnh của ác quỷ

-Hell sẽ là ngôi nhà của con

-Hell ư? ồ Hân con suy nghĩ kĩ chưa? 1 khi đã chọn thì sẽ không có đường lui đâu

-Con biết nhưng con vẫn muốn vào Hell,con không muốn cuộc sống của mình quá buồn sẽ,quá thơ mộng..

-Được lắm như vậy mới xứng là con gái ta-Quản gia ông vào đi...đưa tiểu thư đến Hell

-Vâng thưa ông chủ..mời tiểu thư

-À Khả Hân..ta sẽ phá lệ 1 lần,con có thể chơi đàn trong Hell nhưng tuyệt đối không được sang Heaven nếu không có lệnh của ta

-Vâng..cảm ơn bố

.....

-Đây là phòng của cô,nếu cô cần gì thì cứ gọi cho tôi..à còn đây là điện thoại và máy tính ông chủ mua cho cô,ông chủ có việc phải ra ngoài,cô đi tắm rồi xuống ăn cơm sau đó tôi sẽ đưa cô tham quan 1 vòng của biệt thự

-Vâng tôi biết rồi

.....

Nó khẽ xoay người rồi bước lại mở cánh cửa sổ trong phòng

-Woa..đẹp thật..Trước mặt nó là 1 hồ bơi khá rộng,lấp lánh những viên đá ốp tinh xảo,bên cạnh hồ bơi là 1 dãy nhà thiết kế theo kiểu phương tây ,nó đoán đó là nơi luyện tập.hơi xa 1 chút là 1 bãi cỏ rất rộng xanh rì,còn có những chiếc xích đu màu đen nhưng phải công nhận trông rất đẹp

-Đây mà gọi là Hell ư? Hell như thế này thì Heaven còn tuyệt diệu đến đâu nữa-nó nghĩ thầm rồi quay người bước vào nhà tắm

.....

-Mọi người chú ý..đây là cô Khả Hân-là con gái nuôi của ông chủ và kể từ hôm nay cô ấy sẽ học tập và sống tại đây

Có 1 vài tiếng xì xào nổi lên xen lẫn những ánh mắt khá sắc lút nhìn nó,tự nhiên nó cảm thấy hơi run,bầu không khí trở lên lạnh lẽo đến đáng sợ

-Con gái ư? sao ông chủ lại đưa con gái mình vào đây? chả lẽ là trò chơi mới sao? sát thủ 1

-Trông nó kìa nhìn cũng biết không làm gì ra hồn rồi. Thật không hiểu sao ông chủ lại nhận 1 đứa như nó-sát thủ 2

...

-Im miệng hết lại cho tôi,mấy người chán sống rồi phải không? dám xì xào bàn tán về cô chủ-ông quản gia gắt giọng

-Xin lỗi cô tôi sẽ dạy lại bọn họ-nói rồi ông ta quay sang bàn ăn-mang 2 người đó ra cắt lưỡi cho tôi

-Quản gia chúng tôi xin lỗi,chúng tôi không cố ý,mong ông tha cho chúng tôi...tiểu thư tôi xin lỗi,mong cô bỏ qua

-Thôi quản gia không sao đâu ông tha cho họ đi

-Cảm ơn tiểu thư,cảm ơn cô-2 sát thủ rồi rít vui mừng

-Tôi xin lỗi thưa tiểu thư,tôi biết là cô có ý tốt nhưng đây là luật mà ông chủ đặt ra,ai nói những gì không nên nói sẽ gánh chịu hậu quả-ông ta lướt mắt nhìn sang chỗ Hân khiến nó cảm thấy khó chịu và hơi sợ

-Ông đang ám chỉ tôi sao ông quản gia? nó cố giữ bình tĩnh

-Dĩ nhiên là tôi không có ý đó thưa tiểu thư,tôi xin lỗi nếu tôi nói ra những gì làm cô buồn

...

Á...á...á.....

Tiếng hét kinh hoàng vọng lên từ phía hành lang

-Có chuyện gì vậy?-nó ngơ ngác nhìn sang quản gia

-2 cái lưỡi đáng nguyên rủa đã bị cắt,quả thật đây mới chính là Hell tuyệt nhất-Ông quản gia vừa nói vừa nở nụ cười ma mĩnh

-Đúng vậy..nơi này mới gọi là địa ngục đáng sợ nhất-nó hơi run người rồi khẽ thở dài-Dĩ nhiên đúng Lâm Hải Nam là 1 con ác quỷ và những người làm việc cho ông ta đều là những kẻ khát máu

-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Di ơi cháu là Hân đây ạ..di có khỏe không ạ? mọi người đều khỏe cả chứ ạ?.....

-Mọi chuyện vẫn ổn ạ..cháu đang sống ở biệt thự Hell-cạnh nhà của ông ta

.....

-Dạ cháu biết rồi di,cháu sẽ cẩn thận mà đi yên tâm đi

....

-Vâng,điện thoại là ông ta mua cho cháu,cháu đã dùng thiết bị mà chú Đại Vũ đưa cho rồi,tất cả đều không có máy nghe lén hay camera gì cả nên di không phải lo đâu ạ

...

-Vâng,có lẽ ông ta không hề nghi ngờ gì cháu cả

...

-Vâng cháu chào di

.....

Cạch..cạch..

-Ai vậy? nó tắt điện thoại rồi lấy quyển sách trên bàn mở ra

-Là ta

-Bỏ vào đi ạ.cửa không khóa

....

-Con đang học hả? Lâm Hải Nam tiện tay lật luôn mấy cuốn sách trên bàn

-Dạ con chỉ đang xem lại mấy chiều thức trong bài quyền cũ khi đang ở trong Happy thôi ạ

-Ừm..nghe Ngọc Anh nói con cũng biết chút ít về võ thuật và kiếm nhưng ta không nghĩ con lại đam mê chúng như vậy

-Đó là lí do con chọn Hell-nó đưa mắt nhìn Lâm Hải Nam

-Tốt lắm con gái ta..nếu con thích thì ngày mai ngoài giờ lên lớp con có thể tham gia học cùng với những sát thủ khác

-Vâng,cảm ơn bố

-Được rồi con ngủ sớm đi

.....

0h30

-Hử...khát nước quá

Nó lật đật bò dậy rồi với tay lấy cốc nước trên bàn...OMG hết nước rồi...nó mở cửa rồi men theo cầu thang đi xuống nhà bếp

-Hử,rõ ràng khi này ông ta dẫn mình xuống nhà bếp bằng đường này mà sao giờ lại đi đâu đây..nhà của gì mà thiết kế chỗ nào cũng giống nhau vậy này,mê cung cũng phải lạy mắt thôi

Nó đang ngơ ngác nhìn ngược xuôi thì nghe tiếng nói chuyện ở ngay phòng bên cạnh..nó khẽ tiến lại rồi ghé tai vào...

-Tôi thật không hiểu sao ông chủ lại nhận 1 đứa trẻ không rõ lai lịch làm con nuôi còn đưa nó đến đây,trong khi ngoài kia có vô số kẻ thù của Evil-tiếng người quân gia có vẻ khó chịu

-Ông đang nghi ngờ khả năng chọn người của tôi sao?

-Tôi không có ý đó nhưng ông nên xem xét lại thì hay hơn,không thể dễ dàng nhận 1 đứa con nuôi khi nó biết đàn bài hát mà ông thích được

-IM MỒM lại cho tôi,ông không hiểu sao?

-Tôi xin lỗi..

-tôi đã điều tra về nó và tôi thấy nó là 1 quân bài tốt cho mình,nó rất có tài năng để trở thành 1 sát thủ chuyên nghiệp và hơn nữa nó cũng rất đa tài

-Nhưng ông không nghĩ sao lại có nhiều sự trùng hợp vậy?

-Trùng hợp? cũng có thể là vậy nhưng ông yên tâm đi,tôi vẫn luôn quan sát nó mà

-Tôi nghĩ tốt hơn là ông nên lắp camera theo dõi ở phòng..

-Ông đang dạy tôi sao thừa quân gia?

-Tôi không có ý đó

-Được rồi,ông biết là tôi làm gì cũng có mục đích cả mà phải không?

-Vâng

-Ông về phòng đi

.....

Nó vội vàng cầm chiếc cốc chạy lên cầu thang,đi theo hướng hồi nãy nó xuống,cảm ơn trời phật phòng mình đây rồi-nó khẽ mỉm cười rồi đưa tay quệt mồ hôi..

Tiếng bước chân ngày càng gần phòng nó,nó nhắm mắt,tay vẫn cầm chặt chiếc cốc rồi kéo chăn trùm kín người

Cạch...1 ánh mắt khẽ lướt quanh căn phòng rồi nhanh chóng rời khỏi

Phù...thoát rồi,nó bật dậy thở phào nhẹ nhõm

-Không ngờ Lâm Hải Nam lại có nhiều mục đích cho mình như vậy,ông quân gia kia thật phiền phức,gì mà camera chứ đúng là rảnh quá mà-nó tự nhủ

-Camera? chết rồi-nó vỗ trán như nhớ ra gì đó

.....

-Chú Đại Vũ ạ? vâng cháu đây,cháu xin lỗi vì đã gọi vào đêm khuya thế này nhưng chú phải cứu cháu nếu không cháu sẽ bị lộ mất

.....

Nó kể toàn bộ câu chuyện mình nghe hồi nãy cho Đại Vũ..

-Vâng,ở phòng cháu không có camera nhưng ở các chỗ khác đều có,nếu để ông ta thấy cháu trong đoạn ghi hình đó thì cháu sẽ chết mất

.....

-Chú khẳng định chú xóa được chứ? ngay cả khi chú không ở trong ngôi nhà này sao?

...

-Chú đang ở đây ạ?-nó giật mình chạy lại cửa sổ,khẽ vén tấm rèm cửa rồi ngó ra ngoài

..

-Chú đang ở đâu? sao chú lại đến đây?

...

-ạ vâng chú cẩn thận nhé, cháu cảm ơn chú, cháu sẽ cẩn thận hơn và cháu hứa sẽ không có sai sót tương tự nữa

.....

Đại Vũ (Jame) là 1 hắc cơ có tiếng trong thế giới ngầm. Bang Evil luôn muốn tìm mọi cách để lôi kéo cậu ta về với mình nhưng mọi kế hoạch đều thất bại..Jame luôn mang mặt nạ nên hầu như không ai biết khuôn mặt thật của cậu ta, còn trong đời thường thì cậu ta luôn là 1 con người cởi mở, hòa đồng. 1 thầy giáo vui tính nên cũng không ai nghi ngờ về danh tính thật sự của Jame

.....

-Tiểu thư..tiểu thư... mọi người đều cúi chào nó khi nó bước xuống phòng tập khiến nó hơi ngượng, có lẽ sau sự cố hôm trước mà hôm nay không ai dám ho he gì về nó

Nó bước nhanh lại chỗ quản gia

-Vì cô đã nắm hết kiến thức cơ bản về karate và kiếm nên bắt đầu từ hôm nay cô sẽ theo học lớp học này, ở đây mọi người hầu như trạc tuổi nhau nên cô cứ thoải mái đi. À mà cô đã từng học bắn súng hay ném phi tiêu bao giờ chưa?

....

-Cháu phải nhớ nếu ai hỏi cháu đã từng học gì khác ngoài karate và đấu kiếm chưa thì cháu tuyệt đối phải trả lời chưa và cố gắng làm sao để họ tin điều cháu nói là thật- trong đầu nó hiện lên những lời mà Nhiên từng dặn

...

-ạ chưa ạ, vì Happy chỉ dạy karate và đấu kiếm nhằm cải thiện sức khỏe và phòng vệ thôi chứ không dạy trở thành sát thủ như ở Hell ạ

-Được rồi thôi tiểu thư vào tập đi, nếu không hiểu thì cứ hỏi mọi người..

-Vâng

Haizz game start- nó khẽ nhếch mép rồi dứt tay vào túi quần đi lại chỗ tập

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

-Tiểu thư, cô Ngọc Anh đến chơi, ông chủ bảo tôi gọi tiểu thư- Thật không ạ? mình cô ấy đến hay có ai nữa ạ?-Nó lấy khăn lau mồ hôi rồi nhìn sang cô giúp việc

-ạ mình cô ấy ạ, ông chủ nói cô vào gấp

-Tôi biết rồi

Nói rồi nó chạy nhanh vào biệt thự..

-Wow cô Ngọc Anh, cháu nhớ cô quá, dạo này cô khỏe không ạ? mọi người đều khỏe chứ ạ? sao cô Nhã Kỳ không đến với cô ạ?-Nó liến thoắt hỏi

-Khả Hân, con hỏi vậy cô trả lời sao được, từ từ thôi- Lâm Hải Nam khẽ nhắc

-Mới có mấy hôm không gặp mà trông cháu khác hẳn nhỉ? trường hơi bận nên mình cô đến thăm cháu, mọi người có gửi ít quà cho cháu đây- Ngọc Anh vừa nói vừa lấy trong túi ra một hộp quà nhỏ

-Cháu cảm ơn ạ

-À đúng rồi nhân tiện cô đến đây tôi cũng muốn nói 1 chuyện.. cuối tuần này tôi sẽ cho Hân sang Xing-ga-po du học khoảng 5 năm

-Du học?-Nó và Ngọc Anh ngơ ngác nhìn Lâm Hải Nam rồi nhìn nhau

-Sao con không biết việc này vậy ạ? nó hơi khó chịu

-Ta định tối nay sẽ nói cho con biết...

-Sao ông lại muốn đi Xing du học? Ngọc Anh hơi cau mày

-Du học sẽ giúp nó phát triển hơn, cô hiểu mà Ngọc Anh

Nét mặt Ngọc Anh thoáng suy nghĩ nhưng nhanh chóng dần ra

-Đó là điều tốt với nó- Cô khẽ mỉm cười nhìn nó

-Nhưng.. Nó định nói gì đó nhưng Ngọc Anh ra hiệu cho nó im lặng

-Con không muốn đi sao Hân? nếu con không thích ta cũng không ép con làm gì?-Lâm Hải Nam xoay chiếc cốc trong tay rồi đặt xuống bàn

..Con sẽ đi..-nó lí nhí

-À ông Lâm tôi có thể nói chuyện riêng với con bé được không? cũng khá lâu chúng tôi không gặp nhau rồi

-Dĩ nhiên là được,tôi có việc phải đi trước,2 người thoải mái nhé

...

-Lên phòng cháu đi-nó vừa nói vừa kéo tay Ngọc Anh

...

-Cháu không muốn đi sao hân? Ngọc Anh đưa mắt nhìn xung quanh phòng nó như dò xét gì đó

-Ở đây không có thiết bị nào đâu nên cô không phải lo lắng-Nó rót nước rồi đưa cho Ngọc Anh-Không phải cháu không muốn đi mà là..

-Vì Minh Nhật ư?

..Anh ấy có gửi thư hay gọi về cho cháu không ạ? Ánh mắt nó toát lên tia hi vọng

-Có gọi về 1 lần hỏi thăm cháu nhưng Nhiên nói là cháu đã được nhận nuôi rồi.nó gửi lời hỏi thăm cháu và nói cháu hãy thật tốt,nó khỏe và nếu có duyên 2 đứa sẽ gặp lại

-Vâng..

.....

-Chào cô ạ,cô ơi cháu là Nhật,cháu có thể gặp hân không ạ?

-Nó không còn ở đây nữa,nó được nhận nuôi rồi

-Hân được ai nhận nuôi vậy cô?

-Nó nói không muốn cháu biết,nó vẫn khỏe..à mà tôi có chuyện này muốn nói với cháu

-Vâng..

-Chắc cháu cũng biết tôi không thích việc 2 đứa chơi với nhau phải không? tôi muốn cháu không liên lạc với nó nữa,2 đứa không thuộc về cùng 1 thế giới,Hân còn có nhiều chuyện quan trọng để làm,nếu nghĩ cho nó cháu không nên làm nó sao lãng,cháu hiểu chứ?

..Nhưng tại sao ạ? cháu thật sự rất quý Hân,chúng cháu chỉ xem nhau như anh em thôi ạ

-Nhật này tôi chỉ muốn tốt cho Hân thôi,nếu cháu thật sự quan tâm nó thì hãy làm như tôi nói,2 đứa có 2 sứ mệnh khác biệt nhau,không cùng chí hướng..

-Cháu..

-Tốt nhất là cháu nên tránh xa nó,đừng gọi về nữa,nếu có duyên 2 đứa sẽ gặp lại..

.....

-Hân sẽ sang Xing-ga-po du học vào cuối tuần này,đi 5 năm

-Tôi đoán hân đã có ý định huấn luyện Hân trở thành con cò tốt cho hân,mọi chuyện đang diễn ra rất tốt-Nhiên khẽ nhếch hàm

-Hân có hỏi tôi về Nhật...tôi thấy chúng ta làm vậy là không đúng đâu

-Không đúng chỗ nào? điều quan trọng trước mắt là trả thù,Lâm Hải Nam cũng sống khá lâu rồi

-Nhưng..

-Cô về phòng đi

.....

-Đại Vũ,mọi chuyện đều tốt chứ?

.....

-Hahah tôi thật phục tài đóng kịch của anh đấy,con cáo Lâm kia cũng không đoán ra.

...

-Ừ tôi sẽ để ý mà,anh không phải lo đâu..mà anh nhớ để ý Hân giùm tôi..

...

-Được rồi bye

.....

I stand alone in the darkness

The winter of my life came so fast

Memories go back to childhood

.....

(Forever)

.....

-Sao con lại dừng vậy Hân? con sao à? Lâm hải Nam bước nhanh về phía nó

-Dạ con không sao,bố đến lâu chưa?

-Ừm ta mới đến thôi,con có chuyện gì à?

-Không ạ..con sẽ đi 5 năm à bố?

-Ừ..ta biết là con không muốn đi nhưng Hân à,con phải nghĩ đến tương lai của mình..sang đó con sẽ có cơ hội học tập tốt hơn..

-Vâng,con hiểu,con sẽ đi..con mệt rồi con vào ngủ trước đây ạ

.....

Would you wait for me forever-Lâm hải Nam khẽ hát rồi mỉm cười,nụ cười khiến người ta cảm thấy ớn lạnh

-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

6 năm sau...

6 năm sống ở xứ người nó đã học được cách tự lập và cách sống ẩn mình...Trên trường nó là 1 học sinh ngoan,tài năng,tốt bụng luôn khiêm nhường mọi người..Nhưng khi màn đêm buông xuống thì nó lại trở thành 1 'Nữ hoàng chết chóc' với nửa mặt đeo mặt nạ,còn nửa mặt kia thì dường như không bao giờ đổi sắc.. ngoài mặt là đi du học nhưng thực tế Lâm Hải Nam lại cho nó vào khuôn viên huấn luyện của Evil,biến nó dần trở thành 1 con người mà khi nhắc đến đều khiến mọi người run sợ..Tuy vậy Lâm Hải Nam vẫn thất vọng bởi lẽ nó chỉ ra tay với những kẻ được gọi là cầm thú,thậm chí không ít lần nó tha tội chết cho những nạn nhân mà mình phải nhận,với ông ta thì đó là điều làm mình phật ý nhất ở nó...

-Cô chủ cô đang ở đâu vậy? tôi đã đến sân bay nhưng tìm mãi mà không thấy cô-Giọng 1 người đàn ông vang lên kèm theo vẻ lo sợ

...

-Nhưng ông chủ nói phải đưa cô về nhà ngay,ông chủ muốn gặp cô ngay bây giờ

...

-Xin cô đừng làm tôi khó xử..Alô tiểu thư,alô...Cô muốn giết tôi sao tiểu thư-Người đàn ông đó đập mạnh tay lên tường rồi lật đật chạy đi

.....

-Tiểu thư đâu

-Dạ thưa ông chủ tiểu thư nói là cô ấy muốn dạo phố,lát nữa cô ấy sẽ về...

-Đến sân bay đón trước 1 tiếng đồng hồ mà vẫn để nó trốn đi được,xem ra tao nuôi mấy vô ích rồi-Lâm Hải Nam bóp nát ly rượu trong tay rồi đưa ánh mắt gần như muốn giết chết người trước mặt-Mạng nó vào hầm làm mồi cho bọn hổ đói,bọn vô tác dụng này giữ lại chi tốn công

-Ông chủ,xin ông,ông chủ..

-Haizz,xem ra bố vẫn nóng tính nhì,bố giận lên trông chả đẹp tí nào-tiếng 1 thiếu nữ vọng lên xé tan bầu không khí u ám hồi nãy

Nghe tiếng nói Lâm Hải Nam quay về phía cửa,trước mắt ông ta là 1 thiếu nữ khá xinh đẹp đang nhếch mép cười nhưng gương mặt lạnh như băng..

-Cuối cùng cũng biết đường về à con gái,ta tưởng con lại đi làm cứu tinh cho bọn đáng nguyên rủa đó rồi chứ

-Bố vẫn giận con về mấy vụ đó à? con nói rồi họ chưa đáng chết,dù gì chúng ta cũng không nên giết hại người vô tội mà-nó vừa nói vừa rảo bước vào nhà-đứng lên đi tôi không muốn thấy có người qui lại ở đây,chứ đi đi,bố tôi chỉ dọa chứ thôi

-Lâm Khả Hân con còn xem ta ra gì không vậy? càng ngày càng ương bướng..Cho con đi học để con dạy ta cách đối nhân xử thế vậy sao? Tốt nhất là đừng làm ta bức mình thêm nữa-Lâm Hải Nam tím mặt quát âm lên

-Con xin lỗi nhưng ngang ngạnh mới đúng là con gái bố mà,bố từng bảo vậy còn gì-nó vẫn đùa dai

Choang...1 chiếc cốc bị hất rơi mạnh xuống đất

-Tốt hơn hết con câm miệng lại ngay..6 năm qua rốt cuộc những người ở đó đã dạy con những gì nên hồn vậy..về phòng ngay-Mặt ông ta đỏ bừng,tay nắm chặt khiến mọi người đều im

lặng run sợ

-Vâng con xin lỗi gấp lại bỏ sau nhé-nó cúi xuống kéo va-li rồi đeo tai nghe bước lên phòng

.....

-Dọn dẹp lại đi-ông quản gia chỉ tay nói với mấy người giúp việc đang đứng run rẩy ở đó

...

-Ông có thấy càng ngày tiểu thư càng không xem ai ra gì không?

-Nó có tình làm vậy..

-Có tình?

-Lúc trước tôi từng nói với nó phải biết cách kiềm chế cảm xúc như vậy mới có thể tồn tại ở trong thế giới hỗn loạn này

-ý ông là cô ấy đang thử khả năng kiềm chế của ông

-Đúng là vậy..nhưng xem ra tôi dễ bị nó lừa quá..không ngờ có ngày Lâm Hải Nam tôi lại mất kiểm soát với 1 con nhóc như vậy,xem ra tôi phải cẩn trọng hơn

Lâm Hải Nam xoay chiếc cốc trong tay rồi nhếch mép cười

.....

-Cháu đây thưa dì

..

-Mọi chuyện vẫn ổn ạ...xem ra chú Đại Vũ thông tin cho dì nhanh thật..nhưng dì à cháu có thể biết chú ấy đang làm việc gì ở đây không ạ?

...

-Với cháu mà dì còn đề phòng vậy sao?

..

-Vâng cháu hiểu rồi,thiên cơ bất khả lộ ạ

..

-Cháu chào dì,hẹn gặp dì sau nhé

.....

Tại phòng ăn của Hell

Nó mặc bộ quần áo thể thao màu đen,tai nghe headphone,tay đút vào trong túi quần rồi nhanh chóng ngồi vào bàn..

-Mọi người ngồi xuống đi-khi nó ngồi vào bàn tất cả sát thủ của Hell đều đứng dậy khiến nó phải mở miệng

-Dạ thưa tiểu thư,tiểu thư cứ dùng com đi,không phải để ý chúng tôi đâu

-Tôi bảo ngồi xuống-nó mím môi liếc mắt lườm

-Xin lỗi nhưng đó là qui tắc thưa tiểu thư

Nó đứng phắt dậy,đá chiếc ghế ngã chòng khèo xuống sàn nhà

-Tôi nói là ngồi xuống mấy người không nghe sao?

-Tuồng mình ta dễ mất kiểm soát hóa ra con cũng vậy,đúng là con gái ta mà

Nó giương mắt nhìn người đứng trước mặt 1 chút rồi nhếch mép

-Bị bố lừa quá trắng trợn..xem ra level đề phòng của con thấp quá rồi

-Người ta gọi là có đi có lại mà con gái,ngồi xuống ăn đi,đừng lãng phí đồ ăn,tất cả

Lâm Hải Nam vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều ngồi hết xuống vị trí của mình chỉ còn nó đứng tro mắt nhìn hết người này đến người kia

-Bố có sức mạnh phi thường đấy-nó nói rồi bước ra khỏi phòng

-Con đi đâu vậy? quay vào ăn ngay

Nó phớt tay ra hiệu từ chối

-Con phải đi xả stress đây nếu không con die mất

Trên tầng thượng một cô gái với mái tóc nhuộm màu hạt dẻ ngang vai,tay cầm chặt chiếc vòng đang dõi mắt nhìn về phía chân trời xa xăm.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Cốc..cốc..

-Ai vậy? tiếng nó vọng từ trong phòng ra

-Dạ tiểu thư.ông chủ nói cô xuống nhà,ông ấy có việc muốn nói với cô

-Tôi biết rồi

Nó đứng dậy,tung điện thoại lên ghế salon rồi tiện chân đá luôn chiếc gối xuống đất...

.....

-Có việc gì không bố? nó vừa nói vừa liếc sang ông quản gia đang đứng bên cạnh

-Ngồi xuống rồi hãy nói,con gái con đũa không có chút lịch sự nào cả-Lâm Hải Nam(từ nay mk sẽ viết tắt là LHN nha) hơi cau mày

Nó đưa chân kéo chiếc ghế làm bằng cây mây lại gần rồi ngồi xuống

-Bố nói nhanh đi ạ,con còn phải đi tập lái xe nữa

LHN chìa ra trước mặt nó 2 tập hồ sơ

-Gi vậy ạ? nó đưa tay ra cầm lấy hồ sơ

-Đây là 2 trường tốt nhất hiện nay,con tự chọn trường đi,dù sao học hành vẫn quan trọng nên con không được phép lơ là

-Hazzz.Sunshine và New Hope.. nó ngao ngán nhìn vào tên 2 trường

-Sunshine là trường học quý tộc,đó là nơi qui tụ những học sinh thuộc tầng lớp thượng lưu,đó là 1 trường có tiếng tăm nên chắc con cũng từng nghe rồi

-Vâng cũng từng nghe nhiều người bàn luận rồi ạ,,New Hope nghe cũng quen nhưng hình như độ hot không bằng Sunshine

-Ừm.New hope cũng thuộc trường chuyên nhưng ở đó bao gồm cả thượng lưu và bình dân,học sinh bình thường theo học ở đó đều do học bổng của các công ty lớn như H&P của chúng ta tài trợ. Con suy nghĩ đi..dù sao ta vẫn hi vọng con theo học Sunshine

Nó đứng dậy cầm tập hồ sơ của New Hope

-Con sẽ học ở đây.Khi nào bắt đầu ạ?

-Con chắc chứ? thôi được rồi tùy con vậy. Ngay ngày mai

-Haizz.vậy là sắp từ biệt kiếp sống tự do rồi-Nó quay sang ông quản gia-Cho tôi mượn xe của ông tập lái chút nhé,xe tôi bẩn quá chưa kịp rửa

-Tùy cô nhưng cô lái xe cẩn thận nhé..có cần tôi đi cùng không? ông quản gia đáp hững hờ

-Ông là bảo mẫu sao? nó nhếch mép cười-Tôi lớn rồi,17 tuổi đời còn gì nữa,ông ở nhà dưỡng sức đi

-Con nhỏ này ần nói vậy hả? LHN ném bộ tờ báo xuống bàn

-Haizz,xin lỗi nha quản gia,tôi vô ý quá

-Không sao đâu,tôi quen rồi,cô đi đi

-Thanks ông nha..Con đi đây,see you again papa

.....

-Con nhỏ này không hiểu sao ngày càng ngang bướng vậy..chắc ông bức mình với nó lắm hả quản gia

-Cũng có nhưng nói thật tôi không hề ghét nó,nhiều lúc đang căng thẳng có nó xoáy mình vài câu tuy bức nhưng vẫn thấy vui

-Xem ra đứa con gái nuôi này quả thật rất có sức mạnh,tôi cũng rất quý nó..hơn nữa nó là ân nhân cứu mạng của tôi

.....

2 năm trước...

-Tiểu thư không hay rồi,vừa rồi ông chủ đi ra ngoài chỉ mang theo 2 người,có tin báo về xe ông chủ bị theo dõi và đang gặp nguy hiểm,tôi có gọi cho 2 người đó nhưng không ai trả lời cả-1 người vận bộ vét đen hốt hải chạy vào phòng nó

Nó bật dậy đưa tay với điện thoại rồi nhấn số..

-Khốn kiếp..huy động thêm người..nói với A12(các thành viên của Hell đều dùng mật mã thay cho tên gọi) rò định vị cho tôi

-Vâng

Nó mở tủ lấy phi tiêu và khẩu súng ngắn rồi choàng áo khoác,tay cầm mặt nạ chạy nhanh ra khỏi phòng

1 chiếc xe ô tô chạy về phía nó

-Tiểu thư mau lên xe,tôi sợ không kịp đâu

-Cầm hết lại cho tôi-mặt nó vẫn lạnh như băng,không chút biểu cảm,khó ai có thể đoán được nó đang nghĩ gì

.....

-Đến nơi rồi tiểu thư..xe ông chủ ở kia vậy ông chủ đâu..

Cả nhóm gần 100 người đi đầu là 1 nữ nhân mặc áo choàng đen,nửa mặt đeo mặt nạ đính đá,saphia lấp lánh,đôi mắt đen sắc..

-Con gái người đây à? trông cũng thần bí nhỉ-1 tên cao lớn có vẻ là người cầm đầu đang chia súng vào đầu LHN nháy mắt với nó

-Bố à..con đã bảo bố gấp mấy cái thứ rác rưởi này thì cứ giẫm lên mà đi việc gì bố lại phải động lòng thương để ra cơ sự này-Nó cố nhấn mạnh 2 từ rác rưởi

-Haha-tên đó cười lớn-Có khẩu khí,xem ra tiểu cô nương đây chưa hiểu thế sự lắm nhỉ,cô có tin nếu cô dám mở miệng tôi sẽ giết chết ông ta không?

-Giết chúng đi con gái,cơ hội để con kiểm tra năng lực đấy-LHN nói to rồi nhìn sang tên đó thách thức

-OK papa-nó bẻ tay kêu rộp rồi nháy mắt sang mấy người bên cạnh-Papa à nếu có chuyện không may thì papa cứ đi vui vẻ nhé-nhanh như chớp nó phóng 1 phi tiêu bay thẳng về phía LHN rồi cầm phập vào tay tên cầm đầu. lợi dụng cơ hội LHN xô ngã tên đó,rồi vùng nắm đấm khiến cho mấy người xung quanh không kịp trở tay mà đã ngã quỵ xuống.Người của Evil như chỉ chờ có vậy tất cả đều đồng loạt chạy lên phía đối diện..

Nó đứng đó theo dõi rồi hơi nhếch mép-đi bắt ông trùm lớn mà mang theo có từng ấy người xem ra bọn mày quá xem thường Evil rồi

-Đi thôi con gái,ta còn chuyện cần làm,đừng lãng phí thời gian ở đây nữa,ta thật mất mặt khi phải chờ con đến cứu

Nó cười sặc sụa

-Ai dám lấy mặt bố vậy ạ? (chú ý từ mặt mặt nha),cùng lắm con lột mặt mày kẻ đó đền mặt cho bố. LHN gõ đầu nó rồi 2 người ung dung bước về phía đồ xe như thể cuộc chiến kia là vô hình vậy

-LÂM HẢI NAM hôm nay là ngày chết của mày

Nó quay người lại chỉ kịp nhìn thấy tên lúc nãy đang chia súng về phía mình,rồi 1 tiếng Đoảng vang lên,không chút dơ dáy nó đẩy LHN ra rồi ngã quỵ xuống đất...LHN nghiêng răng, đáp trả lại tên đó bằng 1 tiếng Đoảng..

-Hân con tỉnh lại đi Hân..

1 dòng máu đỏ tươi chảy ra nhuộm đẫm cái áo choàng của nó....

.....

Tại bãi đỗ xe của Hell

-Lấy cho tôi chìa khóa xe của quân gia Phùng-nó nói với bảo vệ

..

-Này nhóc,xem ra đạo này cũng có thể lực nhỉ

Nghe tiếng nói nó quay người lại

-Ồ chú Đại Vũ,sao chú ở đây?

-Thì chú vẫn ở đây theo dõi cháu từng ấy năm trời mà-ĐV mỉm cười

-Chú làm gì ở đây vậy ạ? nó tò mò

-Thiên cơ..

-bất khả lộ ạ-,lại câu đó-nó bĩu môi

-Rạng rỡ chút đi,mặt cháu gì mà trông vẻ sợ vậy,định ăn tươi nuốt sống người khác à?

..

-Đại Vũ cậu làm gì ở đây vậy? cậu quen tiểu thư sao?

-Đại Vũ? tên của chú à,cũng hay nhỉ-nó ra vẻ ngạc nhiên

-Tôi thấy cô ấy đứng 1 mình ở đây nên mới định bắt chuyện,không ngờ lại là tiểu thư-rồi quay sang nó-xin lỗi tôi không biết cô là tiểu thư...

-Không sao-nó quay sang phía bảo vệ-đưa khóa cho tôi,nó cau mày

-Dạ,,đây thư tiểu thư

.....

Chiếc siêu xe Zenro ST1 màu đỏ lao vun vút như muốn xe tan màn đêm tăm tối.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Giữa dòng đường nhộn nhịp với đèn điện sáng rực, 1 chiếc siêu xe màu đỏ đang cố gắng lên lời khỏi dòng người đông nghịt...Nó cứ lái xe vòng hết đường quốc lộ rồi bóp phanh dừng ở 1 cây cầu bên bờ sông.Nó bước xuống xe,tai nghe heaphone,mái tóc xõa ngang vai bay phấp phới,rồithay thần đi dần lên phía bên kia cầu.Chính bản thân nó cũng không hiểu nó đang làm gì...Đi được 1 đoạn nó khựng người lại,trước mặt nó là trường New Hope,thật là 1 sự trùng hợp-nó thăm nghĩ rồi bước đi tiếp.....

-Trời cũng tối rồi tôi xin mấy người thả tôi ra đi,chắc mẹ tôi đang lo lắng lắm-Nó nghe thấy giọng của 1 thiếu nữ vọng lên trong con hẻm cạnh trường.Nó đứng lại do dự đôi chút rồi bước về phía phát ra âm thanh đó.Trước mặt nó là 1 đám con gái mặc đồng phục đang vây quanh 1 nữ sinh khác,lại trò bắt nạt vô vị-nó nhếch mép.Vốn không thích rắc rối nó quay người định rời đi nhưng lại khựng người..

-Mày đúng là sao chổi mà,từ ngày mày chuyển đến đây bọn tao không lúc nào yên ổn.À nào là Hạ Vy là 1 học sinh ngoan,chăm chỉ,lễ phép,các em cần học tập,rồi thì nếu các bạn không biết làm thì để mình chỉ cho,đừng chếp sẽ không có ích cho mấy bạn đâu..Hazz mày biết gì không? tao thật sự bức mình với mày,mày chỉ là đứa nhà quê dơ bẩn có thể bỏ vào đây học đã là may mắn lắm rồi,đã vậy còn ra về ta đây,để tao xem mày giỏi đến chừng nào mà.bay đâu cho nó biết thế nào là lịch sự cho tao

-Chắc.. chắc..nữ sinh của New hope à? xem ra cũng xếp vào hạng 'đầu gấu' nhì.này bạn cho tôi hỏi chút,New Hope cũng chưa chấp bọn không thuộc nội qui trường à? nó vừa nói vừa vuốt mái tóc

-Mày là đứa nào? Đồng bọn à? Đứa con gái đó hàm hàm nạt nó

-Đồng bọn? ừ thì nghe cũng hay đấy,này cả 1 mớ vậy mà đi đánh 1 đứa tụi bay không biết xấu hổ à?

Đứa cầm đầu mặt đỏ bừng răng nghiến kèn kẹt...

-Tụi bay lên đập chết con nhỏ đó cho tao

Cả bọn chạy lại phía nó,nó mở điện thoại chuyển bài hát rồi nhanh như cắt,nó xoay người 1 vòng..tùng đứa 1 ngã chổng khờ xuống đất

-Lần sau nếu muốn đi bắt nạt người khác thì tốt hơn hết tụi bay nên học võ đi đã,chân yếu tay mềm vậy nên để làm cảnh thôi,tao chỉ dùng mấy đòn của bọn 'con nít' mà chúng mày đã như vậy rồi thật quá mất mặt

-Mày nhớ đó,đừng để tao gặp lại..Đi-cả bọn xuyết xoa đứng dậy rồi chạy thục mạng

Tự nhiên nó cảm thấy buồn cười,1 đứa với khuôn mặt lạnh như 'xác ươn' lại có thể vẫn chuang chọc khờ người khác level cao như vậy,thật chả hợp tí nào...Nó chỉnh lại cổ áo rồi quay người định bước đi..1 bàn tay bấtngờ túm chặt lấy tay nó,theo phản xạ nó lật tay mình lại rồi nắm chặt lấy bàn tay kia ra sức bóp chặt..

-Á...á...á ..mình chỉ muốn cảm ơn thôi mà-nạn nhân vừa khóc vừa nói

-Người bị bắt nạt lúc này à?-nó vẫn bình thản-không cần cảm ơn đâu-nó thả tay ra

-Dù sao cũng cảm ơn cậu,mình là Quách Hạ Vy..nói rồi Vy(gọi vậy luôn nha) đưa tay nhật cặp lên

-Á..bàn tay bị nó nắm chặt tấy đỏ hình như đang sưng lên

-Sao vậy?

-Không sao-Vy cố nuốt đau mỉm cười với nó

Nó cầm lấy bàn tay Vy rồi thờ dãi..

-Không ngờ đến mức này,,đi bệnh viện thôi

Nó kéo Vy xềnh xệch...

.....

_Woa xe của cậu à? cậu đủ tuổi đi ô tô rồi à? mà cậu tên gì vậy

-Trật tự chút đi-nó gắt lên khiến Vy hơi xanh mặt

Không khí trên xe trở lên vô cùng căng thẳng,Vy cau mày khó hiểu thỉnh thoảng liếc nhìn nó,nó vẫn mặt lạnh,bình thản đến lạ lùng

-Đây là tiền viện phí và tiền thuê taxi.tôi có việc phải đi trước,tự vào nhé

-Không cần đâu,tôi có tiền mà-Vy xua tay

-Cầm lấy-nó trừng mắt

Tay Vy hơi run cầm lấy tiền nó đưa...

-Hình như cậu đưa nhiều quá tôi...

-Vào đi coi như đó thay cho lời xin lỗi

Vy im bất không nói gì, chỉ biết đứng nhìn theo bóng nó khuất dần đầy khó hiểu

.....

-Bố chưa ngủ à-nó cời giầy rồi ngóc cổ lên hỏi

-Đang đợi con về...mới về nước được mấy ngày, đường xá chưa quen mà con dám đi cả ngày vậy à

-Con có bản đồ mà-nó chìa điện thoại ra-lúc này nó mới để ý đến 1 người lạ trông có vẻ chững chạc, chắc bằng tuổi nó-Ai vậy ạ? nó chỉ tay

-Đó là Nhật Nam, cháu của ông Phùng, và sẽ học cùng lớp trong New Hope với con, con lại chào hỏi đi

Nó ngược mắt nhìn LHN rồi cau mày

-Đến đi học bố cũng cho người giám sát con sao?

-Tiểu thư đừng hiểu nhầm, cháu tôi cũng là học sinh mới của New hope nên ông chủ mới đề nghị nó đến đây sống, nếu cô không thích thì tôi sẽ tìm chỗ khác cho nó

-Không cần-nó đáp trống

Tên con trai đó bước về phía nó với vẻ hơi miễn cưỡng

-Tôi là Nhật Nam, rất vui được biết Khả Hân tiểu thư

Giờ nó mới nhìn rõ khuôn mặt của tên đó..cũng khá điển trai nhưng rất tiếc nó lại không ưa gì bọn công tử bột chỉ được về bên ngoài

-Khi lên trường đừng gọi tôi là tiểu thư, cứ gọi bình thường thôi cũng được-nó đáp rồi lại dán mắt vào điện thoại

-Được rồi con đi ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đi học

-Vâng-nó lững thững bước về phòng

.....

Well I wonder could it be

When I was dreaming about you baby you were dreaming of me

Call me crazy, call me blind.....

(The day you went away-M2M)

-Cháu nghe ạ

..

-Cháu vẫn ổn ạ

..

-Cháu sẽ học ở new hope..đi yên tâm đi từ sau ngày cháu đỡ cho ông ta 1 phát súng thì ông ta đã tin tưởng cháu hơn

..

-Cháu biết mình nên làm gì mà

..

-À đi oi sắp đến giờ bố và bà cháu rồi...đi giúp cháu đến thăm họ nhé...

..

-Cháu cảm ơn đi

.....

Nó ngồi dậy, tay nắm chặt rồi bước ra hành lang đứng tựa lưng nhìn màn đêm dày đặc

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Tít...tít...tít....

Nó khẽ cựa người với tay lấy đồng hồ báo thức ném xuống đất rồi trùm chăn ngủ tiếp.Mấy đêm nay hầu như nó thức trắng vì phải đi theo LHN giải quyết 1 số việc trong bang,nên hiện giờ mắt nó dường như không thể mở nổi..

Ở bên ngoài 1 người giúp việc đang đứng cạnh cửa phòng của nó trong cô ta có vẻ lưỡng lự cứ giơ tay định gõ cửa rồi lại bỏ xuống..

-Có chuyện gì vậy? 1 giọng nói nam trầm cất lên,giật mình cô ta quay người lại bất gặp 1 ánh mắt đang nhìn mình về dò xét

-Dạ thưa cậu Nhật Nam tôi đang định gọi tiểu thư dậy nhưng...-cô ta ấp úng (Nhật Nam là cháu trai của quản gia-người được LHN tin tưởng nhất nên vị trí của cậu ta trong Lâm gia cũng không phải tầm thường)

-Cô gọi đi chần chừ gì nữa-nét mặt điển trai đó khẽ cau lại

-Nhưng...tiểu thư đang ngủ không muốn bị ai làm phiền nếu không....

-Tôi hiểu rồi,để đó tôi gọi cho cô đi làm việc đi

-Cảm ơn cậu-cô ta thở phào

.....

-Tiểu thư đến giờ dậy rồi,hôm nay cô phải đi học đấy

..

-Tiểu thư...

-Yên lặng 1 chút không được à?-1 giọng nói gần như hét lên vọng ra ngoài

-Sắp muộn giờ rồi cô dậy đi-Nhật Nam vẫn bình thản như chưa hề nghe tiếng nó

Cạch..cánh cửa phòng mở ra,đập vào mắt Nhật Nam là nét mặt bức tức của nó

-Cô còn 20 phút để chuẩn bị,sắp muộn giờ rồi-Nam liếc nhìn đồng hồ rồi nói

-Biển ra khỏi đây-nó trừng mắt,tỏa ra 1 luồng khí lạnh khiến người khác phải nổi da gà

-vậy thì tôi chờ tiểu thư ở dưới nhà-Nam quay đầu bước về phía cầu thang

-Nếu không phải tôi đã hứa với LHN sẽ không gây khó dễ với cậu thì cậu chết chắc rồi-nó nghiêng răng nghiễm nhiên

.....

-Bố tôi đâu? sao ông ấy đi sớm vậy-nó vừa bước xuống nhà ăn vừa cất giọng

Mọi người quay lại nhìn nó..Woa,tiểu thư thật đẹp-1 người làm xuýt xao..nó mặc bộ đồng phục của New Hope,áo sơ mi trắng thắt cavat,kết hợp với chân váy xòe làm tôn lên nước da trắng hồng cùng cái dáng người nhỏ nhắn của nó.nếu kẻ thù của Evil mà thấy được dáng vẻ của Nữ hoàng chết chóc lúc này chắc cũng không khỏi giật mình..

-Cậu nhìn gì vậy Phùng Nhật Nam.10 phút nữa là đến giờ rồi đấy-nó héch mặt-đi thôi

-Tiểu thư không ăn sáng sao? người giúp việc có vẻ lo lắng

-Tôi không đói..đi thôi-nó quay người về phía Nhật Nam

-Tôi sẽ đưa tiểu thư đi-ông quản gia đứng dậy

-Không cần tôi không phải trẻ lên 3,tôi tự đi được-Vẫn giọng nói đầy vẻ ngạo mạn đó

.....

Tại phòng hiệu trưởng của New Hope

-Lâm tiểu thư cuối cùng cô cũng đến rồi.cô ngồi đi-ông hiệu trưởng nói cười vui vẻ khi thấy nó bước vào

-Không cần đâu.tôi sẽ học lớp nào-nó đảo mắt nhìn quanh phòng 1 lượt

-Cô và cậu ta sẽ học ở lớp B1,đây là cô Huệ-cô ấy là gvcn lớp đó

-Chào tiểu thư-1 người phụ nữ ngoài 30 tuổi đứng dậy cúi đầu chào nó

-Không cần lễ nghi gì đâu,tôi đi học chứ không phải đi quảng cáo thể lực,đừng làm tôi khó chịu,cứ đối xử với tôi giống học sinh bình thường là được rồi

-Chuyện này...-mặt ông hiệu trưởng có vẻ tối sầm lại

-Chúng ta về lớp thôi-nó khoát tay cho Nhật Nam

.....

-Cả lớp trật tự..hôm nay chúng ta sẽ có 2 thành viên mới đó là Khả Hân và Nhật Nam-mọi người cùng vỗ tay nào

-Woa...cậu ấy cũng khá xinh đấy-nam sinh 1

-Ừm có vẻ là con nhà giàu-nam sinh 2

-Người đứng bên cạnh cô ta công nhận điển trai thật-nữ sinh 1

-Không ngờ trên đời lại có soái ca thật vậy-nữ sinh 2

-Cả lớp trật tự nào-Cô Huệ quát lên rồi quay sang nó nhẹ giọng

-2 em tự chọn chỗ đi

Nó đảo mắt quanh 1 vòng,hầu như bàn nào cũng kín chỗ chỉ còn mỗi bàn cuối là chưa ai ngồi.Nó lảng lảng đi về phía cuối lớp rồi ngồi xuống.Nhật Nam thấy vậy cũng nhanh chân bước đến ngồi bên cạnh nó.Nó liếc nhìn cậu ta 1 cái rồi quay sang phía cửa sổ

-Này bạn..bạn còn nhớ mình không? 1 tiếng nói thều thào vọng sang bàn nó.Nó ngước mắt lại nhìn

-Mình là người hôm trước được cậu cứu đấy

-À rồi..có chuyện gì không? nó đưa tay đeo tai nghe

-Mình chỉ muốn cảm ơn cậu..không ngờ cậu cũng học ở đây,xem ra chúng ta quả là có duyên

-Bớt nói nhảm đi-4 từ thốt ra từ miệng nó nhẹ nhàng nhưng lại khiến người khác nổi da gà

Thấy vậy Vy không nói gì vội quay lên chép bài.Bất giác Nhật Nam quay sang liếc nhìn nó..cậu hơi sững sờ khi nhìn nó từ góc độ này..Đôi mắt to tròn đang hướng ra phía cửa sổ,mái tóc màu hạt dẻ khẽ bay bồng bềnh làm tăng vẻ nữ tính của nó,gương mặt không phải quá khá ái nhưng cũng khiến người khác chú ý bởi vẻ sắc sảo hiện rõ trên từng góc cạnh..

-Nhìn đủ chưa? giọng nói lạnh lùng vang lên

Nhật Nam như chợt tỉnh nét mặt thoáng lúng túng nhưng ngay sau đó lại trở về vẻ bình thường,cậu ngước lên băng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.Nó vẫn ngồi nhìn ra cửa sổ,nét mặt hơi co lại

.....

Ring,,ring....

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên mọi người như bầy ong vỡ tổ chạy hết ra ngoài chỉ còn mình nó và Nhật Nam cùng mấy con mọt sách ngơ mắt nhìn ra sân trường

-Thật không ngờ đây là lớp chọn đầu,không khí học sang ra còn tệ hơn cả đi chơi-Nhật Nam khẽ nhếch môi

Nó đảo mắt qua bàn đằng trước-chỗ của Hạ Vy-có lẽ cô bạn đã đi ra ngoài rồi

-Xuống căngtín không? nó nói mà mắt vẫn dán chặt vào điện thoại

..Ok-Nhật Nam đứng dậy rồi theo nó ra ngoài

2 đứa nó đi đến đâu mọi ánh mắt đều đổ dồn về,có những ánh mắt ngưỡng mộ gan tị cũng có những ánh mắt ngờ vực,xem thường..Mặt nó vẫn lạnh băng rồi nhanh chóng lướt nhanh qua đám người nhiều chuyện đó

-Xem ra quán gia cũng tâm lý thật-Nhìn 1 khoảng không gian khá rộng,yên tĩnh chỉ có 1 bàn duy nhất cùng mấy món thức ăn nhẹ trên bàn-đều là những thứ nó thích,không cần nghĩ ngợi nhiều nó cũng có thể đoán được là ai làm-Ông của cậu đúng là rất tốt đấy

Nhật Nam kéo ghế ngồi xuống,đôi môi cong lên tạo ra 1 nụ cười vô cùng quyến rũ....

BỘP...bộp....

-2 túi bim bim bay thẳng vào bàn của nó,bất giác cả nó và Nhật đều chau mày ngóc cổ nhìn lên..

1 tốp người gồm cả nam lẫn nữ đang hung hăng tiến lại phía nó.Lông mày nó hơi cau lại nhưng nhanh chóng giãn ra

-Đúng là oan gia ngõ hẹp-nó nhếch mép cười vu vơ

-Mày là đứa nhiều chuyện hôm trước đúng không-giọng nói của 1 tiểu thư đài các vang lên mang theo vẻ tức tối khó tả

-Vẫn nhớ à? xem ra trí nhớ của cô không tệ-nó vẫn bình thản bấm điện thoại

-Có chuyện gì vậy-Mình Nhật ngồi quan sát này giờ nhưng vẫn chưa hiểu gì nên mới cất giọng hỏi

-Mày là người yêu của con nhỏ hỗn xược này à? mày nên xem xét lại nó đi,trông mày cũng điển trai đấy nếu thích có thể theo Hải Dương ta đây đừng nên dính dáng với loại hỗn hào như nó-giọng người thiếu nữ mềm mại

-Nhật bảo chúng im hết đi ồn ào quá-tay nó liên tục bấm điện thoại,nét mặt vẫn cứng nhắc

Bộp...1 quyển sách bay sượt qua bàn rơi vào tay nó...

-Game over-shit,chúng mày làm cái quái gì vậy hả? nó đứng dậy đập mạnh vào bàn,mắt này lửa nhìn bọn người kia

-Mày tưởng mày là ai mà dám to mồm ở đây? vẫn cái giọng kênh kieu đó

Nó trừng mắt..cả người toát ra vẻ ớn lạnh.chiếc điện thoại bay nhanh về phía cô tiểu thư đó rồi đập thẳng vào mặt cô ta

-Á..- 1 tiếng thét vang lên-Đập chết nó cho tao-Cô ta hùng hổ ra lệnh

Cả đám người cầm ghế xông lại phía nó,nó xoay người định dạy dỗ bọn chúng nhưng vụt..nó chỉ kịp nghe tiếng rắc rắc vang lên-Nhật Nam đã ra tay nhanh hơn nó

-Cũng khá đấy-nó nhếch hàm

-Ừm-Nhật Nam đáp khẽ

Mấy người nằm sóng soài xuống đất,miệng kêu la không ngừng,số còn lại đứng nhìn cô tiểu thư kênh kieu đó với nét mặt sợ sệt..Giờ nó mới để ý xung quanh,hàng trăm khán giả đang vây quanh khu căngtin,nó khẽ cong môi

-Chúng ta lại làm tâm điểm chú ý rồi

-Mấy cô cậu đang làm trò gì ở đây vậy? 1 tiếng quát lon pha lẫn sự bức tức vang lên..Tất cả học sinh chạy tán loạn chỉ còn 2 đứa nó cùng bọn người kkai vẫn tro mắt đứng đó

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

-Võ Hải Dương,em lại gây chuyện nữa đúng không? đừng tưởng gia đình em đầu tư cho cái trường này là tôi không dám làm gì em.Lên phòng giám thị viết bản kiểm điểm và báo tường trình cho tôi,tôi sẽ nói chuyện với bố mẹ em về chuyện này-Ông hiệu trưởng lớn tiếng rồi quay sang nó-Còn 2 em đi theo tôi

-Nếu tôi không viết thì sao?-vẫn cái giọng kiêu kì đó-ông đừng quên nhà họ Võ chúng tôi là 1 trong những nhà đầu tư lớn của cái trường này-Hải Dương(HD) khẽ hếch hàm

-Em...

-Bắt đầu từ ngày mai Lâm gia sẽ đầu tư cho ngôi trường này,còn về nhà họ Võ,họ chỉ là nhà đầu tư nhỏ nên không ảnh hưởng đến ngôi trường này đâu-nó lên tiếng

-Em nói thật chứ?-ông hiệu trưởng mắt tròn tròn ngạc nhiên

-Thầy nghĩ tôi nói đùa sao?-nó hơi nhếch mép

-Được..tốt quá,thời giờ 2 em theo tôi còn Hải Dương nếu em không muốn viết thì cũng không sao,nhưng em có thể tự tìm trường khác,chúng tôi không nhận những học sinh chỉ biết gây sự với người khác

-Ông...được rồi tôi sẽ không bỏ qua vụ này đâu-HD nghiêng răng

.....

-Tôi tưởng cô không thích quảng cáo địa vị nhưng xem ra tôi đã nghĩ sai rồi-Nhật Nam cất tiếng nhàn nhạt

-Haizz,nếu cô ta không ra về thách thức xem thường người khác như vậy thì tôi đã không thừa hơi mà làm vậy rồi..à mà cho tôi mượn điện thoại của cậu chút

-Làm gì-vẫn giọng nói trầm đó

-Chơi game,tôi sắp bị loại khỏi bàn chơi rồi,điện thoại của tôi cậu cũng thấy rồi đó

Nhật Nam hơi lưỡng lự nhưng cũng đưa điện thoại cho nó

-Đừng mang đồ của tôi ném vào mặt người khác nữa nha,tôi không nhiều tiền như cô đâu

-Nói nhiều-Nó gất lên

Nhật Nam khẽ nhún vai rồi lẳng lặng bước theo nó về lớp

.....

-Họ về rồi kia-1 nam sinh hốt hải chạy vào lớp thông báo khi thấy 2 đứa nó

Nó và Nhật Nam cau mày nhìn nhau rồi khẽ nhếch mép.. đang định bước vào lớp nó thì phát hiện ra 1 sợi dây đang đung đưa cạnh cửa sổ.Bất giác nó kéo Nhật Nam lại

-Cô làm gì vậy?Nhật Nam (NN) hơi nhăn mặt

-Câm miệng-ánh mắt tóe lửa nhìn chằm chằm NN

Phập..bùm...1 chậu nước màu rơi xuống đồ loang lổ khắp cửa ra vào

-Có lộn không vậy? điện thoại của tôi đó-NN gất lên

-Hồng rồi-nó đáp lạnh lùng rồi bước vào lớp

-Lần sau muốn bày trò thì tính toán kĩ chút-Nó vừa nói vừa lờm xung quanh.Cả lớp bỗng im lặng đến lạ thường

Nó đi nhanh về cuối lớp,khi đi qua bàn HD nó dừng lại khẽ chạm lưng

-Tôi không có thời gian chơi mấy trò con nít này với cô nên tốt hơn hết ngừng lại đi

Đặt 1 tay lên vai HD khẽ bóp nhẹ rồi nó tiến về chỗ ngồi

Chiếc xe màu đen lao vùn vụt trên đường rồi dừng ở cổng nhà họ Lâm

-Tiểu thư,cậu Nhật Nam 2 người đã về-cô giúp việc hăm hở chạy lại cầm đồ cho nó

-Mang về phòng hộ tôi-nó nói rồi đi vào nhà

-Con chào bố-nó rào bước đi nhanh lên cầu thang

-Đứng lại đó-LHN gần giọng

Nó đưa tay gãi đầu rồi với dáng vẻ nặng nhọc quay người lại

-Chuyện gì vậy ạ? phi vụ bố giao con tối nay con sẽ làm,gì con hơi mệt

Bộp...LHN ném 1 gói nhỏ ra bàn-Tự xem đi

Nó với tay mở ra

-Giấy đây? hừ ai mà rảnh rỗi quá vậy-Phùng Nhật Nam cậu xem này,xem ra người chụp có tâm đấy-nó vẫn mỉm cười như chưa có chuyện gì xảy ra

NN đưa tay cầm lấy mấy tấm ảnh.OMG là ảnh hồi sáng ở căngtin

-Tự hào lắm hả? mới đi học mà đã gây ra chuyện rồi,con không sợ người ta cười vào mặt ta không biết dạy con sao-LHN đập tay xuống bàn quát nó

Nó vẫn ngồi trên ra nhìn mấy tấm ảnh,ung dung uống nước

-Ông chủ thật ra không phải vậy...-NN định giải thích

-Còn cậu nữa Nhật Nam,ừ ta cậu cũng từng va vấp nhiều vậy mà lại adua theo nó,cậu nói xem tôi nên làm gì với 2 người đây

-Muốn phạt thế nào tùy bố,chuyện này mình con gây ra mình con gánh,không liên quan đến người khác-Nó đứng dậy tay vò nhàu mấy tấm ảnh

-Khẩu khí lớn lắm nhưng thật tiếc dùng không đúng chỗ.. nhờ chuyện tốt con làm mà Lâm gia ta đã nức tiếng có đứa con gái ngỗ nghịch rồi đấy-chất giọng LHN nghe có vẻ bình tĩnh nhưng lại khiến người khác cảm thấy tận thế đang đến gần

-Ngỗ nghịch? chẳng phải đã như vậy khi con bước vào con đường của Hell sao-nó đưa ánh nhìn chăm chăm LHN

-Được lắm Lâm Khả Hân..ra ngoài qui cho ta,chưa có lệnh của ta không được phép đứng lên

Nó nhếch mép rồi bước ra ngoài..đi được mấy bước nó quay người lại

-Suýt quên,con đã nói với hiệu trưởng từ nay Lâm gia sẽ đầu tư cho New Hope với lại bố giúp con đền đền thoại cho Nhật Nam,con lỡ làm hỏng dt của cậu ấy

-Còn dám thay ta quyết định? xem ra ta đã quá dễ dàng với con rồi,ra đó qui không được ăn cơm hay uống nước gì cả..Ai muốn giúp nó thì hơn hết đi gặp Diêm Vương trước đi-Lần này LHN thật sự bị nó chọc tức

Nó nhún vai không nói gì...

-Ăn đi-LHN gần giọng,cả không khí lạnh lẽo bao trùm lên tất cả

-Ông chủ trời hình như sắp mưa,tôi thấy tiểu thư cũng đã biết lỗi rồi hay là...

-Ông muốn thay vị trí của nó sao quán gia

-Tôi không có ý đó,chỉ là...

LHN vùng vằng đứng dậy,không quên 'dặn dò'

-Không ai được phép mang đồ ra cho nó,để tôi xem nó còn cứng đầu đến nhường nào

Nhật Nam cũng đứng dậy đi lên phòng.....Trên lan can 1 chàng trai với nét mặt lạnh lùng đang dõi mắt nhìn xuống dưới-nơi có 1 cô gái tóc hạt dẻ đang khẽ đưa tay hứng những giọt mưa đầu mùa

Chương 24

Ánh mắt đó cứ lảng lạng nhìn nó rồi khẽ cau mày khi tiếng mưa rơi ngày càng lớn hơn...Nhật Nam đưa bàn tay ra ngoài nước mưa đã chảy xối xả trên tay cậu,bất giác Nam quay người đi vào trong phòng.....

Cốc...cốc...

-Vào đi-tiếng LHN vọng ra vẫn còn chút bức tức

-Ông chủ-NN nhìn quanh 1 lượt rồi cất giọng

-Là cháu à,ra ngoài đi,ta biết cháu muốn nói gì-ánh mắt LHN chứa đựng điều gì đó rất khó hiểu

-Trời mưa rất lớn,cháu sợ nếu tiếp tục vậy tiểu thư sẽ bị bệnh mắt-NN vẫn điềm tĩnh

-Là do nó tự chuốc lấy thôi-giọng nói lạnh lùng đó lại vang lên-cháu ra ngoài đi đừng làm ta bức bối hơn nữa

Nhật Nam nhìn LHN đầy vẻ bất lực rồi nín thở mỗi bước ra ngoài...

.....

Nó hơi ngửa mặt lên hứng trọn những giọt mưa đang rơi nặng nề ,khóe miệng lộ ra 1 nụ cười không hợp hoàn cảnh chút nào...Lông mày nó bỗng cau lại,nó có thể cảm nhận ai đó đang đứng cạnh mình.Đưa tay lau nước mưa đang nhỏ giọt chảy trên mặt, nó khẽ liếc nhìn sang bên cạnh,về mặt không còn sự thoải mái,vui tươi như hồi nãy nữa mà thay vào đó là nét mặt lạnh lùng có chút đáng sợ

-Cậu ra đây làm gì? tôi không cần thương hại-nó nhếch giọng có chút chế giễu

-Tôi cũng phạm lỗi,có thể gọi là tòng phạm nên không thể nhón nhờ ngoài vòng pháp luật được-ánh mắt NN cũng lộ vẻ giễu cợt không kém

-Hạ không ngờ họ Phùng mấy người còn biết nói đùa vui như vậy-nó cất giọng lớn như muốn lấn át tiếng mưa ngay cạnh mình

-Đứng dậy cả đi đừng tán dóc nữa,ông chủ nói tạm tha cho 2 người lần này,chỉ có điều tối nay tiểu thư phải hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình và phải đi cùng Nhật Nam-Giọng ông quân gia như truyền từ địa ngục lên vậy

-Haizz xem ra bỏ tôi tín nhiệm cậu hơn tôi rồi đây Nhật Nam à-khóe miệng nó lộ ra 1 nụ cười vô cùng quỷ rũ(^^)

.....

-Tiểu thư đây là nơi ở của gã khốn đó-giọng nam cất lên mang theo sự hạo hức khó hiểu

-Nói 1 chút thông tin về hắn-nó gõ nhẹ tay lên khung cửa

-Tên của hắn là YYY-34 tuổi,từng là giám đốc tài chính của công ty điện lạnh A nhưng hiện hắn đã phá sản và trở thành con nợ của....

-Nói vào vấn đề chính đi-nó gằn giọng

-Dạ vâng tôi xin lỗi-Tên vệ sĩ hơi run-hắn nợ chúng ta tổng cộng 500 triệu-150 triệu tiền vay số còn lại là tiền lãi

-Được rồi đi thôi-nó lấy tay đeo mặt nạ rồi bước xuống xe

Ở phía sau Nhật Nam cũng dần bước tới,cậu không khỏi giật mình khi nhìn thấy nó bây giờ.Mái tóc hạt dẻ xõa ngang vai,chiếc áo choàng đen phủ kín đáng vẻ nhỏ nhắn nhưng lại toát lên vẻ cuốn hút vô cùng,trên nửa gương mặt thanh tao chiếc mặt nạ đang khẽ lấp lánh, khiến cho người ta cảm thấy nó đang bước vào 1 lễ hội hóa trang hơn là làm nhiệm vụ.....

-Mở cửa-1 tên áo đen đập ầm ầm vào cánh cửa lớn

Bên trong im ắng lạ thường chỉ nghe tiếng trẻ con khẽ vọng ra yếu đuối..

-Vô dụng-nó bước lên rồi liếc sang tên áo đen đó khiến hắn run lên cảm cấp

-Nếu muốn vợ con ông sống thì ra mở cửa bằng không..

cạch..tiếng mở cửa vọng ra cắt ngang lời nói của nó

-Cô là..l..à...Giọng người đàn ông run lên

Nó bước chậm lại chỗ ông ta khẽ nói

-Nữ hoàng chết chóc-nó cố tình nhấn mạnh 2 chữ cuối

Trong thế giới bóng đêm chắc hẳn ai ai cũng từng nghe qua Evil-1 bang được biết đến giống như cái tên của nó-ác quỷ. thành viên của Evil nổi tiếng máu lạnh,không nể tình bất kì ai...Thậm chí người ta còn truyền tai nhau rằng,những nơi Evil đi qua đều có mùi máu tươi làm dấu hiệu.Trong Evil, có 4 sát thủ mà chỉ khi nhắc đến tên đều khiến người ta ớn lạnh nhưng họ chỉ mới biết 1 trong số đó-Nữ hoàng chết chóc

Cộp..cộp...người đàn ông quì xuống rạp đầu trước mặt nó

-Nữ..h..o..à..ng xin người tha cho chúng tôi,tôi biết người không bao giờ giết người vô tội. tôi sẽ trả tiền cho Evil,cho tôi 3 ngày,xin người-Người đàn ông vừa rạp đầu liên tục vừa meo meo cầu xin nó

-Vô tội? thật nực cười,ông ăn chơi trác táng,ngoại tình với thư kí,thường xuyên hành hạ vợ con vậy mà gọi là vô tội sao?-Nói rồi nó liếc sang góc giường-nơi có 1 người phụ nữ gầy yếu ánh mắt hoảng sợ đang đưa tay bịt miệng đứa con gái trong tay không cho nó khóc thành tiếng

-Tôi biết tôi đã sai nhưng xin người,xin người rủ lòng thương.Nếu tôi chết vợ con tôi phải làm sao đây,nợ nần như vậy sao họ có thể trả được

-Ông cũng biết vậy sao? haha sao lúc ăn chơi ông không nghĩ được như vậy-Ánh mắt lạnh lùng của nó lóe lên tia chết chóc-Thôi được nếu bây giờ ông trả hết nợ cho Evil tôi sẽ để ông cùng gia đình yên ổn bằng không..

-Xin người nữ hoàng..hãy cho tôi 3 ngày chỉ 3 ngày thôi

-3 ngày? haha-vậy thì ông xuống làm bạn với Diêm Vương đi

Phập..nó vung tay,1 phi tiêu bay nhanh về ông ta cắm chặt vào cánh tay,máu cũng bắt đầu nhỏ giọt

-Á hu..hu...mẹ ơi-đứa bé trong lòng người phụ nữ khóc thét lên khi thấy cảnh đó.Người phụ nữ đặt con xuống rồi cũng chạy đến quì xuống-Xin cô,xin cô tha cho chồng tôi,cầu xin cô-nước mắt người phụ nữ đua nhau rơi xuống

Nhìn vào ánh mắt đó tự nhiên nó cảm thấy hơi nhói ở tim,khuôn mặt Kiều Lan nhanh chóng quay hiện ra trong đầu nó nhưng rất nhanh nó lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu

-Tha ư? ông ta làm vậy với cô mà cô còn muốn tôi tha sao?-Rồi nhanh chóng nó quay người lại-mang ông ta ra ngoài

-Đừng-người phụ nữ hét lên rồi ngã khụy xuống

-Nữ hoàng...1 tên áo đen hơi do dự nhìn nó

-Mang ông ta đi,không trả được nợ thì trả bằng mạng sống-nó mỉm cười rồi thốt ra những lời lẽ cay độc đó..Nhật Nam chỉ đứng nhìn nó không nói gì nhưng trong ánh mắt lại chứa đựng nhiều tia hỗn loạn

-Nữ hoàng bà ta ngất rồi

-Hức..hức..mẹ..oi-đứa bé trên giường khóc nức lên rồi chạy lại lay người phụ nữ

Nó đứng bất động trong mấy giây rồi đưa tay lấy ra 1 tờ giấy,có lẽ đó là giấy nợ

-Cô định làm gì? Nhật Nam cau mày

Xoạt...trong chốc lát tờ giấy đã bị xé vụn

-Nữ hoàng,ông chủ nói nếu chưa trả được nợ thì không thể...-người áo đen có vẻ lo lắng nhắc nhở nó

-CÂM MỒM-nó gắt lên rồi quay sang Nhật Nam-Giúp tôi đưa bà ta vào bệnh viện,mọi chi phí cứ lấy từ thẻ của tôi,còn nữa sau khi bà ta tỉnh dậy giúp tôi tìm cho bà ta 1 căn nhà mới rồi đưa bà ta cái này-nó nói rồi chìa 1 chiếc thẻ tím cho Nhật Nam

-Cô làm vậy là ý gì? Nhật Nam hơi khó hiểu bởi lẽ chính nó đã ra lệnh giết chồng người phụ nữ đó vậy mà bây giờ còn muốn giúp bà ta thanh toán mọi rắc rối

-Bà ta vô tội-nó chỉ nói vồn vện 4 từ rồi lên xe nhả ga chạy đi...

-Phải..bà ta vô tội-Nhật Nam khẽ nhích mép

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Ánh trắng sáng hiện hòa dịu nhẹ,dắt trên mặt biển bao la,những con sóng bạc đầu nô nức xô vào bờ.tiếng gió biển ngân nga.vì vút trên rừng phi lao bạt ngàn như mang theo hơi thở đậm mùi muối của biển cả vào đất liền..Nó ngồi đó-trên 1 mòm đá cao nhô ra giữa biển như cách ly với thế giới xung quanh,tránh xa sự hỗn loạn của thế giới này,đôi mắt đen đượm buồn dõi về phía chân trời xa xăm..... -Mẹ ơi,mẹ mau ra xem này,hôm nay trăng sáng quá mẹ ạ,mẹ nhìn kia đó có phải ngôi sao sáng mà mẹ chỉ cho con không-gọng thánh thót của 1 bé gái vọng lên giữa màn đêm dày đặcDáng 1 người phụ nữ từ trong nhà bước ra,bàn tay thon thả khẽ kéo cô bé lại gần-Ừ đó là ngôi sao của bố con,bố vẫn luôn ở đó dõi theo mẹ con chúng ta nên Minh Anh của mẹ phải luôn nghe lời,luôn vui vẻ,có vậy bố con mới tự hào về đứa con gái yêu này-Người phụ nữ nhẹ giọng-Vâng nhưng khi nào bố mới về với con vậy mẹ,các bạn ai cũng có bố đưa đi chơi,đi học còn con thì không.Bố bận lắm hả mẹ?Khóe mắt người phụ nữ chảy ra 1 hàng lệ trong suốt rồi ghi đầu đứa con gái bé bỏng vào lòng mình.....Nó đưa tay về phía trước như muốn nắm cái gì đó-Bố,mẹ..có phải 2 người đang ở cùng nhau trên ngôi sao đó không? 2 người vẫn luôn quan sát,lo lắng cho con chứ..Bất giác ngực nó hơi nhói lên,nó đứng lặng người khẽ nhắm mắt..xung quanh chỉ còn tiếng gió biển thổi,tiếng vỗ bờ của những ngọn sóng ..Quả thật chỉ khi ở 1 mình con người ta mới có thể được là chính mình,mới có thể suy nghĩ lại những kỉ ức dường như mơ hồ của bản thân mình.....-Tiểu thư,cô đã về-Người giúp việc thấy nó vội chạy ra nhưng hơi sững lại khi nhìn bộ dạng nó bây giờ-quá thảm hại.Mái tóc ướt nhem đang còn nhỏ vài giọt nước trắng xóa,quần áo ướt sũng cứ như thể nó vừa mới ngã xuống vũng nước về vậy-Tiểu thư cô sao vậy? cô vào nhà nhanh đi không lại ốm đây-Tôi không sao,chỉ hơi mệt nên dừng làm phiền tôi nữa-nó cất giọng mệt mỏi rồi đi vào nhàNhật Nam đứng cạnh cầu thang nhìn nó nhưng dường như nó không thấy cậu hoặc cố tình làm ngơ..nó cứ lảng lảng đi qua không nói 1 lời nào-Cô mang ít đồ lên cho cô ấy đi,cô ấy vẫn chưa ăn gì đâu-Nhật Nam trầm giọng nói với cô giúp việc-Nhưng tiểu thư đã dặn không được làm phiền cô ấy-Cô giúp việc áp ứng-Thôi cô đi chuẩn bị ít thức ăn đi,tôi sẽ mang lên-Vâng-nói rồi cô giúp việc đi nhanh vào nhà bếp 5 phút sau..Cốc..cốc...-Tiểu thư cô mở cửa ăn chút gì đi,nhịn đói không tốt đâu...-Cô nghe tôi gọi không tiểu thư? NN hơi cau màyĐáp lại cậu ấy vẫn tiếng im lặng đến đáng sợ đó..hình như

không giống với Khả Hân, bình thường nếu bị quấy rầy nó sẽ sẵn sàng cho kẻ đáng chết kia 1 bài học nhưng hôm nay nó lại im lặng, cứ y như không hề nghe gì vậy..Nhật Nam cảm thấy hơi lo lắng nhưng vẫn cố điềm tĩnh-Nếu cô không mở cửa tôi sẽ phá cửa vào đây..Nói là làm, NN lùi ra sau 1 chút rồi đập cửa Âm. ầm. cánh cửa cuối cùng cũng bật tung ra, Nhật Nam nhanh chóng bước vào phòng nó-Cậu Nhật Nam có chuyện gì vậy? mấy người giúp việc hốt hoảng chạy lên phòng nó-A..a..tiểu thư bị sao vậy này? cậu Nam tiểu thư sao vậy? Nó nằm sõng soài trên sàn nhà, đồ vẫn chưa thay đang còn ướt sũng, khuôn mặt trắng bệch như xác ướp-IM hết đi, tránh ra-NN gần lênĐi nhanh qua đám người đó NN chạy lại khẽ nâng đầu nó lên lay nhẹ-Hân có nghe tôi nói không? mau mở mắt ra Hân-Đề tôi gọi điện cho ông chủ-Mấy người giúp việc như chợt tỉnh-Gọi tài xế nhanh cho tôi-NN hét lên rồi bế xốc nó chạy nhanh xuống nhà.....-Cháu đi đâu vậy Nam? tiểu thư bị sao vậy?-Cháu sẽ giải thích sau, ông tránh ra đi-Nam gần như quất lên với ông quản gia rồi tiếp tục bế nó chạy điÁnh mắt quản gia lóe lên 1 tia sáng khó hiểu , nét mặt lộ rõ vẻ bức bối.....-bác sĩ cô ấy sao rồi-nét mặt NN lộ rõ vẻ lo lắng-Suy nhược cơ thể cộng thêm việc ngâm trong nước lạnh khá lâu nên mới ngất đi như vậy..chúng tôi đang kiểm tra lại toàn bộ cho cô ấy, cũng may sức đề kháng của cô ấy khá tốt nên không ảnh hưởng đến tim mạch, cậu không cần phải lo quá đâu.Nhớ không được để cô ấy bỏ ăn hay ướt lâu như vậy nữa-Vâng cảm ơn bác sĩ-Nhật Nam khẽ cúi đầu rồi đi vào phòng bệnh của nóNhìn gương mặt nhợt nhạt của nó tìm NN bỗng hơi nhói,cậu tiến lại gần rồi bất giác đưa tay chạm khẽ vào khuôn mặt nó-Cháu đang làm gì vậy? ông quản gia như quất lên khi thấy hành động của NNTheo phản xạ NN quay người lại, rút tay về-Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi ông, cô ấy cần nghỉ ngơi.....-Nói thật đi, cháu có tình cảm với Khả Hân phải không?-ánh mắt ông quản gia nhìn chằm chằm vào NN-Cháu...cũng không biết nữa-NN trầm giọng,nét mặt thoáng sự bối rối-Ta hy vọng điều đó sẽ không xảy ra, cháu thừa biết mục đích mà chúng ta đến nhà họ Lâm là gì.Cháu và nó sẽ không có cái kết viên mãn đâu,cháu nghĩ nó sẽ tha thứ cho 1 kẻ ra tay giết bỏ nó để trả thù sao? tốt hơn hết đừng làm công sức hơn 10 năm qua của ta tiêu tan-Cháu hiểu rồi..NN khẽ thở dài rồi nhìn vào phòng nó, nét mặt thoáng nỗi buồn-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

-Tiểu thư, đứng lại đi, cô chưa khỏi bệnh mà, mai đi học cũng được-Nhật Nam tay cầm cặp vừa chạy xuống tầng vừa la lên

-Gọi tôi là Khả Hân, đến trường cậu 1 tiếng tiểu thư, 2 tiếng tiểu thư, phiền chết đi được-Nó đưa tay lấy chìa khóa xe trong tủ

-Được rồi...Khả Hân, hôm nay cậu nghỉ học đi..-NN chạy lại kéo tay nó

Nó hất tay Nhật Nam rồi vùng vằng

-Tôi có phải con nít đâu, cậu bỏ ra đi, bây giờ yên lặng giùm tôi

Nhìn bộ dạng của 2 đứa nó bây giờ thật khiến người ta không nhìn được cười, 1 bên là sát khí đằng đằng, mặt nhăn nhó khó chịu, 1 bên lại có vẻ ôn hòa, thoáng buồn cộng thêm những cử chỉ, hành động gạt tay, trừng mắt quả đúng là 1 màn hiếm gặp

.....

Nó vừa ngồi vào bàn chưa kịp định hình thì đã thấy Hạ Vy cầm 1 tệp giấy chìa trước mặt nó

-Đây là bài giảng trong 2 hôm mà cậu và Nam nghỉ học, mình đã chép lại cẩn thận rồi

Nó ngược mắt nhìn Hạ Vy, sắc mặt không chút biểu cảm

-Cảm ơn nhưng lần sau không cần làm vậy đâu

Nhật Nam quay sang nhìn nó, khẽ nhún vai rồi rút từ trong túi ra 1 thiết bị ghi âm thu nhỏ

-Lần sau nếu muốn giúp thì cậu dùng cái này nhé, không cần chép lại đâu

-ừ cảm ơn cậu nhé Nhật Nam-mặt Hạ Vy hơi đỏ vội cầm lấy rồi quay người đi

-Xem ra cậu ta có vẻ kết cậu rồi đấy-Nó quay sang ánh mắt tò mò về giữu cột

-Hạ VY á? cậu điên à-Nhật Nam có vẻ hơi khó chịu khi nghe nó nói vậy

-Tôi thấy sao thì nói vậy thôi-nó nhếch mép rồi lại cắm đầu vào điện thoại

.....

-Các em chú ý-tiếng cô Huệ vang lên

-Có chuyện gì vậy cô?Lớp trưởng Hạ Vy đứng dậy tò mò hỏi cô giáo

-Cuối tuần này trường chúng ta và trường Sunshine sẽ tổ chức thi năng khiếu với mục đích giao lưu, học hỏi là chính, mỗi lớp sẽ cử ra 1-2 bạn có năng khiếu để tham dự.Riêng lớp mình cô đã chọn được 2 gương mặt sáng giá là Khả Hân và Nhật Nam-cả 2 đều biết đàn rất tốt.Các em có ý kiến gì không?

-2 người đó mà biết đàn á?thật không tin được-giọng 1 nam sinh cất lên,kéo theo đó là tiếng xì xào, bàn tán

-Woa, không ngờ Nhật Nam đã đẹp trai mà còn biết đàn nữa, thật đúng là soái ca mà

-Lớp trật tự, nếu không ai có ý kiến gì thì quyết định vậy nhé, Nam, Hân hai em có ý kiến gì không? Nhật Nam, Khả Hân?

2 đứa nó đang gục mặt xuống bàn chơi game và nghe nhạc nên tất nhiên không biết cô giáo đang gọi mình. Hạ Vy quay xuống thấy vậy vội lấy cây thước nhựa khẽ đánh vào tay Nhật Nam

-Gì vậy? -Nhật Nam ngóc cổ lên, rút tai nghe ra, nhưng mắt vẫn nhìn xuống gầm bàn

-Cô giáo đang gọi 2 cậu kia

Lúc này Nhật Nam mới hơi giật mình vội vàng quay sang đánh nhẹ vào tay Khả Hân

-Cậu muốn chết sao-nó hét ầm lên

Cả lớp bỗng rộ lên tiếng cười sặc sụa,nó ngơ ngác nhìn quanh 1 lượt hóa khí đã phùng phùng

-Có gì đáng cười sao?-nó gằn giọng

-Cô Huệ đang gọi chúng ta đấy-NN đáp tỉnh bơ

Như sự tỉnh,nó nặng nhọc đứng dậy

-Có chuyện gì vậy cô?

-2 em sẽ tham gia cuộc thi đó chứ?-Giọng cô Huệ hơi bức

-Cuộc thi nào ạ?-nó vẫn ngơ ngác

-Bọn em sẽ tham gia ạ-Nhật Nam đứng phắt dậy phát ngôn 1 câu xanh rì

-Tốt lắm,cuối tuần này là thi rồi,các em chỉ có 4 ngày thôi,cố gắng lên nhé.Nói rồi cô Huệ bước ra ngoài

-Này,thì gì vậy? sao cậu dám không hỏi ý tôi?-nó trừng mắt lườm Nhật Nam

-Tôi cũng không biết,tra lời cho có thôi mà.

Lúc này mặt nó đã hoàn toàn biến sắc

Ầm.nó giơ chân đá mạnh vào chiếc ghế của Nhật Nam hòng cho cậu ngã xuống đất nhưng có lẽ do phản xạ có điều kiện mà NN đã lật ngược tình thế xoay người lại rồi nhẹ nhàng kéo ghế lại chỗ cũ.Nó hừm 1 tiếng rồi lại cắm đầu vào điện thoại,từ khóa miệng Nhật Nam nở ra 1 nụ cười khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Có Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

-Bố,bố đứng lại đó đi đã,con có chuyện muốn nói-mới về đến nhà nó đã tung cặp lên bàn rồi hét ầm lên

-Con lại sao vậy? ai chọc tức con à?LHN vẫn chăm chú nhìn vào tờ báo trên tay

-Sao cô Huệ lại biết con biết chơi đàn? con đã nói rồi con không thích quảng cáo cho mình,không thích bị người khác chú ý,bố hiểu không vậy?

-Sao con lại hỏi ta? con nghĩ ta rảnh vậy à?

-Thôi được rồi,con không muốn nói với bố nữa,dù gì thì bố cũng không chịu nhận,nhưng nếu lần sau bố muốn quyết định thay con thì cảm phiền bố hỏi ý con trước

Nó cúi xuống cầm cặp lên rồi bước lên phòng

-Nhật Nam có chuyện gì vậy? ta thật sự không hiểu gì?LHN nhếch môi rồi liếc sang phía NN

-Dạ chuyện là thế này..bla bla...

-À thì ra là vậy,con bé này đúng là hết thuốc chữa mà,ta chỉ muốn giúp nó thoát khỏi cô lập thôi mà

.....

Nó nằm sổng soài ra giường,mắt hơi nhắm lại,chiếc cặp thân yêu đang nằm bẹp dưới đất mẹ

Cốc..cốc...

-Ai vậy?-nó cất giọng thều thào

-Là ta đây,mở cửa đi

-Con mệt lắm,bố để con yên đi

Cạch..

-Con nói bố để con yên cơ mà,bố không thể tôn trọng ý kiến của con à? nó gần như hét toáng lên

-Con sao vậy? cách nói chuyện không giống như bình thường,con ốm à? LHN vẫn nhẹ giọng

-Sao bố không bao giờ hỏi ý con chuyện gì vậy?-Nó mở to mắt nhìn thẳng LHN

-Vi ta là bố của con,ta biết con đang khó chịu vì ta đã tự ý quyết định,nhưng Hân à,con nên biết không phải sống khép kín lúc nào cũng tốt đâu,con cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi và làm việc khác nữa chứ,con không thể suốt ngày giam mình trong phòng tập được,mặc dù ta cảm thấy vui vì chuyện đó

-Có phải bố muốn con tham gia là vì lý do khác không?

-Haha,quả nhiên là con gái ta,thật ra gần đây chúng ta làm ăn không mấy suôn sẻ,hơn nữa bọn cóm cũng đã nghỉ ngơi Lâm gia có dính líu đến hắc đạo.Ta muốn nhân cơ hội này để chứng tỏ rằng Lâm gia hoàn toàn trong sạch và chỉ đào tạo những con người tài hoa với cái tên heaven mà thôi

-Hóa ra heaven là cái cơ để bố chống trả lại dư luận

-Thông minh lắm

-Nhưng sao bố không chọn người của heaven,họ được đào tạo từ nhỏ với mục đích đó còn con thì...

-Ta còn 1 lý do khác,nhưng đây chưa phải lúc nói cho con biết-Nói rồi LHN đứng dậy bước ra khỏi phòng

-Bố,lý do gì cơ? bố nói đi,bố...

.....

-Ông định lợi dụng tôi sao? được rồi tôi sẽ chơi đến cùng với ông,kịch hay vẫn chưa bắt đầu đâu

Trên gương mặt nó xuất hiện 1 nụ cười mơ quái đến ớn lạnh,nét mặt vẫn lạnh như băng,không hề có biểu cảm

.....

Tại quảng trường của Sunshine

-Chào mừng tất cả mọi người đã dành thời gian để đến Sunshine,...bla...bla..và chúng ta cùng chào đón các thí sinh của các trường.Đầu tiên là 2 ứng cử viên sáng giá của Sunshine đó là Dương Hoàng Tuấn và Ngô Hải Yến...tiếp theo là 2 thí sinh vô cùng nặng kí đến từ New Hope Lâm Khả Hân và Phùng Minh Nhật..Sau đây tôi sẽ nói đôi chút về luật lệ thi...

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ khi MC nhắc đến 2 cái tên của Sunshine,điều đó cũng dễ hiểu bởi vì 2 nhân vật đó là 2 trong top 3 hot nhất của Sunshine

-Ngày Nhật Nam,Ngô Hải Yến đó là ai vậy?-nó quay sang thô thê

-Trời đất,cậu đúng là bị cô lập rồi mà,cô ấy chính là con gái nuôi của Ngô Vĩ Đông-bang chủ của Evil,cậu là thành viên Evil mà không biết gì sao?

Nó nhún vai với cặp mắt vô tội vạ

-Hình như tôi gặp cô ta ở đâu đó rồi thì phải?~Nó cau mày cố gắng nhớ lại

-Cô ấy cũng đến từ Happy giống cậu nên cậu thấy quen là đúng thôi

-À là con nhỏ đó,tôi nhớ rồi...mà sao cậu biết nhiều vậy? nó tò ý nghi hoặc

Nét mặt Nhật Nam thoáng vẻ bối rối nhưng nhanh chóng cũng trả lời lại

-Là vì tôi không sống 1 mình như cậu

-hừ..muốn chết hả?

.....

(Lướt nhanh đoạn này nha).Kết thúc phần thi thứ nhất,Sunshine dẫn đầu với điểm số 39 nhờ trình bày bản solas ánh trăng tuyệt vời của Hải Yến .đội của nó kém hơn 1 chút với 38 điểm,Nhật Nam trình bày bản nhạc Ruồi Trâu nhưng không may là cậu đã đàn nhầm 1 nốt nhạc..Phần thứ 2 phần thắng nghiêng về đội nó. Phần thứ 3 là phần quan trọng nhất đòi hỏi tính đồng đội cao,chủ đề là do các khán giả chọn 1 trong 4 mục đã nêu:nhạc quê hương,nhạc pop,nhạc opera và nhạc về mẹ..Chủ đề nghiêng về nhạc về mẹ.Trong 5 phút mỗi đội phải hoàn thành xong bản nhạc của mình nếu quá giờ sẽ thua cuộc....

2 học sinh của Sunshine biểu diễn phần của mình rất tốt,được đánh giá rất cao với bản nhạc không lời Nhật kí của mẹ.Áp lực còn đè nặng lên 2 đứa nó,nó hít sâu rồi cùng Nhật Nam bước lên sân khấu..Cả hội trường im lặng khi tiếng đàn piano của nó cất lên gia điệu của bài hát Giấc mơ của con,Nhật Nam trông càng quyến rũ hơn khi những ngón tay khéo léo đang kéo violon..bỗng Nhật Nam hơi khựng lại,cả hội trường bắt đầu nổi lên tiếng xì xào.Nó đang cố nén lại những cảm xúc trực dâng trào về người mẹ của mình thì chợt bừng tỉnh,khẽ nghiêng sang bên Nhật Nam.Như hiểu ý nó Nhật Nam thô thê

-Dây đàn tôi đứt rồi,rõ ràng đã kiểm tra rất kĩ,mình cậu đàn được không?

Nó không nói gì chỉ khẽ gật đầu,tiếng đàn của nó vẫn thanh cao lan tỏa khắp hội trường.Cả hội trường như vỡ òa lên khi 1 người con trai đang kéo bài hát của nó bước lên sân khấu,đó không phải là Nhật Nam mà là Hoàng Tuấn-thí sinh của Sunshine,nó ngừng đàn nhìn vật thể lạ kia với cặp mắt khó chịu

-Đàn tiếp đi-gọng nói trầm vang lên,như rôbốt nó ngồi xuống và tiếp tục đàn

Bộp..bộp...bộp....

-Dương Hoàng Tuấn,no 1,I love you Tuấn ca- 1 tốp nữ sinh hét ầm lên khi màn biểu diễn kết thúc,nó hơi ngạc nhiên nhưng sau đó cũng nhếch mép cười

-Xin lỗi nhưng cậu cười gì vậy?

-Hóa ra đó là lý do cậu lẩn sang sân của chúng tôi,xem ra cậu đúng là biết tận dụng thời cơ đấy

-Này,cậu nói gì vậy? chỉ là tôi không muốn bài hát đang hay bị đứt quãng thôi mà

-Thì tôi hiểu mà,cảm ơn-nó nhún vai

.....

-Cả 2 màn trình diễn đều rất tốt nhưng chúng tôi cũng rất khó cho điểm,bởi vì em Dương Hoàng Tuấn đã giúp đối thủ của mình hoàn thành tiết mục,đó là phạm qui nên...

-Thưa thầy,thầy có thể cho em nói 1 vài câu không ạ?-nó hỏi nhưng ánh mắt lại lướt lên người bkg khiến họ cảm thấy hơi chột dạ..em xin thay mặt New Hope cảm ơn sự giúp đỡ không hẳn cần thiết của đối thủ,và em cũng tự thấy màn biểu diễn của mình chưa được tốt nên New Hope sẽ đồng ý nhận phần thua về mình-nó nói dứt khoát,rõ ràng và có vẻ rất ngông

-Chuyện này...chúng tôi đã hội ý và quyết định 2 bên sẽ đều là người chiến thắng,cuộc thi này nhằm khép chặt tình đoàn kết giữa các trường với nhau,hôm nay các em đều làm rất tốt và đã chứng tỏ được sự đoàn kết giữa các trường..bla bla

.....

-Cuối cùng cũng xong rồi-nó thờ phào nhẹ nhõm đưa tay gạt chai nước trong tay Nhật Nam khiến cậu tím mặt mà vẫn cố gắng nở nụ cười

-Xem ra cậu cũng thích cướp đồ của người khác nhỉ?

Nó ngóc cổ lên nhìn người trước mặt,ò thì cũng được gọi là soái ca theo ngôn ngữ ngôn tình đấy nhưng nó lại không hứng thú với mấy thể loại đó

-Biến đi-nó nói nhỏ nhưng cũng đủ cho người kia nghe thấy(hắn)

-Này,tôi là người...

-Tôi không yêu cầu giúp đỡ-nó cướp lời hắn rồi phui người đứng lên-Tốt nhất là đừng làm phiền tôi,tôi không rảnh nói chuyện với mấy thể loại thích gây sự chú ý đó

-Thế loại?-hắn nở nụ cười ma mãnh

-về thôi,Nhật Nam kéo tay nó như thể sợ nó sẽ chạy mất không bằng

-ừ,dù sao tôi vẫn không muốn ở lại đây với mấy loại người không biết xấu hổ này-nó hát giọng sang chỗ hắn

.....

Hắn hơi sock khi có 1 đứa con gái nói chuyện kiểu đó nhưng khóe miệng cũng cong lên tạo thành 1 nụ cười ma mị

-Cậu sao vậy Tuấn? có phải cậu...

-Đừng nghĩ lung tung,về đi-Hắn khoát vai Hải Yến rồi kéo đi

Trong mắt hắn Hải Yến là 1 người bạn rất tốt với hắn,sẵn sàng làm tất cả vì hắn nhưng hắn lại không thể đối xử với cô như những gì cô đã làm cho hắn

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nó ướ oải bước vào nhà,rồi ngồi xuống ghế.Nhật Nam cũng từ đằng sau đi lại đưa cho nó 1 cốc nước,có vẻ như càng ngày cậu càng quan tâm nó hơn

-Cảm ơn nha-nó nhoeo miệng cười rồi đưa tay cầm lấy cốc nước-À mà dạo này Phùng quân gia và bố tôi có việc gì vậy nhỉ? họ đi suốt cả ngày,nếu về thì cũng ghé nhà 1 chút

-Tôi cũng không biết nữa-Nhật Nam nhún vai

-Tiểu thư,cô đây rồi,cô đi đâu mà về muộn vậy? tôi rất lo vì...-1 người giúp việc hốt hải chạy ra như thể đang trông ngóng tin tức của nó

-Cô sao vậy? có chuyện gì-nó cất giọng lạnh như băng khiến người giúp việc hơi rùng mình

-Dạ..là thế này...blabla

-Dự tiệc tại Ngõ gia ư? sinh nhật lần thứ 17 của con gái ông ta mắc mớ gì đến tôi,cô nói với bố tôi là tôi không có hứng thú để đi.Vậy nhé-Nó quay người ném cuốn tạp chí xuống đất rồi định bước ra ngoài

-Tiểu thư,xin cô đừng làm khó tôi..ông chủ dặn là nếu cô không đi thì mọi công việc của cô ở Hell sẽ bị trì hoãn lại và sẽ giao cho người khác làm

Nó khựng người trừng mắt,tay nắm thành nắm,vùng vằng lấy điện thoại ra...

-Bố làm vậy là có ý gì? bố thừa biết xưa nay con không có hứng thú với mấy hiểu dạ tiệc đó mà

...

-Nhưng con không thích Ngõ Hải Yến nên bố đừng ép con

...

-Bố,bố làm vậy không phải quá đáng lắm sao? àlô bố,bố...

Bộp..chiếc điện thoại thân thương bị nó ném mạnh vào tường vỡ tan tành,mấy người làm thấy vậy đứng run cầm cập,cũng phải,sắp có 'thiên tai' xảy ra mà.Nhật Nam vẫn giữ nét mặt bình thản nhìn nó

-Đạo này có vẻ cậu nóng tính hơn trước thì phải,có chuyện gì với cậu sao?

-Không có gì

Nói rồi nó bỏ lên phòng,Nhật Nam cũng chỉ biết đứng đó nhìn theo nó mà thờ dài

-Đến bao giờ cậu mới hết làm tôi lo lắng đây Khả Hân

.....

Nó mở cửa bước vào phòng,trên giường là 1 bộ váy rất đẹp,có thể đoán ra đó là thiết kế mới nhất hiện nay,từ đường nét đến cách phối các chi tiết đều rất tuyệt nữ nhưng nó vẫn thích thu mình trong bộ đồ thể thao rộng rãi,thoải mái hơn..Đạo này không hiểu sao nó luôn cảm thấy hơi bất an,đạo gần đây lại liên tục mơ về mẹ,trong giấc mơ nó thấy mẹ người đầm đìa máu,đôi mắt ướt lệ nhưng vẫn cố nở nụ cười với nó..Điều đó càng khiến nó căm phẫn LHN,căm phẫn những người trong Lâm gia hơn.....Nó cứ nằm suy nghĩ miên man rồi thiếp đi lúc nào không biết

-Woa,con gái mẹ mặc bộ đồ này nhìn xinh quá,đảm bảo trong buổi sinh nhật lần thứ 7 này con mẹ sẽ là tuyệt nhất

-Hi,đi bảo con xinh đẹp giống mẹ mà

-Lại nịnh hót mẹ rồi,con giống ai mà đeo miệng vậy không biết

-Mà chú đi đâu rồi mẹ? không biết chú sẽ tặng gì vào sinh nhật con mẹ nhỉ

..Con quý chú vậy sao?

-Vâng,tại ngoài mẹ và đi ra thì có mỗi chú thương con thôi

Mắt người phụ nữ ngấn lệ rồi ôm đứa con gái bé bỏng vào lòng..

Chát..cô nghĩ cô là ai mà dám to tiếng với tôi

-Mẹ ơi,chú là người xấu,chú đánh mẹ,Minh Anh ghét chú

-Cô nhìn đi,nếu thằng chồng khốn nạn của cô không hại chết vợ con tôi thì có lẽ giờ mẹ con cô ấy cũng đang sống rất hạnh phúc

-Anh không có quyền nói về chồng tôi như vậy,chồng tôi hoàn toàn vô tội.Anh cũng chỉ là 1 tên quí khát máu,không có tư cách nhắc đến chồng tôi

Chát..1 tiếng kêu nữa lại vang lên kèm theo tiếng khóc thất thanh của 1 bé gái,người phụ nữ cố gượng dậy,đưa tay quệt vết máu trên khóe miệng

-Anh chỉ làm được vậy thôi sao? ưc hiếp 1 phụ nữ mềm yếu,anh đúng là cầm thú

Người đàn ông nắm chặt tay lại,đôi mắt đã chuyển sang màu đỏ hung với bộ mặt khát máu,rồi giờ tay định đánh người phụ nữ..Bất ngờ bé gái chạy lại,cắn vào tay hắn ta rồi gào lên

-Chú là ác ma,chú là người xấu,tôi ghét chú...mẹ ơi mẹ chạy đi

Chát...Àm..hắn ta hất mạnh tay rồi tát vào mặt cô bé khiến nó lao đảo 1 chút rồi ngã bệt xuống

-Minh Anh!-người phụ nữ hét lên trong vô vọng rồi chạy lại ôm đứa con gái đáng thương vào lòng....

-Mẹ,mẹ đừng đi,mẹ ơi,con xin mẹ,mẹ đừng đi...MẸ...ẹ...ẹ...Nó hốt hoảng bất giác hét thất thanh,trán đầm mồ hôi,ở khóe mắt đẹp những giọt lệ trong suốt còn chảy ra ướt nhòe khuôn mặt nhỏ xinh xắn-Thì ra chỉ là mơ,có lẽ mẹ đang nhắc mình phải nhanh chóng đưa tên ác quí đó về đúng chỗ của hắn-nó tự nhủ rồi đứng dậy cầm chiếc váy trên bàn bước vào phòng tắm

.....

-Tiểu thư,cuối cùng cô cũng xuống rồi,cô đúng là làm tôi thất vọng

-Im lặng đi

-Vâng,cậu Nam đang đợi cô ở bên ngoài,cô đi đi sắp muộn giờ rồi

-Tôi biết rồi

Nó lẳng lặng bước ra ngoài và khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhật Nam.Chiếc áo sơ mi sát người đã được thay thế bởi bộ âu phục rất nam tính,toát lên 1 vẻ quyền rũ,ánh mắt cậu lại có vẻ rất tà mị,khuôn mặt điển trai đang nở nụ cười với nó

-Sao vậy?-nhìn nó ngờ ngác Nhật Nam không nhận được cười

-Chà sao.mà trông cậu khác quá,không giống thằng nhóc 17 tuổi hồi nãy lúc nào

-Cậu thì sao? Nhật Nam bước lại gần rồi ghé vào tai nó-trông cậu rất nữ tính và quyền rũ đấy

Nó xoay người đá mạnh vào chân Nhật Nam khiến cậu vì không đề phòng mà ngã khụy xuống

-Này,định giết người hả

-Lắm lời,có đi không

Nó mở cửa xe bước vào,không hiểu sao mỗi khi có chuyện gì buồn bực chỉ cần nói chuyện với NN là nó cũng cảm thấy nỗi buồn vui đi rất nhiều,nó biết rõ tình cảm mà NN dành cho nó là

gì nhưng trong thâm tâm nó chỉ có hình bóng của cậu bé năm ấy: NGÔ MINH NHẬT

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chiếc mũ trần màu đen lao vun vút trên quốc lộ, cuối cùng dừng trước 1 ngôi biệt thự vô cùng lộng lẫy cạnh bờ biển. Nó và Nhật Nam bước xuống xe, tay cầm thiệp mời sang trọng bước vào. Ngô gia quả là vượt xa sức tưởng tượng của nó, Lâm gia đã lộng lẫy, xa hoa nhưng so với Ngô gia vẫn kém cạnh rất nhiều...Tòa biệt thự thiết kế theo kiến trúc cổ, có thể nhìn ra ngôi biệt thự này đã tồn tại cũng khá lâu nhưng lại không hề giảm vẻ sang trọng của nó. Ngược lại chính lối thiết kế này lại khiến người ta liên tưởng đến 1 cung điện của hoàng gia kiểu xa nhưng vô cùng bí ẩn...2 hàng vệ sĩ mặc vest đen đứng nghiêm chỉnh ở lối vào y như những cấm vệ quân trong lịch sử..Và nó hoàn toàn trở mắt đến nỗi woa lên 1 tiếng khi bước vào trong phòng khách của tòa lâu đài này. Tất cả thiết kế bên trong hoàn toàn khác với vẻ bên ngoài của nó, toàn bộ đều được thiết kế theo lối phương tây sang trọng, quý phái...Những bàn tiệc màu trắng thuần khiết thoang thoảng mùi hoa hồng quyến rũ...Đang mãi mê chiêm ngưỡng cảnh đẹp này thì nó giật mình bừng tỉnh khi Nhật Nam khẽ lay tay nó.

"Sao hả? người máu lạnh như cậu cũng biết hưởng thụ vẻ đẹp sao." NN nói pha chút giễu cợt.

"Không được hả? nhà nước cấm sao?" nó đáp bực bội rồi chuyển mắt nhìn xung quanh.

"Cậu tìm ông chủ à? Ông ấy hình như đã cùng quản gia sang Nhật giải quyết chuyện rồi."

"Ừm" nó đáp khẽ rồi tiện tay cầm 1 ly rượu vang trên bàn.

Phập...toàn bộ bóng đèn đều bị tắt, mọi người hơi nhón nháo rồi tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Nó cố nheo mắt nhìn trong màn đêm đó, miệng khẽ cong tạo thành 1 nụ cười khó hiểu...Căn phòng sáng dần lên với những ánh nến lung linh huyền ảo, tất cả tiếng ồn ào đều im bật, chuyển mắt nhìn về đằng trước, 1 tiên nữ hạ phàm-có thể nói như vậy-Hải Yến ngồi trên 1 chiếc đu nhỏ kết dây hoa hồng đang được thả rất nhẹ nhàng xuống 'sân khấu'. Không có lời nào có thể tả hết khung cảnh này. Hải Yến mặc 1 bộ váy trắng tinh khôi, gương mặt trắng hồng thoa 1 lớp phấn nhẹ, ngón tay thon dài, trắng muốt, khoe miệng khẽ mỉm cười, có thể nói cô chính là 1 bức tranh điêu khắc hoàn mỹ mà tạo hóa đã tạo ra. Tất cả dường như chìm đắm mãi trong nhan sắc điểm kiều đó cho đến khi 1 giọng nói trầm vang lên..

"Quý vị, tôi rất cảm ơn khi mọi người đã dành chút thời gian đến mừng sinh nhật tròn 17 tuổi của công chúa nhỏ của Ngô gia chúng tôi..."

Tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên, bất giác nó đưa ly rượu lên miệng uống rồi lại khẽ nhìn về phía người đàn ông đó-Ngô Vĩ Đông.

"Xin mọi người trật tự, và nhân tiện đây tôi cũng muốn giới thiệu con trai tôi-người thừa kế tập đoàn Ngô gia này-Ngô Minh Nhật."

Nó suýt đánh rơi ly rượu trên tay khi nghe cái tên đó-NGÔ MINH NHẬT-đúng vậy, cũng đã khá lâu rồi chưa từng ai nhắc đến cái tên đó. Nó hơi run run thầm nghĩ:"Có thể chỉ là trùng hợp thôi." nhưng cũng ngược mặt lên nhìn người thiếu niên đó...Nó hoàn toàn bàng hoàng khi nhìn thấy người trước mặt, vẫn nét mặt thon sắc đó, vẫn mái tóc đó, vẫn ánh mắt đó, tất cả tất cả dường như không hề thay đổi, trước mặt nó vẫn là cậu bé năm ấy, trên cổ cậu còn đeo sợi dây chuyền hình chim ưng...Nó đứng trơ người, mọi cảm xúc ò ạt tràn về, nó cảm thấy khoe mát mình hơi cay, gần 10 năm rồi, đúng vậy, cậu đi mà không hề viết 1 lá thư hỏi thăm nó, có lẽ cậu đã quên nó, quên 1 cô nhóc máu lạnh, thờ ơ năm nào, tất cả cũng tại nó suy nghĩ quá nhiều mà thôi, nó tự an ủi mình phải đứng thật vững, phải kiên cố...

"Hân, Hân..." Nhật Nam giật mình khi thấy nó như vậy, y như 1 bức tượng phỗng vậy.

"À...hả?" nó bừng tỉnh nhìn NN.

"Cậu sao vậy? mệt hả?"

"Không sao."

"Chắc là lần đầu tiên nhìn thấy 1 bức tranh tuyệt mỹ như vậy nên chạnh lòng chứ gì?" 1 tiếng nói lạnh lẽo vang lên cứ y như dưới âm phủ vọng lên vậy.

Theo phản xạ nó quay người lại, hừ vẫn là đứa biến thái đó.

"Biến thái." lời nói của nó vang lên rất khẽ nhưng cũng đủ khiến người ta cảm thấy run người.

"Khả Hân nếu cậu mệt thì chúng ta về." Nhật Nam liếc xéo người trước mặt rồi kéo tay nó.

"Mới đến mà đã vội đi vậy sao? Lâm gia đầu phải như vậy."

"Dương Hoàng Tuấn, Lâm gia chúng tôi ra sao mắc mớ gì đến Dương gia mấy người." nó gằn giọng, có trời mới biết nó đang muốn giết chết người trước mặt đến chừng nào.

Hắn khẽ nhếch mép rồi đưa tay giật lấy ly rượu trong tay nó, khẽ xoay làm chất lỏng không ngừng chuyển động.

"Cả cách thưởng thức rượu vang thế nào cậu cũng không biết sao? Ly rượu mà cầm như vậy thật không đáng là 1 đại tiểu thư."

Nó nhếch mép rồi lấy 1 ly rượu khác trên bàn.

"Không ngờ Dương gia lại thù dai như vậy? có phải lần trước làm cậu bé mặt ở Sunshine nên cậu định trả thù tôi đúng không? Lâm gia chúng tôi không cần mấy người biến thái như cậu dạy dỗ, bởi lẽ có khi chúng tôi còn từng trải hơn là loại công tử bột như cậu nên tốt nhất hãy ngâm miệng lại đi." Lời nói của nó như 1 cơn gió lạnh lẽo của mùa đông thổi đến tai hắn.

"Xin lỗi, tôi là Ngô Minh Nhật rất vui khi biết đến vị công tử và vị tiểu thư đây." 1 giọng nói trầm bổng vang lên xé tan bầu không khí căng thẳng.

Cả 3 người họ đều quay người lại nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

"Minh..N..h..ậ...t." nó run giọng nhìn về phía Nhật.

Minh Nhật hơi nheo mày bắt gặp nhìn nó, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi.

- "Khả Hân cậu sao vậy? cậu quen Ngô thiếu gia sao?" NN cau mày có vẻ khó chịu.

- "Khả Hân?" Minh Nhật thốt lên rồi lại nhìn nó: "Có thật là em không?"

Nó đứng đó khỏe miệng nở nụ cười rồi gật đầu. Không thể kiểm soát Minh Nhật vội đưa tay ôm chầm lấy nó khiến tất cả mọi người đều bàng hoàng .

- "Cô em gái ngọc này, có biết anh tìm em bao lâu rồi không?"

Nhật Nam và Hoàng Tuấn nhìn nhau, rất cuộc xảy ra chuyện gì? 2 người họ quen nhau sao? hành động của Minh Nhật và nó tạo ra 1 dấu hỏi khổng lồ trong đầu mỗi người.

- "Bỏ em ra đi, em lớn rồi đâu phải con nít nữa." nó cất giọng nhẹ đến mức chỉ có thể thật sự chú tâm mới có thể nghe được.

- "Không ngờ lại gặp em ở đây, anh có nghe cô Ngọc Anh nói em đã được nhận nuôi nhưng cô ấy lại không nói cho anh biết ai đã nhận nuôi em."

- "À...nói chung chuyện dài lắm."

- "À em quen Hoàng Tuấn sao?" lúc này Minh Nhật mới chú ý là vẫn có người đứng ở đây.

- "Hừ, em tưởng anh quen người em trai này rồi chứ." Hoàng Tuấn cau mày chep miệng rồi cất giọng: "Cô ấy là con gái cưng của chú Lâm đấy!"

- "Ồ, thật sao?" Minh Nhật ngạc nhiên: "vậy mà chú ấy chưa từng nói với anh chuyện này."

- "Anh chỉ biết cắm đầu vào công việc chứ có bao giờ để ý đến xung quanh đâu." Hoàng Tuấn khịt mũi.

- "Sao mọi người lại tập trung ở đây vậy? có chuyện gì sao?" 1 giọng nói nhẹ nhàng vang lên rất ngọt tai: "Khả Hân lại gặp nhau rồi."

- "Hải Yến, tôi cũng vậy, chúc mừng sinh nhật cô."

- "Đừng khách sáo vậy, người nhà cả mà, mọi người nhập tiệc đi đừng đứng đây nữa vào trong đi."

Dứt lời Hải Yến kéo tay Hoàng Tuấn và Minh Nhật vào rồi khẽ nhìn nó mỉm cười.

- "Vẫn đáng ghét như vậy, hừ." nó khẽ nói.

- "Ai đáng ghét cơ." Nhật Nam bước lại hỏi nó.

- "Người đáng ghét." nó nói rồi cũng theo bọn họ.

- ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Cả 5 người ngồi xuống 1 chiếc bàn sang trọng, thoảng mùi hoa hồng, mỗi người 1 gương mặt, 1 sắc thái riêng nhưng ai cũng vô cùng lộng lẫy, khiến mọi người xung quanh không ngừng trầm trồ, ghen tỵ, quả đúng là 'bữa tiệc dành cho các vị thần'.

- "Mừng sinh nhật Yến tiểu thư, mọi người cùng nâng ly chúc mừng nào." Hoàng Tuấn cất tiếng phá tan bầu không khí u ám của bữa tiệc.

- "Sao gọi mình khách sáo như vậy? gì mà Yến tiểu thư chứ." Hải Yến bĩu môi.

Minh Nhật nghe vậy liền nở nụ cười rồi xoa đầu Hải Yến.

- "Thôi nào, lại trẻ con nữa rồi."

Nó nhìn chằm chằm những hành động của Minh Nhật đối với Hải Yến, trong lòng có phần khó chịu.

- "Chúc mừng cậu, chúc cậu 1 sinh nhật thật ý nghĩa." Nó đưa ly rượu lên trước mặt.

- "Cảm ơn cậu."

- "Yến và Hân quen nhau sao? 2 người có vẻ rất thân thiết thì phải." Hoàng Tuấn thấy họ như vậy không khỏi ngạc nhiên.

Khụ..khụ..nghe Hoàng Tuấn nói vậy, Minh Nhật đang uống rượu cũng phải 'sặc' lên, cậu thừa biết mối quan hệ của 2 người đẹp này đình điểm như thế nào. Nó nhìn qua Minh Nhật rồi nhàu mày.

- "Thật ra chúng tôi đều ở trong 1 cơ nhi viện khi còn nhỏ, còn vấn đề thân thiết như cậu nói thì tôi nghĩ chưa đến mức độ." nó trả lời rất thẳng thắn, không hề kiêng nể.

- "Đúng vậy đó Tuấn, mình và Hân cũng không hợp nhau lắm, phải không Hân." Hải Yến nghiêng đầu nhìn sang phía Khả Hân.

- "Có người dù gặp 1 lần cũng đủ để trở thành tri kỉ, nhưng cũng có những người thì hoàn toàn ngược lại, tôi và Hải Yến là trường hợp đó."

- "À...ra vậy, quả là 1 nước thì không thể có 2 nữ hoàng." Hoàng Tuấn hếch môi rồi lại nâng ly rượu lên kẻ miệng.

- "Mọi người dừng bữa đi, đừng nói chuyện phiền nữa." Nhật Nam thấy bầu không khí đã căng như dây chao liền góp ý, NN thừa biết nếu tiếp tục thì e rằng với tính cách của Khả Hân thì chắc chắn mọi chuyện sẽ rắc rối thêm....

Just give me a reason

Just a little bit's enough

Just a second we're not broken just bent.....

(Just give me a reason)

Điện thoại của Khả Hân rung lên.

- "Tôi nghe đây...được rồi, tôi đến ngay." nét mặt nó ngay lập tức trở nên vô cùng lạnh băng sau khi nghe điện thoại.

- "Có chuyện gì vậy Hân?" Minh Nhật thấy vậy liền cất giọng.

- "Không có gì đâu ạ, em có chút chuyện riêng thôi, em xin phép mọi người, có lẽ em phải đi rồi, gặp anh sau nhé Nhật."

- "Ừm..."

- "Cậu phải đi ngay à? tiếc thật đấy, bữa tiệc vẫn chưa đến màn vui mà." Hải Yến vừa cười vừa ra về muối tiếc.

- "Ừ, đúng là tiếc thật nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác, đành thất lễ vậy."

Dứt lời nó cùng Nhật Nam bước ra ngoài...

- "Có chuyện gì vậy?" Nhật Nam lo lắng hỏi nó.

- "Xe hàng của chúng ta đang bị chặn, nếu không đến kịp e rằng tổn thất không hề nhỏ."

- "Bị chặn? ai mà to gan vậy?"

- "Tôi cũng không biết nữa nhưng dù là ai tôi cũng quyết không để yên." nó gần giọng khiến Nhật Nam cũng hơi rợn người, quả thật không hổ là Nữ hoàng chết chóc, rất dứt khoát.

10 phút sau.....

- "Là ở đây? sao không có xe hàng nào vậy? chả lẽ chúng ta đến muộn rồi sao?"

- "Đúng là ở đây, khôn kiếp." nó chỉ thề.

- "Cậu đúng là không hề thay đổi gì nhỉ Alice, vẫn ngang bướng như vậy." giọng 1 nam nhân cất lên đằng sau nó.

Theo phản xạ nó quay người lại...hoi ngạc nhiên nhưng sau đó cũng khẽ nhếch mép.

- "Tôi còn tưởng ai hóa ra là cậu, Daniel. Không phải cậu đang ở sing-ga-po sao?"

- "Tình yêu vẫn còn nhớ tôi sao? haizz cũng vì nhớ cậu quá nên mình phải mò sang tận đây." Daniel cọt nhả đáp lại.

- "Vụ vụ xe hàng..." nó nhăn mày, tay đã nắm chặt lại.

- "Là mình bày ra, đúng là mình định chặn xe hàng đó nhưng khi biết đó là của Lâm gia nên mới nghĩ ra kế này để gặp cậu."

- "Cậu đúng là trẻ con, không thấy nhàm chán sao?" giọng nó lạnh như băng.

Khô thân Nhật Nam nãy giờ cứ đứng đơ người như phỗng, mãi giờ mới có thể hiểu ra 1 chút nhưng nét mặt cậu lại hơi khó chịu khi nghe Daniel kia gọi Hân là 'tình yêu', chả nhẽ Hân và Daniel gì đó là...

- "Đây là ai vậy tình yêu? có phải vì người này mà cậu cự tuyệt mình không?" Daniel khẽ nguyệt Nhật Nam.

- "Bạn tôi." Có trời mới biết ngon lừa trong người nó đang bùng cháy mạnh mẽ như thế nào, nó thầm nhủ nếu biết trước như vậy thì có chết nó cũng không rời khỏi đó, không rời người nó trông chờ từng ấy năm để đến đây gặp con người vô bổ này.

- "Vậy là mình còn cơ hội, Alice à cậu đừng giận mình nhé, thật tình thì..."

- "Shut up!" nó gằn lên: "tốt nhất biến về bên sing-ga-po đi, đừng ở đây quấy rầy tôi nữa, cậu không thấy phiền sao?" Com giận của nó đã bùng lên tận đầu.

Dứt lời nó quay người định bỏ đi.

- "Sao cậu phủ phàng với mình vậy?" Daniel nói với giọng hơi thất vọng: "Vì cậu mà mình lặn lội tìm gần 100 ngôi trường mới thấy tin tức của cậu."

- "Lặn lội? với khả năng của Lương gia nhà cậu thì tìm 1 người khó vậy sao." nó nhếch môi.

- "Haizz, mình cạn lời với cậu luôn đấy, nhưng Alice à dù sao mình vẫn thích cậu, thật đấy, mình sẽ không bỏ cuộc đâu."

- "Chẳng lẽ những hành động trước kia của tôi không đủ để chứng minh tôi không thích cậu sao?"

- "Đù, đương nhiên là vậy." Daniel nói với giọng ai oán: "Cậu nhần tâm lắm, chả đạp tình cảm của mình không biết bao nhiêu lần, mình vẫn nhớ những lần đó như in, cậu muốn mình nhắc lại

để thấy bản thân vô tình đến nhường nào không?"

- "Đừng trẻ con nữa, tôi ép cậu phải làm vậy sao?"

Daniel phớt lờ những lời nói của nó rồi cất giọng.

- "Lần đầu tiên tỏ tình với cậu là năm chúng ta 14 tuổi. Daniel tôi chưa bao giờ có tình cảm khác giới nào, cũng chưa từng gần gũi thân thiết với người con gái nào ngoài cậu. Cậu biết tôi đã phải trăn trở thế nào mới quyết định tỏ tình với cậu không? Bỏ mất 1 buổi học, chạy gần 200 km mới tìm được loại hoa lưu ly cậu thích, lấy hết dũng khí để tặng cậu... Thế nhưng cậu đã làm gì? đứng giữa sân trường cậu bóp nát bó hoa đó, rồi giang tay tát thẳng vào mặt tôi khi tôi ôm cậu. Tôi biết mình tự ý là sai nhưng cậu quá phũ phàng. Sĩ diện của Daniel này cũng mất từ ngày hôm đó. Lần thứ 2 là sinh nhật cậu năm cậu tròn 15 tuổi, gạt hết ngăn cản của mọi người, tôi vẫn mặt dày quì giữa đường để tỏ tình với cậu, thậm chí còn mất rất nhiều công sức để trang trí đoạn đường đó. Vậy mà cậu ngay cả nhìn cũng không thèm chi lạnh lùng nói mỗi câu: 'Tránh ra' rồi bỏ đi. Lần thứ 3 là ngày valentine cách đây 3 tháng, mặc kệ sự tức giận của bố mẹ, họ hàng, họ nói mình bôi nhọ danh dự Lương gia, bỏ qua sự cười chê của mọi người mình vẫn nuôi hy vọng cậu sẽ đổi ý, tự thiết kế 1 màn tỏ tình hoành tráng, khắp nơi đều trải dài màu tím lãng mạn của lưu ly... Cậu bước lại nhận bó hoa cất giọng cảm ơn, lúc đó cậu biết mình vui đến mức nào không? Nhưng sau đó cậu lại nói rằng: 'Tôi chỉ xem cậu là bạn, mãi mãi như vậy, nếu cậu còn làm mấy trò vớ vẩn này nữa thì Lâm Khả Hân tôi sẽ chính thức trở thành kẻ thù với Daniel cậu.' Ngay hôm sau cậu hoàn toàn biến mất ở sing-ga-po, cậu về nước mà không hề nói 1 câu nào... Cậu quá nhẫn tâm...

Nó thờ dài hừ lạnh 1 tiếng rồi bỏ đi tai còn văng vẳng tiếng hét của Daniel.

- "Cậu có trốn đến đâu mình cũng sẽ tìm đến đó, không bao giờ bỏ cuộc."

.....

Mối tình đầu là mối tình khó quên nhất, huống chi đây lại là mối tình học trò, quả thật trái đất này vô cùng nhỏ bé... Dù có muốn trốn tránh thì cuối cùng định mệnh cũng an bài cho họ gặp nhau, có lẽ đối mặt là sự lựa chọn tốt hơn so với trốn tránh...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trường New Hope.....

Chuông báo vào tiết reo từ 10 phút trước nhưng lớp B1-lớp mũi nhọn của trường vẫn đang ngập tràn trong không khí nhộn nhịp của giờ ra chơi, tiếng nói, tiếng cười đùa vang khắp lớp học. Một vài học sinh nam còn đang nhảy tung tung từ bàn này qua bàn khác, số khác lại cắm đầu nghịch điện thoại, trong đó có nó.

- "Cả lớp trật tự, cô giáo đang vào kia." 1 nam sinh hét hải chạy vào báo tin dữ. Tiếng ồn ào cũng mất luôn bởi mọi người đang luống cuống lấy sách vở ra học, chỉ còn mình nó và Nhật Nam là vẫn bình chân như vại.

- "Cả lớp, đứng!" Lớp trưởng Hạ Vy hô to.

- "Mời các em ngồi." cô Huệ nhẹ giọng rồi nhìn ra cửa lớp.

Theo phản xạ mọi người cũng giương mắt nhìn theo cô, và, woa, tất cả đều hét lên với vẻ mặt phấn khởi. Trước mặt họ là 2 học sinh mới, 2 nam sinh đứng chuẩn nam thần. Cả 2 người họ đẹp như tranh vẽ, 1 người mang đậm nét đẹp châu Âu quý phái, sang trọng, lịch lãm, người kia lại toát lên vẻ lạnh lùng, đầy khí chất nhưng cũng vô cùng tao nhã... Tiếng xì xào, bàn tán lại vang lên kèm theo những ánh mắt say mê, ngưỡng mộ và cả ganh tỵ...

- "Các em đây là 2 học sinh mới của lớp ta, đề nghị các em trật tự." Dứt lời cô Huệ quay sang 2 học sinh mới kia: "Hai em tự giới thiệu đi."

- "Chào mọi người, mình là Daniel. Mình là con lai, bố mình là người Pháp, còn mẹ là người Việt. Mình mới từ sing-ga-po chuyển về đây, mình hay nói nên có gì mọi người đừng để bụng nha, mong mọi người giúp đỡ." Nói rồi Daniel nở 1 nụ cười ngọt lịm làm cho mấy vị tiểu thư hơi đỏ mặt.

- "Tôi là Dương Hoàng Tuấn, học sinh cũ của Sunshine, rất vui được biết mọi người."

Hoàng Tuấn vừa dứt lời thì tiếng bàn tán lại nổi lên:

- "Có phải cậu ta là hot boy truyền thuyết của Sunshine không vậy? OMG, không ngờ lại được học chung với cậu ấy!"

- "Sunshine tốt như vậy sao lại chuyển sang đây? Chắc thiếu gia này gây scandal nào rồi nên mới trốn sang đây." 1 nam sinh có vẻ bức bối nói.

- "Xì, cậu đang gato hử? đừng có mà suy bụng ta ra bụng người vậy chứ? lỡ người ta thích tui nên mới sang đây thì sao.hihi." Nữ sinh khác phân trần rồi lại nhìn ai đó tìm tìm cười.

Nãy giờ nghe mấy lời bàn tán vô bổ đó cô Huệ hơi bức mình:

- "Trật tự! 2 em tự chọn chỗ đi."

- "Em muốn ngồi bàn cuối đây này ạ." đồng thanh đợt 1

Dứt lời cả 2 quay sang lườm nhau, sát khí đã lên vòn quanh lớp học, cả lớp nháo nhác nhìn xuống bàn của nó. Nó khoanh tay trước ngực, khuôn mặt lạnh như tiền.

- "Bàn cuối Hân và Nam đã ngồi rồi hai em tìm chỗ khác nhé...à bàn Hải Dương và Hạ Vy cũng có thể ngồi thêm được này 2 em." cô Huệ nhỏ nhẹ.

- "Em chỉ ngồi bàn đó." đồng thanh đợt hai.

Cả lớp ồ lên 1 tiếng, hết nhìn 2 người trên bảng lại nhìn xuống bàn nó, gương mặt nó trông thật khó coi. Cô Huệ cười như mếu:

- "Nam, Hân 2 em thấy sao?"

- "Em không thích nhưng nếu họ muốn xuống thì em sẽ nhường chỗ." Nó nói quá quyết rồi lại lờm 2 người trước mặt.

- "Em thì..sao cũng được."

- "Vậy được rồi Hân chịu khó lên ngồi với Vy nhé, có được không em?"

- "Không được!" cả 3 người kia đều hét lên khiến mọi người giật mình.

- "Cô hỏi tôi chứ hỏi mấy người sao?" Nó nạt 3 con người vô duyên đó rồi cầm cặp lên bàn của Vy.

- "Được rồi, 2 em về chỗ đi."

Sắc mặt 2 người đó rất tệ, họ lầm lỳ đi xuống, khi qua bàn Vy liền liếc xéo 1 cái nhưng nó cũng không vừa, nghiêng mặt nhìn họ như thể muốn ăn tươi nuốt sống, Hạ Vy hơi run nhưng cố thờ dài trấn an mình lắm lắm "Khó sống rồi đây."

- "Cậu nói gì vậy Vy?" nó hỏi

- "À..ừ không, không có gì, mình chỉ tò mò là cậu quen 2 người đó sao? Có vẻ như..." Hạ Vy định nói gì đó nhưng lại thôi.

- "Như gì? Tôi chỉ biết Daniel, còn người kia không quen." Nó đáp lạnh lùng.

Ở bàn dưới ai đó nghe được cuộc trò chuyện liền nhử mày, tay nắm thành đấm "Không quen ư? cậu được lắm Khả Hân." 1 nụ cười ma mị nở ra trên gương mặt lạnh đó.

.....

Tiết thứ 2....

Nó ngo nghiêng ngược xuôi, hết lục cặp rồi lại nhìn xuống đất....

- "Cậu tìm gì vậy Hân?" Vy cất giọng sang bên nó.

- "Tôi mất bút rồi, rõ ràng mới vừa ở đây mà." Nó đáp bực bội.

- "Cầm lấy bút mình/tôi mà chép bài này Hân." đồng thanh đọt 3....

3 cái bút chìa ra trước mặt, mọi ánh mắt đang đổ dồn về nó thăm dò...

- "Không cần, cảm ơn. Cậu còn cái bút nào không Vy?" Nó bơ 3 người kia rồi quay sang hỏi Vy.

Vy hơi ớn lạnh xương sống bởi đằng sau là 3 gương mặt đầy sát khí đang nhìn chăm chăm vào mình...

- "À..có, để mình lấy cho."

3 người kia mặt xị ra như thể đưa tang lẳng lẳng chép bài tiếp nhưng được 1 lúc thì...

- "Daniel, xê dịch tay cậu ra đi, che hết vờ của tôi rồi." Hoàng Tuấn nói đầy vẻ khó chịu.

- "Tôi có 30cm chứ mấy, xê nữa tôi kê sách xuống đùi viết à?" Daniel đáp lại cũng không vừa.

- "Đắt chặt người đồng, 2 người chịu khó giữ em đi, bao nhiêu bàn không ngồi giờ còn la gì nữa!" Vẫn là Nhật Nam hiểu chuyện(^.^).

Tiếng cãi vã lắng xuống nhưng vài phút sau...

Kết..kết...

- "Daniel cậu làm cái quái gì vậy hả?" Lần này Nhật Nam hoàn toàn bị chọc giận.

- "Cậu không thấy sao? Bàn xa quá tôi kéo dịch xuống thôi mà." Daniel đáp tỉnh bơ rồi tiếp tục kéo bàn xuống.

Hoàng Tuấn thấy vậy khề hếch môi rồi ngang ngược đẩy bàn lên. Thành thử chỉ khổ Nhật Nam ngồi giữa chịu trận. Cả lớp đang yên tĩnh thì có tiếng ồn ào liền quay xuống. 3 mĩ nam cố nặn nụ cười miễn cưỡng để mọi người yên tâm học tiếp rồi lại tiếp tục vào vòng chiến...

Nó ngồi ngay bàn trên nên dù không muốn để ý đến bọn người rãnh hơi đó cũng bị tiếng ồn ào làm khó chịu. Nó hằm hằm quay xuống:

- "Không học thì yên cho người khác học, rảnh quá thì biến về nhà mà cãi nhau, tranh chấp."

Cả 3 thấy mặt nó đã trở lên khó coi hơn liền im bặt không nói gì, nhẹ nhàng cúi xuống chép bài tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Reng...reng....

Tiếng chuông hết tiết vang lên, không khí căng thẳng của buổi học cũng biến mất, lớp B1 lại quay về cuộc 'chiến tranh nội bộ'. Mấy nam sinh nhảy trên bàn rồi chạy lại giật quyển truyện tranh của cô bạn "mọt sách" cười đắc ý. Một vài girl lại tranh thủ selfie post lên facebook, số khác lại cúi đầu vào tán chuyện thình thoảng lại lên nhìn 3 nam thần rồi khúc khích cười...

"Hạ Vy xuống căng tin không?" Nó gấp sách rồi quay sang hỏi Vy.

Nét mặt Hạ Vy hơi lúng túng:

"Mình không mang tiền, cậu cứ đi đi."

Nó nheo mày, giật cuốn sách trên tay Vy rồi ra lệnh:

"Đứng dậy, đi."

Ái đó thấy nó kéo tay Hạ Vy đi cũng đứng dậy đi ra ngoài..

TẠI CĂNG TIN...

Hôm nay căng tin đông lạ thường nhưng chủ yếu là nữ sinh, nó cố lên lời vào đám người đó rồi cất giọng:

"Lấy cho tôi 1 ly sinh tố và 1..."

"1 cốc cà phê không đường." Nhật Nam từ đằng sau cướp lời nó.

Nó trừng mắt nhìn Nhật Nam rồi liếc sang 2 cô hồn bên cạnh:

"Đi đâu cũng dính với nhau như sam, 3 người mới quen nhau mà tình cảm tốt nhỉ, thật khâm phục."

"Gi mà sam? tình yêu nói quá lời rồi." Daniel cười cười nhìn nó.

"Tình yêu? cậu gọi cái quái gì vậy? sến súa." Hoàng Tuấn có vẻ khó chịu khi nghe ai đó gọi nó như vậy.

"Tôi gọi sao mặc tôi, liên quan gì đến cậu." Daniel nói rồi lại quay sang nhìn nó đăm đăm.

Nó nhìn 2 người đó tò mò về giao tiếp, xoay người lấy tai nghe rồi cầm 2 cốc mới gọi đi lại bàn.

3 người kia lại lờm lờm nhau, rồi không ai bảo ai đều ngồi xuống bàn bên cạnh.

Sắc mặt nó thay đổi 360 độ, rồi đưa ly sinh tố cho Vy:

"Của cậu."

Vy im lặng không nói gì, nhưng thình thoảng lại lên nhìn sang Nhật Nam.

Năm người không ai nói bất cứ lời nào nữa, cứ im lặng như vậy khiến mọi người xung quanh liên tưởng đến 1 bức tranh tượng sống của tạo hóa.

Tiết thứ 4..

Toán với lớp chọn đầu như B1 là 1 trong những môn cực hình, bởi lẽ dạng toán dành cho lớp chuyên rất khó và đòi hỏi lượng chất xám cao, không những vậy thầy giáo dạy môn toán lại nổi tiếng khó ưa, hơi vớ lý bởi thầy sẵn sàng tặng trứng ngỗng cho những cô cậu bất hạnh lỡ làm sai hoặc không hoàn thành tốt bài tập...

Cả lớp đều căng mắt, tập trung cao độ nhìn lên bảng, không hề có sự phân tán ra chỗ khác, hôm nay sắc mặt thầy giáo lại không hề tốt vì vậy trong lòng mỗi người đều cầu trời phật phù hộ cho thầy không tóm mình lên bảng...

Thế nhưng 3 nam thần kia dường như chưa nhận ra không khí u ám đến ngạt thở này bởi họ đang rất bận "thi triết học" với nhau...

"Bài dễ như vậy mà cậu làm phức tạp lên, thật đúng là thừa chất xám mà." Daniel luôn là người khơi mào mọi cuộc chiến của 3 người họ.

"Vậy xin hỏi cậu cách làm này của cậu có vấn đề gì không vậy? chỗ này phải làm thế này, thế này mới đúng." Nhật Nam hơi bức mình với kiểu nói chuyện của Daniel.

"Căn bản chữ của Daniel đẹp quá nên cậu mới nhìn nhầm thôi Nhật Nam." Hoàng Tuấn nói đều.

Và cuộc chiến tranh nội bộ vẫn tiếp tục...

"3 em kia đứng dậy?" Tiếng thầy giáo nghiêm nghị.

3 người kia hơi ngơ ngác:

"Có chuyện gì sao thầy?" Đồng thanh

"Các em muốn nói chuyện thì mời ra chỗ khác." Thầy giáo bức bối.

"Bọn em đang trao đổi bài chứ không phải nói chuyện." Daniel chột nhả.

"3 em là học sinh mới đúng không? Được rồi thử nói cách giải bài này cho tôi. Nếu không làm được thì đừng trách tôi."

"Dạ đầu tiên chuyển về sang, sau đó dễ dàng thấy được nó có dạng....." vẫn là Daniel nhanh nhẩu nhất.

Nét mặt thầy giáo có vẻ đã dịu xuống:

- "Tốt lắm, có thể nghĩ ra cách làm logic như vậy. Còn ai có cách khác không?"

- "Thưa thầy cách đó có vẻ rất rồi, sao chúng ta không thử làm như thế này ạ? blabla....." Nhật Nam nói với vẻ mặt đầy tự tin.

- "Em còn cách khác." Hoàng Tuấn vừa nói cả lớp đã ồ lên 1 tiếng.

Không ngờ 3 người họ đã đẹp trai lại còn tài giỏi nữa chứ...

- "Em nói đi." Thầy giáo có vẻ đã vui hơn.

- "Thưa thầy dùng hàm số sau đó....blumbla..."

Thầy giáo hơi ngỡ ngàng lắm lắm "Sao nó có thể nghĩ ra cách như vậy được" rồi nhìn chăm chăm vào 3 người trước mặt, đúng là hậu sinh khả úy mà."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Cuối cùng thì tiếng chuông báo hiệu hết giờ cũng vang lên, mọi người "hạnh phúc" chạy ủa ra ngoài duy chỉ còn 5 người vẫn uể oải, trong đó 3 người lại có vẻ nán lại hơn.

- "Này, tình yêu. Hôm nay cậu rảnh không đi mua ít đồ với mình nhé? Mới sang đây nên mình chẳng biết đường gì cả." Daniel nói với giọng thành khẩn rồi nhìn nó với ánh mắt cầu xin vô tội vạ.

- "Hân còn phải về nghỉ ngơi nữa, cậu đừng làm Hân mệt mỏi hơn nữa." Nhật Nam gạt lời rồi kéo nó đi.

Nó còn chưa kịp phản ứng gì thì 1 bàn tay khác gạt tay Nhật Nam ra:

- "Buông ra đi, tôi thấy chướng mắt lắm." Vẫn cái giọng đầy kiêu ngạo đó.

- "Thì sao? nếu không muốn nhìn thì quay sang chỗ khác." Ánh mắt Nhật Nam đổi sắc nhìn Hoàng Tuấn.

Hóa khí của nó đã bốc lên ngàn ngút, chưa bao giờ trong đời nó lại rơi vào tình huống sống dở chết dở như vậy. Nó nắm tay chặt lại rồi nghiêng răng trèo trẹo:

- "Ba người không bình thường sao? Vậy thì rù nhau vào trại hết đi, tránh xa tôi ra, càng ngày càng bức mình, điên mất."

Thấy tình hình đã không ổn chút nào, Hạ Vy mới lấy hết can đảm mở miệng:

- "Thôi muộn rồi, chúng ta về đi."

Nó vớ cái cặp như bàn rồi rào bước nhanh ra ngoài, Hạ Vy cũng nhanh chân chuẩn khỏi nơi u ám đó. Chỉ còn 3 cô hồn kia vẫn đứng như phỗng ở đó.

- "Nói chuyện chút đi, như những thằng đàn ông thực thụ." Daniel nói có vẻ rất nghiêm túc.

- "Ý cậu là gì?" Hoàng Tuấn đưa tay kéo lại chiếc cổ áo rồi liếc sang Daniel

- "Tôi thích Khả Hân, nên tôi hi vọng 2 người đừng làm khó tôi. Tôi biết dù sao 2 người cũng không có ý gì với Hân cả chỉ có điều vì ghét tôi nên mới làm vậy thôi."

- "Cậu nghĩ tôi ấu trĩ vậy sao? nếu tôi nói tôi cũng thích Hân thì sao nào?" Hoàng Tuấn nhếch mép.

- "Tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc..." Daniel hét âm lên.

- "1 người trẻ con như cậu mà hợp với Hân ư? thật nực cười. Cậu xem lại bản thân mình đi, coi có chỗ nào phù hợp với cô ấy không?" Giọng Hoàng Tuấn mang vẻ châm chọc.

- "Cậu...tôi nghe nói cậu có vị hôn thê rất xinh đẹp rồi cơ mà. Giờ lại muốn xen vào chúng tôi sao?"

- "Hôn thê? Cậu nói cái quái gì vậy?"

- "Tôi nghe nói tiểu thư nhà họ Ngô là thanh mai trúc mã với cậu từ nhỏ, hay là cậu định nói là không quen cô ta? Tốt nhất cậu tránh xa Hân ra, cô ấy là của tôi, cậu nên an phận với cô vợ tương lai của mình thì tốt hơn đây, không nên có vợ rồi mà vẫn chảnh hoa bên ngoài." Daniel không khách khí nói, nét mặt còn ra vẻ thách thức.

- "Câm miệng lại cho tôi. Tôi nhắc cho cậu nhớ, tôi thích Khả Hân và chỉ mình cô ấy, còn Hải Yến và tôi chỉ là bạn. Tốt nhất nếu chưa muốn chết thì cậu hãy im miệng lại đi, đừng chọc giận tôi." Mặt Hoàng Tuấn nổi lên những tia đỏ ghê rợn, đủ để biết cậu đang giận đến mức nào.

Daniel phá lên cười, nụ cười man rợ khiến người ta không thể nghĩ đó là 1 Daniel hiền lành hồi nãy:

- "Định đánh tôi sao? hừ, cậu dám không? Nếu cậu dám xen vào chuyện của tôi với Hân nữa thì tôi nghĩ cô vợ của cậu sẽ không để cậu yên đâu." (Không hiểu hôm nay Daniel bị sao mà cứ thốt ra những lời nói ghê rợn đến vậy.)

Ừm...tiếng đám đá vang lên sau đó là tiếng rên của 1 người khác. Đúng vậy Hoàng Tuấn đã mất hết kiên nhẫn, Daniel vừa dứt lời thì hắn đã đám mạnh vào mặt Daniel khiến cậu ngã xuống đất, khoe miệng còn rỉ máu.

- "Tao đã nói mày cầm cơ mà, Ngô Hải Yến không phải vợ tao." Hoàng Tuấn nắm chặt tay áo Daniel gầm lên.

Daniel héch môi quệt dòng máu đang chảy rồi vùng lên đâm Hoàng Tuấn:

- "Mày nghĩ mày là ai? ra lệnh cho tao? mày không có cửa."

Nhật Nam đứng tro mắt nhìn 2 người họ cứ đánh qua đánh lại nhưng lại không thể vào can ngăn bởi lẽ cậu không được phép dính dáng tới mấy chuyện này.

Vút...phập...

2 ám khí lao với tốc độ chóng mặt cắm phập vào tay 2 người kia, khiến máu rỉ dần ra...

- "Hân..Hân..mình..." Daniel lắp bắp.

Hoàng Tuấn ngược lại nhìn người đang đứng trước cửa. Gương mặt nó lạnh toát, những ngón tay nắm chặt vào nhau kêu rộp rộp, ánh mắt đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống 2 người trước mặt.

- "Đừng kéo tôi vào mấy chuyện nhảm chán của 2 người. Lần sau nếu muốn đánh nhau thì biến ra chỗ khác, đừng làm bẩn bàn tôi. Hôm nay là ám khí nhưng tôi không dám đảm bảo lần sau là gì đâu." Giọng nó lạnh như băng ngàn năm, nói rồi nó bước lại cầm tai nghe bỏ quên trên bàn mình rồi đi ra khỏi lớp.

Cả 3 người kia đều cứng người khi thấy nó như vậy.

- "So với những lần làm nhiệm vụ thì lần này tôi thật sự sợ Hân." Nhật Nam nói với giọng chua chát

- "Ý cậu là sao?" Hoàng Tuấn 1 tay bịt vết thương 1 tay gượng dậy.

- "Không có gì." Dứt lời Nhật Nam đỡ 2 con người ấu trĩ kia dậy rồi đưa họ đến bệnh viện..

Daniel im lặng không nói thêm 1 lời gì, còn Hoàng Tuấn lại nở nụ cười mỉa mỉ, y như bị điên vậy:

- "Lâm Khả Hân tôi sẽ làm lung lay được trái tim sắt đá của cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tại cô nhi viện Happy....

Chiếc mũ trần màu đen sang trọng dừng ở bên lề đường, 1 thiếu nữ khẽ bước xuống xe, đôi mắt thần thờ nhìn 1 lượt cảnh vật, rồi khẽ nhắm mắt, thở dài... Những đứa bé bụ bẫm nói đùa nhau nô đùa dưới ánh chiều tà làm cho không gian nhộn nhịp, đầy sinh lực... Người thiếu nữ đi chậm chậm xung quanh khu vườn, đôi tay trắng ngà khẽ vuốt nhẹ những cành non xanh mơn mơn, ánh mắt liếc nhìn khung cảnh yên bình ở đây, những chiếc đu quay, những hàng cây xanh vì vút rồi qui xuống hà hít 1 bông lưu ly tím, đôi mắt dần đục màu...

- "Dì, cháu về rồi." Nó gõ cửa rồi bước vào căn phòng của dì Nhiên.

Người phụ nữ vẫn bình thản cầm khăn lau mặt bàn, đôi môi mím chặt, từ sâu trong ánh mắt lóe lên 1 luồng sáng hỗn loạn.

- "Dì Nhiên..." Nó cất tiếng gọi lần nữa, bàn tay nắm chặt hơi run lên.

Lúc này người phụ nữ mới dừng việc mình đang làm lại, cẩn thận để chiếc khăn cạnh cửa sổ rồi ngược nhìn người trước mặt.

- "Về rồi à? ta tưởng cháu quên chốn hẻo lánh rồi chứ?" Giọng người phụ nữ mang vẻ trách móc.

Nó hơi khựng người đôi môi run run:

- "Dì, sao dì lại nói vậy?"

- "1 tháng qua cháu chỉ gọi về 1 lần, cháu bận đến vậy sao? Ta nghe nói cháu đã gặp lại Minh Nhật, xem ra rất có duyên với nhau đấy."

- "Dì, chuyện đó không phải như dì nghĩ đâu, cháu..."

- "Thôi ta không muốn nghe nữa." Nhiên cất lời nó rồi chỉ tay vào ghế: "Ngồi đi."

- "Cháu cũng đã bên cạnh Lâm Hải Nam được 6 năm rồi, đã nắm được điểm yếu nào của hắn chưa?" Nhiên nói với giọng xét nét, hơi hy vọng.

- "Dạ cháu... ông ta làm việc rất bí hiểm, hầu như không bao giờ cho cháu tham gia 1 phi vụ lớn nào. Hơn nữa cháu không có cách tiếp cận nơi gặp gỡ giữa ông ta và những người khác. Cháu chỉ đảm nhận những vụ nhỏ thôi ạ. Dì, cháu xin lỗi, cháu sẽ cố gắng hơn." Nó lí nhí.

- "6 năm là 1 thời gian dài vậy mà... Thôi bỏ đi." Dứt lời Nhiên lấy từ trong túi áo ra mấy con chip mini rất nhỏ và mỏng.

- "Đây là?"

Nhiên đưa tay lấy 2 con chip gần mình nhất rồi nói:

- "Đây là thiết bị định vị, còn cái này là thiết bị nghe lén, cái kia là camera mini. Yên tâm chúng siêu nhỏ nên khó phát hiện ra lắm, ta và Đại Vũ cùng đoàn nghiên cứu của Red Wall đã mất 2

năm trời mới làm ra được mấy cái này, hãy sử dụng đúng lúc đúng chỗ nhé Hân. Từ bây giờ chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu. Cũng đã đến lúc Lâm Hải Nam phải đền tội rồi."

- "Cháu hiểu rồi, cháu sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ, di yên tâm. À đi có thể cùng cháu ra thăm bố mẹ không? Cũng đã 6 năm cháu không gặp họ rồi." Ánh mắt nó hơi trĩu xuống, bàn tay bắt gác run lên.

- "Được rồi, đứng dậy đi."

Just give me a reason.....

Điện thoại nó bỗng reo lên, trên màn hình là số lạ.

- "Alô, tôi nghe?"

..

- "Được rồi, giữ nguyên tất cả không được hành động, 5 phút nữa tôi sẽ có mặt ở đó." Nó cúp máy rồi nhìn Nhiên với vẻ nuối tiếc:

- "Di ơi cháu xin lỗi, Evil có việc gấp, cháu không đi được rồi, di thấp nén nhang cho bố mẹ họ cháu nhé."

- "Được rồi cháu đi đi, nhớ những gì ta nói đấy."

- "Vâng"

Dứt lời nó chạy nhanh ra chỗ để xe..Chiếc mui trần ngay tức khắc lại lao vùn vụt giữa ánh sáng mập mờ, hung hăng như muốn xé tan màn đêm u tối này,xé tan những cảm giác cô đơn,lạnh lẽo khắp mọi nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Chiếc xe cứ vậy lao vùn vụt trên đường rồi dừng lại ở 1 khu đất hoang cạnh con sông dài... Trên bãi đất là hàng chục chiếc mô tô lớn nhỏ dựng thành đường vòng, cả tốp người vận áo đen đứng vây quanh 1 người thanh niên khuôn mặt đầy vết thương đang rỉ máu, đủ để biết hắn đã bị tra tấn kinh khủng đến mức nào...Nó bước lại gần với bộ đồ quen thuộc đó, chiếc áo choàng đen dài, mặt nạ đính đá lấp lánh, nhưng trên tay nó bây giờ không còn là thanh kiếm nhật nữa mà thay vào đó là 1 khẩu súng ngắn, nét mặt nó vô cùng đáng sợ...

- "Nữ hoàng." Cả tốp người dần dần ra cúi đầu chào nó.

Nó im lặng không nói gì, từ khóe mắt lóe lên 1 tia sáng đỏ ón lạnh.

- "Là hắn?" Giọng nói của nó toát lên vẻ lạnh buốt, cả không gian như nín thở.

- "Vâng, hắn chính là tên phóng viên giám theo dõi hoạt động của chúng ta." Tên đó vừa nói vừa đưa 1 xấp giấy tờ cho nó.

Nó nhìn qua 1 lượt, khẽ cau mày, siết chặt khẩu súng trong tay, đi vòng qua kẻ đang quỳ trước mặt rồi đưa tay khẽ nâng mặt hắn lên:

- "Có biết đựng đến Evil hậu quả thế nào không?" nó gần từng tiếng một, hơi lạnh phả dần sang mặt của kẻ đó.

Từ khóe miệng tên đó uốn lên tạo thành 1 nụ cười nhẹ:

- "Biết, chắc chắn không thể sống."

- "Được lắm, rất có bản lĩnh. Người muốn chết thế nào?" Nó nói rồi lại xoay khẩu súng trên tay, ánh mắt đẹp mê hồn nhưng chứa đựng hình ảnh của ác quỷ nhìn gương mặt tiều tụy trước mặt.

- "Càng sớm càng tốt, nhưng được chết trong tay cô xem ra cũng là vinh dự lớn rồi." Tên đó đáp nhàn nhã, hắn như không hề xem cái chết ra gì.

- "Vinh dự?haha" Nó phá lên cười, nụ cười man rợn làm mọi người hơi rùng mình.

- "Đúng vậy, tôi nghe nói cô chưa từng đích thân giết chết ai, hôm nay chết trong tay cô tôi cũng đã rất có phước rồi."

- "Ok...À mà khoan, người dám theo dõi bọn ta, xem ra cũng rất can đảm, nếu cho người chết nhẹ nhàng vậy thì ta uống mất 1 buổi phí phạm rồi."

Lúc này tên đó dường như không còn bình tĩnh được nữa:

- "Rốt cuộc cô muốn sao?"

- "Đánh gãy chân hắn, cắt gân tay để ta xem hắn còn có thể theo dõi thế nào...Dù sao hắn cũng chưa có thông tin gì của chúng ta nên sau đó thả đi, khi nào có hứng ta lại chơi cùng hắn." Giọng nó nhàn nhạt.

1 vài vệ sĩ hơi luống cuống nhìn nó:

- "Nữ hoàng như vậy sai qui tắc, đây không phải lúc cô mềm lòng."

- "Câm miệng, dù sao cũng nên phóng sinh chút ít, hắn không có nguy hiểm với chúng ta nên không cần bận tâm."

- "Nhưng..."

Nó trừng mắt lườm tên vệ sĩ, bất giác hấn im re, không nói gì nữa...4 người vệ sĩ tay lăm lăm thanh kiếm trong tay tiến lại gần kẻ đó, 1 tiếng hét vang lên, đôi tay hấn bắt đầu rỉ máu. Nó nhú mồm khê thờ dài, bàn tay co bóp không đều...

- "Anh Hai, anh Hai..." Tiếng gọi thất thanh vang lên, nó liếc nhìn người thiếu nữ đang chạy đến.

Ngay lập tức mấy người vệ sĩ quay người rồi túm lấy người thiếu nữ đó khiến cô gào thét to hơn:

- "Xin mấy người thả anh tôi ra, cầu xin mấy người."

- "Hạ Vy chạy đi." Người thiếu niên nằm bệt xuống đất nhưng vẫn cố ngoi lên hết về phía em gái mình.

Chát.. 1 tên vệ sĩ tát Hạ Vy khi cô cố tình cản tay hấn khiến Vy lao đảo rồi ngã xuống đất, khóc miệng chảy ra 1 dòng máu đỏ tươi. Nó nắm chặt tay rồi ra hiệu mọi người dừng lại. Tất cả hơi bàng hoàng nhưng cũng nhanh chóng buông 2 người họ ra rồi đi về phía nó. Nó quay người lại chỗ đỗ xe khi đi qua chỗ Hạ Vy ánh mắt nó hơi dừng lại nhưng nhanh chóng lướt qua. Bất ngờ 1 con dao găm phi nhanh về phía nó, cắm phập vào cánh tay phải khiến máu đỏ dãn ra. Phải chính là Hạ Vy, nó giật mình không ngờ Vy có thể làm như vậy:

- "Bọn cầm thú, có chết tao cũng phải giết bọn mày." Vy hét lên rồi chực lao vào nó.

Mấy người vệ sĩ xô Vy ra, rồi giăng tay tát vào mặt cô. Một tay nó bịt chặt vết thương, tay kia ra hiệu mọi người dừng lại. Người thiếu niên này giờ mắt khá nhiều máu nhưng vẫn cố khăn khăn:

- "Xin cô tha cho nó, nó không hiểu chuyện..."

Máu từ cánh tay nó rỉ ra nhiều hơn, nó vẫn im lặng không nói gì rồi nhanh chóng rời khỏi bãi đất trống...Hạ Vy chạy lại chỗ anh mình, nâng anh lên rồi thút thít:

- "Anh hai, anh không sao chứ?"

Người thiếu niên khê mở mắt cất giọng phờ phạc..

- "Em gái ngốc, cô ấy đã định tha cho anh rồi, vậy mà em còn..."

- "Cô ta khiến anh thành ra thế này vậy mà anh còn bênh cô ta ư?" Hạ Vy vừa lau vết máu trên mặt anh mình vừa khóc.

- "Lẽ ra anh phải chết nhưng..." người thiếu niên định nói gì đó nhưng lại ngắt lịm đi, Hạ Vy òa khóc nức nở rồi bỏ chạy đi tìm người tới giúp.

- "Lại mềm lòng nữa à? nếu ông chủ biết được thì cậu không xong rồi." Nhật Nam vừa xem vết thương trên tay nó vừa nói.

- "Là anh của Hạ Vy." Nó nói rồi lại nhìn vết thương trên tay mình.

- "Chính cô ấy khiến cậu bị thương?" Nhật Nam nắm chặt tay nhìn nó.

Nó tựa lưng vào ghế sofa, mắt hơi nhắm lại:

- "Vốn dĩ khi thấy mấy tấm ảnh của anh em họ, tôi đã định kiếm có tha cho anh ta nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy." Dứt lời nó quay sang nhìn Nhật Nam "Giúp tôi giấu vụ này nhé, dù sao Hạ Vy cũng là bạn chúng ta, nếu đến tai bố tôi thì cậu biết hậu quả rồi đấy."

Nhật Nam đưa tay vò đầu, đứng dậy lảng lảng đi lên phòng, không quên ném lại cho nó 1 câu gần như đe dọa:

- "Nếu lần sau cậu còn vậy nữa thì tôi sẽ giết cậu, thật không xứng với danh hiệu "Nữ hoàng chết chóc" tí nào."

Nó bỗng cảm thấy buồn cười, vết thương lại hơi rỉ máu ra, lòng nó nổi lên phản văn: Rót cuộc mình làm vậy là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

TẠI LỚP B1

Hiếm thấy hôm nào nó có hứng học như hôm nay, nhất là trong tiết văn chán ngắt đó. Khác với mọi ngày, hôm nay nó không cầm đầu nghịch điện thoại hay ngủ nữa, bởi vì 1 lí do rất chi là phi lí: Nó đã nhờ người điều tra Minh Nhật và phát hiện ra rằng anh chỉ thích con gái chăm chỉ, đúng mực những cô nàng của thế kỉ 19: hiền lành, lễ phép và thực nữ.....

Đang nghe cô giáo say sưa giảng bài, thì 1 cánh tay chạm khê vào khuỷu tay nó, hơi bực vì bị tụt hứng nó quay xuống trừng mắt. Daniel nở nụ cười tươi roi rói, nhét vội 1 mẩu giấy vào tay nó rồi nháy mắt ra hiệu cô giáo đang nhìn. Mẩu giấy vền vện 5 chữ: My love I am sorry... Chắc mọi người cũng biết về mặt nó bây giờ trông đáng sợ đến mức nào...

- "Hân, bạn có biết sao Vy lại nghỉ học không?" cô nàng mọt sách Thùy Dung quay xuống hỏi nó.

Nó im lặng 1 chút vừa lật vở vừa đáp lạnh lùng:

- "Không."

Thùy Dung ngán ngẩm quay lên, chỉnh lại gong kính rồi lại cầm cúi chép bài.

Nó đeo tai nghe, tay hí hoáy bấm điện thoại rảo bước về phía căng-tin. Cái đuôi Daniel thì cứ bám riết nó từ nãy đến giờ:

- "My love, giận hả? I am so sorry."

- "..."

- "Tình yêu lớn nhất đời tôi à? đừng giận mà, năn nỉ đấy. Hôm qua là tại Tuấn bitch đó gây sự trước mà." Nhắc đến Hoàng Tuấn, Daniel lại bực mình, cũng phải, hôm qua hắn đâm cậu đau như vậy, thế mà ai đó còn nhẫn tâm cầm phi tiêu vào tay cậu, cũng may vết thương không sâu lắm.

- "..."

- "Lâm Khả Hân, cậu khinh tôi à?" Daniel hét ầm lên khiến mọi người đều nhìn cậu như vật thể lạ vậy.

Nó vẫn cầm mặt vào điện thoại, hoàn toàn không để ý đến "Vua lái nhai" kia. Bực mình, Daniel kéo tay nó, giật chiếc điện thoại rồi lấy sức ghi chặt 2 tay nó vào góc tường. Nó mở to mắt, hơi sốc nhìn Daniel:

- "Bỏ ra." nó nói phũ phàng.

Daniel lần này không hề có dấu hiệu nhượng nó:

- "KHÔNG THÍCH."

Cắt lời Daniel càng ghi chặt tay nó hơn, mọi người đổ xô lại phía nó, tiếng xì xào lại nổi lên. Nó cảm nhận được thứ chất lỏng đang rỉ ra thấm vào tay áo mình nhưng Daniel thì dường như không đủ tỉnh ý để nhận ra điều đó. Vừa đau vừa bực mình, nó giơ chân thúc lên bụng Daniel rồi vùng tay ra khỏi bàn tay cậu, đập mạnh xuống lưng ai đó. Daniel bị đánh bất ngờ khụy xuống, mặt tái sắc. Nó lảo nhò bước qua khỏi đám đông đó, chỉ còn Daniel mặt đỏ rần vì xấu hổ, dù sao cậu cũng là 1 đẳng nam nhi vậy mà Khả Hân kia dám đánh gục cậu như vậy. Thật quá mất mặt..

Từ đằng xa khuôn mặt ai đó khẽ mỉm cười, dứt tay vào túi quần rồi đi về phía lớp, về mặt vô cùng hạnh phúc...

Nhật Nam đang hí hoáy vẽ cái gì đó thì điện thoại reo lên, 2 phút sau cậu vội vàng cầm lấy cặp nó chạy đi. Hoàng Tuấn đứng dậy kéo tay Nhật Nam:

- "Cậu sao vậy?"

- "Tôi có việc, bỏ ra."

Vì là buổi trưa nên sân thể dục của trường rất vắng, mọi người đều tụ tập ở căng-tin chứ không ai rảnh rỗi mà ra ngoài sân làm gì, duy chỉ có bóng hình nhỏ bé của nó in dài trên mặt đất nóng bỏng.

Gương mặt Nhật Nam là chả mờ hời, cậu hỏi dồn:

- "Hân, cậu sao rồi? sao vết thương lại bị bung ra nữa? Cậu không biết quý trọng thân xác mình à?"

- "Cậu bớt nói đi, trong cặp tôi có bóng băng đấy, băng lại giúp tôi." Nó đáp hờ hững, mắt nhìn về hàng cây trước mặt.

Nhật Nam khẽ kéo tay áo nó lên, không khỏi đau lòng khi thấy máu đã thấm đỏ băng quấn, cậu gỡ nhẹ, nó hơi cau mày:

- "Đau lắm hả?"

- "Cũng hơi, mà cậu làm nhanh đi, tôi đói quá."

Nhật Nam thờ dãi rồi tiếp tục công việc của mình. Ở bên kia mặt ai đó đỏ rần, tay nắm chặt lạng lẽ nhìn cảnh trước mặt. 1 người vừa băng vết thương vừa nhìn triu mến người kia. Còn 1 người thì cứ giương mắt nhìn về phía hàng cây xanh rì..nơi đó có 1 hàng lưu ly tím..

Hoàng Tuấn thúc vào khuỷu tay Nhật Nam 1 cái rồi đưa 1 mẫu giấy cho cậu. Không biết từ khi nào mà trò truyền giấy này đã dần phổ biến ở trong cái xứ này...Nhật Nam mở tờ giấy ra rồi chau mày:

- "Sao Hân lại bị thương?"

Người kia lấy bút ghi gì đó rồi chuyển lại. Hoàng Tuấn lạng lẽ mở ra, đúng như cậu đoán:

- "Bị ngã."

"Hừ, xem ra cậu cố tình không nói." Hoàng Tuấn gằn giọng rồi lại nhìn lên đũa bàn trên. Nó vẫn rất bình thản nhưng nếu chịu khó quan sát thì không khó để thấy cánh tay nó hơi run lên. Trong lòng Hoàng Tuấn dâng lên 1 cảm xúc khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ting...ting...

Điện thoại của nó vang lên hồi báo có tin nhắn, nằm uể oải trên giường, mắt nhắm, mắt mở, nó lồm cồm vất nửa người xuống giường lấy em iphone 7 thân thương đang nằm bệt dưới đất...

- "Aaaaa." nó gần như nhảy cẫng lên khi đọc dòng tin nhắn đó, là của Minh Nhật, và anh ấy hẹn nó ra ngoài chơi. Có chúa mới biết hiện giờ tâm trạng nó đang good đến nhường nào.

- "10 phút, 10 phút nữa anh ấy đến." Nó lồm bồm chạy lại lấy 1 bộ quần áo trong tủ rồi phi nhanh vào nhà tắm.

*****

- "Anh chờ em lâu không?" Ra đến cổng nó đã thấy Minh Nhật đứng đó từ hồi nào.

- "À, ừ, anh mới đến thôi." Minh Nhật đang suy nghĩ gì đó, nghe tiếng nó hỏi mới bừng tỉnh.

- "Thôi em lên xe đi, hôm nay anh sẽ là tài xế đặc biệt của em." Minh Nhật cười rồi đưa tay mở cửa xe mời nó vào.

Nó cũng mỉm cười nhìn anh, lần đầu tiên trong 6 năm qua, trên gương mặt thanh tú đó mới xuất hiện 1 nụ cười thiên thần như vậy.

Chiếc Lamborghini Veneno nổ máy rồi lao vun vút trên đường, những tia nắng vàng đã bắt đầu trải dài khắp nơi, 1 ngày mới lại bắt đầu.

- "Nhật này..." Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt khẽ chớp nhẹ.

- "Sao vậy Hân?" Minh Nhật rẽ sang phía bờ biển rồi hỏi nó.

- "Anh về nước lâu chưa?"

- "Khoảng 2 tháng trước."

- "Vậy là vào dịp sinh nhật Hải Yến."

Minh Nhật hơi cau mày rồi nhìn sang phía nó:

- "Em sao vậy Hân?"

- "Em không sao. Mấy năm qua anh sống thế nào?"

- "Cũng khá tốt, em thì sao? Mấy lần gọi về mà không gặp em, lúc đó anh rất lo..." Nói đến đây Minh Nhật khẽ mỉm cười lại như đang trách mình nói ra điều gì đó không đúng vậy.

- "Anh có gọi cho em sao?" Mắt nó chớp chớp.

- "À...ừ nhưng khi đó em được nhận nuôi rồi."

Tay nó nắm chặt, môi khẽ run run: "Anh đi 3 năm trời mới nhớ gọi cho em sao?" Câu nói đó xuất hiện trong đầu nó, nó muốn hỏi anh nhưng rồi lại thôi.

Cả 2 im bật, không ai nói thêm câu gì nữa, cũng vì vậy mà không khí trở nên căng thẳng hơn.

*****

Chiếc siêu xe cuối cùng cũng dừng lại ở 1 bãi biển vắng lặng, chỉ nghe tiếng sóng vỗ rì rào, tiếng gió lay động những ngọn lau trắng. Nó bước xuống xe không khỏi ngạc nhiên, không ngờ trong thành phố phồn hoa nhộn nhịp này lại có nơi yên bình vắng lặng như vậy.

- "Mỗi khi buồn anh đều đến đây." Minh Nhật trầm giọng đi lại gần phía nó.

Nó ngẩng mặt lên nhìn anh rồi lại hướng mắt nhìn về phía chân trời xa xôi...

*****

- "Hải Yến em sao vậy? Sao lại khóc?" giọng người con trai đầy vẻ lo lắng.

Hải Yến ngược đôi mắt đỏ nhìn người trước mặt rồi ôm chầm lấy, nước mắt cứ lăn ra:

- "Nhật...Hoàng Tuấn không thích em, cậu ấy không thích em." Hải Yến khóc nức lên.

Minh Nhật hơi tím mặt lại nhưng vẫn vỗ về:

- "Nín đi Yến...không việc gì phải khóc vì cậu ta hết."

- "Không, em thích Tuấn, chỉ mình cậu ấy thôi." Hải Yến vừa nói vừa nức nở.

- "Nhưng em biết Tuấn không thích em mà. Sao em cố chấp vậy Yến?"

- "Cậu ấy thích Khả Hân." Hải Yến vừa nói vừa nắm chặt tay: "Em ghét cô ta, anh, anh phải giúp em."

Minh Nhật thở dài, khẽ buông Hải Yến ra:

- "Anh có thể giúp em sao?"

- "Khả Hân thích anh..." Ngừng 1 chút Hải Yến lại tiếp tục nức nở: "Anh phải cố gắng không để cô ta có cơ hội tiếp xúc với Tuấn. Anh, anh luôn nói anh thương em nhất mà, anh phải giúp em."

Nét mặt Minh Nhật thoáng vẻ bối rối:

- "Anh...nhưng Hân luôn xem anh là người thân của nó, anh, anh không thể..."

Hải Yến lấy tay gạt nước mắt nhìn giọng:

- "Vậy mà anh luôn nói anh thích em, vì em anh có thể làm tất cả. Dối trá, anh là kẻ dối trá, huhu."

Minh Nhật sững người, im lặng...trong lòng anh những cảm xúc khó tả ò ạt dâng lên.

Hải Yến quan sát Minh Nhật này giờ, đôi lông mày khẽ cau lại:

- "Á...á..." Hải Yến bất ngờ hét lên kèm theo tiếng thờ yếu ớt.

Minh Nhật hoảng hốt chạy lại ôm lấy Hải Yến:

- "Yến, có phải bệnh lại tái phát không? em đừng sợ để anh gọi bác sĩ."

Hải Yến đưa tay đẩy Minh Nhật ra rồi nói với vẻ mặt nhột nhột:

- "Không cần anh thương hại, Tuấn không cần em, anh không thương em thì em sống làm gì nữa. Anh đi đi ,mặc kệ em."

Minh Nhật mím chặt môi nhìn Hải Yến đang ôm ngực, nét mặt đau đớn, tim anh cũng đau thắt lại, khó nhọc lắm anh mới cất được giọng:

- "Được rồi, anh...sẽ giúp em, em đừng lo, giờ ngoan ngoãn ngồi đây, anh đi gọi bác sĩ."

Dứt lời Minh Nhật quay vội đi ra ngoài. Trong phòng, khóe miệng Hải Yến uốn thành nụ cười mãn nguyện, lấy khăn lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt xinh đẹp. Quả đúng như cô đoán, Minh Nhật rất dễ mềm lòng, dễ tin người.

- "Nhật, xin lỗi vì đã chơi đùa tình cảm của anh. Nhưng đời này em chỉ cần Tuấn là đủ. Lâm Khả Hân, cậu nghĩ có thể đấu được với tôi sao, thật nực cười."

Hải Yến quay lại bàn trang điểm, thoa 1 lớp phấn nhẹ lên gương mặt, ánh mắt ngập tràn những tia mãn nguyện...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Bệnh viện X

Mọi ánh mắt ở bệnh viện đều đang đổ dồn lên 2 người trước mặt. chàng trai trẻ, khá tuấn tú, khuôn mặt toát lên vẻ cao quý, lịch lãm đang "leo đèo" đi đằng sau 1 cô gái xinh đẹp, ngũ quan cân đối nhưng từ khuôn mặt toát ra vẻ lạnh lùng đến rợn người....

- "Hân, tôi thật sự không hiểu nổi cậu. Lần nào xử lí xong cậu cũng giúp người bị hại. Cậu vừa đấm vừa xoa hả?" Nhật Nam cất giọng trầm hỏi vọng lên.

Nó hếch môi rồi lại cầm đầu chơi game, chân vẫn bước đều đều:

- "Tôi chỉ từ từ với từng người thôi."

Nhật Nam hiểu được hàm ý trong câu nói đó nên im bặt không nói thêm gì, chỉ khẽ thờ dài rồi nhìn vu vơ ra phía hành lang.

*****

Cốc...cốc...

Nhật Nam đưa tay gõ cửa 1 phòng bệnh, nó đứng bên cạnh khuôn mặt vẫn lạnh như băng.

- "Mời vào." Giọng nữ thanh vang lên.

2 người đẩy cửa đi vào, Hạ Vy giật mình lấp bắp:

- "Nhật, Hân sao 2 người lại tới đây?"

Nó cất điện thoại vào trong túi liếc nhìn người thiếu niên đang nằm trên giường bệnh:

- "Mang tài liệu mấy hôm cậu nghỉ học, tiện thể thăm luôn người bệnh." Nói đến đây ánh mắt nó lại toát ra vẻ u ám, không khí cũng vì vậy mà nặng nề hơn.

Hạ Vy nghe đến đó như chợt tỉnh, có vẻ hơi cuống lên:

- "À, ừ cảm ơn cậu. Mà 2 người ngồi xuống đây đi." Hạ Vy chỉ vào cái ghế ngồi cạnh đó rồi nhanh chân chạy lại bàn: "Hết nước mát rồi, xin lỗi 2 người nhé, để mình đi lấy nước." Rồi vọng sang giường bệnh:

- "Anh Duy ơi, dậy đi, bạn em đến thăm anh này."

Người thiếu niên chậm chậm mở mắt ra, khuôn mặt tiêu tụy, xanh xao, cố gắng ngược lên nở nụ cười chào hỏi với 2 người trước mặt. Hạ Vy tay cầm bình nước nói:

- "Hai người ở đây chờ mình chút nhé." Dứt lời cô chạy nhanh ra khỏi phòng, có vẻ rất vội thì phải.

Duy nằm trên giường, đôi mắt nhắm lại nhìn về phía nó. Bóng dáng này anh cảm thấy rất quen nhưng lại có vẻ mơ hồ không nhớ rõ:

- "Nghe nói tay anh bị đứt gân nhưng may mắn là nối lại được, chân cũng không có vấn đề gì lớn, không có khả năng bị liệt." Nó tự tiện ngắt 1 bông hoa huệ trong bình, đưa lên xem xét.

Nghe giọng nói của nó bất giác Duy hơi rùng mình, rất quen, rất quen, từ giọng nói đến dáng vẻ... Sau đó mới khàn khàn cất giọng:

- "Có phải cô là người hôm đó không?"

Nó nở nụ cười đặt bông huệ trong tay xuống bàn rồi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Duy:

- "Phải thì sao mà không phải thì sao?"

- "Nói vậy cô chính là người thiếu nữ hôm đó." Giọng nói của Duy pha chút vẻ ngạc nhiên nhưng sau đó lại hạ giọng xuống:

- "Dù sao cũng cảm ơn cô đã nhẹ tay với tôi."

- "Bớt nói mấy điều vô ích đó đi. Hôm đó vốn dĩ tôi định cho anh sống không bằng chết nhưng chắc... không ngờ em gái anh lại mau lẹ đến vậy." Nó nói với giọng tiếc nuối.

Duy hơi run người, nhớ lại hôm đó Vy làm nó bị thương thì khuôn mặt anh càng khó coi hơn:

- "Hôm đó là Vy không phải, xin cô đừng làm khó nó."

- "Tôi cũng không muốn khó dễ ai cả, chỉ có điều việc ngày hôm đó và hôm nay tôi không muốn có người biết. Anh biết đấy lúc đó rất nhức đầu." Nó cúi xuống cầm con dao gọt hoa quả ngón tay khẽ tỉ nhẹ.

- "Tôi hiểu rồi, cô không cần phải lo, tôi biết mình phải làm sao."

Vừa lúc đó cánh cửa mở ra, Hạ Vy nhể nhại mở hôi nói gấp gáp:

- "Xin lỗi để mọi người chờ lâu."

- "Không sao đâu, giờ tôi và Hân cũng chuẩn bị đi rồi." dứt lời Nhật Nam kéo tay nó, như nhớ ra gì đó, cậu gái đầu:

- "Suýt quên, những bài giảng trên lớp tôi đã ghi âm lại rồi, cậu cầm lấy đi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Vy đỏ bừng lên, đưa tay nhận lấy đồ của Nhật Nam đưa, giọng lí nhí:

- "Cảm ơn cậu."

Nhật Nam ừ 1 tiếng rồi cùng nó đi ra ngoài, Hạ Vy và Duy ngược nhìn bóng 2 người họ đang dần rời khỏi hành lang.

*****

- "Đó là bạn em à?" Duy hỏi.

- "Vâng bạn cùng lớp với em, sao vậy anh?" Đôi mắt to tròn của Hạ Vy khẽ nheo lại.

- "À không. Mà Vy này chuyện anh bị thương em đừng nói cho ai biết nhé, cứ nói là anh bị ốm."

- "Anh sợ bọn người kia lại tìm anh sao? Cô ta thật ác độc, mấy người đó toàn bọn..." Hạ Vy bực mình định nói tiếp thì Duy chặn lại:

- "Im ngay đi, anh đã nói rồi, nếu cô ấy không có tình tha cho anh thì anh đã chết rồi." Duy gần giọng nhìn thẳng vào em gái mình.

Mặt Hạ Vy đỏ dần lên, tay nắm chặt:

- "Em biết rồi, anh nghỉ đi." dứt lời cô để bình nước xuống bàn rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

Duy nhìn em gái mình khẽ thờ dài, lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra, khóe miệng anh nở ra 1 nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trường New Hope

Nó mới bước xuống xe thì lập tức cảm nhận được có gì đó không ổn đang lớn vồn quanh đây. Toàn bộ ánh mắt đang nhắm thẳng vào nó, có những ánh mắt căm thù, ghen tỵ, thậm chí là ngưỡng mộ, nhưng nói chung những cái nhìn khiếm nhã đó đang gây cho nó cảm giác khó chịu.

- "Chết tiệt." nó lẩm bẩm rồi đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh 1 lượt. Lập tức những ánh mắt đó liền nhìn đi chỗ khác, có vẻ thoải mái hơn, nó bước về phía lớp mình.

- "WTF?" nó tròn tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cảnh trước mặt. Hóa ra đó là lý do mà công chúng nhìn nó như quái vật vậy.

Hành lang khu nó học trải dài bong bóng, cách khoảng 50m lại buộc một bó hoa hồng lãng mạn, 2 bên của lớp nó là 2 tấm áp phích khủng. 1 tấm là hình của nó đang đắm chiều nhìn ra bờ biển, còn tấm kia là dòng chữ được kết bằng hoa lưu lý tím: DANIEL MÃI MÃI THÍCH LẮM KHẢ HÂN kèm theo lời text: "cho dù cậu có từ chối mình 1001 lần đi chăng nữa, thì tình cảm mình dành cho cậu mãi mãi không thay đổi, kí tên: Daniel-Lương Gia Bảo". Mặt nó sầm lại, không chút do dự, không chút động lòng, nó nhấc máy lên gọi vào 1 dãy số...

2 phút sau..

- "Mời em Daniel học sinh lớp b1 lên phòng hiệu trưởng ngay lập tức, đồng thời yêu cầu bên vệ sinh dọn dẹp cẩn thận khu A". Tiếng thầy hiệu trưởng vang lên phá vỡ không khí lặng mận. (Khu A là khu nó học).

Daniel lặng người nhìn nó, mặt cậu tối sầm lại, tay nắm thành nắm, mọi người thấy không khí đã u ám hơn nên đều chủ động kéo đi hết, trong lòng cầu cho Daniel có thể vượt qua cơn khủng hoảng này.

Daniel bước nhanh lại chỗ nó, khẽ thì thầm:

- "Dù cậu có lạnh nhạt, tàn nhẫn hơn thì mình cũng không bỏ cuộc đâu."

Nó hít 1 hơi sâu rồi cất giọng:

- "Đây là lần cuối cùng tôi nói về vấn đề này với cậu. Daniel nhớ rõ cho tôi, tôi và cậu đều lớn rồi nên dừng hành động như trẻ con làm bẽ mặt nhau nữa. Nếu cậu không muốn tiếp tục làm bạn với tôi thì cứ diễn mấy trò trẻ con này đi. Nhưng tôi dám đảm bảo đến cuối cùng tôi và cậu sẽ vĩnh viễn trở thành kẻ thù của nhau." Nó nhấn mạnh 2 chữ kẻ thù rồi đi thẳng vào lớp.

Daniel khựng người lại, hai tay buông xuôi dọc theo cơ thể, cậu còn đang hấp thụ những lời mà nó nói..

Hoàng Tuấn trầm lặng nhìn ra cửa sổ, tay xoay bút, nét mặt hơi cau lại.

- "Này Daniel đúng là số khổ mà, sao cứ đâm đầu vào cơn nhỏ đó chứ. Nó đã có thái độ vậy rồi mà... Chắc, cậu ấy đúng là đa tình quá" một đám nữ sinh vô công rồi nghề đang tùm lại nói chuyện với nhau.

- "Con nhỏ đó tưởng nó là ai cơ chứ. Tiểu thư gì loại nó, cái loại không biết điều. Chắc nó bỏ bùa mê thuốc lú gì Daniel nên cậu ấy mới phải khổ sở như vậy." Nữ sinh 2 cất giọng chua chát.

- "Ngay từ đầu tôi đã không ưa nó rồi. Cậu mình là đại tiểu thư Lâm gia nên không xem ai ra gì hết." Nữ sinh 3 nói với giọng căm phẫn.

Nó đứng ngoài cửa này giờ đủ để nghe hết cuộc nói chuyện ấu trĩ đó. Nhưng gương mặt vẫn tỏ ra rất bình thường khiến người khác khó có thể đoán được nó đang nghĩ gì.

Phịch... Như hàng ngày nó ném cái cặp iu đầu lên bàn rồi lại lôi headphone nghe nhạc, cầm cúi chơi game. Mấy nữ sinh kia thấy nó lập tức im miệng rồi kéo nhau ra khỏi lớp. Trong lớp chỉ còn nó và Hoàng Tuấn.

- "Nhật Nam nghỉ học à?" Hoàng Tuấn mắt vẫn nhìn ra cửa sổ cất giọng hỏi nó.

- "Ừ." nó đáp lại.

- "Sao cậu làm vậy?"

- "Chuyện gì?"

- "Daniel chắc buồn lắm" Hoàng Tuấn nói hững hờ.

- "Tôi không yêu cầu cậu ta làm vậy. Là do cậu ta tự chuốc lấy." Nét mặt nó đã co lại, hiện rõ sự bức tức.

Hoàng Tuấn đứng dậy giật tai nghe ra rồi kéo nó đứng lên.

- "Giữ vậy?" Nó gắt lên.

- "Theo tôi"

- "Bỏ ra, tôi đang còn phải học."

- "Cúp học 1 hôm đi."

Nó hất tay Hoàng Tuấn ra rồi xẵng giọng:

- "Cậu không có quyền."

Hoàng Tuấn hơi khịt mũi:

- "Vậy sao?"

Dứt lời Hoàng Tuấn tóm lấy tay nó đang vùng vẫy kéo đi. Dù từng học võ nhưng so với 1 cao thủ đai đen, tập luyện còn sớm hơn cả nó thì nó hoàn toàn không thể lật ngược tình thế.

*****

Hoàng Tuấn chạy xe lên đường mòn dẫn lên 1 ngọn núi, nó ngồi trong xe nét mặt vẫn vô cảm không nói 1 câu gì.

- "Xuống đi." Hoàng Tuấn cất giọng lãnh đạm, ngược nhìn sang nó.

Nó nhìn quanh 1 lượt rồi nói:

- "Sao dừng ở lưng chừng vậy?"

Quả thật xe của Hoàng Tuấn đang dừng ở giữa núi.

- "Đường nhỏ xe không lên được, đi bộ thôi." Hoàng Tuấn nói như đang ra lệnh cho nó.

Nó không nói gì nhàn nhã bước xuống xe, dù sao đi bộ 1 chút cũng được, xem như giải bức tức trong lòng.

Khoảng chừng 15 phút sau..

Trên trán nó đã đầm mồ hôi, ngọn núi này khá cao, đường dốc, cộng thêm mặc đồng phục khiến nó hơi khó chịu.

"Mệt hả?" Hoàng Tuấn quay sang hỏi nó.

Nó phớt lờ câu hỏi của hắn bước đi tiếp.

"Woa!" nó không nhìn được mà thốt lên 1 câu cảm thán.

Trước mặt nó là bức tranh sơn thủy hữu tình của thiên nhiên. Toàn bộ thành phố như thu nhỏ vào tầm nhìn của nó. Con sông uốn lượn khắp dãy núi, những hồ nước xanh veo đang khẽ dao động, làn mây trắng trôi nổi giữa sườn núi, từng đàn chim riu rít bay qua, quả là chốn bồng lai tiên cảnh.

Thấy nét mặt nó hơi giãn ra khoe miệng Hoàng Tuấn nở 1 nụ cười ma mị, quả thật nhìn nó nhắm mắt hưởng thụ thế này trong lòng hắn vui vẻ lạ thường. Ai dám nói trước mặt hắn bây giờ là 1 cô gái lạnh lùng, gương mặt như băng tuyết vĩnh cửu..

Hoàng Tuấn nhìn nó 1 chút rồi mỉm cười đi xuống tán cây phía dưới:

"Khà Hân đừng đứng đó nữa, mau lại đây."

Nghe tiếng gọi nó bừng tỉnh khuôn mặt lại quay về vẻ vô cảm như trước, nó tiến lại gần:

"Chuyện gì?"

Hắn mỉm cười đầy thần bí rồi kéo tay nó lại chỗ mình(Xin phép các chế từ nay cho em gọi Hoàng Tuấn là hân nhé, tên hân dài quá gõ mỏi tay lắm^^)

Nó nhìn về phía tay hắn chỉ;

"Luu ly tím?"

"Ừ."

"Vô lý sao trên ngọn núi cao thế này lại có lưu ly được." Nó thắc mắc nhưng chắc chắn trong lòng đã có đáp án.

"Tôi trông." Hoàng Tuấn cười nhẹ.

Nó ngo ngời nhìn hân 1 chút, hơi bất ngờ.

"Vì có người thích hoa này nên tôi mới trông nó, tôi muốn cô ấy được vui."

(Quá trắng trợn, hân nói vậy thì đũa ngọc cũng có thể đoán được hàm ý trong đó.)

Nó nhếch mép cười rồi nói:

"Vậy sao? tiếc thật, tôi lại không có hứng thú với loại hoa này. Xin phép tôi về trước, quá lãng phí thời gian rồi." Nó xoay người bước đi. Hắn đứng đó không có ý định giữ nó lại nhưng cũng hết lên:

"Suy nghĩ kĩ điều tôi nói hôm nay nhé, tôi nghĩ tôi đã thích cậu mất rồi."

Nó không ngoảnh đầu lại cứ thế bước đi trong đầu lại vang lên câu nói của dì Nhiên:

"Khi nào chưa trả được thù thì cháu không được phép có tình cảm nam nữ với bất kì ai."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Đường dốc, nắng chói chang khiến nó nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi, tay chân đã bủn rủn, thật sự bây giờ nó chỉ ước trên ngọn núi hiu quạnh này có chỗ trú ngụ. Nhưng đó là điều ước viễn vông bởi nơi hoang vu thế này làm gì có chỗ nào an toàn mà nghỉ ngơi được. Đi qua chiếc xe của Hoàng Tuấn, nó không khỏi bức mình đá mạnh một cái, khiến cửa xe vang lên tiếng động chói tai. Cũng tại tên khốn vô công rồi nghề đó mà giờ nó phải khổ sở như vậy, thật đáng chết.

Hắn đi đằng sau, thấy bộ dạng bức tức của nó bây giờ không khỏi buồn cười:

"Tiểu thư máu lạnh mà cũng biết giận dữ sao? Nhìn cậu bây giờ thật sự dễ thương đấy."

Nó nắm chặt tay rửa thầm bản thân mình bất cần, sao lại quên mang theo áo khi được, lúc này quả thật nó chỉ muốn 1 dao giết chết người trước mặt:

"Cậu không nói không ai bảo cậu cầm đầu."

Hắn cười haha, đưa tay vuốt vuốt tóc:

"Đi bộ từ đây xuống núi ít nhất mất 30 phút, trời nắng như vậy cậu đi được không?"

Nó ngược mặt lên. Bầu trời thu trong trong, cao vút, hơi nóng phả vào mặt nó làm mồ hôi chảy ra ngày càng nhiều.

- "Ai nói tôi muốn đi bộ, tôi đâu rảnh vậy."

Ai đó bấu môi, hơi nhún vai rồi nhẹ nhàng mở cửa, lưng khom 90 độ:

- "Mời tiểu thư Lâm đây an tọa."

Nó nhú mảy buột miệng nói nhỏ nhưng cũng đủ cho hắn nghe trọn vẹn từng chữ:

- "Dawn you!"

Hắn hơi sững người nhưng cũng không nói gì, lẳng lặng mở cửa xe bước lên.

Tiếng khởi động xe vang lên, mấy giây sau, "Chiến mã" đã hùng hổ lao xuống núi.

*****

- "Này, đây đâu phải đường về thành phố." Nó nheo mắt nhìn ra cửa sổ rồi cất giọng lãnh đạm hỏi.

Hắn khẽ cười, đáp lại:

- "Ai bảo cậu là tôi về thành phố? Tôi đói rồi nên muốn đi ăn mà."

Tiếng bẻ tay rộp rộp vang lên, nó xẵng giọng:

- "Dừng xe! thật lãng phí thời gian."

Hắn không nói gì, tập trung lái xe, vài phút sau mới mở miệng:

- "Cậu an phận ngồi đó đi, tôi đưa cậu đến chỗ này hay lắm."

Nó ngoác ngán nhìn ngược xuôi, trong lòng xảy ra mâu thuẫn: "Sao hắn nói gì mình cũng không phản đối vậy? Lâm Khả Hân mảy không được như vậy."

*****

Hắn dừng xe ở cổng vào 1 làng nhỏ ở vùng ngoại ô, nó mở cửa đi xuống, nhìn 1 lượt, khuôn mặt lại quay về vẻ lạnh như tiền theo đúng quỹ đạo.

Nó còn đang nhìn về phía cánh đồng bát ngát ở đằng xa thì 1 bàn tay đã kéo nó xềnh xệch đi về phía trong làng, bức bối nó vung tay hắn ra nhưng hắn lại càng nắm tay nó chặt hơn, mọi người nhìn về phía nó, cổ che nụ cười, phải, có lẽ họ nghĩ đó là 1 đôi đang giận nhau.

Cả 2 cứ kéo nhau đi như vậy, khiến họ đi đến đâu cũng thành tâm điểm chú ý. Hắn dừng lại ở 1 quán cháo nhỏ nhưng trông rất sạch sẽ, nhẹ nhàng nhấc nó ngồi xuống. Từ trong quán, 1 bé gái khoảng hơn 10 tuổi lật đật chạy ra theo sau là 1 phụ nữ khá trẻ nhưng gương mặt lại có vẻ từng trải.

- "Anh Tuấn, hôm nay anh đến muộn 5 phút nhé." - đưa bé cất giọng lạnh lùng.

Hắn xoa đầu cô bé rồi nói:

- "Ừ hôm nay anh hơi bận."

Sau đó quay sang khẽ cúi đầu chào người phụ nữ trước mặt:

- "Mới mấy ngày không gặp mà trông chị có vẻ trẻ ra mấy tuổi đấy."

Nó đang nghịch điện thoại, nghe hắn nói như vậy bỗng khụ khụ 1 tiếng rồi ngược mặt lên mỉm cười với người trước mặt.

Người phụ nữ nở nụ cười đôn hậu:

- "Cậu cứ chọc quê tôi là giỏi. Mà vị tiểu thư này là ai vậy? Bạn gái cậu sao?"

Hắn liếc nó ánh mắt toát lên vẻ tỉnh nghịch:

- "Hiện giờ thì chưa nhưng tương lại thì có lẽ vậy."

Nó nhú mảy đưa chân đá mạnh vào hắn, hắn chỉ kịp la lên tiếng á rồi lại xuýt xoa:

- "Cô ấy hung dữ hơn mức cho phép, chị đừng để ý nhé."

- "Ăn nói đàng hoàng vào, tôi không rảnh ngồi đùa với cậu đó." - nó nhếch mép.

Người phụ nữ nhìn 2 đứa nó như vậy không giấu nổi nụ cười của mình quay sang phía hắn cất giọng:

- "Thôi để tôi nấu cho cậu bát cháo hạt sen nhé, còn vị tiểu thư đây muốn ăn gì nào?"

Nó liếc nhìn bảng menu rồi nói:

- "Cho tôi 1 bát cháo đậu đỏ."

Người phụ nữ gạt đầu rồi quay vào trong nhà. Đứa bé gái cũng theo mẹ nó đi vào nhưng được mấy bước thì ngoảnh đầu lại nói với:

- "Anh à, chị ấy thật nóng tính, chà hài hước tạo nào, sau này anh không được thích chị ấy nhé, sẽ thiệt đấy."

Hắn đang uống nước nghe vậy liền ho sặc sụa, nó nhìn cô bé đó rồi lại nhìn hắn, ánh mắt chứa đựng những tia rối loạn.

- "Nó là con nít đừng chấp nó nhé."

Nó chưa kịp trả lời thì nghe tiếng đồ vỡ, quất nạt ở bàn bên cạnh.

"Chú quán đâu, hôm nay mày không trả tiền thì tao đập nát cái quán nhỏ này của mày."

Tiếng nói vừa dứt thì tiếng loảng xoảng lại vang lên, tên cầm đầu hung hăng đá văng mấy cái bàn cạnh mình khiến khách chạy hết rồi, bát đĩa rơi vỡ tan tành. Nó nhíu mày nhìn đám người đó 1 lượt, nét mặt hơi tức giận khi nhìn thấy sự đầy chướng trên cổ mấy tên đó.

"Khốn kiếp, là người của Evil." Nó lăm bầm

Lông mày hắn cũng co lại, liếc nhìn mấy tên đó khoe miệng hắn uốn thành nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Gã đàn ông đang ra sức đập phá mọi thứ trước mặt, thấy nó và hắn vẫn không có ý định rời đi, đôi mắt long sòng sọc. Hắn đập nát cái ghế nhựa trong tay rồi hằm hằm lại phía nó.

"Biến khỏi đây bọn nhãi ranh."

Nó nhún vai rồi lại chơi game, hắn khê huyết sáo, chân đong đưa dưới ghế. Gã kia tay nắm thành nắm đấm đá bay chiếc bàn của tụi nó rồi túm cổ áo Hoàng Tuấn:

"Bọn nhãi ranh khốn kiếp, tụi mày bị điếc hết sao? Đề ông xem mày trừng mắt được đến bao giờ."

Dứt lời hắn nắm tay định nắm Hoàng Tuấn, Tuấn chỉ khê nhếch mép rồi nhanh như chớp lật tay bẻ tay hắn, rồi đá thụp vào bụng hắn. Mấy người còn lại thấy vậy tay cầm gậy lao lại phía Hoàng Tuấn.

Àm.Nó đứng dậy đá chiếc ghế dưới chân mình rồi liếc nhìn bọn người kia:

"Tụi mày ở Hell hay chỗ nào?"

Bất giác mấy tên kia ngơ ngác nhìn nhau, 1 tên người đầy xăm trù trừng mắt quát nó:

"Hell là cái tên để con khốn kiếp như mày gọi sao? Xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi."

Tên đó nói xong hả hê cười lớn:

"Ông đây cũng biết thương hoa tiếc ngọc, nếu mày chưa muốn chết thì làm tình cho ông cũng được, ông đây sẽ cung chiều mày như bảo bối, haha"

Cả bọn cười lớn, còn tên đó tiến lại phía nó. Nó nhếch mép, đôi mắt đã đổi màu.

Đang định giờ tay chạm vào mặt nó thì mặt tên kia bỗng tái xanh, miệng run run:

"Người là ai? Chiếc vòng cổ này là..." Hắn vừa nói vừa nhìn đôi mắt lạnh lẽo của nó, người càng run lên cầm cập.

Nó vẫn đứng đó không nói gì, xung quanh mọi người đang vây lại rất đông, nó tiến sát lại gần tên kia, phả nhẹ vào tai hắn:

"Dám dùng danh của Evil đi kiểm soát, xem ra mày cũng có gan đấy A123. Tao cho mày 1 phút để biến khỏi đây, khi nào về Evil tao sẽ nói chuyện sau với mày."

Nói xong nó quay người đi, ánh mắt vô cảm quét khắp nơi, mọi người ái ngại tán đi hết, bọn người kia thấy người của mình đứng bất động, lại thấy chiếc vòng cổ của nó thì không khỏi sợ hãi, kéo nhau chạy tán loạn.

Lúc này người phụ nữ và đứa bé gái mới lật đật chạy ra, khoe mắt 2 người họ còn đọng lại những giọt nước mắt sợ hãi. Giọng người phụ nữ run lên:

"Cảm ơn, cảm ơn."

Hắn lấy khăn tay trong túi chìa trước mặt người phụ nữ đó:

"Chị lau nước mắt đi, đừng khóc trước mặt con nít, bọn chúng đến đây làm gì vậy? Sao trước đây tôi chưa gặp?"

Tay lau vội những giọt nước mắt người phụ nữ nói:

"Tôi cũng không biết bọn chúng là ai. Hai ngày trước chúng kéo đến đây nói mọi người muốn sống yên ổn phải nộp phí cho chúng, ai dám cãi lại chúng nó đều giết hết. Mỗi ngày chúng đến 3 lần, mỗi lần chúng đòi 5 triệu và blabla..."

Nói đến đó người phụ nữ lại khóc nức lên...

Hắn nắm chặt tay rửa:

"Bọn chó má."

"Nhưng 2 người đắc tội với chúng như vậy, nếu lỡ chúng..."

Bây giờ nó mới ngẩng mặt lên cười nhẹ:

- "Chúng đám "

Hắn biết ý liền quay sang nói người phụ nữ yên tâm rồi kéo tay nó đi.

*****

- "Đưa tôi về Lâm gia." - Mắt nó đầy tia chết chóc.

- "OK, nhưng cậu định xử lý chúng sao?"

Nó ngóc cổ sang nhìn hắn, khóe miệng uốn thành nụ cười nhạt:

- "Cậu cũng là người của Evil chắc hẳn cậu cũng rõ luật."

Hắn nhún vai không nói thêm gì.

*****

Kết..hắn phanh xe dừng tại cổng của Lâm gia.

Nó mở cửa bước xuống xe thì nghe tiếng hắn gọi:

- "Này Hân có phiền nếu tôi tham gia vụ này không? Dù sao chúng ta đều là người của Evil mà."

Nó nheo mắt nhìn hắn 1 chút rồi gật đầu.

Nó rẽ sang đường vào Hell, hắn cũng đi đằng sau với vẻ thích thú, dù sao hắn cũng 1 vài lần đến đây rồi chỉ là đến với thân phận khác và nó không hề biết mà thôi.

Tại tầng hầm của Evil.

Ánh đèn sáng rực hắt thẳng vào mặt 10 người đang bị treo trên cột nhà, vẻ mặt họ trông thật thảm hại, khuôn mặt đầm đìa máu me, áo quần bị đánh đến rách tả tơi, 1 vài người tay hoặc chân đã mất đi 1 vài ngón.

Nó nhú mày cất giọng lạnh lùng:

- "Đám xử chúng trước tôi? Ai mà có gan vậy?"

Một người mặc vết đen vội chạy ra cúi đầu chào nó rồi mới nói:

- "Là cậu Nhật Nam, hồi nãy cậu ấy có ghé qua đây, khi nghe bọn chúng kể hết đầu đuôi cậu ấy ra lệnh..."

- "Nhật Nam? Cậu ta đâu?"

- "Cùng ông chủ và quân gia ra ngoài rồi, nghe cậu ấy nói là chắc sẽ đi khá lâu, dặn cô chú ý sức khỏe."

Nó không nói gì nữa, trực tiếp đi lại phía mấy người kia.

- "Hạ xuống."

Lập tức mấy người chạy lại cắt đứt dây thừng khiến cả đám người rơi phịch xuống đất.

Chúng khẽ rên lên rồi nhìn về phía nó giọng thành khẩn:

- "Nữ hoàng tôi sai rồi, xin người tha cho tôi."

Nó đưa tay bóp khuôn mặt nhợt nhạt của tên đó:

- "Vừa nãy mi muốn ta làm tình với người đúng không?"

- "Nữ hoàng là tôi không biết Thái Sơn, xin người rủ lòng thương."

- "Mi giết tổng cộng 5 người ở làng đó, hãm hiếp 7 phụ nữ, 2 trẻ em, vậy mi kêu ta rủ lòng thương kiểu gì đây?"

Tên đó tái mếp, run lên bần bật.

Nó lấy thanh kiếm trên giá khẽ rút ra, tay mân mê theo đường sắc trên đó:

Phập...máu bắn tung tóe khắp nơi, từng tên một la hét thảm thương, từng ngón tay, ngón chân của chúng văng ra. Nó giương mắt nhìn người trước mặt nhếch mấp cười:

- "Cậu lại nhanh tay hơn tôi rồi."

Hắn cười nhạt rồi nói:

- "Xin lỗi nhưng với tư cách là 1 trong bộ tứ sát thủ của Evil, cho phép tôi quan tâm bọn chúng lần này được không?"

Chân mày nó nhăn lại, chưa kịp hấp thụ hết lời hắn nói thì đã nghe tiếng hắn vang lên:

- "Mang chúng ném vào rừng làm mồi cho bọn thú hoang."

Cả tập người cúi đầu tuân lệnh nhanh chóng mang 10 người kia ra ngoài.

Nó để thanh kiếm lại chỗ cũ rồi nói:

- "Cậu tàn độc hơn tôi tưởng đấy."

Hắn cầm khăn lau vết máu trên tay không nói gì.

- "Cậu nói mình là 1 trong bộ tứ sát thủ?"

Ánh mắt hắn toát vẻ ma mị nhìn nó:

- "Là người đứng đầu 4 devil."

Nó mở to mắt nhìn hắn:

- "Sao tôi không biết chuyện này?"

- "Nữ hoàng chết chóc, người có bao giờ quan tâm đâu."

Tự vỗ nhẹ vào trán mình, nó nói với vẻ nuối tiếc:

- "Quả là tôi biết hơi muộn, vậy 2 người còn lại là ai?"

Hắn nở nụ cười ranh mãnh nhìn nó:

- "Cậu đoán xem?" Im lặng 1 chút hắn lại nói tiếp:

- "Phùng Nhật Nam và Ngô Minh Nhật."

Nó trăn người khi nghe đến tên Minh Nhật, Nhật Nam nó đã đoán ra từ lâu nhưng Minh Nhật thì... Minh Nhật dù là con trai của bang chủ Evil nhưng lại rất hiền lành, không hề mang dáng dấp của 1 sát thủ, hơn nữa lại là 1 doanh nhân trẻ năng động, hòa đồng...quả thật hôm nay nó đã mở rộng tầm mắt.

Hắn nhìn bộ mặt nó bây giờ khẽ mỉm cười, ngoài kia ánh nắng vẫn đang lan tỏa khắp nơi.

*****

Chú thích: Mỗi người trong Evil đều mang dây chuyền phân biệt theo thứ bậc. Những sát thủ của Evil đều mang dây chuyền bạc hình ác quỷ. Những người mang tầm vóc lãnh đạo như Ngô Vi Đông hay Lâm Hải Nam thì mang dây chuyền bằng vàng hình chim ưng vàng với đôi mắt saphia màu đỏ. 4 người trong 4Devil dây chuyền cũng khác nhau nhưng điểm chung là ở phía dưới đều có hình mặt trăng khuyết màu đỏ...

Lý do Hoàng Tuấn ra vào Hell mà nó không biết đó là bao giờ hắn cũng mang mặt nạ và vì là người đứng đầu nên hắn có quyền cho phép ai có thể vào Hell khi hắn đến, Và dĩ nhiên mỗi lần đến đều để xử lý người 1 cách tàn độc như vậy nên hắn không muốn cho ai đó vào là phải rồi.(trường hợp trên có thể xem là hắn cố tình cho nó biết)

*****

Note: Thanks mn đã dành thời gian đọc truyện của mình. Mình sẽ đi thẳng vào vấn đề:

Vì mỗi chương mình viết hầu như rất ngắn, mình lại không muốn đi nhanh quá nên dù đây là c41 rồi nhưng vẫn chưa có nhiều tình tiết hấp dẫn, chưa đi sâu vào cái sứ mệnh Sao Chổi đó. Đây là lỗi của mình nên mong mn bỏ qua ạ, mình sẽ cố gắng khắc phục lỗi lầm không đáng có này. Nếu có ý kiến thì mn cứ thoải mái nhé, mỗi ý kiến của mn chính là chìa khóa giúp mình khắc phục những sai lầm và tiếp thêm động lực. Cảm ơn mn!!! Mong mn ủng hộ mình nhé!

(Ah có bạn hỏi nam chính là ai, không biết giờ bạn đã đoán ra chưa? dù hơi muộn nhưng mong bạn thông cảm vì bất cập này nhé. Nam chính là Dương Hoàng Tuấn)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ting ting ting

Đang lạng người nhìn về phía xa xăm thì nó giật mình bởi tiếng điện thoại báo hiệu tin nhắn đến. Lấy điện thoại từ trong túi ra, nó hơi nhíu mày lại. Tin nhắn gửi đến là 1 số lạ, nội dung chỉ vắn vắn:

- "7 giờ tối nay Lâm Hải Nam sẽ tham dự 1 cuộc họp kín về buôn lậu vũ khí, đây là cơ hội để chúng ta nắm được bằng chứng hoạt động trái phép của hắn."

Và cuối tin nhắn là hình vẽ 1 bông hoa lưu ly tím, nó lẳng lẳng tắt điện thoại rồi lại hướng mắt nhìn về phía trước.

*****

Tiếng xe bóp còi ở công, nó giương mắt ra nhìn chiếc xe mui trần đang chạy về phía tầng hầm, tay khẽ nắm lại, gương mặt vô cùng bình thản, nó quay người đi vào phòng, mở chiếc hộp nhỏ trong tủ ra, ánh mắt đột nhiên chứa đựng những tia đờ ỉm.

Tay cầm điện thoại, nó nhấn số:

- "Cháu cần chú giúp."

Không biết nội dung của cuộc trò chuyện đó là gì nhưng chừng mấy phút sau, nó tắt điện thoại, khẽ thở nhẹ. Đưa mắt nhìn đồng hồ, miệng lẩm bẩm:

- "5 phút để hoàn thành, haizz."

Dứt lời nó lấy 2 con chip trong hộp ra, 1 gắn ở dưới chiếc vòng cổ của mình, cái còn lại đưa lên khẽ lướt nhẹ, con chip khẽ sáng lên, nó nhếch mép đi ra phòng, nụ cười ma mị đến ghê rợn.

Lâm Hải Nam cũng có phòng riêng ở Hell, nó ở tầng 3 còn ông ta ở tầng 5. Đưa tay nhấn thang máy, mắt nó hơi nhắm lại.

Ding

Thang máy mở ra, nó ngược đầu nhìn 1 người giúp việc đang lễ mễ bưng 1 khay thức ăn đi. Khuôn mặt nhợt nhạt, có lẽ cô ta đang ốm.

- "Cô đi đâu vậy?" Nó cất giọng rồi tiến lại phía người giúp việc.

Người giúp việc khẽ mấp máy môi, giọng đầy mệt mỏi:

- "Dạ tiểu thư, ông chủ nói mang ít điểm tâm lên phòng cho ông ấy ạ."

- "Nhìn cô có vẻ rất mệt, thôi xuống dưới đi, tôi mang vào cho, nhìn thấy bộ dạng cô như thế này kiểu gì bố tôi cũng bực mình."

Người giúp việc có vẻ áy náy:

- "Nhưng đó là sai quy tắc, tôi..."

Cô ta chưa kịp nói hết câu thì khay thức ăn đã chầm chệ trên tay nó, nó không nói gì, cứ thế xoay bước vào phòng cuối dãy. Người giúp việc nhìn theo rồi lật đật chạy xuống dưới.

Cốc... cốc...

Nó đưa tay gõ cửa nhưng không ai trả lời, chỉ nghe tiếng nước chảy trong phòng. Có lẽ ông ta đang tắm. Đã từng học không ít thủ thuật bẻ khóa từ Đại Vũ cộng thêm thời gian 5 phút của nó đã bắt đầu tính, nó định trực tiếp mở cửa đi vào. Nhưng khi nhìn thấy camera ở trước mặt thì ý nghĩ đó hoàn toàn biến mất trong đầu nó.

Lại 1 hồi gõ cửa vang lên, lần này nghe có vẻ gấp gáp hơn vừa nãy. Trong phòng vẫn vang lên tiếng nước chảy, nhưng sau đó là giọng trầm vọng ra:

- "Cửa không khóa, để trên bàn rồi đi ra."

Nó thờ phào 1 tiếng đẩy cửa đi vào. Chân nó khựng lại khi nhìn thấy cảnh trước mặt. Căn phòng sơn màu đen lạnh lẽo, ghê rợn y như chủ của nó. Đồ vật trang trí hầu như không có, căn phòng điểm nổi bật duy nhất là bức tranh hình thiên thần và ác quỷ đang nhìn về phía nhau, phía dưới hình thiên thần là chữ kí LKA, còn bức ác quỷ là LHN. Mặt nó tỏa ra hơi lạnh đến rợn người LHN kia nó đã đoán được nghĩa là gì nhưng LKA kia rốt cuộc là gì? là tên ai? sao lại được viết dưới hình thiên thần? Tất cả câu hỏi lần lượt đặt ra trong đầu nó.

Phòng tắm không còn tiếng nước chảy, lúc này nó mới bừng tỉnh, nhìn lên đồng hồ.

- "Khốn kiếp chỉ còn 2 phút nữa là hết thời gian nhiều sóng camera." Nó chửi thầm rồi tự nhắc mình phải hành động thật nhanh. Trong kia có lẽ ông ta đang thay đồ.

Trần nó hơi ri rỏ mồ hôi, nó cố gắng bình tĩnh nhất có thể, nhìn quanh 1 lượt, cố nhớ lại đồ vật ông ta trần trọng, không bao giờ tháo ra nhất. Nó thần người 1 chút rồi như bưng tỉnh, liếc nhìn phía phòng tắm rồi nhanh chân chạy đầu giường. 1 phút 15 giây, nó nhủ thầm:

Lấy con chip nhỏ trong túi ra, nó khẽ vuốt nhẹ rồi cài ngay vào khe hở của chiếc đồng hồ mạ bạc đó, thú thật đến giờ chính nó cũng không khỏi thắc mắc, tại sao Lâm Hải Nam lại trân trọng chiếc đồng hồ cũ kĩ, rẻ tiền đến như vậy? chả nhẽ nó có ý nghĩa gì ư? Không, không ông ta là ác quỷ sao lại sống tình cảm vậy được. Đã rất nhiều lần nó tự ra câu hỏi rồi trả lời như vậy. Nhưng có lẽ không kịp mất rồi, khốn thật. Khoảng khắc gài được con chip nghe lên vào cũng là lúc cánh cửa phòng tắm mở ra, nó chỉ kịp nhảy vọt vào khe hở giữa bức tường và chiếc tủ quần áo, đứng nép người lại hết sức có thể. Cũng may vóc dáng nó khá nhỏ nhắn nên đứng đây 1 chút cũng không sao.

Tiếng bước chân nhẹ dần, nhẹ dần về phía nó. Trong lòng nó bỗng dâng lên cảm giác bất an, nếu nó bị phát hiện thì sao? Có lẽ chính nó cũng biết rõ hơn ai hết. Tim nó đập thình thịch, nó nhớ lại cái chết đầy thương tâm của mẹ. Không, chưa trả được thù nó không được phép chết.

Kẹt....

Cánh cửa từ phía bên nó mở ra, nó nín thở, người cứng đờ, cố gắng không phát ra tiếng động.

Tít... tít...

Chuông điện thoại đột nhiên reo lên, tim nó như sắp nhảy ra ngoài, nó hoàn toàn tuyệt vọng, gương mặt tái mét. Sau đó là tiếng nói vang lên:

- "10 phút nữa tôi sẽ có mặt."

Tiếng điện thoại gấp cái rộp, như được sống lại, nó nhếch mép tự cười mình. Rõ ràng khi đến đây không hề mang theo điện thoại vậy mà bây giờ lại thần hồn nát thần tính.

Tiếng bước chân ra ngoài, cánh cửa đóng lại rất nhẹ. Lúc này nó mới thờ phào 1 tiếng, bước đầu khá thuận lợi. Nhưng khi nhìn thấy đồng hồ thì tim nó co lại. Thời gian 5 phút ngắn ngủi đã hết. Nếu giờ nó ra ngoài chắc chắn sẽ bị camera ghi lại nhưng nếu không ra thì nó cũng khó sống. Trong phòng Lâm Hải Nam lại không hề có điện thoại bàn, hành lang khắp nơi đều có camera theo dõi thậm chí cửa sổ cũng có, kì này có lẽ nó không thoát nổi rồi.

*****

10 phút trôi qua, bóng tối đã lan ra khắp nơi, nét mặt nó vẫn lạnh như vậy, rồi chỗ đang đứng nó bắt đầu đi tới lui quanh căn phòng.

Chân bước đều đến bức tranh trong phòng, ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào đó không rời, bàn tay bất giác đưa lên chạm vào đôi mắt của hình thiên thần.

Cạch....

Tiếng cửa mở vang lên, đầu óc nó trở nên mờ mịt, nó đứng sững giữa phòng, có lẽ số phận an bài, kiếp sao chổi của nó cũng chấm dứt ngay bây giờ. Thế nhưng nó lại không hề nghe thêm tiếng động nào nữa, xoay người lại đằng sau nó không khỏi sùng sốt, miệng lắp bắp:

- "Phùng Nhật Nam sao cậu lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Nhật Nam sững người nhìn nét mặt hoảng loạn của nó, điện thoại trong tay khẽ rung, chạy vội cầm tay nó kéo ra ngoài.

Nó im như hén, ánh mắt hỗn loạn ngược nhìn Nhật Nam, chân chạy trong vô thức. Đẩy nó vào thang máy, Nhật Nam bấm vội tầng 3, tay siết chặt:

- "Sao cậu lại vào đó? Lâm Hải Nam không cho phép bất kì ai và căn phòng của ông ta..."

Lần đầu tiên nó nghe Nhật Nam gọi thẳng tên của LHN, nét mặt thoáng vẻ ngạc nhiên:

- "Cậu biết nhưng cũng vào đó còn gì? Rốt cuộc cậu là ai?"

Nhật Nam thần người trước câu hỏi của nó. Thang máy ding 1 tiếng, cậu đã vội vàng kéo nó về phía phòng của mình.

- "Nói đi Khả Hân, cậu không đơn giản là con gái nuôi của ông ta đúng không?"

Nhật Nam ghì nó vào tường, ánh mắt có vẻ hy vọng điều gì đó. Nó ra sức đẩy tay Nhật Nam ra, nhàn nhả nói:

- "Bỏ ra đi, cậu nghĩ quá xa xôi rồi."

Tay Nhật Nam hơi giãn ra, buông xuôi dọc theo cơ thể, nó xoay người cầm khóa định mở cửa thì nghe tiếng Nhật Nam vang lên:

- "Ông ta là kẻ thù của tôi, là người đã tàn sát gia đình tôi."

Chính Nhật Nam cũng không hiểu vì sao mình lại nói ra điều đó. Ánh mắt nó toát ra vẻ kinh ngạc, nó quay người lại nhìn Nhật Nam:

- "Nếu vậy thì chúng ta cùng chung mục đích rồi đấy."

Khóe miệng nó uốn thành nụ cười ma quái, miêng huyết sao rồi lững thững đi về phòng.

Nhật Nam như người mất hồn nhìn về phía nó đi, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ.

*****

Phùng quân gia mới về đã treo gương mặt nhăn nhó dọa người. Mọi người thấy vậy cũng không dám ho he gì, vừa làm việc vừa run sợ.

Rầm...

Cánh cửa phòng bị quân gia đập mạnh. Nhật Nam đang tựa đầu vào sofa nghe tiếng động khẽ mở mắt nhìn về phía cửa. Cậu uể oải ngồi dậy, rót cốc nước đưa về phía quân gia:

- "Ông sao vậy? Uống chút nước bình tĩnh lại đi."

Sắc mặt quân gia đỏ rần lên, tay nắm chặt:

- "Cơ hội tốt như vậy vì con bé đó mà làm mất, có đáng không?"

Nhật Nam xoay chiếc cốc trong tay, tay mân mê hoa văn trên cốc như không hề nghe gì. Phùng quân gia thấy vậy càng tức giận hơn, gằn giọng:

- "Cháu nên nhớ cháu và nó là kẻ thù của nhau, sẽ không có kết thúc viên mãn đâu nên..."

Ông ta chưa nói dứt lời thì giọng trầm lạnh đã cắt ngang:

- "Không phải kẻ thù, cô ấy cùng mục đích với chúng ta."

Phùng quân gia há hốc miệng, lăm lăm:

- "Cháu nói gì vậy? Nhật Nam có phải cháu vì quá thích nó mà ảo tưởng không?"

Nhật Nam phá lên cười sặc sụa:

- "Đúng là hơi khó tin nhưng đó là sự thật. Có lẽ cũng là ý trời."

*****

Trở về phòng mình, nó nằm dài trên giường, mắt nhắm nghiền lại, tai nó văng vẳng lời nói vừa rồi của Nhật Nam. Quả thật người tính không bằng trời tính, nếu có trách cũng chỉ trách Lâm Hải Nam quá tàn ác, đã phá hủy không biết bao nhiêu cuộc sống hạnh phúc của người khác. Nó mỉm cười nhìn lên trần nhà, những kí ức về ngày tháng khi còn mẹ lại ùa về... Chiếc vòng cổ khẽ rung lên, nó giật mình đưa tay vuốt nhẹ con chip trong đó ra rồi lấy bộ đàm đeo vào tai mình.

Đúng như suy tính, Lâm Hải Nam hoàn toàn không phát hiện ra.

Nó nín thở nghe rành rọt từng câu chữ trong đó, l đầu con chip khẽ sáng lên bắt đầu lưu đoạn ghi âm.

- "Tôi không có nhiều thời gian cho cậu đâu. 15.000 USD là cái giá cuối cùng."

Đó là tiếng của Lâm Hải Nam, sau đó là tiếng bẻ tay kêu rộp rộp:

- "Cậu đùa tôi sao? Tôi mang mạng sống của mình ra cá cược vụ này, vậy mà cậu chỉ trả như vậy? Cậu nói xem nếu lô hàng này đến tại Ngõ Vĩ Đông thì sao đây? Không biết ông ta sẽ cho tôi và cậu chết như thế nào."

- "Nếu cậu không đồng ý thì có thể đi, đừng mang Ngõ Vĩ Đông ra dọa tôi."

Rep.. rep...

Tiếng kêu chói tai vang lên khiến tai nó đau kinh khủng, đưa tay rút vội tai nghe ra, nó nhủ mày, tay cầm điện thoại nhấn vào 1 dãy số.

- "Chú Đại Vũ thiết bị ghi âm có vấn đề gì sao?"

...

- "Cái gì? Bị nhiễu sóng sao? Sao lại như vậy?"

...

Nó đưa tay vỗ nhẹ vào trán mình kêu trời:

- "Cháu đúng là ngốc mà, chú đã nói rồi mà quên mất. haizz."

...

- "Chú yên tâm, tuy chỉ có mấy giây ngắn ngủi nhưng cũng cung cấp tài liệu rất quan trọng rồi, chú nhớ phải cẩn thận đấy."

Nó tắt máy tiện tay ném về phía giường, tay thu gọn mó đồ điện tử trên bàn.

*****

Quay lại 1 tiếng trước....

- "Bên đàm phán với Lâm Hải Nam có đề phòng ư? Ý chú là chúng có thiết bị kiểm tra? Nếu vậy thì kế hoạch của chúng ta chẳng phải thất bại rồi sao?"

...

- "Thật không ngờ chú lại tài năng như vậy đây. Nhưng cháu sợ chỉ mãi hóa được chưa đầy 3 phút thì không ổn lắm, chưa chắc gì đã thu thập được thông tin."

...

- "Vâng nhưng chú nhớ giải quyết vụ camera kia hộ cháu nhé, người giúp việc đã thấy cháu nên lần này cũng khó chối lăm."

...

*****

Tay cầm ly whisky trong, chưa kịp nhắm nhấp nó đã cau mày bởi tiếng hét dưới tầng. Xem ra Lâm Hải Nam đã phát hiện ra vụ máy ghi âm rồi. Nó ném ly rượu vào sọt rác, vén mền tóc lên rồi bước xuống.

Toàn bộ người làm trong nhà đang quỳ xuống dưới sàn, Phùng quân gia và Nhật Nam đang đứng cách đó không xa, mặt Lâm Hải Nam đỏ rần, tay lăm le khẩu súng lút qua đầu hết người này người kia. Mấy người giúp việc run lên cầm cập, nước mắt đầy khuôn mặt, đang cố phân trần với ông ta.

- "Hôm nay Lâm gia có kịch hả? Sao mọi người không thông báo cho con?"

Nó nhếch mép cười chân bước dần xuống cầu thang.

Lâm Hải Nam trừng mắt nhìn nó, ánh mắt chứa đầy tia máu:

- "Lâm gia có nội gián, con xuống đúng lúc lăm, có người nói con đã vào phòng ta."

Nó khẽ gáp ngắn, đưa tay che miệng:

- "Vâng, có gì bố nói luôn đi, con buồn ngủ lăm."

Tay Lâm Hải Nam kêu rộp rộp:

- "Bước nhanh xuống đây, đừng làm ta phải bực mình."

Nó nhún vai rồi đi xuống:

- "Có gì bố nói đi."

- "Con vào phòng ta làm gì?"

- "Đưa đồ ăn, cô giúp việc mệt nên con giúp."

- "Sao vào mà không nói gì?"

- "Bố đang tắm chả nhẽ con phải chạy lại gõ cửa báo bố ới tắm nhanh đi mà ra ăn à?"

Ánh mắt nó toát ra vẻ giễu cợt.

Đoàng...

Tiếng súng chói tai vang lên, kèm theo là tiếng vỡ của 1 bình hóa lớn trong phòng, mấy người giúp việc thét ầm lên.

- "Khôn hồn ăn nói đàng hoàng lại cho ta."

Nó tro mắt nhìn Lâm Hải Nam 1 lượt rồi chặc lưỡi:

- "Xem ra bố vẫn không tin con? Được rồi nếu bố nghi ngờ thì cứ quan sát lại camera đi, xem con ở đó bao lâu."

Lâm Hải Nam vẫy tay, lập tức 1 vệ sĩ mang cuộn băng ghi hình đến đưa cho ông ta. Màn hình rõ nét, chiếu toàn bộ cảnh chiều nay, chỉ có điều quả thật thời gian nó vào phòng và đi ra chỉ trong tích tắc. Lâm Hải Nam đóng máy tính cái rộp, giọng có vẻ dịu hơn:

- "Được rồi, con về phòng đi." Dứt lời ông ta quay sang đám vệ sĩ:

- "Nếu không tìm ra kẻ nội gián đó thì tất cả các người cứ chuẩn bị quan tài dần đi."

Đám vệ sĩ cúi người rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Lâm Hải Nam trừng mắt quát đá người còn đang run rẩy dưới sàn nhà.

- "Biến."

Phùng quân gia lúc này mới tiến lại khẽ cất giọng:

- "Ông chủ bên Nhật Bản có thông tin mới."

Dứt lời 2 người họ đi vào phòng kín, chỉ còn lại nó và Nhật Nam. Nhật Nam bước lại khẽ phả vào tai nó:

- "Cậu ghê gớm thật đấy, tôi rất phục cậu."

Nó mỉm cười đẩy Nhật Nam ra rồi đi lên phòng mình. Trong đầu loáng lên 1 ý nghĩ khiến nó cảm thấy buồn cười. Công nhận Lâm Hải Nam nổi tiếng là cáo già vậy mà mấy cái đoạn ghi hình kĩ xảo đó cũng có thể lừa ông ta. Đại Vũ quả là 1 nhân tài hiếm gặp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Lớp B1 giờ ra chơi...

Cả lớp đang nhốn nháo làm đủ thứ việc ấu trĩ trên đời thì Hải "quạ" - 1 nam sinh với vóc dáng nhỏ con, khuôn mặt như bị che lấp bởi chiếc kính cận to bự hót hải chạy vào. Cũng phải, chuyện trời đất gì trong trường này cậu ta đều biết, thế nên mới nghiêm nhiên nhận cái danh hiệu "Hải quạ" đó:

- "Tin hot này đồng bào ới, tin sốt dẻo, có ai muốn nghe hơn?"

Đám con gái đang tùm 3 tùm 5 giã ra, mấy tên con trai tóc vuốt vuốt keo uể oải quay lại nhìn.

Mắt Hải quạ đảo 1 lượt, ngó ngược xuôi rồi chễm chệ bước lên bục giảng, cầm cây thước gỗ gõ mạnh 1 cái:

- "Các người hãy nghe bốn vương nói đây. Mấy đứa hạ ti kia bỏ cái điện thoại chết tiệt của tụi mĩ ra mau, tất cả nhìn hết lên đây."

Mọi ánh mắt chăm phần đều đổ dồn lên bục giảng, nó cũng không ngoại lệ, giương mắt nhìn lên tên quạ đó, khóc miệng hơi nhếch.

- "Quạ đen kia, mĩ nói gì thì nói nhanh đi. Bốn tiểu thư ta đây đang rất bận." - Giọng thanh cao của 1 tiểu thư đài các vang lên.

Ở phía dưới cũng bắt đầu nhốn nháo lên. Có người còn giơ nắm đấm ra dọa tên vô duyên trên bảng.

- "Ày, mấy bậc huynh muội bình tĩnh, tin hot nên phải tạo không khí nghe mới có hào hứng."

- "Nói nhiều quá ông ới, nhanh lên."

Hải quạ nở nụ cười, đưa tay vuốt ngực, ồm ồm mấy tiếng lấy giọng:

- "Lớp chúng ta hình như trứng sỏ rồi. 2 tháng trước chào đón 2 bạch mã hoàng tử đẹp trai không tí vết. 2 tháng sau lại xuất hiện thêm 1 mỹ nữ có 1 không 2, mọi người nói xem đây không phải là hot thì là gì?"

Nghe nói mỹ nữ mấy đứa con trai nhảy cẫng lên như thể chưa thấy mỹ nữ bao giờ, đám con gái thì bĩu môi thườn thượt.

- "Mĩ nữ đấy là ai? Có xinh bằng tiểu thư lạnh lùng Khả Hân của chúng ta không?"

Một tên con trai nói, kéo theo đó là 3 ánh mắt rực lửa đang nhìn về phía mình. Lần này đúng là gây thù chuốc oán thật rồi.

- "Chúng ta cái con khi khó ấy." Daniel hằm hằm.

Nhật Nam khoanh tay trước ngực nhìn nó, Hoàng Tuấn đá chiếc ghế của tên vô duyên đó ngã chổng khèo. Còn nó thì vẫn ngồi trơ như đá trông chổng.

Thấy tình hình đã lâm vào vùng chí tuyến, Hải quạ lại nở nụ cười đơn đả:

- "Đề nghị các bậc anh hào bình tĩnh. Cô nàng hot girl đó là..."

Hải quạ chưa dứt lời thì cô Huệ đã đứng ngay cửa lớp, cả lớp nhốn nháo chạy tán loạn vào chỗ của mình.

- "Các em về chỗ hết đi, chưa vào học nên không cần phải lo." Rồi cô quay về đằng sau."Hải Yến vào đi em."

Hoàng Tuấn đang quay bút nghe cô nhắc đến cái tên Hải Yến liền giật mình, cái bút vô tội va rơi ngay xuống nền đất mát mẻ.

Hội con trai woa lên 1 tiếng khi mĩ nữ kia xuất hiện. Dáng người cao ráo, mảnh khảnh, da trắng, mắt to, mũi thẳng, quả thật tướng mạo phi phàm.

Hải Yến nở nụ cười tươi tắn cúi đầu chào mọi người rồi đánh mắt nhìn về phía ai đó.

Cô Huệ giới thiệu 1 tràng rồi xếp cho Hải Yến ngồi cạnh Hải Dương. 2 người họ mới quen nhau nhưng có vẻ nói chuyện rất hợp. Thình thoảng Hải Yến lại lén nhìn sang đây bên cạnh, đầy mắt toát ra tia hạnh phúc. Nhưng người kia lại hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của cô, bởi người đó đang còn bận nhìn gương mặt nó bình thản hướng ra cửa sổ. Hải Yến chau mày, tay nắm thành nắm nhưng vẫn cố tỏ vẻ vui vẻ khi nói chuyện với Hải Dương.

*****

Nó đang thả hồn ở ngoài cửa sổ thì Daniel giật giật tay áo nó. Liếc nhìn xuống, giọng nó lạnh băng:

- "Lại gì nữa?"

Daniel chìa ra trước mặt 1 cái hộp quà nhỏ, xinh xắn:

- "Chúng ta làm bạn thân nhé, tớ bỏ cuộc."

Không chỉ nó mà ngay cả Hân và Nhật Nam cũng giật mình trước tin vui này, nó nhủ thầm:

- "Cậu định giờ trò gì đây?"

Daniel toát ra tia bực bội:

- "Lúc nào cậu cũng nghĩ tớ vậy hả? Hừ, sau chuyện lần trước tớ nghĩ kĩ rồi, chúng ta có duyên không nợ nên cũng đành chấp nhận vậy."

Hân lén cười, vỗ vai Daniel:

- "Sau tất cả cuối cùng cậu cũng buông tay rồi, thôi đừng buồn nhé."

Daniel hất tay Hân ra khịt mũi:

- "Cậu đừng vội đắc ý. Hân, sau này tuyệt đối đừng chọn tên vô lại này nhé. Cậu sẽ thiệt đấy."

Bùm... bập...

Nó chưa kịp định hình thì cái bút trên tay nó đã bị Hân giật rồi ném về phía Daniel, ánh mắt toát ra vẻ thách thức. Daniel cứng người trong mấy giây rồi đỏ rần mặt, gơ tay lên định đánh trả Hân. Nó nhăn nhó:

- "Toàn ấu trĩ."

Cả 3 người liếc nhìn nhau, nét mặt bực bội vẫn chưa giảm xuống. Bên kia, Hải Yến đã siết chặt tay, ánh mắt hỗn loạn nhìn về phía nó.

*****

Giờ thể dục...

Nó khoác trên người bộ đồ thể thao màu trắng thoải mái, tóc búi cao, đang làm mấy động tác khởi động. Tổ nó và tổ Hải Yến song đấu bóng chuyền.

Mấy tên con trai ngồi trên ghế khán giả hò hét không thua gì hội nữ nhi khi gặp thần tượng. Mới chuyển đến được 2 hôm nhưng số lượng FC của Hải Yến lại không hề thua tiểu thư lạnh lùng nó tạo nào. Nghĩ cũng đúng, người ta là hoa khôi có tiếng ở Sunshine, gương mặt khá ái, dễ gần, nói chuyện có duyên. Chứ không như nó, 10 ngày như chục lúc nào cũng khoác bộ mặt thờ ơ, lạnh lẽo với thế giới xung quanh.

Hải quạ vinh dự được làm trọng tài cho cuộc thi này, tay cầm chiếc còi quyền lực, cậu ta thổi 1 tiếng rồi lên giọng:

- "Bắt đầu."

Quả bóng chuyền đi với tốc độ chóng mặt, thế nhưng 2 đội dường như cân tài cân sức, mọi đường bóng của đối thủ đều được đáp trả rất nhiệt tình. Nó đang tập trung chuyển bóng thì tiếng hét của Daniel làm nó hơi bực mình:

- "My best friend Khả Hân cố lên, cậu thắng tôi sẽ có thưởng." kèm theo giọng nói đầy kiêu ngạo đó là mà hôn gió chụt chụt của Daniel khiến nó hơi rợn người.

Mọi ánh mắt giễu cợt nhìn về phía nó, nó quay đầu lờm Daniel nhưng chưa kịp định thần thì đã nghe tiếng hét của Hạ Vy:

- "Khả Hân cẩn thận."

Quả bóng lao với tốc độ rất nhanh, đường đi chuẩn xác nhằm ngay mặt nó mà tiến tới. Không kịp phòng bị, nó bị đập mạnh vào mặt, chân khụy xuống, ở mũi 1 dòng chất lỏng chảy ra. Đưa tay quệt ngang mũi, nó chửi thề:

- "Khốn kiếp."

Tay cầm chai nước đi vào sân, hấn giật mình khi thấy nó đang ngồi bệt trên sân bóng, bên phía Hải Yến 1 vài người đang nở nụ cười thỏa mãn, có lẽ hiểu ra chút vấn đề, hấn chạy vội đến đây đám người kia ra, cúi xuống bế nó lên.

Daniel hất tay hấn, trừng mắt:

- "Bò Hấn ra."

Hạ Vy đập nhẹ vào vai Daniel quát:

- "Cậu to tiếng gì ở đây? Cũng tại cái bộ mặt đáng ghét của cậu mà Hấn mới bị bóng đập trúng đấy."

Tay bế nó, ánh mắt hấn nhìn viên đạn lườm Daniel rồi liếc sang phía Hải Yến, chạy về khu y tế.

Nhật Nam tay cầm xấp tài liệu lững thững bước ra sân đã thấy hấn bế nó vội vã chạy đi, ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm bóng hấn khuất dần sau dãy nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Phòng y tế....

Chủ nhân của phòng y tế là 1 nữ bác sĩ trẻ, rất xinh xắn, nghe đâu mới tốt nghiệp đã được mời về đây. Từ ngày có cô bác sĩ trẻ trung này mà phòng y tế náo nhiệt hẳn lên. Ngoài các học sinh già bệnh trốn học hoặc kiểm soát vào đây để nói chuyện với bác sĩ, còn có những thầy giáo đang còn duy trì chủ nghĩa độc thân hề có thời gian lại lật đặt ôm đầu, ôm bụng chạy xuống phòng y tế. Hôm nay cũng không ngoại lệ, tuy đang trong giờ học nhưng trong phòng cũng lác đác 1 vài nam sinh đang nằm dài ra giường bệnh. Chỉ khổ cô bác sĩ, 1 thân 1 mình chạy lên xuống hầu thuốc men, nước uống cho lũ già tạo kìa.

Hấn bế nó chạy vào, đường khá xa nên trán hấn đã đầm mồ hôi, mới tới cửa hấn đã hét lên:

- "Bác sĩ, cô mau lại đây đi."

Cô bác sĩ đang lấy thuốc nghe tiếng hấn gọi thất thanh giật mình quay người lại. Ấn tượng đầu tiên trong đầu cô gái 24 tuổi này đó là hấn rất đẹp trai, đẹp không tí vết, từ vóc dáng đến khuôn mặt chuẩn không cần chỉnh. Đang mãi mê chiêm ngưỡng nhan sắc trời phú của hấn, thì tiếng đá ghề đã lôi cô ta về với thực tại:

- "Cô chờ người chết mới cứu à?"

Mũi nó vẫn đang rỉ máu ra, đầu hơi nhúc nhúc nhưng nó vẫn cố mở miệng nạt hấn:

- "Vào nơi thế này phải đi nhẹ, nói khẽ. Cậu gây chuyện cái gì? Tôi còn chưa chết được đâu."

Mặt hấn hơi tái, trừng mắt lườm nó 1 cái rồi lại liếc quanh phòng. Mấy tên bệnh nhân đáng thương thấy ánh mắt nãy lửa của hấn, sức khỏe như dạt dào lại, liền đứng dậy kéo nhau ra ngoài hết. Hấn trầm giọng:

- "Giờ chỉ mỗi cậu ấy là bệnh nhân, cô cứu được chưa?"

Cô bác sĩ đỏ bừng mặt, chỉ cái giường trắng xóa ra hiệu đặt nó xuống đó rồi chạy lại tú lấy bông băng. Vùng mặt đầy vết máu của nó nhanh chóng được lau sạch sẽ, máu cũng không chảy nữa nhưng đầu óc vẫn đang còn quay cuồng. Thấy nó nhăn trán, hấn liền ngồi xuống xoa nhẹ lên vùng thái dương, cô bác sĩ cảm thấy hơi ngượng liền kiểm soát đi ra ngoài.

Vừa xoa hấn vừa hỏi:

- "Còn đau à?"

Mắt nó lim dim khẽ gật đầu, miệng còn lẩm bẩm:

- "Chờ khi tôi khỏi hấn, Daniel nhất định không thoát được."

Dứt lời nó hừ 1 tiếng, hấn chỉ biết cười cười nhìn nó.

Ting... ting...

Điện thoại của nó vang lên tiếng kêu vui tai, hấn nhanh nhẩu vươn người lấy cái điện thoại trên bàn, ánh mắt ngạc nhiên nhìn nó.

- "Sao à?" Nó hỏi.

Hấn lắc đầu rồi nói:

- "Là Minh Nhật, cậu còn liên lạc với anh ấy sao? Hai người quen nhau?"

- "Ừ, từ khi tôi còn sống trong cô nhi viện."

Hắn à 1 tiếng rồi đưa điện thoại cho nó. Không biết Minh Nhật nhấn cho nó cái gì mà trông nó vô cùng vui vẻ, mặt hắn xị lại, ánh mắt như 2 ngọn đuốc nhìn nó.

*****

Nó nằm ở phòng y tế nốt 2 tiết còn lại, hắn đã về lớp từ lúc trống vào. Cảm thấy ổn hơn nhiều, nó ngồi day day thái dương rồi đi ra ngoài.

Minh Nhật đang tựa lưng bên chiếc lamborghini của mình, nhìn anh như 1 bức tượng sống động hiếm có. Nó rào bước đi lại gần cất giọng:

- "Hi anh, hôm nay sao lại rảnh rù em đi chơi vậy?"

Minh Nhật mỉm cười xoa đầu nó:

- "Em bận à?"

- "Nô." Nó đáp rồi cũng nhìn anh cười.

Mấy giây sau chiếc siêu xe đã hòa lẫn vào dòng người nhộn nhịp nơi phố hoa này, chỉ còn ánh mắt tóe lửa của hắn đang nhìn chiếc xe khuất dần.

*****

- "Cậu về rồi à?"

Nhật Nam đang nhâm nhả uống trà cất giọng:

Nó đưa tay cời gầy không nói gì, định bước lên phòng thì bàn tay của Nhật Nam đã kéo lại:

- "Cậu sao vậy?" Nó gần như gắt lên.

- "Đi theo tôi."

Mấy phút sau nó và Nhật Nam đã đứng giữa khu vườn rộng thênh thang của khu biệt thự.

Nó gỡ bàn tay đang nắm chặt của Nhật Nam ra rồi nói:

- "Có chuyện gì cậu nói đi."

- "Cậu thích Ngô Minh Nhật?"

- "Thì sao?"

- "Cậu biết mình vẫn còn mối thù chưa trả chứ? giờ cậu lại dính dáng đến người nhà họ Ngô nữa là sao?"

- "Tôi biết mình đang làm gì, cậu không phải lo. Tôi có thù ắt báo."

Nó xoay người nhắm thẳng hướng vào nhà, Nhật Nam lại cất giọng, lần này có vẻ hơi run:

- "Khả Hân, tôi thích cậu. Tôi biết cậu không thích tôi nhưng tôi vẫn muốn cho cậu biết."

- "Cảm ơn."

Giọng nó lạnh lạnh, đáp trả rất tự nhiên khiến Nhật Nam trợn tròn mắt kinh ngạc. Cảm ơn? Đó là ý gì?

- "Được rồi, cậu đi đi." Nhật Nam hất tay cho nó, nó lẳng lặng rồi đi rất nhanh.

*****

Điện thoại lại reo, lần này là tin nhắn của Nhật Nam:

- "Tôi xin lỗi chuyện vừa rồi. Ngày mai Lâm Hải Nam sẽ cùng với quán gia đi bàn chuyện bên Nhật Bản, tôi cần cậu giúp. Tôi muốn mượn 1 con chip mini của cậu."

Nó đọc xong tiện tay quăng điện thoại vào gối, gỡ 1 con chip từ vòng tay ra đi về phía phòng của Nhật Nam.

- "Đồ cậu cần." Nó chìa con chip ra.

Nhật Nam ngược nhìn nó không nói gì, ánh mắt đượm buồn, trên tay còn cầm 1 ly rượu vang đỏ.

- "Cảm ơn."

Nó im lặng 1 chút rồi lại hỏi:

- "Cậu có bằng chứng nào của ông ta chưa?"

Đặt ly rượu trên tay xuống, Nhật Nam chép miệng:

- "Một chút nhưng bấy nhiêu đó cũng lắm chỉ khiến ông ta hầu tòa rồi hưởng án treo."

Nó xoay người bước ra ngoài nhưng đến cửa lại hơi chùng bước nói vọng vào:

- "Cậu nên uống ít thôi, tôi nghe nói dạ dày cậu không được tốt. Tôi không có ý gì khác chỉ không muốn kế hoạch của chúng ta bị chậm lại thôi."

Nhật Nam khẽ ừ rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Bầu trời đêm thật yên tĩnh, thật buồn, khóe miệng cậu lại uốn ra 1 nụ cười vô cùng thê lương.

*****

Về phòng vệ sinh cá nhân xong đã là 23h45, nó ngáp dài đang định đi ngủ thì điện thoại lại reo lên. Là số của Minh Nhật. Nó chưa kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã vọng lên tiếng nói vô cùng khẩn cấp:

- "Cô là bạn của cậu tên Minh Nhật này phải không?"

- "Phải, có chuyện gì sao?" Nó hơi lo lắng.

- "Cậu ấy uống say, đang lên con thịnh nộ đập phá bar của chúng tôi. Cô làm ơn đến đưa cậu ấy về đi, địa chỉ là..."

Nó cúp máy mặc vội bộ quần áo dài, chạy nhanh xuống tầng hầm lái xe đi. Trên tầng 3 Nhật Nam nâng ly rượu lên miệng, nhìn theo xe nó thần thờ.

- "Khà Hân, nhất định cậu sẽ là người của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Quán bar X là quán rất nổi tiếng ở thành phố này. Ngoài vẻ xa hoa, lộng lẫy thì nó còn khiến người ta cảm thấy vui vẻ bởi không khí náo nhiệt nhưng yên bình, đặc biệt đây còn là quán bar duy nhất an toàn tuyệt đối. Chưa từng xảy ra 1 vụ mua bán, kinh doanh trái phép tại đây, cũng không hề có chuyện gây gỗ, xù lí lẫn nhau, mọi người đều rất thắc mắc về điều đó nhưng tận sâu trong lòng họ thì rất hài lòng với thế giới ở đây.

Ánh đèn mờ nhạt, huyền ảo, chỉ còn 1 vài nhân viên phục vụ đang cầm cúi lau dọn mớ hỗn độn dưới sàn. Nó khẽ thờ dài, chỉ những đồ bị đập vỡ nát bét như vậy cũng đủ chứng minh Minh Nhật tức giận đến nhường nào. Nhưng sao anh ấy lại vậy? Mới hồi sáng còn đi với nó rất vui vẻ mà. Trong đầu nó hiện lên hàng loạt câu hỏi không có lời đáp. Nheo mắt nhìn xuyên qua ánh đèn, nó bước lại phía bàn phục vụ, nơi đó có 1 cậu thanh niên với tầm lưng rộng, đôi mắt nhắm nghiền, tay vẫn đang cầm chiếc ly đang nhỏ dần giọt rượu xuống sàn.

Một người thanh niên khác, khá trẻ trông rất lịch lãm, có lẽ là người vừa rồi, thấy nó vội đi tới cất giọng:

- "May quá, cô đến rồi. Tôi còn đang nghĩ xem nên ném tên sâu rượu chết bầm này ở đâu đây."

Khóe miệng nó hơi nhếch lên:

- "Anh ấy bị sao vậy?"

Người thanh niên khẽ nhún vai:

- "Tôi chịu, thôi cô đưa hắn về đi, ngày mai nói hắn đến bồi thường cho tôi, hắn đập phá đuổi hết khách của tôi. Chuyện này không thể bỏ qua được."

- "OK." Dứt lời nó tiến lại bàn rồi cùng 1 nhân viên phục vụ dìu Minh Nhật ra ngoài.

Giờ đã là 0h24 rồi, Minh Nhật lại say quá, đường về Ngõ gia khá xa nên nó quyết định đưa anh nghỉ tạm ở 1 khách sạn bên đường.

Tuy là khách sạn khá bình dân nhưng công nhận cũng sạch sẽ, đồ đạc khá tinh xảo, vắt và lăm nó mới đưa được Minh Nhật vào chiếc giường ngủ. Nhưng vừa đỡ anh nằm xuống nó đã nghe tiếng Minh Nhật trầm lên:

- "Khà Hân, anh xin lỗi."

Giật mình nó quay lại nhìn Minh Nhật nhưng đôi mắt anh vẫn nhắm nghiền, rõ ràng nói mớ. Nó thờ dài, kéo chăn lên đắp cho Minh Nhật.

Tiếng Minh Nhật lại vang lên, lần này rõ hơn hẳn lần trước:

- "Anh xin lỗi Hân, anh không nên làm vậy, anh xin lỗi."

Tìm nó đập thành thịch, mặt nó hơi tái lại. Minh Nhật xin lỗi nó? nhưng vì sao? Nó đưa tay khẽ lay anh:

- "Anh làm sai gì mà phải xin lỗi?"

Nó hơi vu vơ, biết là sẽ không có câu trả lời, nhưng giọng Minh Nhật lần nữa vang lên, hơi run run:

- "Anh không nên lừa em. Thật ra anh không hề muốn lừa em. Nhưng Hân à tha lỗi cho anh. Anh yêu Hải Yến, anh không muốn cô ấy buồn, anh thà nhẫn tâm với em còn hơn phải thấy cô ấy khóc. Anh là thằng hèn, anh xin lỗi."

Nó cứng người, không tin vào những gì mình đang nghe, lời nói của Minh Nhật thấm dần vào từng giác quan của nó, tìm nó hơi quặn lại. Ánh mắt nó hỗn loạn, lại mang vẻ sợ hãi, nó buông tay ra, ngồi thụp xuống, khóe mắt nó rung rung 1 hàng lệ trong suốt nhưng nhanh chóng chảy ngược lại vào trong. Đôi mắt hơi ươn ướt, vô hồn. Người nó tin tưởng nhất, đặt nhiều niềm tin nhất lại nhẫn tâm lừa dối tình cảm của nó, sẵn sàng tổn thương nó vì người mình yêu. Nếu trách chỉ trách nó quá ngu ngốc, quá đa tình. Nó ngược mặt lên nhìn Minh Nhật đang chìm vào giấc ngủ, bất giác nó cười lên sạch sụa, nụ cười chua chát, bị thương. Gần 10 năm chờ anh trông vô vọng, chờ trong sự ngu ngốc, đến cuối cùng thứ nó nhận được chỉ là 1 lời nói dối.

Điện thoại của Minh Nhật vang lên, tin nhắn từ Hải Yến gửi đến. Đưa tay cầm điện thoại, nó nhìn màn hình 1 chút rồi bấm mặt khấu. Quả thật là ngày sinh của Hải Yến, nó cười chua chát, tay nắm chặt.

- "Anh, chuyện em nhờ anh sao rồi? Hoàng Tuấn thờ ơ với em, em buồn lắm, anh phải giúp em không được để cho con nhỏ đó lại gần cậu ấy nữa. Em xin anh."

Tay nó cầm chặt chiếc điện thoại, gần như bóp nát, nó đứng dậy đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy xối xả vang lên. Toàn thân nó ướt đẫm, nước lạnh có lẽ sẽ giúp nó tỉnh táo hơn. Suy nghĩ trong giây lát, nó lại tiếp tục mở tin nhắn ra đọc tiếp. Hàng trăm tin nhắn từ Hải Yến và hầu như cô ta đều nhắn 1 nội dung duy nhất: "Giúp em kéo xa con nhỏ đó khỏi Hoàng Tuấn."

Nó héch miệng, tự nhìn mình trong gương. Quả thật trông nó rất ngu dốt, nó như con rối trong tay người khác mặc người ta điều khiển, treu đùa. Vậy mà nó còn dám mở miệng nói 2 chữ trả thù. Đầu óc nó trở nên mơ hồ, trí óc còn vang lên dòng tin nhắn: "Anh luôn miệng nói yêu em cơ mà? Vậy sao anh không muốn giúp em? Anh thừa biết nếu không có cậu ấy, em sống cũng không còn ý nghĩa. Em biết em làm vậy anh rất tổn thương nhưng xin anh..."

- "Cận bã." Đó là 2 từ duy nhất nó có thể nói ra trong lúc này. Bước ra ngoài, đặt lại điện thoại lên tủ, nó nhìn Minh Nhật đang say giấc nồng, chân tay run lên rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài trời mưa rất to, từng hạt mưa nặng đổ dồn lên người nó. Thẩn thờ, vô hồn, nó cứ lẳng lặng bước đi, gương mặt trắng bệch,

*****

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua tấm rèm của mỏng chiếu thẳng vào mặt Minh Nhật. Khẽ cựa người, day day thái dương. Minh Nhật từ từ mở mắt, ngạc nhiên khi thấy cảnh xung quanh lạ lẫm, rõ ràng đây không phải phòng mình.

Tiếng mở cửa vang lên, sau đó là giọng nói nhẹ nhàng của 1 nữ phục vụ:

- "Cậu tỉnh rồi sao? Hôm qua cậu say quá, là bạn cậu đưa cậu vào đây. Nhưng trời còn chưa sáng cô ấy đã bỏ đi rồi, trông cô ấy rất buồn..."

Dùng 1 chút như nghĩ ngợi người phục vụ lại nói tiếp:

- "Cô ấy dặn tôi khi nào cậu tỉnh thì lấy cháo cho cậu. Tiền cũng đã trả hết rồi nên cậu không cần bận tâm."

Minh Nhật khẽ ho 1 tiếng rồi nói:

- "Cô biết cô ấy tên gì không?"

- "À.. trong chứng minh thư thì hình như tên... Đúng rồi tên là Khả Hân thì phải."

- "Khả Hân?" Minh Nhật trố mắt.

- "Đúng, nghĩ cũng tội, hôm qua mưa như vậy mà cô ấy cứ đi thẳng ra, tôi đưa dù cũng không cầm, cứ đi trong mưa như vậy. Chắc cô ấy có tâm trạng."

- "Trông cô ấy lúc đó thế nào?"

- "Rất thảm hại, đầu tóc ướt nhem, mặt thờ thẫn, thỉnh thoảng còn tự nhìn bản thân mình cười, tôi còn tưởng cô ấy bị bệnh nữa chứ."

Người phục vụ vừa nói xong, Minh Nhật đã tức tốc cầm điện thoại chạy ra ngoài. Anh điên cuồng nhấn 1 dãy số nhưng lại không hề có ai trả lời.

Khẽ mở điện thoại ra, Minh Nhật sững người khi thấy tin nhắn nó gửi lúc đêm qua:

- "Có nằm mơ tôi cũng không ngờ anh lại đem tôi ra đùa giỡn như vậy. Bao nhiêu năm qua tôi như con ốc mong mồi, chờ đợi anh nhưng thứ anh trả lại tôi chỉ là sự dối trá. Ngô Minh Nhật, anh và Ngô Hải Yến đúng là cặp đôi trời sinh, quá hèn hạ, tôi khinh 2 người. Kể từ giờ phút này, Lâm Khả Hân tôi sẽ không bao giờ còn dính líu gì đến anh nữa. Mong anh sống thật tốt. Tạm biệt."

Ánh mắt Minh Nhật toát lên vẻ tang thương. Anh không muốn lừa gạt cô nhưng sự thật trớ trêu, anh lại để tình yêu che mất lí trí của mình. Ân hận cũng đã quá muộn màng, chính anh đã làm mất đi 1 người con gái thật lòng quan tâm mình, anh không có quyền trách ai hết ngoài bản thân mình.

1 hồi chuông lại vang lên, giọng nam trầm cất lên, đó là tiếng của Hoàng Tuấn:

- "Cô ấy không đi học."

...

- "Anh nói gì? Cô ấy biến mất? Vì anh ư?"

Hoàng Tuấn siết tay thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, cả lớp run sợ nhìn hấn.

Nhật Nam quay sang hỏi:

- "Cậu nói gì vậy? Ai biến mất?"

Daniel phùng phùng túm cổ áo của hấn:

- "Ai? Cậu nói đi."

Hấn đứng dậy gạt tay Daniel:

- "Khả Hân biến mất rồi."

Hai người kia nghe xong sững người lại, trợn mắt nhìn nhau. Hấn chạy nhanh ra nhà xe nhấn ga chạy như điên. Tay hấn nhấn số, giọng nói ghê rợn rít ra từ kẽ răng:

- "Ngô Minh Nhật anh nghe rõ đây. Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì chính tay tôi sẽ giết anh. Tốt hơn hết anh nên cầu nguyện cho cô ấy bình an vô sự đi."

Dứt lời hấn ném điện thoại cái bộp rồi lại nhấn ga... Dòng người vẫn nhộn nhịp, tấp nập như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Chiếc siêu xe lao vun vút trên đường, chạy thẳng lên 1 con đường mòn ngay chân núi vùng ngoại ô, phải, đó là nơi duy nhất hần có thể nghĩ đến lúc này. Như những lần trước, hần dừng xe ở lưng chừng ngọn núi. Sau 1 đêm mưa tầm tã, bầu trời đã trong xanh trở lại, như gột hết những bụi bẩn của trần thế, trên con đường trơn như đồ mỡ là dấu giày còn mới in sâu xuống nền đất. Trong lòng hần thoáng mơ hồ rồi chuyển nhanh đến hạnh phúc. Chắc chắn nó đã lên đây, mặc đất cát dính đầy đôi giày adidas thể thao sành điệu, hần cố chạy thật nhanh lên đỉnh núi, ánh mắt ngập tràn hy vọng.

Và rồi, hần lại sững người khi thấy bóng dáng nhỏ bé của nó. Bộ đồ thể thao màu đen ướt sũng, lấm đầy bùn đất, khuôn mặt trắng nhợt đầy mệt mỏi còn đọng lại những giọt nước trắng xóa, ánh mắt vô hồn đến đáng sợ. Nó đang ngồi phục xuống đất, đầu tựa vào 2 đầu gối, bàn tay trắng nõn mân mê từng bông hoa lưu ly tím.

Bàn tay hần run lên, chân bước về phía rặng lưu ly, những ngón tay dài đặt nhẹ lên trán nó. Hần như người mất hồn khi chính bàn tay mình bị trán nó làm nóng lên:

"Hần, cậu sốt rồi, đừng ngồi đây nữa, đứng dậy đi."

Nó ngược mặt lên nhìn hần, khẽ nhún vai:

"Tôi còn tưởng đã thoát được mấy người kia chứ."

Mặt hần xị ra:

"Cậu không muốn gặp tôi đến vậy cơ à?"

Rồi không đợi nó trả lời, hần cúi xuống bế nó lên. Nó neho mảy bực bội:

"Bỏ ra, tôi đi được."

Hần lườm nhẹ:

"Im ngay. Nhìn cậu thảm hại thế này còn muốn tỏ vẻ anh hùng à?"

Nó đơ người vài giây nhìn hần chằm chằm rồi im bật luôn.

Đặt nó yên vị trong ghế xe, hần lấy áo khoác trên ghế khoác lên người nó, nó quay mặt nhìn ra chỗ khác, chiếc siêu xe nhanh chóng rời khỏi ngọn núi.

Ánh mắt vẫn nhìn ra cửa sổ, nó cất giọng rất nhỏ:

"Khi còn bé, mỗi lần tôi khóc đòi bố, mẹ đều ôm tôi vào lòng, lần nào mẹ cũng nói: 'Con nín đi, phải ngoan, bố đang ở rất xa, con như vậy bố buồn lắm...'. Lúc đó tôi khóc lắm cứ nghĩ tại mình hư nên bố giận, bố không về..."

Hần quay xuống bắt gặp ánh mắt đầy ưu buồn của nó, tim hần hơi thất lại:

"Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, chuyện gì đã qua thì đừng níu giữ nữa."

Nó nở nụ cười yếu ớt rồi nói tiếp:

"Lúc còn nhỏ, tôi được bạn bè gọi bằng nhiều tên lắm. Chúng gọi tôi là sao chổi, là đại xui xẻo, thậm chí còn nói tôi là đồ con hoang không có bố. Tôi không hiểu nổi sao chúng mới mấy tuổi đầu đã nói được mấy lời lẽ cay nghiệt vậy. Nhưng không sao, có lẽ chúng nói đúng, tôi đúng là hiện thân của sao chổi. Rồi 1 ngày, trường tổ chức buổi hoạt động cho các cặp bố con, tôi không có bố nên được phép đi cùng mẹ. Khi vào trong chuẩn bị đồ biểu diễn tôi bị mấy đứa cùng lớp chặn lại mắng chửi, chúng ghê gớm lắm. Chúng chửi tôi một hồi rồi giẫm cả lên đồ của tôi, tôi chẳng biết làm gì ngoài khóc, cứ trốn trong nhà vệ sinh khóc mãi, khóc đến nỗi ngất lịm đi. Khi tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm ở giường, khuôn mặt mẹ đầm đìa nước mắt, khi ấy tôi còn thấy mẹ ra, còn trách mẹ sao không gọi bố về với tôi, trách mẹ không cho tôi đi gặp bố nên bạn bè mới nói tôi là đồ không có bố, là rác rưởi...."

Giọng nó gần như lạc đi, hần phanh xe dừng lại bên lề đường, quay xuống ôm nó vào lòng mình, bàn tay vỗ nhẹ lên tấm lưng mỏng:

"Đừng khóc, cậu khóc tôi khó chịu lắm."

"Cậu biết sau đó thì sao không?" Nó ngược mặt lên hỏi hần.

Hần lắc đầu, ôm nó chặt hơn.

"Mẹ nói bố tôi lên thiên đường rồi, bố muốn về nhưng không được nữa. Tôi biết thiên đường là đâu, cô giáo tôi nói đó là nơi mà những người tốt sẽ đến sau khi mất đi. Tôi nhớ bố, thật sự rất nhớ, tôi muốn gặp bố, 1 lần cũng được. Và trong đầu đứa nhóc 7 tuổi lúc đó lóe lên 1 ý nghĩ điên cuồng, tôi muốn chết, muốn lên thiên đường gặp bố. Khi bị bọn bạn trêu, tôi đã khóc òa lên rồi chạy ra cánh đồng lưu ly mà mẹ hay đưa tôi đến. Vốn dĩ tôi muốn nhảy xuống dòng sông ở đó nhưng lại không dám. Cảm thấy mình quá vô dụng, tôi chỉ biết ngồi khóc nức nở. Lúc đó mẹ tôi đến, mẹ cũng khóc, mẹ ôm tôi khóc nức lên. Mẹ tôi yếu đuối lắm, mỗi lần nhớ bố mẹ lại ôm ảnh bố ngồi khóc..."

Lần này nước mắt đã đầm đìa khuôn mặt nhỏ, đưa tay gạt dòng lệ đang rơi, nó hơi cười hỏi hần:

"Chuyện của tôi nhảm chán lắm phải không?"

Hần lại lắc đầu, khóe mắt cũng hơi cay. Nó thờ dãi rồi lại nói:

"Từ lúc đó, tôi chấp nhận cuộc sống không có bố, phải, tôi có mẹ là đủ rồi. Thế nhưng tôi lại lại chết mẹ, lại chết người thân duy nhất trên đời này của mình. Khi mẹ mất, tôi được đưa vào Happy nhưng cuộc sống vô tư của tôi trước đây không còn nữa, tôi hoàn toàn tách biệt với mọi người. Cho đến ngày Minh Nhật đến, chính anh đã cho tôi thêm niềm tin rằng hạnh phúc rồi sẽ mỉm cười với tôi. Nhưng rốt cuộc cuối cùng thì sao? Gần 10 năm chờ đợi anh cái tôi nhận lại chỉ là sự lừa dối, là sự giả dối. Tôi quả thật rất ngu ngốc, trên đời này làm gì có cái hạnh

phúc mà tôi mơ ước, tất cả chỉ là do tôi quá mơ mộng."

"Đừng bi quan như vậy, không phải điều gì cũng giống cậu nghĩ đâu."

Nó không nói gì, giọt lệ lại lăn dài trên má:

"Đây là lần đầu tiên tôi khóc trong suốt 6 năm qua. Tôi còn tưởng mình đã mạnh mẽ lắm rồi nhưng không ngờ vẫn vô dụng như vậy."

Hắn và nó nhìn nhau mỉm cười, mi mắt nó trĩu xuống, rất nhanh nó chìm vào giấc ngủ. Hắn cúi xuống nói khẽ vào tai nó:

"Dù có chuyện gì, tôi vẫn luôn bảo vệ cậu, không cho phép cậu khóc thêm lần nào nữa."

*****

Đặt nó nằm trên chiếc giường lớn, hắn lấy khăn lau những giọt nước trắng xóa còn đọng lại trên gương mặt nó, bàn tay bắt giắc vẽ theo từng góc cạnh trên khuôn mặt tiểu tụy đó.

"Dương Hoàng Tuấn, cháu xuống đây ngay." Giọng 1 người phụ nữ trung niên vang lên mang theo vẻ giận dữ.

Kéo chân đắp cho nó, hắn nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng đi xuống tầng.

"Có chuyện gì không ạ?"

Người phụ nữ quay người nhìn hắn, cả người toát lên vẻ quý phái mê hoặc:

"Nghe nói cháu dẫn 1 cô gái về đây?"

Hắn nhún vai rồi gật đầu. Người phụ nữ mặt đỏ rần quát lên:

"Dám dẫn con nhỏ khác về. Vậy còn Hải Yến thì sao? Cháu không quan tâm cảm giác của nó à?"

Hắn nắm chặt tay đáp lại:

"Cháu và Hải Yến chỉ là bạn bè, không có chuyện gì khác. Còn nữa cô gái mà bác nói là vị hôn thê của cháu, bác không được phép gọi cô ấy là con nhỏ này nọ, cháu không thích."

Người phụ nữ cứng họng nhìn hắn, nét mặt hắn rất nghiêm chỉnh, cả gian phòng im bật, mọi ánh mắt nhanh chóng nhìn ra ngoài cửa. Hải Yến đứng đó bất động, có lẽ đã nghe hết từng câu chữ. Khuôn mặt lộ rõ vẻ đau thương, ánh mắt đỏ hoe nhìn hắn.

"Hoàng Tuấn, xin lỗi Hải Yến ngay." Người phụ nữ ra lệnh.

Hắn xoay người, nói vọng lại:

"Cháu không làm gì sai. Cháu đã nói rồi cháu và Yến hoàn toàn không thể."

3 con người, 3 sắc thái khác nhau làm gian phòng thêm căng thẳng. Nhưng bầu không khí đó nhanh chóng bị xé tan khi tiếng hét của nó vang lên:

"Dương Hoàng Tuấn, rốt cuộc cậu muốn gì? Sao lại đưa tôi đến đây?"

Nó hăm hăm bước xuống, theo sau là 1 người giúp vụ đang lắp bắp:

"Tiểu thư, xin cô lên lầu đợi, dưới đây nói chuyện không tiện."

Hải Yến tròn mắt nhìn nó:

"Khả Hân, sao lại là cậu ấy?"

Nó khựng người chấn chỉnh lại, đưa mắt nhìn quanh 1 lượt, Hải Yến thất thần nhìn nó chăm chăm, còn có 1 người phụ nữ khác khoanh tay trước ngực nhìn nó, ánh mắt xem xét. Khoan, nhìn người phụ nữ này rất quen, nó nhíu mày cố lục lại trí nhớ của mình. Phải rồi chính là bà ấy, là nhà hảo tâm của Happy, mẹ của Minh Nhật. Nó cúi đầu chào người phụ nữ trước mặt, hân tiến lại kéo nó vào lòng rồi nói:

"Đây là vị hôn thê của cháu, Lâm Khả Hân."

*****

Giải thích 1 chút ạ. Hoàng Tuấn thật ra là cháu của Dương Ái Linh-mẹ của Ngô Minh Nhật, hay chính là nữ chủ nhân của Ngô gia. Bố mẹ Hoàng Tuấn mất khi hắn còn nhỏ nên Dương Ái Linh mới đưa hắn đến biệt thự để tiện chăm sóc. Biệt thự này chỉ dành cho 3 người:Hắn, Minh Nhật và Hải Yến. Dương Ái Linh biết tất cả câu chuyện tình rối ren này của 3 người bọn họ nhưng bà ta vẫn muốn tác thành cho hắn và Hải Yến. Bởi bà ta muốn Minh Nhật kết hôn với Lưu Nhật Hà-tiểu thư của tập đoàn đá quý Lưu Bảo, phần vì hiểu rõ Hải Yến không thể đem lại hạnh phúc cho con trai mình, phần khác cũng là vì muốn mở rộng thị trường làm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Cả căn phòng yên lặng trong mấy giây, mắt nó hơi chớp chớp thều thào nói:

- "Tên hâm này, cậu nói vớ vẩn gì vậy?"

Hắn nhếch mép nhìn nó 1 lượt rồi cười đều:

- "Cậu không nhớ gì sao?"

Nó lắc đầu rồi cúi xuống nhìn mình. OMG bây giờ nó mới để ý bộ quần áo trên người. Rõ ràng đây là quần áo thể thao của hắn, nó trừng mắt nhìn hắn đầy thắc mắc. Hắn ghé sát lại tai nó, thì thầm gì không rõ. Chỉ biết mấy giây sau mặt nó đã hơi ửng đỏ, nó khép nép nhìn hết người này đến người kia, ánh mắt lộ rõ sự căm phẫn.

Lão bà bà Dương Ái Linh ái ngại nhìn Hải Yến rồi lại chau mày lườm nó:

- "Tiểu tử, đừng nói nhảm, cháu điên sâu quá rồi đây, có phải Hải Yến làm gì khiến cháu giận nên cháu mới tìm con nhò này về trêu tức nó không? Nhưng hình như nó không phối hợp với cháu thì phải, thật đáng tiếc."

Mặt hắn tái lại, hỏa khí ở đầu bay tới, tay nắm chặt tay nó hơn:

- "Cháu không phải là trẻ con, hơn nữa nếu bác không tin thì cứ hỏi cậu ta đi. Bác làm vậy cháu càng thêm ghét Hải Yến thôi."

Những lời nói "vàng ngọc" lần lượt thốt ra, hắn nhếch mép nhìn Hải Yến cười khẩy, ai bảo cô ta dám làm Khả Hân buồn, đây chỉ là bài học nhỏ cho cô ta thôi, kịch hay vẫn còn nhiều.

Hải Yến chết lặng, khóe mắt cay cay, ánh mắt đau khổ nhìn hắn rồi nhanh chóng nhuộm màu thù hận liếc nó, nhanh chóng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nức nở.

Dương Ái Linh thờ dãi nhìn theo Hải Yến, nó gương mặt nhìn hắn, quả thật lúc này nhìn hắn rất đều. Hắn đang nhìn vu vơ ở đâu đấy, khóe miệng uốn lên nụ cười ma mị, huyết sát rồi kéo nó đi.

*****

Ấn nó ngồi xuống xe, hắn khởi động xe rồi nhấn ga chạy. Nó khoanh tay trước ngực lườm hắn:

- "Này, chuyện hồi nãy tôi thừa biết là cậu cố tình, nhưng cậu điên có phần nhập tâm lắm đấy. Tôi tự nhiên thành bao tải trút giận của Ngô gia mấy người, thật bực mình."

Hắn cười ha ha nhưng nhanh chóng thay đổi thái độ gần gũi với nó:

- "Tôi họ Dương tên Hoàng Tuấn, không phải người của Ngô gia, chỉ là ở rể thôi. Ok?"

Nó nhừ nệ, ở rể cái con khỉ, cũng vậy cả có khác gì nhau đâu. Nhìn qua cái kính xinh xinh trong xe hắn cất giọng trầm nói:

- "Cậu vẫn nghĩ chuyện hồi nãy là bịa đặt à?"

- "Dĩ nhiên."

- "Hừ, tôi nhắc lại lần nữa cho cậu nhớ, chuyện tôi nói hồi nãy với cậu là thật, cậu đừng làm loạn nữa nếu không..."

Hắn quét mắt nhìn nó chăm chăm, con người dù lạnh lẽo đến đâu cũng sẽ bị ánh mắt đó thiêu cho đó mặt, nó rít răng lại, đoạn hội thoại hồi nãy lại chui vào đầu:

- "Quần áo cậu đang mặc là tôi thay cho cậu nên giờ tôi sẽ có trách nhiệm với cậu. Chính thức trở thành vị hôn thê của cậu. ok?"

- "Cậu xem nhiều phim tình cảm nên ảnh hưởng à? Đại thiếu gia à, làm ơn sống thực với thực tế đi, tôi không thích mấy thể loại ngôn tình."

- "Vậy sao? Nếu tôi nói tôi có bằng chứng, chứng minh những lời tôi nói đều là sự thật thì sao nào?"

- "Bằng chứng gì?"

- "Suýt, nói nhỏ thôi chứ, 2 người họ vẫn nhìn chúng ta đấy. Lát nữa tôi sẽ cho cậu xem, còn bây giờ phối hợp chút đi."

*****

Thấy nó nhăn nhó trán, hắn phì cười:

- "Công nhận cậu rất quyến rũ đấy Hân à."

Nó trừng mắt:

- "Shut up. Mì gối đủ chưa? Tự biên tự diễn, ta khinh."

- "Chậc, có người vợ nào nói chuyện với chồng mình vậy không? OK, nếu không tin thì tôi sẽ cho cậu xem."

- "Xem quái gì?"

- "Ảnh nude, rất quyến rũ, sexy và quan trọng nhân vật chính là cậu."

Mặt nó đỏ bừng, hét toáng lên:

- "Đồ biến thái, mau đưa đây, đừng làm ta bực mình nếu không mì sẽ chết rất khó coi."

Hắn cười sặc sụa nhìn nó:

- "Nếu tôi chết, tôi đảm bảo chưa đến 1 phút sau, toàn bộ hình của cậu sẽ lên trang đầu của các tạp chí. Bây giờ hoặc là cậu giết tôi, hoặc là im lặng. Tự chọn đi."

Nó nghiêng răng trêu trạo, thật không tin được có ngày nó lại bị người khác uy hiếp. Được rồi nếu mì muốn chơi thì bốn tiểu thư sẽ chơi với người đến cùng. Nghĩ vậy sắc mặt nó có vẻ tốt hơn, kèm theo nụ cười ghé rợn đầy khí lạnh.

*****88

Chiếc xe dừng ở cổng Lâm gia, nó bước xuống xe đã gặp ngay Nhật Nam không biết đi đâu về. Thật xấu hổ!

Nhật Nam mỉm cười nhìn nó:

"Cậu đi đâu vậy? Có biết tôi lo cho cậu đến mức nào không?"

Nó chưa kịp mở miệng đã nghe giọng hần truyền đến:

"Vị hôn thê của tôi không phiền cậu lo."

Nhật Nam nhú mày nhìn nó, ôi trời bộ đồ này rõ ràng là của hần mà. 2 người họ chả lẽ có chuyện gì rồi sao? Chắc chắn là không. Nhật Nam tự nhủ rồi hỏi:

"Hai người là sao vậy? Hần, có phải tên khốn kiếp này đe dọa cậu không?"

Ánh mắt hần và Nhật Nam dừng dừng sát khí, nó trừng mắt lườm 2 người họ rồi đi thẳng vào trong.

Nhật Nam ngược theo nó, không quên bỏ lại cho hần cậu nói đầy thách thức:

"Dù 2 người có chuyện gì thì tôi cũng không buông tay đâu. Giờ thì đoạn để đạt được mục đích thật không đáng mặt quân tử."

Hần nhún vai bất chèo chân nhìn Nhật Nam:

"Nếu có gan thì cứ thử. Nhưng tôi nói trước nếu cậu dám đụng đến cô ấy thì không xong với tôi đâu."

Dứt lời hần xoay người bước vào trong xe, từ khóa miệng 1 nụ cười rạng rỡ nở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Tiếng trống trường vang lên rộn rập, rất đúng nhịp điệu, mấy đứa "cô hồn" đang lảng vảng ở căng tin cũng nhanh chóng lướt nhanh về lớp, dáng vẻ trông vội đến mức cười. Cũng phải thôi, cái trường này nói nghiêm khắc thì hơi quá nhưng nói thoải mái thì càng có điều phi lý. Học sinh chỉ cần đi học muộn hay vi phạm nội quy đều có kết cục rất chi là là đen xì. Bị phạt đã đành, còn mời phụ huynh đến uống nước, không những vậy học bạ cũng sẽ có 1 nét bút sáng ngời của thầy cô với lời nhận xét đầy nhiệt huyết, đó đã trở thành điều thảm họa trong đầu của mỗi học sinh ở đây. Tuy nhiên biện pháp này không phải là tuyệt đối, còn sót lại 1 vài đứa với level cao hơn, vẫn ung dung nhàn nhã, về bất cần đời. Trong số đó sao thiếu được nhóm nhí nhỏ kia.

Tai đeo tai nghe, mắt liếc sang nó, hần vừa đá mấy hòn đá nhỏ nhẵn bên đường vừa nói:

"Ê, hôm nay sao vậy? Thấy tôi đến rồi đi học xúc động quá à?:

Nó đưa tay mở nhạc to hơn, lẩn hết tiếng nói của hần, chân vẫn bước đều đều.

Hần cũng chẳng vừa, không biết từ bao giờ hần lại hồn nhiên đến vậy. Chân thoăn thoắt chạy lại chỗ nó, tiếp theo gỡ tai nghe của nó ra quấn vòng vào tay rồi xuyt xoa:

"Suốt ngày nghe mấy cái này chỉ làm hại màng nhĩ thôi."

Nó liếc xéo hần, mặt lạnh như tảng băng ngàn năm:

"Câm mồm và cút đi."

Mặt hần đỏ dần lên, chưa kịp phản bác thì đã nghe giọng nam thánh thót cất bên tai:

"Haha, bị người ta chửi như vậy mà còn thần nhiên vậy, tôi nghĩ nếu cậu đi tranh giải diễn xuất thì ốt-sò-ca sẽ nằm chắc trong tay cậu đấy."

Hần nhếch mép:

"Vậy sao? Yên tâm khi đó tôi sẽ dành cho cậu chân ghế xe và tiếp nước cho fan của tôi. OK?"

Đôi mắt xanh xinh đẹp của Daniel lập tức "đổi màu", mùi thuốc súng lan tỏa nồng nặc, cuộc chiến lại chuẩn bị bắt đầu.

Nó hơi nhú mày rồi rào bước về phía lớp mình, 2 tên kia thấy vậy vội lẻo đẻo đằng sau, ánh mắt vẫn đang đầu đầu.

Ba người bước vào lớp, không khí đã trở nên căng thẳng, mọi ánh mắt nhìn kẻ hần rồi quay sang nó thờ dãi, sau đó lại ngược xuống bàn Hải Dương lác đác. Bất giác cả 3 chuyển mắt xuống. Ôi mé ơi, cô nàng hot girl nhất hệ mặt trời đang là chủ nước mắt, đôi vai gầy khẽ run run, khiến người ta nhìn vào đã thấy thương cảm. Daniel cười rói rói, dáng vẻ rất vui:

"Mì nữ của cậu khóc sao? Cậu đúng là vô tâm mà, để cô vợ nhỏ 1 mình cô đơn vậy coi sao được. Phải không Hần?"

Nó nhún vai đi về bàn mình, hần đưa cái nhìn lạnh toát cho Daniel, mặt hầm hầm:

- "Ôc cậu toàn đậu phụ à? Cậu ấy không phải vợ tôi, hiện giờ tôi đã có vị hôn thê rồi nên tốt nhất cậu ăn nói cẩn thận chút."

Daniel cười khẩy:

- "Không biết vị tiểu thư bất hạnh nào mà lại vô vậ được đại thiếu gia đây?"

Hắn không hề bực mình, trái lại còn đưa đôi mắt tràn đầy vẻ đắc thắng nhìn Daniel:

- "Là Lâm Khả Hân."

Daniel há hốc miệng định nói thì cô Huệ đã bước vào lớn tiếng nạt:

- "Còn không về chỗ. Mấy em xem đây là cái chợ à?"

Daniel gườm mặt đi xuống, miệng lẩm bầm:

- "Đúng là atsm, nghĩ tôi là con nít chắc. Nhật Nam chết tiệt, hôm nay lại nghỉ học, không có đồng minh gì hết."

Hắn vỗ vai Daniel:

- "Đậu phụ kia, lẩm bầm gì đấy?"

- "Đậu phụ? Cậu tưởng đầu óc ai cũng bất thường giống cậu à? Đúng là đồ bitch."

Hắn xoay bút, miệng hơi nhếch:

- "Không tin thì hỏi cậu ấy xem."

Lần này không chỉ Daniel trở mặt mà Hạ Vy cũng mất chữ o mồm chữ a nhìn nó thâm dò.

Phập...

Quyển sách in dày cộm lao vù vút đập thẳng vào mặt hắn, dính sát 1 chút rồi mới nuôi tiếc rơi bạch xuống đất. Nhìn khuôn mặt hắn còn in lần hôn sách, Daniel bất giác cười lên sặc sụa.

Cô Huệ đang giảng bài, thấy vậy hơi bực mình nhưng vẫn nhẹ nhàng nói:

- "Có chuyện gì sao?"

Nó không nói gì, gương mặt tràn đầy sát khí, cúi xuống tiếp tục chép bài, hắn 1 tay ôm mặt, tay kia nhặt quyển sách dưới đất lên lườm nó 1 cái rồi nén đau thương nhìn ra cửa sổ. Chỉ còn Daniel đưa tay bịt miệng cười, lắc đầu thay cho câu trả lời.

Bên kia chí tuyến, Hải Yến đã ngừng khóc nhưng ánh mắt lại như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

*****

Nó ngồi thu người trong 1 quán cà phê khá yên tĩnh, vừa mở 1 số tài liệu về Lâm Hải Nam mà Nhật Nam gửi đến, chưa kịp đọc thì trước mặt nó đã xuất hiện mấy cái bóng dài lêu khêu.

Nó ngước lên, chân bắt chéo nhàn nhả hỏi:

- "Ngô Hải Yến, cậu lại muốn gì đây? Lợi dụng cả người khác để đạt mục đích, quả thực bỉ ổi hơn cả bọn côn đồ ngoài chợ."

Hải Yến mặt đỏ bừng, răng nghiến răng trèo trẹo.

Choang.. ly nước cam của nó bị Hải Yến hất vỡ đổ lênh láng ra sàn, nó đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn lên, nhếch mép cười nhẹ 1 cái rồi lại nhìn vào điện thoại.

Àm, Võ Hải Dương đá chiếc ghế cạnh nó, đùng đùng sát khí:

- "Lâm Khả Hân. mày nghĩ mình là ai? Thái độ đó là ý gì? Mày muốn chết đúng không?"

Nó cau mày, nở nụ cười vô cùng hiền lành với Hải Dương:

- "Nếu muốn ngồi cùng thì cứ thoải mái đi, không cần vậy đâu."

- "Mày..."

Hải Dương giang tay định tát nó thì Hải Yến đã nắm chặt lấy bàn tay cô ta, nhúu mày ra hiệu không đồng ý, rồi quay sang phía nó:

- "Tôi biết cậu không hề thích Tuấn, sao phải ép mình như vậy? Nói đi, phải làm sao thì cậu mới từ bỏ đây."

- "Tôi đang xem phim tình cảm Trung Quốc à?"

Hải Yến chau mày, có vẻ hết kiên nhẫn:

- "Chỉ cần cậu từ bỏ, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cậu."

Mắt nó ánh lên tia đỏ rực, nhếch miệng:

- "Được thôi, nếu cậu có thể làm cho Ngô Minh Nhật quỳ dưới chân tôi xin lỗi thì tôi có thể xem xét lại."

Hải Yến ứ ứ nhìn nó. Phải, vì hắn cô có thể bất chấp hết nhưng chuyện này có vẻ không ổn. Minh Nhật dù gì cũng là chủ tịch tương lai của Ngô gia sao lại quỳ dưới chân 1 con nhỏ nghèo cuồng vậy được. Còn chưa kể nếu để Dương Ái Linh biết vì cô mà Minh Nhật phải cúi mình thì ngày tháng sau này làm sao sống được. Hít 1 hơi sâu, Hải Yến nói:

- "Đừng giỡn nữa. Tôi biết chuyện vừa qua khiến cậu rất đau khổ, rất hận tôi và Minh Nhật. Nhưng Hân à, Hoàng Tuấn không..."

Bộp... bộp...

Nó đưa tay vỗ đầy thích thú:

- "Tôi không muốn nghe cậu đọc kinh." Rồi nhìn vào đồng hồ nói:

- "Cho mấy người 1 phút để biến khỏi đây, nếu không đừng trách tôi ác độc."

Hải Yến tím mặt, xoay người định tát nó, theo phản xạ nó xoay người tránh đi. Bị mất đà Hải Yến ngã nhào về đằng sau, đầu đập vào cạnh bàn bên cạnh, 1 dòng máu tươi chảy ra. Bỗng 1 bóng lớn chạy vụt đến quỳ xuống chỗ Hải Yến khẽ nâng lên, ánh mắt chuyển sang tia chết chóc nhìn nó:

- "Lâm Khả Hân, anh biết em rất giận anh và Yến nhưng anh không ngờ em lại có thể độc ác như vậy. Em thay đổi quá nhiều."

Nó cười chua chát, những lời của anh như con dao sắc nhọn cứa vào tim nó, từng đợt, từng đợt một:

- "Tôi độc ác? Tôi thay đổi?" Nó cười sặc sụa rồi nói tiếp:

- "Hai người đã tập võ kịch này bao nhiêu ngày rồi hả? Nhưng diễn sâu lắm, chúc mừng 2 người nhé."

Minh Nhật mặt đỏ bừng, ánh mắt đầy mệt mỏi nhìn nó:

- "Em thôi ngay kiểu đó đi, em thật..."

- "Ngô Minh Nhật, anh nghe rõ cho tôi, Lâm Khả Hân này không phải thực nữ, càng không phải cừ non mặc các người muốn trêu đùa, muốn nói năng gì thì nói. Nếu không muốn người của mình tổn thương thì tốt nhất đừng để cô ta lớn vồn trước mặt tôi, đừng cản người bừa bãi, nếu không..."

Nói đến đây, nó nở nụ cười ghê rợn, ngón tay kêu rắc rắc, Minh Nhật hơi tái mặt, bế xốc Hải Yến lên rồi nói:

- "Anh xin lỗi vì những chuyện đã làm với em, nhưng nếu em còn động đến Hải Yến thì anh nhất định không bỏ qua."

Dứt lời Minh Nhật quay người bước đi, khoe miệng Hải Yến nở nụ cười mãn nguyện nhìn nó đầy khiêu khích.

*****

- "Hân, sao em bắt cần vậy? Anh nói rồi đừng nhảy trên mấy tảng đá này nữa mà, nguy hiểm lắm." Tiếng 1 cậu bé đang trách yêu cô em gái nghịch ngợm.

- "Hừ, anh nói nhiều quá đi mất, em đau quá, anh mau giúp em cầm máu đi."

- "Được rồi, nín chịu đau nhé."

Mắt cô bé hơi chớp chớp, khẽ nói:

- "Anh này, sau này có phải anh luôn bảo vệ, chăm sóc em vậy không?"

Tay xoa đầu cô bé, nụ cười trên môi cậu bé kia cũng rạng rỡ hơn:

- "Em ngoan, anh là anh của em thì tất nhiên sẽ luôn bảo vệ em rồi, cho dù em có phạm lỗi thì người anh này cũng luôn sẵn sàng chịu trách nhiệm thay em."

Cả không gian rộng lớn chỉ còn lại tiếng cười giòn giã của hai thiên thần nhỏ.

*****

Nó nắm chặt chiếc điện thoại trong tay như muốn bóp nát ra, ánh mắt trở nên sắc bén, lạnh lùng, y như đã trở thành người khác vậy:

- "Là anh ép tôi nên đừng trách tôi vô tình, phụ nghĩa."

*****

Xin lỗi mn ạ, dạo này mình học cả ngày rồi, hơi bận nên không viết thường xuyên được, mong mn thông cảm, mình sẽ cố gắng ra chap mới nhanh nhất có thể ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Bóng nó dài lê nguệch in trên mặt đất, đôi chân thon dài bước đi như 1 cỗ máy, mọi người ái ngại nhìn về phía ven đường thờ dài. Có lẽ ai cũng nghĩ nó đang thất tình hay đại loại gì đấy. Điều đó cũng khó trách bởi dáng vẻ nhếch nhác của nó bây giờ quá thảm hại.

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much i love you

One thing you can be sure of

.....

Nó nhủ mày nhìn điện thoại đang reo im ời. Bài hát này trở thành nhạc chuông của nó từ bao giờ? Nó tự hỏi mình rồi vỗ trán như nhớ ra gì đó. Chắc chắn hôm đó hắn đã lên lấy điện thoại rồi đổi từm lum hết. Nghĩ lại nó lại tự trách mình, sao lại không cài mặt khẩu chữ, quá ngu ngốc.

Lúc này nó mới cầm điện thoại giơ lên trước mặt. WTF? Mắt nó tròn tròn nhìn cái tên hơn cả nhĩ nhỏ đang hiện lên: My love. Mắt nó phùng phùng, cắn chặt răng, chưa kịp nghe bên kia nói gì, máu nóng trong người nó đã phun ra:

- "Tên biến thái kia, cậu nghĩ mình là ai? Cậu có bình thường không vậy? Nếu mắc bệnh thì vào viện đi, đừng như âm hồn theo người khác nữa, bla bla..."

Bên kia giật mình, im lặng chờ nó phán tội xong mới cất giọng vô cùng bình thản:

- "Keep calm! Chuyện này giải quyết sau nhé, giờ nghe tôi nói cái này đã."

Nó hơi chần chừ lại rồi im lặng không trả lời, thấy vậy hắn nói tiếp:

- "Tôi mới nhận được tin từ A22, hắn đi cùng với Nhật Nam làm nhiệm vụ."

Nó nhủ mày, cau mặt gắt lên:

- "Có gì thì nói mau đi."

- "Nhật Nam bị người của Red Wall đưa đi rồi, nghe báo cáo lại thì đơn hàng lần này Red Wall cũng nhúng tay vào, bọn Nhật Nam bị chặn giữa đường, Nhật Nam ở lại chặn bọn chúng hàng đã về an toàn nhưng cậu ấy... Cũng tại chúng ta chủ quan quá nếu không thì..."

- "Đừng nói nhảm nữa. Cậu báo lại với mọi người chưa?"

Bên kia thở dài, bất lực:

- "Ngô tổng nói lần này nhóm chúng ta tự giải quyết."

Nó à 1 tiếng rồi nói:

- "Nhân địa chỉ cho tôi, chậm nhất 15 phút sau tôi có mặt."

Dứt lời nó dập máy. Tiếng thở dài vang lên, 1 hồi chuông điện thoại dài lê thê:

- "Vụ lần này là sao vậy đi?"

- "..."

- "Nhưng đi à, chẳng phải cháu đã nói cậu ấy cùng mục đích với chúng ta sao? Di căn gì phải như vậy, nếu lỡ bại lộ thì e rằng..."

...

Mặt nó sầm xuống, lí nhí:

- "Cháu hiểu rồi, bây giờ cháu và Hoàng Tuấn sẽ đến đó."

Nó ngược mặt lên trời than thầm, sau đó 1 chiếc xe mui trần đen loáng tiến tới. Một phút sau, nó đã quay lại với dáng vẻ kiêu ngạo của 1 nữ hoàng chết chóc.

Lần đầu tiên nhìn thấy hân mặc đồ của 1 sát thủ, nó khẽ chớp mắt nhìn hân 1 hồi tỏ ra hoài nghi. Mái tóc đen đang còn nhỏ từng giọt nước, mặt nạ đính kim cương đỏ làm tăng thêm vẻ cuốn hút. Nếu nó mang đến cho người ta cảm giác ớn lạnh đến vô cảm thì hân lại mang đến những cảm giác rất khó tả. Thoạt đầu có vẻ rất mê hoặc nhưng sau đó lại chuyển sang sự lạnh lẽo, nhất là ánh mắt của hân. Hân nhìn nó rồi mỉm cười:

- "Sau này ở cùng nhau cậu tha hồ mà ngắm, không phải nhìn khổ sở vậy nữa."

Nó cất giọng lạnh lùng:

- "Nếu cậu còn dám nói nhảm nữa thì cậu có tin tôi ném cậu ra ngoài không?"

Lời nói mang ý đe dọa, hân không nói gì chỉ khẽ nhìn nó mỉm cười.

*****

Bãi đất trống ở ngoại ô.

Từ xa nó đã thấy 1 hàng xe các loại, ở giữa là chiếc lamborghini sang trọng. Khẽ nhắm mắt, nó hít 1 hơi thật sâu rồi bước xuống xe.

Nhật Nam bị đánh đến bầm dập người, khoe miệng còn rỉ máu, khuôn mặt đẹp đầy vết thương mở miệng. Nó đưa mắt về phía người phụ nữ đeo mặt nạ màu lam như muốn hỏi: "Có cần ra tay nặng vậy không?"

Người phụ nữ đó ném điều thuốc đang hút xuống đất. Nó nhủ mày, nét mặt bàng hoàng, chưa kịp định hình thì đã nghe tiếng của hân:

- "Cô là Sam phải không? Nghe nói trước đây cô cũng rất có tiếng tăm nhưng tôi không hiểu sao cô lại có thể ra tay tàn nhẫn như vậy với kẻ hậu bối?"

Sam nở nụ cười đáp:

- "Nghe giọng điệu quả đúng như lời đồn. Cậu chính là Jack trong truyền thuyết của Evil sao? Còn trẻ như vậy, thật khâm phục."

Hân nhếch mép:

- "Tiền bối quá lời rồi. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề luôn nhé, tôi cần người, còn cô cần hàng, nếu chúng ta trao đổi thì sao?"

Sam đưa tay vuốt mấy sợi tóc lộn xoăn rồi nói:

- "Cậu làm tôi bất ngờ đấy. Jack của Evil nổi tiếng tàn nhẫn, hiếu thắng vậy mà hôm nay lại muốn xử lý trong hòa bình, thật khó tin."

Hắn nhún vai nhìn nó rồi nói:

- "Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, nếu cô không đồng ý thì cũng không sao. Nhưng cô cũng nên biết Evil có sức ảnh hưởng như thế nào, Red Wall muốn đấu với chúng tôi thực sự không có khả năng."

Sam cười rồi nói:

- "Nếu cậu Jack đây đã có lòng thì chúng tôi cũng phải nhận thôi. Mong cậu đừng hối hận."

Sam dứt lời thì hắn đưa tay ra hiệu, cả xe hàng tiến đến chỗ của Red Wall, Sam mỉm cười rồi mở trời cho Nhật Nam. Hàng xe lần lượt nổ bánh, tiếng gió vẫn chìm đắm giọng nói của Sam:

- "Hẹn gặp lại, cảm ơn vì món quà này."

*****

Người của Evil nhìn nhau khó hiểu, sau đó 1 tên sát thủ không nhận được liền hỏi:

- "Sao chúng ta lại phải bỏ qua dễ dàng như vậy? Dù sao nếu đánh thì chúng ta hoàn toàn có cơ hội mà. Nếu đến tai ông chủ thì tôi e rằng..."

Tên đó chưa dứt câu thì ánh mắt lạnh đậm của hắn đã lướt lên khắp người khiến tên đó nhất thời im lặng đi xuống. Nó bước lại chỗ Nhật Nam đưa cậu ta 1 cái áo khoác rồi ra lệnh:

- "Mặc vào đi, cậu thật thảm hại."

Nhật Nam nở nụ cười mệt mỏi:

- "Cảm ơn, làm cậu lo lắng rồi."

Nó nhếch mép chả biết có cười hay không, sau đó xoay người bước vào trong xe, hắn nhìn theo ánh mắt khó hiểu.

*****

- "Tôi nghĩ Red Wall lần này chắc chán sống rồi." Giọng hắn vang lên đầy vẻ hào hứng.

Nó nheo mắt nhìn ra cửa sổ xe:

- "Tôi nghĩ dù sao cũng là 1 xe hàng nhỏ, không nên làm thiệt hại quá nhiều."

Hắn cau mày, vắt chéo chân nhìn nó:

- "Ý cậu là gì?"

- "Giải quyết trong hòa bình, xem như chúng ta đi bỏ thí."

- "Xin lỗi nhưng tôi nghĩ không nên làm vậy."

Nó nắm chặt tay:

- "Người của Red Wall từng cứu mạng tôi nên tôi không muốn sát hại họ...."

- "Cứu mạng? Dù vậy cậu cũng nên biết là..."

Nó cướp lời hắn, về mặt thoáng buồn nói:

- "Chỉ lần này thôi."

Hắn im bật nhìn nó, đôi mắt đầy tia hỗn loạn.

*****

Sam chính là đi Nhiên nhé (tên trong tổ chức). Hình như mk đã nói rồi thì phải.

Mình xin phép hỏi ý mn chút ạ. Mn nghĩ sao nếu mình kéo dài bộ truyện này với số chương lên đến hàng trăm? Thú thật số chương cũng khá lớn rồi mà chưa đầu vào đâu mk cũng hơi lo, sợ mn không đủ kiên nhẫn theo dõi đến hết. Nhưng vấn đề là mk còn có rất nhiều ý tưởng nên chưa muốn kết (Mặc dù cái kết mk cũng đã chuẩn bị từ nhiều ngày trước rồi).

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bóng nó dài lều nghêu in trên mặt đất, đôi chân thon dài bước đi như 1 cỗ máy, mọi người ái ngại nhìn về phía ven đường thờ dài. Có lẽ ai cũng nghĩ nó đang thất tình hay đại loại gì đấy. Điều đó cũng khó trách bởi dáng vẻ nhếch nhác của nó bây giờ quá thảm hại.

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much i love you

One thing you can be sure of

.....

Nó nhú này nhìn điện thoại đang reo im ời. Bài hát này trở thành nhạc chuông của nó từ bao giờ? Nó tự hỏi mình rồi vỗ trán như nhớ ra gì đó. Chắc chắn hôm đó hắn đã lên lấy điện thoại rồi đổi từ lum hết. Nghĩ lại nó lại tự trách mình, sao lại không cài mặt khẩu chữ, quá ngu ngốc.

Lúc này nó mới cầm điện thoại giơ lên trước mặt. WTF? Mắt nó tròn tròn nhìn cái tên hơn cả nhí nhố đang hiện lên: My love. Mắt nó phùng phùng, cắn chặt răng, chưa kịp nghe bên kia nói gì, máu nóng trong người nó đã phun ra:

-”Tên biến thái kia, cậu nghĩ mình là ai? Cậu có bình thường không vậy? Nếu mắc bệnh thì vào viện đi, đừng như âm hồn theo người khác nữa, bla bla...”

Bên kia giật mình, im lặng chờ nó phán tội xong mới cất giọng vô cùng bình thản:

-”Keep calm! Chuyện này giải quyết sau nhé, giờ nghe tôi nói cái này đã.”

Nó hơi chấn chỉnh lại rồi im lặng không trả lời, thấy vậy hắn nói tiếp:

-”Tôi mới nhận được tin từ A22, hắn đi cùng với Nhật Nam làm nhiệm vụ.”

Nó nhú này, cau mặt gất lên:

-”Có gì thì nói mau đi.”

-”Nhật Nam bị người của Red Wall đưa đi rồi, nghe báo cáo lại thì đơn hàng lần này Red Wall cũng nhúng tay vào, bọn Nhật Nam bị chặn giữa đường, Nhật Nam ở lại chặn bọn chúng hàng đả về an toàn nhưng cậu ấy... Cũng tại chúng ta chủ quan quá nếu không thì...”

-”Đừng nói nhảm nữa. Cậu báo lại với mọi người chưa?”

Bên kia thờ dài, bất lực:

-”Ngô tổng nói lần này nhóm chúng ta tự giải quyết.”

Nó à 1 tiếng rồi nói:

-”Nhấn đũa chỉ cho tôi, chậm nhất 15 phút sau tôi có mặt.”

Dứt lời nó dập máy. Tiếng thờ dài vang lên, 1 hồi chuông điện thoại dài lê thê:

-”Vụ lần này là sao vậy đi?”

-“...”

-”Nhưng đi à, chẳng phải cháu đã nói cậu ấy cùng mục đích với chúng ta sao? Di cần gì phải như vậy, nếu lỡ bại lộ thì e rằng...”

...

Mặt nó sầm xuống, lí nhí:

-”Cháu hiểu rồi, bây giờ cháu và Hoàng Tuấn sẽ đến đó.”

Nó ngược mặt lên trời than thầm, sau đó 1 chiếc xe mui trần đen loáng tiến tới. Mấy phút sau, nó đã quay lại với dáng vẻ kiêu ngạo của 1 nữ hoàng chết chóc.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn mặc đồ của 1 sát thủ, nó khẽ chớp mắt nhìn hắn 1 hồi tỏ ra hoài nghi. Mái tóc đen đang còn nhỏ từng giọt nước, mặt nạ đính kim cương đỏ làm tăng thêm vẻ cuốn hút. Nếu nó mang đến cho người ta cảm giác ớn lạnh đến vô cảm thì hắn lại mang đến những cảm giác rất khó tả. Thoạt đầu có vẻ rất mê hoặc nhưng sau đó lại chuyển sang sự lạnh lẽo, nhất là ánh mắt của hắn. Hắn nhìn nó rồi mỉm cười:

-”Sau này ở cùng nhau cậu tha hồ mà ngắm, không phải nhìn khổ sở vậy nữa.”

Nó cất giọng lạnh lùng:

-”Nếu cậu còn dám nói nhảm nữa thì cậu có tin tôi ném cậu ra ngoài không?”

Lời nói mang ý đe dọa, hắn không nói gì chỉ khẽ nhìn nó mỉm cười.

*****

Bãi đất trống ở ngoại ô.

Từ xa nó đã thấy 1 hàng xe các loại, ở giữa là chiếc lamborghini sang trọng. Khẽ nhắm mắt, nó hít 1 hơi thật sâu rồi bước xuống xe.

Nhật Nam bị đánh đến bầm dập người, khoe miệng còn rỉ máu, khuôn mặt đẹp đầy vết thương mở miệng. Nó đưa mắt về phía người phụ nữ đeo mặt nạ màu lam như muốn hỏi : “Có cần ra tay nặng vậy không?”

Người phụ nữ đó ném điều thuốc đang hút xuống đất. Nó nhú này, nét mặt bàng hoàng, chưa kịp định hình thì đã nghe tiếng của hắn:

-”Cô là Sam phải không? Nghe nói trước đây cô cũng rất có tiếng tăm nhưng tôi không hiểu sao cô lại có thể ra tay tàn nhẫn như vậy với kẻ hậu bối?”

Sam nở nụ cười đáp:

-”Nghe giọng điệu quả đúng như lời đồn. Cậu chính là Jack trong truyền thuyết của Evil sao? Còn trẻ như vậy, thật khâm phục.”

Hắn nhếch mép:

-”Tiền bối quá lời rồi. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề luôn nhé, tôi cần người, còn cô cần hàng, nếu chúng ta trao đổi thì sao?”

Sam đưa tay vuốt mấy sợi tóc lộn xoăn rồi nói:

-”Cậu làm tôi bất ngờ đấy. Jack của Evil nổi tiếng tàn nhẫn, hiểu thẳng vậy mà hôm nay lại muốn xử lý trong hòa bình, thật khó tin.”

Hắn nhún vai nhìn nó rồi nói:

-”Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, nếu cô không đồng ý thì cũng không sao. Nhưng cô cũng nên biết Evil có sức ảnh hưởng như thế nào, Red Wall muốn đấu với chúng tôi thực sự không có khả năng.”

Sam cười rồi nói:

-”Nếu cậu Jack đây đã có lòng thì chúng tôi cũng phải nhận thôi. Mong cậu đừng hối hận.”

Sam dứt lời thì hắn đưa tay ra hiệu, cả xe hàng tiến đến chỗ của Red Wall, Sam mỉm cười rồi mở trời cho Nhật Nam. Hàng xe lần lượt nổ bánh, tiếng gió vẫn chìm đắm giọng nói của Sam:

-”Hẹn gặp lại, cảm ơn vì món quà này.”

*****

Người của Evil nhìn nhau khó hiểu, sau đó 1 tên sát thủ không nhận được liên hồi:

-”Sao chúng ta lại phải bỏ qua dễ dàng như vậy? Dù sao nếu đánh thì chúng ta hoàn toàn có cơ hội mà. Nếu đến tai ông chủ thì tôi e rằng...”

Tên đó chưa dứt câu thì ánh mắt lãnh đạm của hắn đã lướt lên khắp người khiến tên đó nhất thời im lặng đi xuống. Nó bước lại chỗ Nhật Nam đưa cậu ta 1 cái áo khoác rồi ra lệnh:

-”Mặc vào đi, cậu thật thảm hại.”

Nhật Nam nở nụ cười mệt mỏi:

-”Cảm ơn, làm cậu lo lắng rồi.”

Nó nhếch mép chả biết có cười hay không, sau đó xoay người bước vào trong xe, hắn nhìn theo ánh mắt khó hiểu.

*****

-”Tôi nghĩ Red Wall lần này chắc chán sống rồi.” Giọng hắn vang lên đầy vẻ hào hứng.

Nó nheo mắt nhìn ra cửa sổ xe:

-”Tôi nghĩ dù sao cũng là 1 xe hàng nhỏ, không nên làm thiệt hại quá nhiều.”

Hắn cau mày, vất chéo chân nhìn nó:

-”Ý cậu là gì?”

-”Giải quyết trong hòa bình, xem như chúng ta đi bỏ thí.”

-”Xin lỗi nhưng tôi nghĩ không nên làm vậy.”

Nó nắm chặt tay:

-”Người của Red Wall từng cứu mạng tôi nên tôi không muốn sát hại họ....”

-”Cứu mạng? Dù vậy cậu cũng nên biết là...”

Nó cướp lời hắn, vẻ mặt thoáng buồn nói:

-”Chỉ lần này thôi.”

Hắn im bất nhìn nó, đôi mắt đầy tia hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Cả ba người dừng lại nhìn về phía cửa chính, Hải Yến đưa tay lau nước mắt rồi nhìn Dương Ái Linh. Hắn nhún mày cất giọng:

cười rồi chăm chú nhìn nó, gương mặt nó có vẻ rất thoải mái, nó đang dần chìm vào giấc mộng.

Hắn bước xuống nhà lấy khay định mang đồ ăn lên phòng cho nó thì Dương Ái Linh đã quát xẵng lên:

–” Từ khi nào Ngô gia có nữ hoàng vậy?”

Đặt khay xuống bàn, hắn cau mày:

–” Khả Hân mệt nên ngủ rồi, cháu sợ cậu ấy đói nên định mang chút đồ lên. Bác đừng nói như vậy.”

–” Hoàng Tuấn, ta cũng không có ý gây khó dễ gì với Khả Hân, dù gì hôn ước này cũng là do Ngô tổng và Lâm tổng sắp xếp. Nhưng nói sao đi nữa thì nó cũng mới đến Ngô gia một hôm vậy mà đã không biết bao chuyện xảy ra. Ta chỉ muốn nhắc cháu nên đề ý vị hôn thê của mình một chút và cũng tránh anh em mâu thuẫn với nhau. Cháu hiểu không?”

Hắn gật đầu nhẹ rồi nói:

–” Cháu hiểu nhưng cháu cũng sẽ không làm ngơ nếu có người cố tình gây khó dễ cho cậu ấy. Cháu xin lỗi vì đã làm bác phải suy nghĩ, cháu xin phép trước.”

Dương Ái Linh nhìn hắn rồi đi, trán nhăn lại như đang suy nghĩ gì đó. Trên cầu thang, Hải Yến tay nắm thành đám khi nghe cuộc nói chuyện vừa rồi, đôi mắt toát ra vẻ lạnh lùng đến ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Tại trường New Hope.

Tiếng trống trường vang lên giục giã, mọi học sinh đều đã yên vị trong lớp mình, vậy mà Hạ Vy vẫn đang hốt hải chạy thực mạng trên sân trường. Số là hôm qua ôn bài muộn quá, sáng nay lại ngủ quên, mà cũng tại anh của cô, thấy em gái vậy mà vẫn lẳng lặng đi làm, báo hại cô phải luống cuống, vội vàng. Mồ hôi nhễ nhại chảy từng giọt xuống gương mặt xinh xinh đã ửng hồng, chiếc váy đồng phục cũng đã lấm tẩm chút mồ hôi, đưa tay quệt ngang trán, Hạ Vy thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng chỉ cách cái lớp học thân thương chừng hơn 100m. Khi đi qua cầu thang, bất chợt 1 bàn tay kéo cô lại rồi lôi xềnh xệch vào nhà vệ sinh, Hạ Vy giật mình định hét lên thì 1 bàn tay khác đã bịt chặt miệng cô lại.

Àm, cạch...

Chúng xô cô một cách thô bạo vào tường, mặt nhăn nhó vì đau, Hạ Vy vẫn cố kêu lên:

–” Các người là ai? Sao lại đưa tôi vào đây? Có ai không cứu mạng với.”

Cả đám tầm hơn 10 đứa con gái nhìn Hạ Vy cười nhạt rồi quay sang nhìn một đứa con gái khác từ ngoài bước vào.

–” Làm gì phải sợ vậy bạn cùng lớp. Chỉ là lâu lắm không nói chuyện hàn huyên với nhau nên hôm nay muốn tâm sự một hôm ấy mà.”

Hạ Vy quay lại nhìn, đôi mắt toát lên vẻ hỗn loạn, đám người kia thấy vậy phá lên cười khoái chí. Giọng điệu đó không ai khác ngoài Võ Hải Dương- tiểu thư kiêu ngạo của Võ gia.

–” Hải Dương? Lần này cậu lại muốn làm gì tôi nữa đây? “

Hải Dương bước lại gần Hạ Vy rồi nháy mắt cho đám người kia ra ngoài.

–” Thật ra tao cũng không có gì muốn nói với mày, nhưng bạn của tao thì lại có. “

Hạ Vy chưa kịp hỏi gì thì đã nghe tiếng nói truyền đến:

–” Thật xin lỗi vì đã làm cậu sợ nhưng tôi có việc quan trọng cần nói, mong cậu thông cảm “

Hạ Vy chau mày nhìn người đó, miệng lắp bắp:

–” Hải Yến, cậu làm vậy là sao?”

Hải Yến nhìn lướt qua đồng hồ điện thoại rồi nói:

–” Cũng sắp đến giờ học chính rồi, tôi nói luôn vào vấn đề chính để khỏi mất thời gian.”

–” Vấn đề gì?”

–” Tôi nghe nói cách đây khoảng 1 tháng, anh của cậu bị người của hắc bang đánh bị thương.”

Hạ Vy nhìn Hải Yến khó hiểu:

–” Đúng là có chuyện đó, nhưng cậu nói vậy là có ý gì?”

–” Cậu có biết người gây ra việc đó là ai không?”

–” Sao tự nhiên cậu lại hỏi tôi việc này? Cậu biết gì sao?”

–” Đúng là tôi biết, cũng vì nghĩ cho anh cậu phải chịu đòn oan nên tôi mới quyết định nói ra. Người con gái đứng đầu hội đó chính là Lâm Khả Hân- người cậu luôn xem là bạn tốt.”

Mắt Hạ Vy chớp chớp, ánh mắt tỏ vẻ ngờ vực:

–” Khả Hân hoàn toàn không thể, tuy cậu ấy bề ngoài lạnh lùng nhưng chắc cũng không hề đáng đến bọn xã hội đen đó.”

Hải Yến chộp miệng rồi lắc đầu:

-” Xem ra cậu vẫn chưa tin, để tôi cho cậu xem cái này.”

Nói rồi Hải Yến chìa trước mặt Hạ Vy một xấp ảnh, Hạ Vy tay hơi run cẩn thận xem từng tấm ảnh một. Tất cả đều được chụp ở bãi đất trống đó, một vài bức chụp ở góc nghiêng, số khác chỉ chụp được sau lưng và người con gái đó đang cầm kiềng chia về phía anh cô. Nhưng nếu nhìn kĩ thì đáng người đó không ai khác ngoài Khả Hân.

Hạ Vy đưa tay bịt miệng, cố gắng kìm lại sự xúc động:

-” Không, sao có thể là cậu ấy, rõ ràng cậu ấy còn hứa sẽ cố gắng tìm ra bọn chúng cho tôi mà...”

Hải Yến đưa bàn tay trắng ngần ghì chặt vai của Hạ Vy:

-” Bình tĩnh lại đi Vy, tôi biết cậu đang cảm thấy thế nào. Nhưng Vy à, cậu hãy nghe tôi. Khả Hân không đơn giản như chúng ta nghĩ, vì vậy chúng ta nên cẩn thận hơn với cậu ấy. Nếu thật sự xem cậu là bạn thì Hân đã không đối xử với anh, em cậu như vậy.”

-” Nhưng sao cậu lại nói cho tôi biết chuyện này, hay là cậu...”

Hải Yến lắc đầu nguầy nguậy:

-” Tôi cũng không muốn nhiều chuyện nhưng chính cậu ta ép tôi phải làm vậy. Dù biết tôi và Hoàng Tuấn là thanh mai trúc mã nhưng cậu ta vẫn cố tình xen vào khiến Hoàng Tuấn hiểu nhầm tôi. Và giờ cậu ta chính thức ngồi vào vị trí đáng lẽ ra phải thuộc về tôi. Hơn nữa tôi cũng không thể trở mặt nhìn cậu ta lừa gạt, cướp đoạt hạnh phúc của người khác nữa nên mới tìm gặp cậu, cậu tin cũng được, không tin cũng được, tôi chỉ muốn nói để cậu đề phòng thôi.”

Hạ Vy bối rối cúi xuống nhìn vào mấy bức ảnh trong tay, bàn tay siết chặt lại. Hải Dương nhìn Hải Yến cười nhạt rồi cũng tiếp lời:

-” Tôi biết cậu thích Nhật Nam nhưng hình như cậu ấy lại không có tình cảm với cậu thì phải.”

-” Chuyện này, tôi...”

-” Tôi vừa nghĩ có khi nào chính Khả Hân là nguyên nhân khiến Nhật Nam xa lánh cậu không? Như tôi biết hồi mới vào có vẻ cậu ấy cũng rất quan tâm cậu nhưng gần đây thì...”

Như mớ cò trong bụng, Hải Yến nháy mắt với Hải Dương rồi nói:

-” Những gì cần nói tôi cũng đã nói hết rồi, chuyện còn lại là ở cậu. Nhưng tôi muốn nhắc nhở cậu, đừng nên rút dây động rừng, cậu hoàn toàn không đủ thế lực để đối phó với Khả Hân. Nhưng nếu cậu cần giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi, vì chúng ta cùng cảnh ngộ bị người bạn mình tin tưởng lừa gạt mà. Vậy nhé, tôi đi trước đây.”

Cánh cửa nhà vệ sinh khép lại một cách rất nhẹ nhàng, Hạ Vy bản thân nhìn xấp ảnh trong tay, ánh mắt đầy những tia rối loạn.

Nó nhú mày nhìn vào chỗ của Hạ Vy, bình thường Vy là người rất đúng giờ vậy mà hôm nay lại đến trễ như vậy, hay là có chuyện gì? Đưa tay rút tai nghe bỏ vào trong cặp, nó đứng dậy cầm cặp định đi ra ngoài.

Hạ Vy như cái xác không hồn, ù rù đi vào, mọi người chau chau mày nhìn, tiếng xì xào lại vang lên khắp lớp học. Nó chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng Daniel:

-” Hạ Vy cậu sao vậy? Mặt mũi như đưa đám vậy?”

Nó trừng mắt lườm Daniel rồi nhìn Hạ Vy:

-” Sao vậy? Lại bị ai bắt nạt à?”

Hạ Vy cúi mặt xuống không nói gì, lẳng lặng ngồi vào chỗ của mình, buổi học vì thế mà nặng nề hơn.

Giờ tan học, nó cố tình đuổi theo Hạ Vy:

-” Nay, nói chuyện chút đi. Hôm nay cậu sao vậy? “

Hạ Vy đưa ánh mắt lãnh đạm có chút oán hận nhìn nó, trong mấy giây nó cũng hơi bất ngờ vì đó là lần đầu tiên Hạ Vy nhìn nó như vậy.

-” Nói gì đi chứ? Sao cậu nhìn tôi như vậy? Tôi gây thù gì với cậu à? “

Chúa mới biết lúc này Hạ Vy cảm thấy như thế nào, nhưng lời khuyên của Hải Yến lại vang lên trong đầu Vy, khiến cô càng cảm thấy khó chịu.

-” Không sao, chỉ là mình hơi mệt, mình về trước đây.”

Nó không nói gì, chỉ nhìn theo Hạ Vy đầy khó hiểu.

-” Có chuyện gì giữa hai người sao?”

Hắn cất giọng hỏi, nó đáp lãnh đạm:

-” Không phải việc của cậu.”

Nói rồi nó cũng rào bước đi về phía nhà xe.

-” Xem ra nàng công chúa của tôi vẫn chưa chấp nhận cậu rồi.”

Hắn nhếch mép nhìn Daniel:

-” Từ khi nào vị hôn thê của tôi thành công chúa của cậu vậy? Cậu mới ăn dưa bở về à? “

Daniel hằm hằm huyt hấn một cái rồi đuổi theo Khả Hân, lúc này Nhật Nam mới tiến lại:

-” Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Lát sau hai người đã chễm chệ ngồi trong căn-tin.

-” Cậu muốn nói gì?”

Nhật Nam cầm muống khuấy cốc cà phê trên tay rồi nói:

-” Khả Hân không có tình cảm với cậu, cậu ép cô ấy như vậy không sợ cô ấy buồn sao?”

Hân cười nhạt:

-” Tôi biết sớm muộn gì cậu cũng nói như vậy. Tôi cũng biết cậu thích Hân, nhưng tôi xin lỗi, dù cậu nói gì tôi cũng sẽ không bao giờ buông tay đâu.”

-” Vậy thì cậu nghĩ sao nếu chúng ta cạnh tranh công bằng?”

Hân nhìn Nhật Nam rồi cười:

-” Nếu cậu đã muốn vậy thì được, tôi đồng ý. Cậu muốn cạnh tranh thế nào?”

-” Tất cả lĩnh vực, từ học tập đến việc trong bang. Trong vòng 1 tháng, người nào thua cuộc sẽ chủ động rút khỏi cuộc chơi.”

Hân trả lời dứt khoát:

-” Ok, quân tử nhất ngôn. Đến khi đó mong rằng không ai phải hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Bóng tối đã bao phủ khắp thành phố phồn hoa này, dòng người vội vã trở về nhà sau một ngày dài mệt mỏi. Tiếng động cơ, tiếng nói chuyện vang vọng khắp các nẻo đường. Trên chiếc mũ trần sang trọng, nó hơi ngả đầu về sau, tai nghe headphone, đôi mắt dường như vô hồn nhìn về dòng người đổ, khoé miệng thỉnh thoảng lại xuất hiện những nụ cười ngây ngô, nụ cười mà có lẽ từ ngày mẹ mất, nó dường như đã đánh mất.

Chiếc xe dừng tại sân của Ngô gia, nó ưỡn oải mở cửa xe nhưng khi mới bước ra ngoài thì một phi tiêu đã bay xoẹt qua làn tóc đen nhánh của nó, một vài sợi tóc rơi xuống, kèm theo đó là tiếng nói của một thiếu nữ vọng đến:

-” Ô, đây là chị dâu tương lai của tôi hả? Chắc, thất lễ rồi.”

Nó neho mắt về phía trước, ngay tại thềm cửa Hải Yến đang nở nụ cười chế giễu với nó, đứng cạnh còn có một người khác, trông có vẻ tinh nghịch và rất xinh đẹp.

Nó không nói gì chỉ lặng lẽ bước qua hai người đó. Hôm nay quả thật nó đã rất mệt mỏi rồi.

Nhưng chưa kịp vào nhà thì một bàn tay đã kéo mạnh cánh tay nó lại:

-” Dừng lại cho tôi. Ngô gia sao có con dâu vô phép như vậy?”

Nó hơi nhăn mặt, đưa tay gạt bàn tay thon dài ấy ra:

-” Cô là ai?”

Hải Yến lúc này mới nhẹ nhàng bước lại cười nói:

-” À đây là Cẩm Tú, em ấy là em gái của Hoàng Tuấn, mới du học bên Mĩ về.”

Nó cười nhạt:

-” Thì ra là vậy, thành thật xin lỗi em.”

Cẩm Tú nhún mày:

-” Tôi mới là người xin lỗi chị mới đúng. Là tôi thất lễ trước, phi tiêu hồi nãy là do tôi sợ ý, xin lỗi.”

Dứt lời Cẩm Tú quay sang nói với Hải Yến:

-” Chị Yến này, em không ngờ lần này về lại nhận được tin sốc như vậy đấy. Thật đúng là lòng người khó đoán, mới mấy tháng trước chị và anh Tuấn còn đang vui vẻ như vậy, em còn tưởng sắp được đi tiệc hi của 2 người, vậy mà lại có tiểu tam xen chân...”

Hải Yến liếc nó rồi cất giọng mềm mỏng:

-” Cẩm Tú em đừng nói linh tinh, chị... chị và Tuấn chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

-” Hừ, nếu không phải có người cố tình chia rẽ thì chị và anh em đã...”

-” Em đang lăm nhăm gì vậy Cẩm Tú?”

Tiếng nói gần như hét của Hoàng Tuấn truyền đến chỗ bọn nó, nó nhếch mép nói:

—Từ khi bố mẹ tôi mất, con bé bị sốc nặng, phải điều trị trong viện mấy tháng trời. Đến khi xuất viện về, bác tôi vì sợ con bé buồn nên mới quyết định đưa anh em tôi đến đây sống. Nhưng cũng vì quá thương nó mà bác ấy đã ra sức đáp ứng mọi thứ mà nó yêu cầu. Đầu tiên là xử phạt những ai khiến nó buồn, tiếp đến lại cho nó một cuộc sống của nàng công chúa đích thực. Mọi việc cứ như vậy cho đến khi nó 13 tuổi. Hôm đi sinh nhật bạn ở bar, nhóm của nó gây gổ với nhóm khác. Kết quả là hai bên ẩu đả, trong lúc tức giận nó đã cho người của Evil được cùng giết tàn nhóm người đó. Khi biết tin tôi đã cố gắng đến thật nhanh nhưng quá muộn, nhóm người đó đã bị đánh đập không ra hình người, còn nó thì đang nắm tóc của một đứa trạc tuổi, lúc đó tôi cảm thấy rất giận, lập tức đánh nó ngay trong bar.”

Cả hai người cùng im lặng, nhìn về phía hàng cây đằng trước, chỉ còn nghe tiếng côn trùng kêu râm ran, tiếng gió thổi nhẹ nhàng trên tán cây cao.

[illegible]

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Ha Vy cau mày một chút rồi lại gật đầu. Từ khoe miệng Hải Yến uốn lên nụ cười quái dị. Chờ Ha Vy vào lớp Hải Yến mới khẽ nhéo Hải Dương:

-”Mình đã nói với cậu rồi, đừng xưng mày tao với con nhỏ đó nữa, làm vậy nó nghĩ mình không xem nó là bạn thì sao?”

Hải Dương hơi nhếch mép:

-”Nếu không phải vì muốn giúp cậu rửa hận thì có chết mình cũng không chịu chung hội với con nhà nghèo không biết điều đó đâu.”

Hải Yến cười ngọt lịm nhìn bạn mình:

-”Được rồi, biết cô nương phải chịu thiệt rồi, trưa nay mình mời.”

-”Thế còn nghe được.”

Cô Huệ cầm tập bài kiểm tra của 4 môn toán, lý, hoá, anh vào lớp. Gương mặt cô cũng hơi buồn bực:

-”Đây là bài kiểm tra đánh giá năng lực của lớp mình trong tuần qua. Cô nhận xét một chút về bài kiểm tra này. blabla... Cô cũng phê bình bạn Khả Hân. Hân làm bài kém nhất lớp, cô không biết vì lý do gì nhưng em cũng nên chấn chỉnh lại cách học của mình, các em sắp bước vào kì thi quan trọng nhất rồi nên việc tụt dốc như thế này rất đáng báo động.”

Dứt lời cô Huệ gọi Hạ Vy lên trả bài. Hạ Vy bước gần đến bàn nó, miệng hơi nhếch nhìn con 4 đồ chơi trên tờ giấy, nó đưa tay ra nhận bài thi Daniel đã nhanh tay cướp lấy. Bực mình, nó gần như quên mất sự hiện diện của cô Huệ, khí thế phùng phùng, nó đứng dậy giật lại bài kiểm tra. Nhưng trời không chiều ý người. Không biết vung vẩy kiểu gì mà một cánh tay nó sượt qua người Hạ Vy khiến cô lao đảo rồi đập mạnh xuống cạnh bàn, một dòng máu đỏ rỉ ra từ trán. Nhưng nếu nhìn từ phía khác thì sự cố đó giống như là nó cố tình đẩy hơn. Cả lớp bàng hoàng nhìn nó như quái vật. Nhật Nam vội chạy lại bế Hạ Vy chạy xuống phòng y tế. Daniel mặt cắt không còn giọt máu, lặng lẽ nhìn hiện trường. Quả nhiên nổi tiếng là máu lạnh, nét mặt của nó vẫn như vậy, bình thường đến đáng sợ. Hân đứng dậy đưa ánh mắt lờm lủ chìm lộn kia rồi khẽ vỗ vai nó.

-”Lâm Khả Hân thật không ngờ Hạ Vy là bạn thân của cậu mà cậu lại đối xử với cậu ấy như vậy.”

Giọng của nàng một sách vang lên đầy căm tức. Tiếng bàn tán lại nổi lên đến nhức đầu. Hân cúi đầu xin phép cô Huệ xuống phòng y tế xem Hạ Vy ra sao rồi nhanh chóng kéo tay nó khỏi đó. Hải Yến nhìn Hải Dương nháy mắt cười, rồi cũng phụ họa thêm cho trận vỗ mồm của lớp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Hạ Vy nằm bất động trên giường bệnh (quan trọng hoá vấn đề), đầu quấn băng trắng xoá, chiếc áo trắng lấm tẩm những giọt máu đã khô, khuôn mặt nhợt nhạt đến đáng thương. Nhật Nam ngồi ở ghế đối diện, cẩn thận rót sữa ra cốc rồi tiến lại phía Hạ Vy:

-”Cậu thấy sao rồi? Đờ hơn chưa? Khả Hân chỉ là sợ ý thôi, cậu đừng giận cậu ấy.”

Hạ Vy nhú mày, giọng hơi buồn bực:

-”Mình không sao. Nam không phải lo đâu. Hơn nữa đây là sự cố ngoài ý muốn nên mình cũng không giận Hân đâu.”

Nhật Nam cười nhẹ rồi đặt ly sữa vào tay Hạ Vy:

-”Cậu uống chút sữa đi.”

Hạ Vy nhăn nhó mặt, áp ứng:

-”À, mình chưa khát... với lại tay mình đau lắm.”

Nhật Nam chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng ồn đến chói tai từ bên ngoài truyền vào.

-”Crush à, cậu đừng giận mà, mình không có ý đâu. Ai biết tiểu thư nhà cậu lại có sức mạnh như vậy.”

-“...”

-”Được rồi mình sẽ vào xin lỗi Tiểu Vy đáng ghét kia, cậu đừng giận nữa, năn nỉ mà....”

Tiểu Vy đáng ghét? Hạ Vy lăm bắm câu của Daniel, gương mặt cô ửng hồng.

-”Thôi ngay đi Daniel, cậu có tin tôi giết cậu ngay ở đây không?”

Daniel giãn đến tím mặt, miệng lăm bắm điều gì đó không rõ. Hoàng Tuấn đi bên cạnh khẽ liếc sang ai đó rồi mỉm cười, báo hại Daniel mất long sông sọc.

Khả Hân gõ cửa phòng y tế rồi bước vào. Nhật Nam đang cầm ly sữa cho Hạ Vy uống, một bức tranh tuyệt mỹ về trai tài gái sắc. Daniel nháy mắt với Nhật Nam, giọng trêu chọc:

-”Oh no. “Cảnh hot”, thật xin lỗi vì đã chen ngang hai người.”

Hoàng Tuấn cũng cười nhẹ tiếp lời:

-”Hai người đẹp đôi thật đấy. Hạ Vy cậu cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Dứt lời ai đó quay sang nhìn nó:

-”Giá mà cậu "ngoan ngoan" được một phần như Hạ Vy thì tốt.”

Nhật Nam đứng dậy, nhìn mọi người nhưng đúng hơn là nhìn cô gái mặt lạnh kia:

Cả phòng họp im lặng trong chốc lát rồi lại bàn tán sôi nổi. Ai chả biết vị Alice bí ẩn này, thường xuyên đưa ra mẫu thiết kế mới nhưng chưa bao giờ tiết lộ thông tin bản thân. Mọi người bán tin bán nghi hết nhìn nó rồi lại nhìn nhau. Lúc này điện thoại của nó vang lên chuông báo tin nhắn, nội dung là:

“Tôi đã gửi một số tài liệu của cổ đông F&F vào mail của cậu, hy vọng có thể giúp cậu được gì đó.

Dương Hoàng Tuấn”

Nó mỉm cười thờ ơ xin phép mọi người chờ mình một chút rồi vào phòng làm việc. Những tài liệu mà Hoàng Tuấn gửi đều rất hữu ích trong lúc này, bởi đó là tài liệu tham nhũng của một số cổ đông trong F&F. Nhưng vấn đề là làm sao Hoàng Tuấn có được mấy thứ này? Đầu nó hiện ra đầy câu hỏi nhưng sau đó cũng đành gạt qua rồi quay về phòng họp. Ánh mắt của các cổ đông có vẻ dịu đi nhưng dĩ nhiên họ không dễ dàng gì chấp nhận chuyện này. Bàn cãi một hồi, nó quyết định kết thúc buổi họp và yêu cầu hai vị cổ đông lớn nhất và có thái độ phản bác nó nhất ở lại. Trong phòng chỉ còn nó và hai người cổ đông kia. Một trong số đó là giám đốc Trần, người còn lại là giám đốc Lưu- người đang muốn kết thân với Ngô gia.

Giám đốc Trần sốt ruột nhìn đồng hồ:

-”Lâm tiểu thư, có gì thì cô nói đi, đừng làm mất thì giờ của chúng tôi.”

Giám đốc Lưu có vẻ hách dịch hơn:

-”Không biết Lâm tổng đây định làm gì? Nghe nói cô cũng không phải thực nữ gì, chả lẽ muốn giết người diệt khẩu.”

Nói xong hai người đó cười mĩa nhìn nó, nó cũng cười nhẹ:

-”Mời hai vị xem cái này trước.”

Nụ cười trên hai gương mặt kia tắt ngấm, tờ giấy trong tay tuột lúc nào không biết:

-”Cô.. đây là gì? Cô định vu oan cho chúng tôi?”

Nó cười nhạt:

-”Vu oan? Tôi nào dám làm vậy. Chả lẽ hai người không nhận ra cái này thật sao? Tham ô công quỹ, trốn thuế nhà nước, kiếm tiền bất hợp pháp, xem ra hai người không hề sợ pháp luật.”

Căn phòng yên lặng, mấy giây sau giám đốc Lưu mới lắp bắp:

-”Cô muốn gì?”

-”Ngừng chống đối tôi và phải ủng hộ tôi trong vị trí mới này.”

Đương nhiên với tình thế này thì đó là giải pháp với hai người họ nên dù khó chịu họ vẫn phải gật đầu đồng ý.

Người ta nói đúng, kẻ thức thời mới là trang hào kiệt, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Công việc công ty khiến nó cảm thấy chóng mặt. Mới ngày đầu mà đã không biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Lâm Hải Nam đi sang Nhật Bản bỏ lại hàng tá công việc lại. Trước đây nó cũng đã từng xử lý giúp Lâm Hải Nam một số giấy tờ liên quan đến pháp lý và tuyển dụng nhưng lần này quả thật hơi khó với khả năng của nó.

Đang đọc lại một số giấy tờ của công ty, điện thoại nó vang lên chuông báo tin nhắn.

(Biến thái): Đến giờ cơm trưa rồi. Cậu ăn chưa? xuống căn-tin của công ty đi, tôi chờ.

Hoàng Tuấn gỡ tay xuống bàn chờ ai đó phản hồi lại, một tay day day thái dương, có vẻ đang rất mệt.

(Máu lạnh): Tôi đang bận, cậu ăn trước đi, không phải chờ tôi đâu.

(Biến thái): Này, cậu định bỏ bữa đấy à? Cậu không xuống tôi lên tận chỗ cậu đấy.

(Máu lạnh): Cứ tự nhiên nếu cậu muốn bị ném từ tầng 17 xuống.

(Biến thái): Lâm Khả Hân xem như cậu giới.

Hoàng Tuấn đứng phắt dậy, khí thế phùng phùng, mắt nhìn tin nhắn cuối cùng không chớp:

-”Đề tôi xem cậu ngang ngược đến mức nào.”

Dứt lời hân gọi hai suất cơm đặc biệt rồi đi vào công ty. Mấy cô nhân viên thấy hân liền chỉ trỏ, bàn tán, có người còn lộ liễu nháy mắt đưa tình, một số lại ngại ngại nhìn trộm hân, quả thật đẹp trai cũng là cái tội...

Đi đến cầu thang máy, vốn dĩ hân đang định vào trong thì khựng người lại khi nghe một nhóm nhân viên đang bàn tán về vị giám đốc mới của F&F.

Nv1: Nghe nói giám đốc mới đang còn đi học và mới 17 tuổi đấy, thật khó tin quá.

Nhân viên đứng sau cô ta bĩu môi thườn thọt:

-” Tôi nghĩ cái cô tiểu thư kia chắc rãnh quá nên mè nheo đòi chủ tịch đến công ty thôi. Chủ tịch thương con gái nên mới đồng ý chứ đại gì mà giao công ty cho nó. Mấy đứa tiểu thư con nhà giàu toàn bọn hư hỏng, chỉ làm khổ bố mẹ là giới.

-” Nay, đừng nói lung tung, tai vách mạch rừng, người khác nghe được thì chết cả mớ đấy.”

-” Cây ngay không sợ chết đứng, tôi nói sự thật thôi, có gì mà phải sợ, để một con nhỏ chưa vất sạch mùi quần lì, tôi nghĩ thôi đã thấy khó chịu.”

Người kia kéo tay cô gái ngạo mạn đó lại:

-” Con này, hôm nay may sao vậy? Minh đi làm thuê thì phải chịu khổ, chịu nhục mới kiếm được miếng cơm chứ, người ta sao thì kệ người ta, quan tâm làm gì.”

Hoàng Tuấn nhếch mép rồi rút điện thoại ra, miệng liến thoắng không ngừng:

- Alo, giám đốc Lâm ạ? Tôi là người của công ty điện tử mà hôm qua trợ lý của cô gọi đến... À vâng, hệ thống camera và máy ghi âm tôi đã cài lại hết ở tất cả trong ngoài công ty rồi. Vâng, tôi biết rồi. Chào cô.

Mấy nữ nhân viên kia, đặc biệt là cô phấn son lòe loẹt, phát biểu hùng hồn nhất mặt mũi tái xanh, miệng áp úng nhìn hẩn hỏi lại:

-” Xin lỗi, nhưng vừa nãy tôi nghe cậu nói là công ty mới lắp máy ghi âm và camera ở khắp nơi... Chuyện này không thể nói bừa được đâu. Camera thì có thể nhưng máy ghi âm thì có vẻ hơi vô lý.”

Hoàng Tuấn ra vẻ khó chịu nhìn cô ta:

-” Vô lý? Vậy thì đi hỏi giám đốc mấy người thì biết. Chả qua là cô giám đốc này sợ người khác nói xấu gây ảnh hưởng đến danh dự của cô ấy nên mới làm vậy.”

Mặt cô ta càng tái hon nhưng miệng vẫn cố cười rất tự nhiên:

-” Nhưng cậu lắp lúc nào vậy? Lắp khắp công ty chắc không phải dễ gì mà hoàn thành được, xem ra cậu đã rất vất vả.”

Bất giác miệng hẩn nhòen lên nụ cười tỏa nắng:

-” À thật ra cũng hơi mệt thật nhưng được cái lương lậu sòng phẳng.”

Nói rồi hẩn ghé sát lại tai cô ta thì thầm:

-” Bật mí cho cô biết nha. Chỗ này cũng có máy ghi âm và 2 cái camera đấy, tôi không dám nói nhiều đâu, lỡ giám đốc biết được thì tôi chết chắc.”

Thang máy mở ra, hẩn giơ tay chào mấy người nhân viên đó rồi tiến vào trong, ở bên ngoài cô nhân viên kia như bất động, mắt đảo khắp nơi.

Trong thang máy, hẩn nghĩ đến chuyện lừa đảo hồi nãy liền chắc lưỡi một cái, không biết cô nhân viên nhiều chuyện kia giờ cảm thấy thế nào. Tiếng ding chói tai vang lên cắt dòng suy nghĩ "hồi lỗi" của hẩn. Cầm hai hộp cơm trong tay, hẩn chậm rãi bước về phía phòng giám đốc (trước đây Hoàng Tuấn cũng đã từng đến F&F nên khá thông thạo đường đi, lối bước ở đây).

Trong phòng, Khả Hân ngồi tựa lưng vào chiếc ghế sofa, tai nghe điện thoại, mắt nhìn đăm đăm ra cửa sổ.

-” Cháu biết rồi đi, mọi chuyện đang tiến triển khá tốt, cháu sẽ cố gắng lấy tài liệu đó sớm nhất có thể, đi đừng lo.”

-...

-” Mấy chuyện đó để sau đi đi. À hôm nào đi nói chú Đại Vũ cài lại mấy cái máy ghi âm mini trong vòng cổ với vòng tay hộ cháu nhé, chúng bị nhiễu xạ hay sao ấy, âm ghi lại nghe rất tệ.”

-” Vâng cháu hiểu rồi. Bye đi.”

Khả Hân tắt điện thoại, xóa luôn cuộc gọi vừa rồi trong máy, hai mắt khẽ lim dim lại, hình ảnh của mẹ, của bà bỗng chốc tủa về tâm trí nó. Căn phòng này là của mẹ nó, còn vương lại những kí ức của mẹ tại đây, có lẽ vì vậy mà khi vào đây, mọi gánh nặng trên vai nó như được trút xuống hết.

Cốc.. cốc.. cốc

Tiếng gõ cửa làm nó giật mình bừng tỉnh, hàng lông mày thanh cao nhíu lại:

-” Ai đấy, vào đi, cửa không khóa.”

Tiếng đẩy cửa nhẹ vang lên, nó đã quay lại chiếc ghế giám đốc, tay lật đi lật lại xem mở giấy tờ.

Hẩn giờ hộp cơm trước mặt nó, ánh mắt lộ rõ vẻ không hài lòng:

-” Giờ còn làm việc, rốt cuộc cậu có thương thân mình không hả?”

Nó nhướn mắt lên nhếch mép:

-” Liên quan gì tới cậu, không có việc gì thì ra ngoài đi, đừng làm phiền tôi.”

Hẩn tiến lại gần nó hơn, đưa tay mở hộp cơm rồi đẩy lại chỗ nó:

-” Ăn đi rồi tôi đi.”

Nó nhíu mày định nói gì nhưng lại thôi. Nhìn hộp cơm đầy áp trước mặt nó không khỏi ngán nhưng vẫn cầm đũa lên ăn, chủ yếu là để tên vô sĩ, biến thái kia biến ra khỏi đây mau một chút.

-” Ăn xong rồi đấy, cậu đi đi để tôi còn làm việc.”

Nó bỏ đũa xuống tuyên bố hùng hồn khiến người trước mặt mặt đỏ rần rần:

-” Lâm Khả Hân cậu... Được rồi, chúc giám đốc làm việc vui vẻ, nhưng lần sau còn nói chuyện với vị hôn phu của mình kiểu vậy thì cậu chết chắc với tôi.”

Nó phá lên cười man rợn:

-” Cậu chắc chứ? Thôi cũng đến giờ học rồi, cậu về trường đi.”

Hắn đứng dậy lấy cái áo khoác vắt trên ghế rồi nói:

-” Evil có kẻ phản bội, tối nay tôi và Nhật Nam sẽ đi lùng hắn.”

Nó xoay xoay cái bút trên tay nói:

-” Phản bội sao? Hắn chán sống chắc, mà hắn bán đứng chúng ta cho ai?”

Hoàng Tuấn cất giọng lạnh:

-” Red Wall.”

Nó hơi giật mình khi Hoàng Tuấn nhắc đến tên đó. Rõ ràng Nhiên đã nói sẽ dừng mọi hành động lại vì mặt thám của Red Wall đang bị theo dõi, thật không ngờ mọi chuyện lại nhanh đến vậy. Evil đã xác định được vị trí, nếu bắt được người ngỏ nhờ tên đó khai ra hết thì e là Red Wall sẽ gặp rắc rối lớn.

-” Tên phản bội đó hiện giờ đang ẩn nấp tại đâu? Tôi cũng muốn đến đó.”

Hoàng Tuấn gõ nhẹ vào đầu nó:

-” Lâm tiểu thư à, cô cứ lo làm tốt nhiệm vụ ở đây đi, mọi chuyện tự tôi giải quyết cũng được rồi. Vậy nhé.”

Dứt lời hắn mỉm cười nhìn nó rồi rào bước ra ngoài. Đưa tay day day đầu, nó cảm điện thoại bấm một dãy số.

-” Mau lệnh cho cậu ta trốn càng nhanh càng tốt, tối nay Evil sẽ hành động.”

Nó tắt máy rồi tiến về phía ban công. Đứng từ tầng 16 nhìn ra ngoài quả thực rất tuyệt, cả thành phố thu nhỏ lại trong tầm mắt, còn có thể nghe được tiếng gió thổi bên tai, tiếng chim ríu rít nói nhau bay lượn trên bầu trời. Tự nhiên khóc mất nó cay cay, nó muốn khóc bởi lẽ cảm giác này làm cho nó nhớ lại lúc đứng tại đây cùng mẹ.

-” Mẹ ơi, cao quá à. Minh Anh hơi sợ, lỡ rơi xuống thì sao hở mẹ? Mẹ đừng làm việc trên cao như vậy nữa.”

Tiếng trẻ con lanh lảnh vang lên, người mẹ hôn nhẹ vào má cô con gái nhỏ:

-” Con bé ngoan này, có gì đâu mà sợ, ở trên cao thế này con sẽ không phải nghe tiếng ồn ào từ bên ngoài, còn có thể ngắm nhìn thành phố thu nhỏ nữa đấy.”

-” Thật hả mẹ? mẹ cho con xem đi.”

Người mẹ cười hiền lành bế đưa con gái lại gần lan-can:

-” Sao nào? đẹp không con gái? Thành phố mini đấy.”

Cô con gái với đôi mắt to tròn nhìn mẹ cười hì, miệng líu lo thích thú để mặc những cơn gió thổi bay mái tóc đen mượt.

Từng kí ức một ủa về rồi vội tan ra, nó hít một hơi sâu, hàng nước mắt như chảy ngược lại vào trong, ánh mắt nó vẫn đắm chiều nhìn xuống thành phố.

Hoàng Tuấn lái chiếc lamborghini màu đen lao vun vút trên đường, hàng lông mày rậm hơi nhíu lại:

-” Gì cơ? Hắn biến mất rồi sao. Khốn kiếp, tôi đang đến đó, cậu kiểm tra kĩ lại đi.”

Nhật Nam cau mày nhìn vào màn hình vị trí của một hacker ở Evil, cậu đang cho người tìm định vị tên phản bội đó. Hoàng Tuấn tiến lại cất giọng trầm:

-” Sao rồi? vẫn chưa tìm được à?”

Nhật Nam không nói gì, mắt vẫn dán chặt vào màn hình. Điện thoại Hoàng Tuấn vang lên, sau đó là tin báo khẩn từ người của Evil:

-” Đã phát hiện ra kẻ tình nghi ở cạnh thung lũng X, bây giờ chúng tôi phải làm sao?”

-” Cừ một nhóm người chặn đường tiến và đường lui của hắn, số còn lại bao vây khắp vùng hắn trốn.”

Hoàng Tuấn đưa mắt nhìn sang Nhật Nam:

-” Lần này xem như tôi thắng.”

Nhật Nam đáp lại không chút nề tình:

-” 30 chưa phải là tết, chờ bắt được người đã.”

Dứt lời hai thành viên trong Devil đã khoác trên mình chiếc áo choàng đen cùng với mặt nạ quen thuộc, cả hai đều toát ra sự kiêu ngạo, lãnh đạm đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Nó ngồi xuống bàn làm việc, cẩn thận xem xét từng tập giấy tờ mà thư kí mới mang vào. Lật đi lật lại tờ giấy trong tay, trán nó nhăn lại, tất cả tờ giấy tờ này đều là loại không quan trọng,

- "Àlô, đi ạ. Bây giờ cháu không có thời gian giải thích, đi cho một trục thẳng riêng đến bia rừng phía tây thung lũng chết của thung lũng X đi, mật thám của chúng ta bị phát hiện rồi. Chuyện khác cháu sẽ xử lý"

Tại thung lũng X

Chiếc lamborghini của Hoàng Tuấn (Jack) dừng lại ở đường lên thung lũng, người của Evil đã bao quanh khắp nơi. Nhật Nam đeo mặt nạ trắng khuyết đang nhìn quanh thung lũng, một vài người khác thì mở bản đồ xem địa hình.

-” Jack, cậu đến rồi. Max đang đứng ở đằng kia chờ cậu.”

Nói rồi người đó chỉ tay về phía Nhật Nam. Hoàng Tuấn đeo chiếc mặt nạ lên, hắn như trở thành con người khác, lạnh lùng, vô cảm, và trông rất đáng sợ.

-” Max, tình hình thế nào rồi.”

Max (tên trong tổ chức của Nhật Nam) vẫn đưa mắt nhìn về phía thung lũng chết ở đằng trước, miệng hơi nhếch:

-” Hắn chạy vào thung lũng chết rồi, tôi đang điều tra địa hình trong đó.”

Jack chau mày nhìn về thung lũng chết, rồi ra hiệu cho mọi người tiến vào. Thấy vậy Max vội kéo tay Jack lại:

-” Đó là thung lũng chết chứ không phải chỗ bình thường đâu. Người của chúng ta đang khảo sát khu vực này rồi.”

Jack gạt tay Max ra rồi nói:

-” Cậu đừng lo, tôi đã từng ở đây suốt 2 tuần đấy.”

Max bàng hoàng nửa tin nửa ngờ, chưa kịp định hình thì đã không thấy bóng của Jack nữa.

Lối vào thung lũng chết khác hoàn toàn so với cái tên của nó. Những khối đá vôi đủ màu trải dài khắp nơi, tạo ra khung cảnh hữu tình, nên thơ. Đặt chân vào thung lũng, có cảm giác như đang đi dưới đáy của dòng sông cạn với những cồn cát lỏm chỏm, những rừng hoa bạt ngàn nở rộ ngay trên vùng đất khô hạn, nứt nẻ, có cả một vườn quả rất kì lạ ra cả 4 mùa. Và nơi duy nhất mà kẻ nội gián đó có thể ẩn nấp chính là ở phía trước: nơi đáng sợ, nguy hiểm nhất ở đây. Đó là một dãy núi đá đồ sộ, lỏm chỏm, khúc khuỷu, y như một mê cung sừng sững giữa vùng bán sa mạc khắc nghiệt này. Không chỉ vậy nhiệt độ ở trong dãy tường thành đó còn thất thường đến đáng sợ. Nhiệt độ ban ngày lên đến 40 độ nhưng khi màn đêm buông xuống thì thậm chí giảm đột ngột xuống còn 5 độ. Hai năm trước Jack từng bị người của bang Beast đuổi giết và hắn đã bất chấp nguy hiểm chạy vào thung lũng chết này. Quả thật đây là nơi rất đáng sợ, hắn không thể liên lạc với Evil, càng không thể chạy ra ngoài, suốt 2 tuần ở trong thung lũng, có nằm mơ hắn cũng không nghĩ mình sẽ sống sót. Hằng ngày phải chịu sự thay đổi đáng sợ của thời tiết, uống nước suối ngầm tận sâu trong vùng sông cạn, cách chỗ hắn trú ngụ mấy cây số liền. Đêm về lại co mình trốn cạnh dòng suối nước nóng chỉ còn một lượng nước rất nhỏ. Jack đã từng bị ốm, không ai chăm sóc, không ai biết hắn ở trong thung lũng này, từng nghĩ đến cái chết nhưng người tính không bằng trời tính. Evil lục tung khắp mọi nơi và cuối cùng cũng có người liêu lĩnh bước vào vùng tử thần này, Jack được phát hiện trong tình trạng mê man vì trận ốm nặng, lại không có thuốc thang, ăn uống không đầy đủ, nhìn Jack lúc đó không khác gì một cái xác khô. Và người phát hiện ra Jack lại chính là Hải Yến. Kể từ ngày hôm đó, Jack đã gán cho mình một sứ mệnh đáng nguyện nũa: trả nợ cho Hải Yến, đền ơn cứu mạng cho cô.

Theo lời của Jack, mọi người nhanh chóng chia nhau phong tỏa khắp vùng thung lũng chết, Jack và Max trực tiếp tiến sâu vào trong. Cát bụi bay mù mịt, che tầm mắt của hai người. Đột nhiên Max tiến về phía dưới một mòm đá hình thù kì dị, lạ lẫm:

-” Ở đây có tàn lửa này.”

Hai mắt Jack sáng rực lên, vội chạy lại rồi nhếch mép cười nhạt:

-” Tàn lửa chưa hết, có thể hắn vừa mới rời đi.”

Dứt lời Jack quay lại ra hiệu mọi người tiến vào trong hang sâu gần đấy. Bên trong hang bao phủ một màu tối đen, lạnh lẽo, hơi nước ẩm thấp bốc mùi khó chịu, ngạt thở, những viên đá sắc nhọn chỉ chực sẵn đâm vào bất cứ ai đi qua nó. Một vài người đã đốt ngọn đuốc nhỏ trong tay, những con gió như thổi từ địa ngục ồ ạt thổi xuyên qua hang đá, ánh sáng của những ngọn đuốc dường như không đủ để chống lại cái thiên nhiên khắc nghiệt, đáng sợ này.

Một bóng đen vụt qua, cả đoàn người ngăn lại mấy giây rồi ai đó nhanh chóng hét âm lên:

-” Hắn ở đằng kia, ngay phía trước.”

Jack và Max vội vã đuổi theo, tên đó hốt hải chạy thực mạng, vừa chạy vừa ngoái lại phía sau. Jack hơi nhếch mép rút từ trong túi ra một phi tiêu nhỏ rồi nhanh như cắt chỉ mấy giây sau, tên nội gián kia đã ngã xuống, mặt mày tái nhợt, ánh mắt hắn lộ vẻ sợ hãi nhìn hai người trước mặt.

Max tiến lại gần, phả hơi lạnh buốt khiến tên đó càng run hơn:

-” Mày thích chơi trò mèo vờn chuột đúng không? Nhưng đáng tiếc con chuột nhỏ như mày không đủ sức để chống lại bọn mèo khát máu này.”

Dứt lời Max rút phi tiêu ghim chặt trong chân hắn ra khẽ xem xét dòng máu đỏ dính trên đó, Jack cúi xuống nhìn vào ánh mắt hoảng loạn kia cất giọng:

-” Red Wall sai mày điều tra những gì từ Evil?”

Tên nội gián đó im lặng không nói gì, Jack cúi thấp hơn kiên nhẫn hỏi tiếp:

-” Mày không nói được? Khá lắm, dám xâm nhập vào Evil làm nội gián, tao nghĩ trước khi làm mày cũng đã lường trước hậu quả ngày hôm nay. Nếu đã vậy thì giờ tao chỉ còn cách dùng hình phạt của tổ chức để xử mày. Đừng trách tao không cho mày cơ hội.”

Jack nói xong liền giơ khẩu súng ngắn bắn một phát vào tay của tên đó, hắn la một tiếng chói tai, về mặt đầy đau đớn, máu tủa dần ra theo dòng, mấy chốc đã thấm đầy nền cát nóng. Jack nhìn kẻ trước mặt đầy vẻ căm tức:

-” Cảm giác thế nào? Mày có muốn nói gì không?”

Dù đau đớn và sợ hãi nhưng tên đó vẫn một mực ngoan cố, mắt nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Đoàng

Một viên đạn nữa lại bay nhanh qua cắm vào một bên hông của hắn. Tiếng thét chói tai lần nữa vang lên. Max nhìn Jack rồi lại nhìn kẻ đang phủ phục kia:

-” Nếu mày nói ra ai là người trực tiếp sai mày đến đây, và ai là người giúp mày có thể đột nhập vào hệ thống an ninh của Evil một cách dễ dàng như vậy thì tao sẽ cho mày cơ hội hối lỗi.”

Mặt tên đó cau lại rồi hơi mấp máy miệng:

-” Tôi... tôi... tôi bị ép, nếu tôi không hoàn thành nhiệm vụ họ sẽ giết gia đình tôi.”

Hàng lông mày rậm của Jack nhú lại:

-” Là ai? Nếu mày thành thật tao sẽ tha cho mày, tao hứa.”

-” Là... là...”

Tên đó sắp phun ra bí mật thì vụt.. phập...

Dòng máu đỏ tươi chảy ra từ động mạch cổ, tên đó chỉ kịp á lên một tiếng rồi ngã xuống, mắt mờ to đầy hoảng loạn. Phải, hắn đã chết vì một phi tiêu cắt ngay động mạch chủ.

Jack và Max quay người lại phía sau, ánh mắt đầy tà khí.

-” Nữ hoàng.”

Mọi người thấy nó liền cúi đầu hô lên, Jack nhìn nó miệng lẩm bẫm:

-” Sao lại giết hắn? Hắn đang nói ra kẻ đứng sau, Alice rút cuộc cậu làm vậy là có ý gì?”

Nó bước nhanh lại chỗ hai người họ, ánh mắt quét ngang cái xác trước mặt:

-” Xin lỗi, tại tôi giận quá nên mất kiểm soát, vốn dĩ chỉ muốn dạy hắn một bài học, không ngờ lại nhờ tay giết người.”

Max nhìn nó khẽ cau mày rồi quay sang bảo mấy người bên cạnh:

-” Mau thu dọn sạch sẽ đi. Jack cậu cũng biết tính của Alice rồi đấy, cô ấy thường hay xúc động...”

Jack im lặng một chút, nhìn nó một lượt rồi lại nhìn cái xác kia:

-” Được rồi, xem như xôi hồng bông không. Quay về tổ chức, xử phạt, khen thưởng đợi khi đó tính sau.”

Dứt lời Jack đưa tay cời áo khoác ngoài rồi lẳng lặng đi ra ngoài. Max kéo tay nó lại trầm giọng:

-” Hắn là nội gián mà cậu cứ đến?”

Nó không đáp, khẽ hít một hơi thật sâu. Max tiếp lời:

-” Jack ghét nhất là những kẻ phản bội, huống hồ lần này tên đó lại sắp khai hết ra, cậu giết hắn như vậy tôi nghĩ Jack không dễ gì bỏ qua đâu.”

Nó cười như không:

-” Tôi biết nhưng nếu không làm vậy thì lúc đó tôi có mọc cánh cũng không ngăn được hắn khai ra.”

-” Sao cậu lại cứ người bắt cần như vậy làm nội gián?”

-” Hắn làm cho tổ chức 5 năm nay rồi, lần trước vì phạm điều cấm kỵ trong Red Wall, vốn dĩ hắn phải chết nhưng nể tình hắn đã từng cứu mạng một người trong lãnh đạo của Red Wall nên mới cho hắn cơ hội lấy công chuộc tội. Không ngờ vẫn chứng nào tật nấy.”

Max thờ dài, chân bước đều đều, nhìn nó:

-” Vậy gia đình hắn thì sao? Hắn nói hắn làm vậy vì gia đình bị đe dọa.”

Nó phá lên cười sặc sụa:

-” Gia đình? Không phải hắn sinh ra đã là trẻ mồ côi sao? Không ai thân thích nên mới gia nhập vào Red Wall. Đúng là đồ xảo trá, có chết cũng không hết tội.”

Max hơi nhếch mép, hai người dần đi ra khỏi thung lũng chết. Tiếng gió rú lên mạnh hơn, bóng tối cũng đã lan tỏa khắp nơi.

Jack đang tựa lưng vào cửa ô tô, mắt nhìn về quãng tối phía trước, nó và Max im lặng bước vào trong xe, cả ba người nhìn lướt nhau rồi lại im bất. Không khí căng thẳng đến đáng sợ. Nó rút điện thoại nhắn vội cho dì Nhiên rồi khỏi thung lũng chết rồi lại đảo mắt nhìn về gương mặt lạnh như tiền kia.

-” Tôi không ngờ cậu lại hành động lỗ mãng như vậy. Lê nào nữ hoàng chết chóc chỉ biết giết người mà không biết cân nhắc.”

Giọng điệu của Hoàng Tuấn như dội lên từ địa ngục lạnh lẽo, nhân nhật, pha lẫn chút oán giận, tức nuối.

Nó mở headphone ra chọn bài, mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ:

-” Giết thì cũng giết rồi. Cậu muốn phạt tôi thế nào cũng được. Dù sao đây cũng là lỗi của tôi, chưa được cho phép của lãnh đạo mà dám hành động.”

Hoàng Tuấn day day thái dương, nhìn qua gương chiếu hậu, trán nhăn lại. Không khí lại rơi vào im lặng, ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Bước xuống xe, nó có vẻ ngao ngán khi nhìn thấy biệt thự Ngô gia, sống ở đây chưa bao giờ nó cảm thấy thoải mái, tốt hơn hết từ giờ nó sẽ tận dụng thời gian để tìm cho ra tập tài liệu liên quan đến Lâm Hải Nam.

Bình thường khi mới về, nó đã phải cau mày khó chịu khi cả tổp người giúp việc chạy ra chào rồi báo cáo đủ thứ nhưng hôm nay lại yên tĩnh lạ thường. Chẳng lẽ Ngô gia xảy ra chuyện gì?

Quay sang nhìn Hoàng Tuấn, bắt gặp ánh mắt hiện giờ của hắn, nó cũng dám chắc rằng, hiện giờ hai người đều cùng chung một thắc mắc. Hoàng Tuấn đi nhanh về phía cửa chính, khẩu súng ngắn đã sẵn sàng từ bao giờ, ánh mắt lạnh đậm quét khắp nơi hắn đi qua.

Cạch....

Hắn khẽ mở cửa rồi nhanh chóng nhủu mày khi nhìn cảnh trước mặt. Một mớ đồ linh kinh đang đặt trên bàn, ở trong bếp là tiếng nói đùa vui vẻ, lúc này hắn mới thờ phào một tiếng. Nó bước vào sau thấy vậy cũng khẽ cất tiếng hỏi:

-” Mọi người đang làm gì vậy? Hôm nay sao không thấy người làm nào vậy bác?”

Dương Ái Linh quay sang liếc nó, giọng hỏi hột:

-” Ta nhớ là đã nói chuyện này với hai đứa rồi chứ nhỉ? Hôm nay bác trai và bố cháu sẽ về ăn cơm, nên ta muốn tạo cho hai người đó bất ngờ. Người làm ta cho nghỉ hôm nay rồi, tối nay chúng ta sẽ tự làm bữa tối cùng nhau.”

Bà ta có ý nhấn mạnh hai chữ cùng nhau rồi lại thấp giọng:

-” Nhưng nếu ai không muốn làm hay không biết nấu thì ta cũng không có ý kiến nhiều.”

Hoàng Tuấn quay sang nhìn nó như muốn hỏi: “ Cậu biết nấu nướng chứ?”. Nó hiểu ý chắc lưỡi một cái. Quả thật trước đây nó cũng biết một số món đơn giản nhưng kể từ khi sang Sing-ga-po học đến nay thì khái niệm bếp núc đã biến mất trong đầu nó rồi.

Nhưng trong tình huống này, nó nấu cũng chết, không nấu cũng khó sống, thật đúng là ngàn cân treo sợi tóc. Nhìn nét mặt lạnh đậm của nó, hắn chỉ khẽ nhếch môi:

-” Cháu và Hân còn một chút việc trong bang nên chắc Hân không tham gia được đâu.”

Dương Ái Linh ném chiếc bao tay xuống đầy phủ phàng:

-” Thì ta nói rồi, ai giúp được thì giúp, không thì thôi.”

Cầm Tú ở trong bếp nghe vậy cũng nói vọng ra:

-” Chị Hân mau vào đây làm giúp em với, em và chị Yến làm không xuê, mà bác trai sắp về tới rồi.”

Hắn đưa ánh mắt lạnh lẽo lườm Cầm Tú, định nói gì đó thì đã nghe tiếng nó:

-” Không sao đâu, việc cũng không quan trọng lắm nên mình Hoàng Tuấn đi cùng được, cháu vào giúp mọi người.”

Khỏe miệng Dương Ái Linh hơi nhếch lên, bà ta không nói gì, lẳng lặng đi vào bếp. Hoàng Tuấn đưa một tay lên vỗ vai nó:

-” Nếu bị ép quá thì nghỉ kế mà chuẩn nha.”

Nó nghe xong bật cười, con người lạnh đậm đến vô vị này cũng biết nói đùa sao?

-” Yên tâm, tôi không ép người ta thì thôi chứ ai ép được tôi.”

Hoàng Tuấn nhận điện thoại của Nhật Nam rồi nhanh chóng rời đi, nó đưa tay lên chạm chiếc vòng cổ, viên đá saphia xanh khẽ sáng lên, máy ghi hình mini cũng đã bắt đầu hoạt động.

Cởi chiếc áo khoác ngoài ra, nó tiến lại chỗ Dương Ái Linh cất giọng:

-” Cháu cần làm gì bây giờ ạ?”

Bà ta đang đánh trứng, nghe vậy cũng không nói gì chỉ chỉ vào túi hành tây trên bàn. Nó nhủu mày:

-” Làm hết túi hành tây này ạ?”

Bà ta chỉ khẽ gật đầu. Cầm Tú quay sang thì thầm với Hải Yến gì đó rồi cả hai nhìn nhau cười khúc khích.

-” Bác ơi, Hân ít khi làm bếp, hay để cháu làm hành tây cho. Cậu ấy làm không quen.”

Hải Yến ngừng tay nhìn Dương Ái Linh cười nhẹ.

-” Bác biết là cháu có ý tốt với bạn mình nhưng việc ai người nấy lo. Cháu cứ làm tốt phần việc của mình đi.”

Hải Yến dạ một tiếng rất ngoan rồi lại quay vào bếp tiếp tục rán chả, lửa nóng làm gương mặt cô hơi ửng hồng, càng tôn thêm vẻ đẹp của cô gái thiếu niên.

Nó mang túi hành tây đồ xuống bồn rửa, Dương Ái Linh chau mày nhìn sang, thấy vậy nó vội chuyển sang làm nhẹ nhàng hơn.

Cầm con dao sắc nhọn trên tay, chỉ mấy giây sau mớ hành tây đã gần như nát bét trên thớt. Cầm Tú quay sang nhìn nó kêu trời, Dương Ái Linh trừng mắt rồi ra hiệu cho Hải Yến. Hải Yến tiến gần lại khẽ cất giọng:

-” Chắc cậu chưa thái hành tây bao giờ nên mới vậy. Đây, cậu nhìn mình rồi làm theo nhé.”

Nó cau mày đến ngạc nhiên. Hải Yến vào Ngô gia cũng được xem là đại tiểu thư, không ngờ còn thạo cả mấy chuyện nấu nướng phức tạp này, quả thật đa tài, trong khi đó từ ngày về Lâm gia cuộc sống của nó chỉ xoay quanh chém, giết.

Hải Yến thái xong hai củ hành tây, đưa tay với một củ gần chỗ nó, biết ý nó cầm lên đưa về phía cô nhưng không biết vô tình hay cố ý, khi đưa củ hành tây vào tay Hải Yến, con dao thái nhọn hoặc trên tay Hải Yến bỗng tí mạnh vào bàn tay nỡn nà của Hải Yến, máu tứa ra đỏ thẫm.

Cầm Tú quay sang thấy vậy hết toáng lên:

-"Bác, chị Hải Yến bị thương rồi."

Dương Ái Linh ngừng tay chạy lại, ánh mắt tàn khốc quét sang phía nó:

-"Cháu sao vậy Yến? Bình thường cẩn thận vậy mà... hay là ai làm gì cháu hả?"

Hải Yến lắc đầu nguầy nguậy:

-"Cháu không sao đâu bác, cháu không cẩn thận chứ không phải do Hân làm."

Khốn kiếp, nói vậy khác nào chắc chắn cô ta bị thương là liên quan đến mình. Nó vừa lăm bầm vừa lườm Hải Yến.

-"Là do cháu vô ý chạm phải tay Yến nên mới thành ra vậy."

Cầm Tú gần như hét toáng lên khi nghe nó nói:

-"Vô ý cái quái gì? rõ ràng là chị cố tình, chị đã cướp anh Tuấn rồi, giờ còn muốn hành hạ chị ấy nữa à? Chị nằm mơ đi. Dương Cầm Tú này đang còn ở đây thì tôi thách chị bắt nạt người khác được đấy."

Nó nhếch mép, giương ánh mắt gần như vô hồn nhìn Cầm Tú:

-"Có tính thần tượng nghĩa lắm, nhưng cũng nên xem xét xem dùng tính thần đó trong trường hợp này là đúng hay sai."

Cầm Tú mặt đỏ rần, chỉ tay về phía nó như muốn ăn tươi nuốt sống:

-"Chị là cái thá gì mà dám lên mặt dạy tôi?"

Tự nhiên nó cảm thấy vô vị khi phải đứng đây, nó tiến lại gần vòi nước rửa tay, sau đó lấy khăn lau khô tay rồi mới nhàn nhä:

-"Hon em gần 3 tuổi, từng trải hơn em và quan trọng hơn là chị đúng nghĩa của em. Vậy em nói xem chị có tư cách đó không?"

Cầm Tú cứng người, miệng ú ớ, Dương Ái Linh thấy vậy xẵng giọng:

-"Đã làm sai không xin lỗi còn đứng đó cãi nhau à?"

Nó nhìn thẳng vào Dương Ái Linh cất tiếng nhàn nhạt:

-"Cháu không làm gì sai cả nhưng nếu bác cảm thấy có thì cho cháu xin lỗi."

-"Ngô gia sao lại có đứa cháu vô phép vô thiên thể này? Không ngờ Lâm gia lại có đứa con gái không biết điều đến vậy."

-"Bác nói quá lời rồi đấy."

Tiếng của Hoàng Tuấn vang lên khiến bầu không khí rơi vào cảnh căng thẳng đến đáng sợ. Hân tiến lại gần nhìn mọi người rồi lại chuyển mắt lên vết thương của Hải Yến:

-"Do cậu không cẩn thận hay vì Khả Hân có ý?"

Hải Yến mặt chuyển từ đỏ bừng sang tái xanh, miệng ấp úng:

-"Là... là tại mình."

Hân hơi nhếch mép nói:

-"Mọi chuyện rõ ràng rồi, mọi người còn trách móc nhau gì nữa?"

Dứt lời hân đưa tay nhìn đồng hồ chau mày:

-"Hai mươi phút nữa hai bác về đến rồi, mọi người cần cháu giúp gì không?"

Dương Ái Linh thờ dãi rồi quay vào chặt xương, bao nhiêu bức tức dường như bà ta dồn hết vào từng nhát chặt, tiếng dao, tiếng thốt cứ vang lên chói tai. Hoàng Tuấn nhìn một chút rồi tiến lại:

-"Để cháu làm cho."

Nhông một cái mớ xương hỗn độn đã nằm ngay ngắn trên đĩa, Hải Yến liếc nó, mặt đỏ bừng lên. Cầm Tú vừa nẫu vừa lải nhải không ngừng.

Tiếng nói chuyện rôm rả vang lên, Dương Ái Linh nhìn đồng hồ nói:

-"Bây mâm đi, mọi người về rồi."

Cả năm người vội vàng chạy lên xuống bưng thức ăn, nó cũng hốt hải bưng bát canh mới múc ra bàn. Cầm Tú lườm nó rồi giờ một chân ra ngang đường. Như đã đề phòng trước nó chạy nhanh hơn một chút rồi bất ngờ đá mạnh vào chân Cầm Tú khiến cô nhăn mặt, khóc lóc:

-"Bác, anh, chị ta cố ý đá chân cháu. Huhu, đau quá, anh phải dạy lại chị ta đi."

Hoàng Tuấn một tay bê đĩa xào, tay kia xoa xoa đầu em, hân ghé sát xuống tai Cầm Tú khiến cô sợ mà suýt khóc thét lên:

-"Anh thấy hết rồi. Nếu mày vẫn không biết điều, cố tình gây sự thì cái chân mày, anh sẵn sàng bẻ gãy."

Nói xong hân lại mỉm cười tà mị với cô em gái đáng thương. Nó nhìn hân nhún vai rồi thấy sự tức tối trên mặt Cầm Tú khiến nó buồn cười.

-” Chà, hôm nay mọi người nấu món gì mà thơm vậy?”

Tiếng trầm thấp của một người đàn ông vang lên, Cẩm Tú như cá gặp nước chạy nhanh lại ôm chầm lấy người đó:

-” Bác Ngô, anh Tuấn bên vợ, bắt nạt cháu, bác phải đòi công bằng cho cháu.”

Hắn nhìn Cẩm Tú cười ngọt lịm, miệng nhấn mạnh từng chữ:

-” Xem ra em không để ý những gì anh nói rồi.”

Cẩm Tú mặt tái xanh, im bật. Lúc này Dương Ái Linh mới cất giọng:

-” Com nước xong rồi, mọi người vào bàn đi. Anh Lâm lâu quá không gặp rồi, à đây là....”

Nhật Nam cúi đầu chào Dương Ái Linh rồi nói:

-” Cháu là Nhật Nam.”

Dương Ái Linh à một tiếng rồi nhìn nó, Nhật Nam mỉm cười nhưng đôi lông mày rậm hơi cau lại:

-” Hải Yến cậu sao vậy? Sao lại quần băng thế kia? Bị thương à?”

Cẩm Tú tiếp lời, mắt vẫn còn vương vài giọt nước mắt tức tưởi:

-” Là chị Hân làm chị ấy bị thương. Người đầu mà hậu đậu.”

Hắn trừng mắt lườm Cẩm Tú, Hải Yến thấy vậy liền cười nhẹ:

-” Không phải đâu là tự mình không cẩn thận.”

Lâm Hải Nam quan sát nãy giờ, lúc này mới lên tiếng:

-” Hân, sao con lại bắt cần như vậy? Xin lỗi Hải Yến đi.”

Nó nhướn đôi mày thanh tú về phía Lâm Hải Nam:

-” Con không sai thì mắc mớ gì phải xin lỗi.”

Lâm Hải Nam đỏ bừng mặt, giọng định đánh nó thì Ngô Vĩ Đông đã bước đến khoác vai ông ta:

-”Con bé có khí phách đấy, một chút ngồng cuồng, ngang ngược nữa. Nhưng tôi rất thích, đúng là hậu sinh khả úy mà.”

Mọi người tròn tròn mắt nhìn Ngô Vĩ Đông, Dương Ái Linh ái ngại nhìn Hải Yến rồi nhanh nhẩu:

-” Thôi muộn rồi, mọi người vào ăn cơm đi.”

Mấy phút sau....

Ngô Vĩ Đông chau mày bỏ đũa khiến mọi người đều nhón nháo lên, sau đó ông ta mới nhàn nhã:

-”Cơm không có chút rượu nhạt quá.”

Dương Ái Linh nhẹ nhàng trách:

-”Ông đang bị ốm, rượu không tốt cho sức khỏe.”

Lâm Hải Nam cũng tiếp lời:

-” Đùng đấy anh, đợi khi nào anh khỏe chúng ta sẽ com rượu một bữa.”

Ngô Vĩ Đông ngồi tựa lưng vào ghế, miệng nhấp một chút nước:

-” Không được, hôm nay đông vui thế này không có rượu mất vui.”

Nhì nhàng mãi cuối cùng mọi người cũng chịu thua ông ta. Khả Hân được cử đi lấy rượu dưới tầng hầm. Dương Ái Linh chau đôi mày lá liễu:

-” Hải Yến, cháu xuống lấy cùng Hân đi, con bé chắc không rành về rượu, lỡ lại lấy nhầm rượu thì khổ.”

Hải Yến vâng lời rồi đi xuống cùng Khả Hân.

-” Không cần diễn nữa đâu, chỉ có tôi và cậu việc gì phải đóng kịch nữa.”

Hải Yến nhếch mép, đưa tay vuốt mấy sợi tóc rồi nói:

-”Cậu cũng diễn tốt lắm, nếu so sánh thì cậu còn giỏi hơn tôi nữa chứ.”

Nó gõ tay nhè nhẹ vào chai rượu trên tay, trong đầu đang nghĩ gì đó.

Choang..

Chai rượu trên tay Hải Yến vỡ, mùi rượu nồng nặc bốc lên, trên sàn đầy những mảnh chai sắc bén. Tiếng Dương Ái Linh vọng lên:

-” Có chuyện gì vậy?”

Hải Yến quay sang nhìn nó cười rồi đáp lại:

-” Dạ không, cháu... cháu lỡ tay làm rơi bình rượu.”

Tiếng ghế ngồi dịch chuyển, có lẽ mọi người đang tiến gần về phía hai đứa nó. Lúc này Hải Yến khẽ thì thầm:

-” Tôi có trò hay cho cậu, muốn chơi cùng không?”

Rồi không để nó kịp trả lời, Hải Yến tháo băng trên tay ra rồi đập mạnh vào tường, miệng thét lên tiếng kinh hoàng, máu lại tứa ra rất nhiều. Nãy giờ đứng quan sát, nó đã phần nào hiểu được kế hoạch của Hải Yến.

-” Hân, huhu, cậu làm gì vậy? Minh không có ý đó thật mà.”

Nó nghe thấy tiếng nhón nhao rất gần, tiếng Dương Ái Linh và Cẩm Tú vọng lên. Tiến sát lại chỗ Hải Yến đứng, nó cất giọng lạnh băng:

-” Muốn chơi? Được rồi, tôi diễn cùng cậu.”

Lúc này Dương Ái Linh, Nhật Nam đã lên tới chỗ hai người, nó quay sang nhìn lướt mọi người rồi vung tay tát mạnh vào mặt Hải Yến:

-” Tôi đã nói là không sao rồi mà. Có phải cậu muốn tôi đánh mới chịu thôi đi không?”

Hải Yến cứng người nhìn nó rồi nhìn mọi người, từ khóe mắt đẹp nước mắt tuôn ra:

-” Hân, mình xin lỗi, mình không có ý gì với Tuấn cả, cậu đừng hiểu nhầm.”

Bốp...

Lại một cái tát nữa vang lên, hai bên má của Hải Yến hằn rõ những vết ngón tay, Hải Yến ôm mặt khóc nức nở. Nó nhếch mép cười vung tay định tát Hải Yến thì một bàn tay khác đã bắt lấy tay nó gạt ra:

-” Đủ rồi Hân, cậu đánh Hải Yến tàn nhẫn quá rồi đấy.”

Nó trở mặt nhìn người trước mặt, phải, Nhật Nam, đó chính là tiếng trách của Nhật Nam, không ngờ màn kịch này lại giống thật như vậy. Dương Ái Linh bước nhanh lại và bốp, bà ta tát nó kèm theo biết bao sự giận dữ:

-” Mày đúng là đồ dê tiện, dám đánh người trước mặt ta, mày nghĩ mày là chủ gia đình này chắc.”

Hoàng Tuấn lên sau nhưng cũng đủ để trông thấy cái tát cuối cùng mà nó dành cho Hải Yến và cái tát nó vừa nhận. Hân tiến lại gần chỗ Hải Yến, nhìn gương mặt đẹp đang còn tấy đỏ, tay hân rút ra một chiếc khăn tay đưa cho Hải Yến rồi nói:

-” Tôi thay Khả Hân xin lỗi cậu.”

Dứt lời hân quay người lại, một tay giữ chặt vai nó, tay kia khẽ chạm vào bên má sưng đỏ. Nó đứng trân người như vậy, ánh mắt toát vẻ thần nhiên đến đáng sợ. Nó có thể cảm nhận được bên vai bị hân ghi chặt đang rất đau, có lẽ hân cũng không hân tin nó. Nghĩ vậy khóe miệng nó lại cất tiếng cười chua chát. Rót cuộc đến phút cuối, nó lại không nhận được sự tin tưởng từ bất kì ai.

-” Tuấn à, cháu bị nó bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi mà đến nước này còn bênh nó như vậy?”

-” Hân không bao giờ làm việc gì mà không có lý do.”

Hải Yến khóc càng to hơn, Nhật Nam khẽ vỗ vai cô, ánh mắt đầy tia hỗn loạn.

-” Lý do? Anh không nhìn ra à? chị ta đang ghen với chị Hải Yến, không ngờ nhìn mặt mũi thế kia mà lại lỏng lẻo dạ sỏi.”

Giọng Cẩm Tú vang lên lạnh lạnh, Minh Nhật cùng Ngô Vĩ Đông và Lâm Hải Nam thấy “ hậu trường” như vậy không khỏi cau mày.

Minh Nhật chạy nhanh về phía Hải Yến, giọng hốt hoảng:

-” Em sao vậy? Ai làm gì em? Nín đi, đừng khóc.”

Cẩm Tú lờm nó rồi cũng chạy lại chỗ Hải Yến tỏ vẻ:

-” Anh Nhật, là chị Hân đánh chị Yến, em và mọi người đều thấy.”

Lâm Hải Nam khí thế phùng phùng lại chỗ phía nó gần giọng:

-” Thật hư hỏng, mau xin lỗi ngay.”

Nó chỉ đứng đó, im lặng nhìn mọi người rồi bước về phía phòng của mình. Lâm Hải Nam vung tay định đánh nó thì bàn tay rắn chắc của Hoàng Tuấn đã giữ lại:

-” Cháu xin lỗi như việc này để cháu tự giải quyết với Hân.”

Dứt lời hân quay sang chỗ mọi người, cúi đầu:

-” Thay mặt Hân cháu xin lỗi mọi người.”

Dứt lời hân cũng đuổi theo nó. Ngô Vĩ Đông quan sát một lượt, xuyt xoa:

-” Bình rượu quý của tôi vỡ rồi sao? Thật đáng chết.”

Hải Yến đang nép trong vòng tay của Minh Nhật, nghe vậy cũng hơi he hé mắt nhìn trộm thái độ của Ngô Vĩ Đông, bất chợt gặp ánh mắt lạnh lẽo của ông ta quét qua, người bắt gặp giật run

bắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Nó đứng như phỗng ở ngoài ban công phòng, đôi mắt đờm về buồn nhìn về phía trước, hàng lông mi dài như bất động, những ngón tay khẽ chạm lên chiếc vòng cổ...

Cạch

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vọng lên, Hoàng Tuấn chau mày nhìn người phía trước, dáng người mảnh khảnh đang tựa vào tường, mái tóc bồng bềnh khẽ bay trong làn gió lạnh, cả người nó toát ra sự lạnh đậm đến đáng sợ, không một giọt nước mắt chảy ra, không một cử chỉ báo hiệu cho sự hối lỗi, thay vào đó là sự bất cần đến kì lạ.

Hoàng Tuấn tiến lại sát nó hơn, hắn có thể cảm nhận được hơi thở đều đều, phảng phất mùi tinh dầu hoa lưu ly nhè nhẹ, hắn cất giọng khàn:

-"Hắn, chuyện vừa nãy là thế nào?"

Nó hít thở một hơi thật sâu, khóc miệng hơi nhếch:

-"Thì như cậu thấy đó."

Hắn cau mày nhìn người con gái ngổ nghịch trước mặt:

-"Tôi không tin cậu lại tự ý gây chuyện với người khác, hơn nữa chuyện cậu ghen với Hải Yến không bao giờ xảy ra vì tôi biết rõ cậu..."

Hắn nói đến đây giọng gần như lạc đi, đôi mắt thoáng buồn.

-"Tùy cậu, nghĩ sao cũng được."

Hắn bước lại gần hơn, chăm chú nhìn gương mặt nhỏ bé đó, đã có lúc hắn ước, người con gái này không phải là sát thủ vô tình, không phải là người máu lạnh, mà chỉ như bao cô gái khác, đều dễ bị tổn thương, dễ giận hờn vu vơ và hắn có thể là chỗ dựa mà nó tìm mỗi khi buồn bực.

Đưa tay chạm nhẹ vào vai nó, hắn khẽ nâng khuôn mặt đầy u sầu kia lên, tiếng nói trầm ấm vang lên:

-"Dù sao, tôi vẫn tin cậu."

Nó từ cau mày chuyển sang ngạc nhiên nhưng sau đó lại cười nhạt, chỉ tay về phía trước:

-"Ngôi sao kia chính là mẹ tôi, và mẹ luôn ở đó bảo vệ tôi, tin tưởng tôi, chỉ cần như thế là đủ."

Nó dứt lời thì tim Hoàng Tuấn đột nhiên đau thắt lại, chỉ cần như thế là đủ, nghĩa là với nó, hắn không có vị trí nào cả sao? Dù biết nó không hề có tình cảm với mình, cứ sao bản thân lại còn ngượng ếp để bây giờ phải chịu tình cảnh như vậy.

Hắn thờ dài nhìn nó, cời chiếc áo khoác ngoài khoác lên đôi vai gầy ấy:

-"Trời lạnh hơn rồi, cậu đừng đứng lâu ở đây."

Dứt lời hắn quay người ra ngoài, bước đi cũng có phần khó khăn hơn.

Dương Ái Linh đang chườm đá cho Hải Yến, một bên mặt đã đỡ sưng rất nhiều nhưng bên kia thì dường như không có dấu hiệu thuyên giảm, mọi người đều mặt nặng mày nhẹ, không khí u uất, ngột ngạt đến khó chịu.

Tiếng Lâm Hải Nam vang lên kèm theo sự hối lỗi:

-"Xin lỗi mọi người... thật tình tôi cũng không hiểu hôm nay con bé bị sao nữa, bình thường nó không như vậy..."

Cầm Tú đặt mạnh cốc nước xuống bàn, vùng vằng:

-"Bác đừng bênh chị ta, chị ta là đồ rắn độc, quyến rũ anh Tuấn xong, giờ còn gây sự với chị Hải Yến."

Vừa nói Cầm Tú vừa quay sang nhìn Ngô Vĩ Đông:

-"Bác, cháu không muốn chị ta làm chị dâu mình đâu, chị ta như vậy, cháu sợ lắm"

Dương Ái Linh nhìn nét mặt khó chịu của Ngô Vĩ Đông, vội vàng nghiêm giọng:

-"Chuyện của người lớn, con nít biết gì mà nói, lên phòng ngay."

Cầm Tú tức đến đỏ mặt, chạy nhanh lên tầng, chân dậm vào cầu thang bịch bịch.

Hoàng Tuấn bước xuống, ngồi cạnh Minh Nhật, bàn tay đan chặt vào nhau về khổ sở, Nhật Nam liếc hắn, ánh mắt đầy căm phẫn.

Ngô Vĩ Đông nhìn Hoàng Tuấn cất giọng trầm:

-"Con bé sao rồi? Nó có giải thích gì không?"

Ngô Vĩ Đông là người biết nhìn xa trông rộng, và rất tinh táo, khi quan sát nét mặt của nó và Hải Yến, ông ta đã cảm thấy có gì không ổn nên mới định cho nó một cơ hội giải thích, nhưng

- "Mày... mày đúng là hết thuốc chữa, không ngờ càng ngày mày càng hư hỏng như vậy."

Nó giương ánh mắt đầy chế giễu nhìn Lâm Hải Nam, quả thật ông ta đúng là một diễn viên xuất sắc.

Minh Nhật thấy không khí căng thẳng như vậy vội chạy lại gạt tay Lâm Hải Nam ra:

- "Bác à, tâm trạng Hân không tốt, để khi nào em ấy bình tĩnh lại chúng ta nói chuyện sau."

Lâm Hải Nam do dự một chút rồi cũng buông tay ra, Minh Nhật nhìn nó gượng cười, đáp lại chỉ là tiếng nói như rít qua từ kẽ răng của nó:

- "Không khiến anh thương hại, đồ lừa đảo."

- "Lâm Khả Hân, sao con không biết điều như vậy?"

Dương Ái Linh đập bàn đứng dậy, chỉ tay vào mặt nó:

- "Nếu không muốn cuốn xéo khỏi đây thì nên ngoan ngoãn một chút đi, sao Dương gia lại có đứa cháu dâu như vậy chứ."

Ngô Vi Đông dập điều thuốc trên tay, mắt long sòng sọc:

- "Ngô Vi Đông này còn chưa chết mà mấy người đã dám lộng hành vậy sao?"

Nó bước lại gần, hơi cúi đầu:

- "Cháu xin lỗi."

Ngô Vi Đông nhìn nó rồi lại liếc mắt sang nhìn mấy người kia, tay phất lên ra hiệu bảo nó lui ra ngoài.

Nó bước lên phòng, giờ tay định mở cửa thì đã nghe tiếng nói trong veo của Cẩm Tú truyền đến, rõ ràng là muốn gây sự:

- "Cóc ghê thì mãi là cóc ghê thôi, muốn thành phượng hoàng thì tu thêm mấy kiếp nữa."

Hải Yến trừng mắt nhìn nó, tay ôm bên má sưng đỏ:

- "Đồ lưu manh, vô văn hóa, cậu tướng cậu là trung tâm của vũ trụ chắc, loại người như cậu sống chỉ cho bản đất."

Cẩm Tú cũng há hốc mồm khi nghe Hải Yến nói như vậy. Hình ảnh một Hải Yến dịu dàng, duyên dáng, quý phái dường như đã thành dĩ vãng nhưng sau đó cũng mỉm cười ngọt lịm vào hùa với Hải Yến:

- "Chị nói đúng, loại người như chị ta chỉ đáng làm con chó dưới trướng người khác thôi. Tướng bầm lấy anh Tuấn là thành phượng hoàng chắc, đúng là ảo tưởng."

Nó nhún vai, lờ headphone trong túi ra nghe, ánh mắt lộ rõ vẻ thờ ơ, cứ như thể không nhìn thấy hai cô hồn trước mặt vậy. Máu trong người Cẩm Tú sôi lên sùng sục, từ nhò đến giờ chưa ai dám có thái độ với cô như vậy. Hôm nay Khả Hân dám đắc tội với cô đúng là chán sống.

Cẩm Tú nhìn Hải Yến nói:

- "Hôm nay em sẽ dạy cho chị ta một bài học, để xem chị ta còn vênh vao như thế nào nữa."

Nó chưa kịp định hình thì một phi tiêu đã bay thẳng ghim vào một bên hông của nó, máu đỏ ồ ạt tuôn ra xối xả, chảy mấy chốc thấm đỏ chiếc áo khoác, nó gượng người đứng vững, giờ tay tát Cẩm Tú:

- "Mày muốn chết đúng không? Tao sẽ cho mày biết chết dễ dàng như thế nào."

Nói rồi một tay bịt chặt vết thương, tay kia bóp chặt cổ Cẩm Tú, ánh mắt nó toàn tia đỏ chết chóc, đáng sợ, máu lạnh, đây mới đúng là nữ hoàng chết chóc vô tình của Evil.

Mặt Hải Yến trắng bệch, người run bắn lên nhìn Cẩm Tú đang bị siết chặt cổ.

- "Thả... thả ra, nếu tôi... thoát được... chị chết chắc."

Nó cười phá lên, âm thanh man rợ đáng sợ:

- "Vốn dĩ tao định tha cho mày nhưng xem ra mày cũng chán sống rồi, chết đến nơi còn không biết hối cải. Vậy được tao sẽ cho mày toại nguyện."

Cổ Cẩm Tú nổi đầy vết đỏ, mặt cũng đỏ rực lên, nước mắt thì nhau chảy ra, Hải Yến vừa run vừa cố gắng lôi tay nó ra:

- "Nếu Cẩm Tú chết thì cậu cũng không sống được đâu."

Nó quét mắt nhìn sang Hải Yến khiến cô run bắn lên:

- "Vậy sao?"

Âm thanh lạnh lùng, vô cảm, Hải Yến khóc rống lên gào thét vốn để mọi người chú ý. Nó nhử mày hơi nói lỏng tay ra, Cẩm Tú thừa dịp vội thờ không ngừng, tiếng Dương Ái Linh vang lên:

- "Hải Yến có chuyện gì sao?"

Hải Yến nhìn vội nó rồi định hét lên nhưng bàn tay nó đã nhanh hơn. Mũi phi tiêu trên tay nó đã găm sát vào cổ Cẩm Tú

- "Biết nên nói gì rồi đấy."

Hải Yến mặt mũi tái xanh, nhìn Cẩm Tú đang khóc nức không ra tiếng, lại bắt gặp ánh mắt đáng sợ của nó, vội vàng đáp lại Dương Ái Linh:

- "Không sao đâu bác, cháu và... Cẩm Tú đùa nhau không may chạm vào vết thương thôi."

Dưới tầng đường như mọi người đã an tâm hơn nên lại tiếp tục bàn chuyện làm ăn, nó thả Cẩm Tú ra, rút phi tiêu đang cắm chặt bên hông mình phóng sượt qua mái tóc Cẩm Tú khiến mấy sợi tóc bị đứt rơi xuống nền nhà.

-” Đây chỉ là cảnh cáo. Tao đã không đụng đến bọn mày thì tốt hết đừng có kiếm chuyện với tao. Nếu không đủ có chết tao cũng không cho chúng mày sống yên ổn.”

Dứt lời nó mở cửa đi vào phòng, khuôn mặt nhanh chóng bình tĩnh, bên ngoài Cẩm Tú đang ho sặc sụa, Hải Yến nhìn theo nó, ánh mắt đầy oán hận, hai bàn tay nắm chặt khiến móng tay đâm vào da thịt đau nhói.

.....

Ngồi mông lung một chút trên ghế, nó day day thái dương, không hiểu hồi nãy mình nghĩ gì mà lại có phản ứng như vậy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, thả một lần êm đẹp còn hơn là hành hạ nhau hết ngày này qua ngày khác, tốn thời gian một cách vô bổ. Kịch hay còn đang đợi ở phía sau.

Ngước mắt lên nhìn đồng hồ rồi nheo mắt nhìn về phía cổng. Hoàng Tuấn chưa về, đây có thể là cơ hội giúp nó tìm ra tập tài liệu kia. Nghĩ vậy nó đứng dậy đi vào phòng làm việc của Hoàng Tuấn.

Phòng làm việc của hắn rất rộng, nổi bật nhất là ba tủ sách cao ngất ngưỡng với đủ loại giấy tờ, sách vở, có thể hắn là một con người thích nghiên cứu về sách. Nó ngước nhìn lần lượt ba tủ đó, rồi nhanh chóng đảo mắt về kết sắt trước mặt. Mấy lần vào đây gặp hắn bàn chuyện trong bang, nó đã thấy hắn mang tài liệu mà người ta gửi đến cất trong kết sắt này, nên tập tài liệu mà nó cần đó có thể cũng ở trong đây.

Tay cầm con dao rọc giấy, nó tiến lại gần kết sắt định phá khóa nhưng đột nhiên nhớ ra gì đó. Nó đưa tay vỗ trán mình rồi mắng một câu ngu ngốc. Phá khóa khác gì để hắn biết có người đột nhập vào đây, sau này chắc chắn hắn cũng sẽ có phòng bị.

Nhìn mặt mã kết sắt, trán nó nhăn lại, thôi thì thử vận may vậy. Nó bắt đầu bấm số, xem nào ngày sinh của hắn??? Nhưng hắn sinh ngày mấy? Nực cười, đường đường là vị hôn thê mà cũng không biết thì hỏi ai. Tự nhiên nó cảm thấy mặt mình nóng ran, chả lẽ nó đang xấu hổ? Không thể, nó lắc đầu rồi lấy điện thoại ra lướt face và kiểm tra tài khoản. Xem ra tên Hoàng Tuấn này cũng có lương tâm, ít ra còn ghi ngày trên mạng chứ không thì chắc nó tức đến độn thổ mất...

Mặt khẩu sai. Wtf? Nó chửi thề một tiếng rồi lại tiếp tục thử ngày sinh của người này đến người khác nhưng rốt cuộc chẳng cái nào đúng. Chả lẽ là ngày sinh của mình? Nó nhủ thầm rồi cũng nhanh chóng thử vào... Vẫn là câu trả lời cũ, mặt khẩu sai. Tên khốn kiếp này không biết hắn dùng mặt khẩu quái quỷ nào nữa. Nó đứng dậy, tiện chân đá chiếc ghế bên cạnh, miệng lẩm bẩm gì đó không rõ. Đành nhờ chú Đại Vũ vậy, nghĩ vậy nó quay ra định bụng gọi cứu viện nhưng như nhớ ra gì đó, nét mặt nó vui đến lạ thường.

Cạch..

Kết sắt mở ra dễ dàng, nó mỉm cười mãn nguyện nhớ lại cuộc nói chuyện lần trước giữa hai người:

-” Cậu về lung tung gì lên giấy vậy?”

Hoàng Tuấn cười đầy bí ẩn nhìn nó:

-” Suyt, bí mật, là tôi hậu thư gửi cho mẹ tôi đấy.”

Nó phá lên cười:

-” Viết chữ bằng số? Trò con nít.”

Hắn vẫn chăm chú nhìn mấy con số tung tăng trên giấy:

-” Kệ tôi, không phiền cậu ý kiến.”

Nó nhếch mép rồi giật lấy tờ giấy:

-” 6011 29321 1113 nghĩa là con yêu mẹ hả? Haha không ngờ cậu lớn bằng này rồi còn vậy nữa đấy.”

Hắn có vẻ khó chịu, đứng dậy tóm lấy tay nó giật lại tờ giấy:

-” Đây là câu đầu tiên mẹ dạy tôi viết bằng số, cậu mà dám cười nữa thì đừng trách tôi không khách sáo.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Cánh cửa kết sắt từ từ mở ra, bên trong đúng như những gì nó nghĩ, một núi giấy tờ xếp chồng lên nhau nhưng lại rất ngay ngắn và có viền giấy khác màu phân chia. Nó thờ ơ, đưa tay vào lấy từng xấp giấy tờ ra. Dương Hoàng Tuấn này đúng là kì lạ, từ mẫu giấy quảng cáo hắn cũng mang về cất vào đây nhưng... nó nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay, những tờ quảng cáo này đã từ rất lâu... và nó nhớ rất rõ đây là quảng cáo giới thiệu thiết kế đầu tiên của nó ở Sing-ga-po, và đương nhiên mẫu quảng cáo này đâu đủ sức hút mà sang Việt Nam được. Vậy sao hắn lại có cái này? Hàng ngàn câu hỏi dồn dập trong đầu nó, nó chắc lười dù sao thì mục đích chính cũng không phải mấy cái này.

Chẳng mấy chốc xấp tài liệu đã ngổn ngang trước mặt, trán nó đã lấm tấm mồ hôi, nãy giờ căng mắt tìm nhưng vẫn chưa thấy đâu, hóa khí trong người nó cũng bắt đầu dâng lên. Đưa tay cất xấp giấy vào chỗ cũ, nó hậu đậu làm rơi một cuốn sổ tay nhỏ màu đen, đôi lông mày hơi nhíu lại, nó trách mình quá thật rất hậu đậu, lục tung mớ giấy tờ này giờ mà lại không phát hiện ra cuốn sổ này.

Khom người xuống nhặt lên, nó kéo rèm cửa quan sát bên ngoài một lượt rồi mới từ từ mở cuốn sổ trong tay ra. Và, mọi thứ nó thấy lúc này quả thật khiến tâm trạng nó trở nên rối ren, bàng hoàng. Ở trang nào của cuốn sổ cũng có ảnh của nó, từ thời nó đang còn là du học sinh bên sing-ga-po đến tận bây giờ. Nó hít một hơi sâu, tự nhắc mình không được kích động, những ngón tay thon dài khẽ lật từng trang vở mỏng...

Ngày... tháng... năm

Lần đầu tiên tôi gặp một cô gái như vậy. Tôi không thể diễn tả sao cho hợp lí về cô ấy. Cô ấy dường như vô cảm với mọi thứ, một gương mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt đượm vẻ buồn. Hy

vọng sẽ gặp lại được người con gái đó.

Ngày... tháng... năm

Có thể gọi là tình cờ khi tôi và cô ấy cùng một dãy phố, vẫn là nét mặt đó, đáng vẻ bất cần đó nhưng dường như khóe mắt cô ấy có viền đỏ, lẽ nào cô ấy đã khóc?

(Bên dưới dòng chữ đó là một tấm ảnh chụp lại khu phố hoa lệ đầy ánh điện, và hình ảnh một cô gái mảnh mai, mái tóc ngang vai đang hòa nhập vào dòng người vội vã.)

Ngày.. tháng... năm

Hơn hai tháng về Việt Nam, khi trở lại đây, tôi dường như không còn là một Hoàng Tuấn kiêu ngạo, một devil khát máu nữa, không hiểu sao tôi lại rất muốn gặp người con gái không hề biết sự tồn tại của mình đến vậy.

Nó hít một hơi sâu, lật đến những trang tiếp theo.

Ngày... tháng... năm

Trái đất này quả thật rất nhỏ, không ngờ cô gái ấy lại chính là một trong bộ tứ của Devil- Lâm Khả Hân.

(Kèm theo dòng chữ đó là bức ảnh của nó trong trang phục của tổ chức. Một cô gái toát vẻ lãnh đạm, khóe mắt cười nhưng rất sắc, khuôn mặt xinh xắn, vô cảm ẩn sau chiếc mặt nạ khuyết đang giờ tay nhận chiếc vương miện màu đỏ máu.)

Xem đến đây, nó hơi nhếch mép cười nhạt. Thật không ngờ Dương Hoàng Tuấn này lại biết nó lâu như vậy, quả thật nếu trao giải oscar thì quán quân không thể nào vượt ra khỏi tay tên biến thái này.

Ngày... tháng... năm

Biết cô ấy đã hơn một năm nay rồi, nhưng số lần nói chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô ấy hoàn toàn không biết gì về tôi, điều duy nhất cô ấy biết là cô ấy làm việc dưới sự kiểm soát của tôi- Jack - người đứng đầu Devil.

Hôm nay quả thật là một ngày dài nhưng lại khiến tôi không hề mệt mỏi. Vô tình biết được loài hoa cô ấy thích nhờ màn tỏ tình của chàng trai kia, tôi nghĩ đó có phải là sự may mắn không? Nhưng nghĩ lại quả thật, Lâm Khả Hân đúng là một cô gái vô tình. Dù tội nghiệp cho chàng Daniel kia nhưng tôi thật sự cảm thấy rất vui vì cô ấy đã từ chối.

(Phía dưới là một số bức ảnh tái diễn lại màn tỏ tình của Daniel. Một con đường nhỏ đầy hoa lưu ly lẳng mạn với vô số ánh mắt ghen tỵ của mọi người xung quanh, Chàng trai như một thiên thần, đầy khí chất, nụ cười ấm áp khiến người ta cảm thấy yên lòng. Nhưng trong bức ảnh thứ hai lại là một hiện thực trớ trêu, cô gái kia dường như không quan tâm đến người con trai đang quỳ xuống đó, cô ấy bước đi qua và không quên nói vào tai người kia gì đó. Bức thứ ba là nét mặt thần thờ của chàng trai, ánh mắt khó đoán nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ đang khuất dần.)

Ngày... tháng... năm

Cô ấy đã về Việt Nam. Một điều tình cờ nữa là tôi và cô lại cùng chung một sân khấu biểu diễn nhạc. Lúc đó thật sự tôi cảm thấy rất vui khi nhìn thấy đáng vẻ đó nhưng cô lại nhìn tôi bằng ánh mắt lãnh đạm cùng câu nói: Không quen... Lâm Khả Hân chính là đóa hoa của ác quỷ, xinh đẹp, quyến rũ nhưng lại rất vô tình.

Bức ảnh dưới đó là lúc Khả Hân đang kéo đàn trên sân khấu, ánh mắt triu mến lạ thường, khuôn mặt dâng lên cảm xúc như sắp vỡ òa nhưng lại nhanh chóng bị kìm nén.

Ngày... tháng... năm

Tôi gặp cô ở một bờ biển vắng lặng, nơi mà tôi luôn nghĩ chỉ dành riêng cho bản thân mình gần 10 năm qua. Nhưng trong lòng tôi lại không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại có gì đó ấm áp lan tỏa khắp cơ thể tôi... Cô ấy khóc... lần đầu tiên tôi thấy cô khóc nhưng sự lạnh lùng của bản thân chỉ cho phép mấy giọt nước mắt rơi xuống. Thật sự tôi rất muốn chạy lại ôm cô vào lòng mình, muốn làm nổi trút hết buồn phiền cho cô nhưng lại không thể. Và tôi lại chỉ biết đứng từ xa nhìn cô ấy...

(Bức ảnh bên dưới được dán rất cẩn thận theo góc chéo: Trước mồm đã hướng ra biển, cô gái nhỏ bé đang nghiêng người đón nhận những cơn gió lành lạnh thổi qua cơ thể, bàn tay nắm chặt chiếc vòng tay màu ngọc)

Ngày... tháng... năm

Tôi đã làm một việc rất hạ tiện, dùng áp lực ép cô trở thành vị hôn thê của mình. Tôi biết làm vậy có thể khiến cô tổn thương nhưng Lâm Khả Hân, đời này dù có chết tôi cũng sẽ không làm em khóc, sẽ không buông tay em.

Ngày... tháng... năm

Đọc đến đây nó khẽ gấp cuốn sổ tay lại. Có năm mơ nó cũng không ngờ, Hoàng Tuấn lại dành cho mình nhiều thời gian và tình cảm đến vậy. Tự nhiên nó cảm thấy thương hại cho hân, trước đây khi dành tình cảm cho Minh Nhật, chẳng phải thứ cuối cùng nó nhận được cũng chỉ là vết thương sâu hoắm trong tim sao? Giờ lại thêm một kẻ si tình đáng khinh, Dương Hoàng Tuấn hy vọng cậu sớm thoát khỏi lưới tình đáng nguyên rủa này.

Đặt lại cuốn sổ tay vào trong két sắt, nó thờ dài rồi lại tìm giấy tờ một lần nữa. Không có, thứ nó cần không hề có, Dương Hoàng Tuấn rốt cuộc cậu giấu chúng ở đâu được chứ? Câu hỏi mông lung đặt ra trong đầu nó, rồi nhanh chóng chuyển đến hình ảnh của chiếc máy vi tính bất khả xâm phạm của Hoàng Tuấn.

Nó ngồi dậy, xem đồng hồ rồi lại nhìn ra bên ngoài, đã hơn 9h tối, bên ngoài người ra vào vẫn khá tấp nập, Hoàng Tuấn không hiểu đi đâu vẫn chưa về, nó nhanh chóng quay lại chủ đề, mở máy rồi xâm nhập vào một ổ lưu trữ.

Wtf? Đúng là Dương Hoàng Tuấn, luôn luôn có phòng bị. Đến mục lưu trữ cũng bị hân cài một mớ mật khẩu bảo mật đáng chết. Nó gửi tin nhắn cho ai đó, mấy phút sau liền rút một con chip nhỏ từ trong vòng cổ ra gắn vào máy tính. Xong xuôi đầu đó, nó lấy máy gọi cho Đại Vũ.

-” Cháu đã đặt con chip vào đúng vị trí chú nói rồi, việc tiếp theo đành nhờ chú vậy.”

Bên kia nhanh chóng gác máy, nó nhìn chăm chăm vào con chip đang sáng lên, màn hình máy tính cũng bắt đầu hiện lên những dòng chữ gì đó một cách nhanh đến chóng mặt. Nhưng chỉ mấy giây sau, tất cả lại trở về trạng thái bình thường. Nó chau mày khó hiểu, máy tính vẫn chưa được mở, vậy mà mọi thứ đã quay về ban đầu, lẽ nào Đại Vũ thất bại? Một hacker như chú ấy còn không thể mở nổi thì liệu ai còn khả năng mở nó được cơ chứ.

Điện thoại nó vang lên, đưa tay nhận cuộc gọi, đúng như dự đoán, Đại Vũ bắt lực trước tình huống này. Theo lời chú ấy thì Hoàng Tuấn đã thiết lập một lập trình gì đó rất khó để phá vỡ, bên ngoài tưởng chừng như rất đơn giản nhưng càng gỡ càng rối, và chú Đại Vũ cần thời gian để nghĩ ra cách phá lập trình này.

Nó cúp máy, hận không thể đập nát chiếc máy tính trước mặt, bất giác nó cúi xuống nhìn dòng chữ pass trên màn hình, khóe miệng nó hơi nhếch lên, biết đâu được lần này nó lại may mắn thì sao. Một loạt pass hiện lên trong đầu nó kể cả pass của kết sắt nhưng tất cả đều vô nghĩa. Tiếng lamborghini vang lên ngay cạnh cửa sổ phòng. Nó nhú mày nhìn màn hình trước mặt, nếu lần này không tìm được thì sau này không biết phải đợi đến bao giờ. Trong lúc cuống, nó đã gõ dòng chữ mà đến nó cũng không hiểu sao mình lại có thể nghĩ ra được, màn hình máy tính nháy xanh ba lần, nó mờ to mắt nhìn kết quả ngoài sức tưởng tượng đó, dòng chữ vẫn vương vấn trong đầu: JackAlice, quả thật tên Hoàng Tuấn này đặt pass cũng rất bình thường nhưng lại khiến con người ta khó đoán.

Nó có thể nghe âm thanh chào hỏi của Hoàng Tuấn truyền đến, lấy usb từ ngăn kéo ra nó vội vàng lướt máy tính mở mục lưu trữ. Đây rồi dòng chữ Lâm Hải Nam đập vào mắt nó, không một chút do dự, nó ấn copy rồi past, sau đó nhanh chóng tắt máy. Tiếng gõ cửa cũng vang lên đều đều:

-” Hân, cậu làm gì mà đóng cửa vậy?”

Máy tính vẫn chưa tắt hẳn, kết sắt vẫn chưa đóng, nó vội vàng cất usb vào trong túi áo rồi chạy lại đóng kết sắt:

-” Tôi đang trong nhà vệ sinh, chờ chút.”

Bên ngoài khẽ ừ một tiếng, khi xác nhận lại mọi thứ đã như cũ, nó mới thờ phào bước ra mở cửa. Gương mặt Hoàng Tuấn có vẻ đã khá hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn nó cũng có phần dễ chịu hơn, trên người phảng phất mùi mồ hôi, nó nhú mày bước vào trước, mắt lại dán vào điện thoại. Hân quét nhẹ một lượt, khóe miệng nở ra nụ cười ranh mãnh đầy mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Tại trường New Hope

Nó mới đi đến cầu thang đã nghe tiếng ồn như chợ vỡ từ trong lớp truyền ra, và đặc biệt chói tai bởi tiếng nói tru tréo của tên vịt đực Hải quạ. Trời sinh đáng kiếp con trai quạ là bắt công cho hân, giọng nói nghe như công công thời phong kiến, level leo mép thì khỏi phải nói, chuyện trên trời dưới đất, chuyện riêng chuyện chung gì tên Hải quạ này cũng biết từ A-Z.

Cả lớp tập trung lại thành một vòng tròn xung quanh mỹ nữ Hải Yến, ai cũng lo lắng hỏi han đủ chuyện, đến cô nàng một sách của lớp cũng bật dậy khỏi ghế, giương cặp kính cận 5 độ nhìn Hải Yến:

-” Mỹ nữ, cậu bị làm sao vậy? Mặt hơi sưng, tay thì băng, mắt cũng hơi đỏ, ai bắt nạt cậu hả?”

Hải Dương ngồi chễm chệ lên trước bàn bên cạnh, tay khoanh trước ngực, xung quanh còn đám đại tiểu thư khác, tóc xanh mỏ đỏ đủ thứ:

-” Người ta nói ở hiền gặp lành, ác giả ác báo... Chắc, mọi người nói xem Hải Yến hiền lành, nhu mì như vậy thế mà toàn gặp điều xúi quẩy.”

Daniel thấy nhộn nhịp cũng tí tòn vào góp vui:

-” Ý cậu là Hải Yến bị như vậy là do người khác làm? Hừ, dám đụng đến best friend của tôi, ai mà to gan vậy?”

Hải Dương ồ lên một tiếng rồi nhìn đám con gái đang chờ câu trả lời, miệng hơi cười:

-” Daniel, tôi còn tưởng Khả Hân mới là best friend của cậu cơ chứ? Quan hệ của cậu và Hải Yến tiến triển cũng nhanh gọn nhỉ.”

Daniel cười hì hì:

-” Hân là my love chứ không phải best friend.”

Cả lớp ồ lên một tiếng đầy ngạc nhiên, Nhật Nam hơi nheo mắt nhìn Daniel rồi lại lẳng lặng ngồi đọc sách, cứ như thể mọi chuyện xung quanh đều không ảnh hưởng gì đến mình vậy.

Hải Dương liếc Hải Yến rồi lại cười đơn đả:

-” Vậy giữa best friend và my love cậu sẽ bênh vực ai?”

-” Còn tùy trường hợp.”

Hải Dương nhảy xuống khỏi bàn, đôi mắt ngao nghễ chuyển sang phía người đang đứng ở cửa lớp:

-” Trong trường hợp này thì sao?”

Daniel há hốc miệng, lắp bắp hỏi lại:

-” Ý cậu, Hân là người khiến Yến ra như vậy?”

Hải Dương nhún vai, hai tay ra ngang tỏ vẻ vô tội:

-” Tôi không nói như vậy.”

Hải Yến ngồi yên lặng nãy giờ, bỗng đập bàn hét lớn:

-” Đủ rồi Dương, đừng gây chuyện nữa, hiểu nhầm cả thôi, tớ không sao hết. Daniel đừng bận tâm mấy lời cậu ấy nói.”

Mỹ nữ đã giận ra mặt nên mọi người cũng biết ý lui về chỗ nhưng những tiếng bàn tán lại lần nữa nổ ra mạnh mẽ hơn:

-” Này, có phải nhờ Hân làm vậy vì ghen với Hải Yến không nhỉ? Tớ nghe nói Yến được mọi người yêu quý, mà Hân thì gần như ngược lại.”

Hải quạ thò thè rồi lại liếc nhìn Hải Yến chặc lưỡi.

-”Một nước không thể có hai vua là vậy đấy, hai mỹ nhân cùng một chỗ thì không chột cũng què.” - Một đứa ác mồm ác miệng lên tiếng.

Cô nàng mọt sách nhìn Hải Yến về tội nghiệp:

-”Không biết Yến đắc tội gì mà Hân ra tay tàn nhẫn như vậy, dù sao cũng là bạn bè một lớp.”

Hạ Vy hơi nhếch mép cười, đẩy mắt nhìn ra phía cửa vội vàng lên tiếng:

-” Mọi người đừng nghĩ như vậy, Hân không phải loại người đó đâu.”

Một tiểu thư xì-trum nghe Hạ Vy nói xong liền bỏ chiếc gương nhỏ xuống, quay người tiếp chuyện:

-”Hạ Vy, không biết tôi nên nói cậu ngu ngốc hay quá ngây thơ đấy. Sau vụ việc xảy ra với cậu hôm trước mà cậu vẫn chưa thấy bộ mặt của rắn đội lốt người à?”

Tiếng nói, tiếng bàn tán lần lượt chui hết vào tai nó, mặc dù volume của headphone đã ở độ max, Hoàng Tuấn kéo nó bước vào lớp, đẩy mắt lạnh lẽo nhìn một vòng lớp học, không khí đang sôi nổi bỗng im bật, cứ như thể dây đàn đã căng mà lại bị đứt vậy, mất hứng.

Hạ Vy đứng dậy kéo tay nó:

-”Khả Hân này, đừng nghe mấy bạn đó nói linh tinh, mình tin cậu không làm vậy.”

Nó hất nhẹ tay Hạ Vy ra, rồi nhàn nhả:

-”Người là do tôi đánh đấy, mọi người có ý kiến gì ư?”

Cả lớp lại một phen kinh ngạc, đại mỹ nhân máu lạnh đã thừa nhận rồi sao? Xem ra vở kịch này đặc sắc lắm đây.

Daniel đứng dậy đá chiếc cặp dưới chân rầm một cái:

-” Hân, sao cậu lại làm vậy? Có phải Yến gây sự gì với cậu không?”

Nhật Nam nhìn nó khẽ thờ dài, ánh mắt nhanh chóng tập trung vào quyển sách đang đọc dang dở. Nó đặt quyển sách trên tay xuống bàn cái ầm:

-”Liên quan gì đến cậu?”

Hải Dương hất nhẹ mái tóc đỏ hoe, cười nhạt:

-”Thật đáng thương, chịu nhục để theo đuổi người ta vậy mà vẫn chẳng được xem ra cái thái gì.”

Daniel mặt đỏ rần, tức tối bước ra khỏi lớp, Không khí nhanh chóng căng thẳng, choáng ngợp.

Hoàng Tuấn đưa tay day day thái dương, trán nhăn rở từng nếp:

-”Đủ rồi đấy, làm ơn im lặng hết giùm tôi đi.”

Lạnh lùng boy lên tiếng có khác, cả lớp không ai bảo ai, ngồi co ro, an phận tại chỗ, nhưng dĩ nhiên ánh mắt vẫn đặt trên người nó. Hạ Vy quay sang nhìn Hải Yến cười nhẹ một cái rồi nhanh chóng đưa tay vỗ vai nó ra về an ủi.

Buổi học cứ thế trôi theo dòng thời gian chầy chậm, Daniel không hiểu bức tức đến mức nào mà cup học nguyên cả tiết, Nhật Nam ngồi như một pho tượng sống, còn Hoàng Tuấn thì gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, chỉ có nó vẫn vậy, vẫn có thể nhàn nhã uống nước ở căn-tin mặc cho sự chỉ trích của những người xung quanh.

Công ty gọi điện đến, người gọi là cô thư kí bắt đầu dĩ của nó, nội dung chỉ là: Hết giờ học cô đến quán cafe X gặp tôi, có chút chuyện.

Tại quán cafe X

Hai người ngồi vào một chỗ khuất trong quán nhưng cũng không tránh được ánh mắt sầm soi của những người xung quanh. Quả thật hai người con gái này đều mang đậm khí chất khác người, khiến người ta nhìn một lần cũng đủ tạo ấn tượng khó quên, một bên ôn nhu, thủy mị, bên kia toát ra vẻ lạnh lùng nhưng cuốn hút vô cùng.

-”Có gì chị nói luôn đi.”

Nó vừa nhấp nháp chút cafe vừa hỏi Lulu Nhật Hà.

Bên kia nhìn nó chăm chăm, nét mặt vô cùng nghiêm túc:

-”Tôi cho người điều tra rồi... haizz, không ngờ tình địch của tôi không phải cô mà lại là cô em gái dễ thương Hải Yến.”

Nó neho mắt, bàn tay thon dài lấy khăn giấy khê lau mấy giọt cafe rớt xuống bàn, miệng hơi nhếch lên:

-”Thì sao? Liên quan gì đến tôi à?”

Lulu Nhật Hà đứng dậy, đi lùi về phía sau, bàn tay trắng muốt khê đặt lên vai nó, cất giọng thì thầm:

-”Sẽ ra sao nếu tôi và cô về cùng một phe?”

Nó gạt tay cô ta ra, quay người đứng dậy:

-”Hợp tác với chị, tôi không có hứng thú.”

Lulu Nhật Hà hơi tím mặt rồi cười phá lên:

-”Ngày mai tôi sẽ chuyển đến chỗ mấy người, để xem đến khi đó cô có hứng thú hay không.”

Dứt lời chị ta cảm túi xách bỏ đi, đôi giày cao gót nện xuống nền đá đầy tiếng bịch bịch tức giận. Nó ngồi xuống, nâng ly cafe lên miệng, đầu hơi lắc nhẹ:

-“Sắp có biến rồi đây.”

.....Oh oh la la hôm nay ta hơi vui.....

Ánh nắng chiều mờ dần, chỉ còn len lỏi một chút ở cuối chân trời, nó nhìn biệt thự Ngô gia trước mặt, trong đầu thoáng lên ý nghĩ không muốn về. Đán đo mấy giây, nó quay người đi dọc theo con đường dẫn xuống cánh đồng hoa hướng dương cách đó khoảng 4 km, đôi chân nhỏ bước thoăn thoắt trên mặt đường còn mang hơi ẩm bốc lên.

Màn đêm đã bao trùm hết tất cả, cánh đồng hướng dương này cao hơn hẳn nó một cái đầu, đây đang là mùa hoa nở nên khắp nơi đều bật ngàn mùi hương nhè nhẹ, nó ngồi bệt xuống một gốc cây hướng dương, xung quanh là lớp cỏ dày sạch sẽ phủ nhẹ lên một vùng đất, khuôn mặt nó đầy mệt mỏi nhìn lên bầu trời cao:

-“Bố, mẹ, con mệt lắm, con sợ con không đủ sức chờ đến ngày trả lại công bằng cho hai người. Thật sự, con rất mệt, con chỉ muốn buông bỏ tất cả...”

Một làn gió thổi qua khiến cho con buồn ngủ nhanh chóng tràn đến chỗ nó, chẳng mấy chốc mí mắt nó nặng trĩu, từ từ chìm vào giấc ngủ giữa cánh đồng hướng dương đầy chất lãng mạn nhưng cũng không kém phần hoang sợ, vậy mà còn có người dám ngủ lại ở nơi hoang vu hẻo lánh này.

Ở biệt thự Ngô gia...

Dương Ái Linh nhìn Hoàng Tuấn đang gọi liên tục cho ai đó liên cất giọng mỉa mai:

-“Giờ cháu thấy cháu chiều con nhỏ đó như vậy là sai chưa? Dám đi đến tận khuya mà chưa thèm về, vậy mà còn không gọi về một tiếng, nó nghĩ nó là vương, là tướng trong nhà này chắc.”

Hải Yến tay bưng một cốc sữa đến cho Dương Ái Linh, nét mặt nhu mì:

-“Mẹ đừng giận nữa, không tốt cho sức khỏe đâu, chắc Hân có việc đột suất nên mới như vậy.”

Cầm Tú bữu môi thườn thượt bỏ lên phòng, chỉ nghe tiếng Dương Ái Linh vang lên chua chát:

-“Dương gia quả là vô phúc mà, con dâu tốt như vậy thì không chịu, lại đi tìm một đứa chà ra sao, không cha không mẹ đã đành, lại còn không biết lễ nghĩa...”

Choang... ầm...

Mặt Hoàng Tuấn nổi lên từng gân xanh đáng sợ, Minh Nhật từ bên ngoài nghe tiếng đập đồ vội vàng chạy vào, chỉ thấy trên sàn nhà là những mẩu thủy tinh rơi vương vãi,, bình hoa yêu thích nhất của Cầm Tú cũng bị đập tan tành. Dương Ái Linh nâng ly sữa, miệng vẫn còn nói gì đó, ánh mắt về dò xét nhìn về phía Hoàng Tuấn, Hải Yến bị dọa đến mức run lên bần bật. Lần đầu tiên Hoàng Tuấn dám đập đồ trước mặt Dương Ái Linh, xem ra chuyện lần này không hề đơn giản.

Bên ngoài tiếng chạy bình bịch vang lên càng gần, một bảo vệ về mặt hốt hải chạy vào thông báo, hơi thở đứt quãng:

-“Cậu Tuấn... có người nói chiều tối nay trông thấy cô Hân đi về phía cánh đồng hướng dương.”

Hoàng Tuấn nghe xong vội vàng lao ra ngoài, chiếc xe lamborghini ra sức vùn vụt giữa dòng người nhộn nhịp. Dương Ái Linh nhìn theo hân, đáy mắt lộ rõ tức giận, ly sữa trong tay rơi xuống nền nhà: choang, Hải Yến lại một phen giật mình, vội vàng chạy theo Dương Ái Linh lên phòng. Minh Nhật nhíu mày ra hiệu cho mấy người giúp việc đang run rẩy lại dọn, rồi cũng nhanh chóng bước theo Hải Yến, Ngô gia tối nay quả thật có rất nhiều biến.

Hoàng Tuấn cũng không thể hiểu mình đang lo lắng, đang giận dữ gì nữa, hân chỉ biết lái xe vùn vụt phi nhanh đến cánh đồng hoa định mệnh đó, trong đầu vang lên lời nhắc của người bảo vệ:

-“Cánh đồng đó nghe nói rất đáng sợ,...”

-“Là sao? Chú nói rõ đi.”

-“Ở đó nổi tiếng là thánh địa của thần chết, các vụ giết người, cướp của, các vụ án ghê rợn cất thi thể nghe đâu đều xuất phát từ đó. Với lại tôi còn nghe nói....các băng đảng tội phạm từ khắp nơi đều tụ tập ở đó, chúng còn ngang nhiên bắt hiếp dân nữ đi ngang qua nên hầu như không ai dám đến đó. Cậu Tuấn liệu cô Hân có sao không?”

Hoàng Tuấn siết tay thành nắm đấm. Khốn kiếp, lúc này hân mới nhớ,đó chính là địa bàn hoạt động của bang BEAST, thế mạnh của chúng không hề thua kém Evil, đến Ngô Vĩ Đông cũng phải nhượng bộ chúng vài phần. Trước đây hân từng cho người đến lùng sục bọn chó má đó nhưng kết quả là bị truy đuổi phải chạy vào thung lũng chết. Ngô Vĩ Đông đã đàm phán với bang chủ của BEAST, miễn là người của hai bên không vi phạm vào lãnh thổ, hoạt động của nhau thì sẽ coi như không có gì xảy ra, nước sông không phạm nước giếng và mọi chuyện ở cánh đồng hướng dương. Evil phải coi như không nghe, không thấy gì hết, chà trách Khả Hân lại vô tư đi về phía đó mà không may gì, chuyện này được giấu rất kín, cũng vì gần đây mọi chuyện quá dồn dập nên hân cũng chưa có kể cho nó nghe. Hoàng Tuấn thật sự mất bình tĩnh và cảm thấy ân hận.

Nó đang say giấc nồng thì tiếng ồn xung quanh làm đôi mày nó nhíu lại.

-“Lão tam, mày xem con cừu non này nhìn ngon lành thật, da dẻ hồng hào, mày ngài, mắt phượng, hôm nay xem như anh em chúng ta gặp may rồi.”

Người được gọi là lão tam đó chắc ngoài hai mươi tuổi nhưng khuôn mặt chẳng chệch vết sẹo dài, ánh mắt sắc như điều hầu soi mói từng góc trên người nó, hân nuốt nước miếng rồi nói:

-“Nhưng mày quên chuyện lần trước rồi sao? Lão đại nói nếu chúng ta còn làm bừa thì sẽ không tha đâu.”

Tên lão nhị kia mang dáng dấp của một thư sinh nho nhỏ, nhưng nụ cười vô cùng tà mị, đầy mùi sắc dục:

-“Mấy sợ à? Nếu sợ thì để mình tao. Vật dâng đến miệng còn chê.”

Dứt lời hân ra hiệu cho mấy người xung quanh lui ra, chiếc áo khoác nhanh chóng rơi xuống đất, một tay hân cởi dây thắt lưng, tay kia mom mem lại gần nó.

-“Tiểu bảo bối, tối nay anh sẽ giúp em hạnh phúc đến tận tận đỉnh.”

Dứt lời hân ôm chặt lấy cơ thể mềm nhẹ của nó, mùi hương nồng khó chịu phả vào chiếc mũi nhạy cảm, lúc này nó mới tỉnh hân, vội rút ra một phi tiêu cắm chặt vào bả vai tên háo sắc đó không quên tặng hân một chưởng:

-“Đồ khốn nạn, dám đụng vào tao, mày chán sống rồi à?”

Tên lão tam thấy vậy vội chạy lại lăm le nắm đấm trước mặt nó:

-“Mày đừng có lên mặt ở đây. Nửa đêm nửa hôm mò đến đây, không phải loại gái gọi thì cũng là muốn bọn tao chú ý, giờ mày còn ra vẻ thánh thiện sao con chó kia?”

Nó đưa ánh mắt lãnh đạm về phía tên lão tam đó, vụt... phập, phi tiêu nhanh như cắt bay đến cầm chặt vào bàn tay của hắn, những vết sẹo trên mặt hắn đỏ lừng lên giật giật trông rất đáng sợ, lúc này hắn như con thú khát máu, mặc kệ tay chảy máu ròng ròng, hắn vẫn lao tới bóp chặt cổ nó, miệng gầm lên:

-“Con khốn, hôm nay ông không giết mày thì ông không là lão tam của BEAST.”

Nó vẫn vậy, vẫn giương ánh mắt vô cảm nhìn hắn, cổ đã bị hắn bóp chặt, hai bàn tay nó nắm chặt lại, phi tiêu đã dùng hết, nó nhăn mặt, cổ dùng hết sức bóp lại cổ hắn. Móng tay dài đâm vào da thịt khiến hắn khó chịu mà ho lên vài tiếng, bàn tay bóp cổ nó cũng dần dần ra.

-“Con khốn mày phải chết tao mới hả dạ.”

Tiếng gầm thét từ đằng sau vang lên, lão nhị bàn tay đầm đìa máu, khuôn mặt trở nên đáng sợ, tay cầm một viên gạch lớn đập vào lưng nó.

Lực đập quá mạnh, nó lại đang ốm, cơ thể người con gái dù có rèn luyện đến đâu cũng không thể chịu được sự công kích từ hai người đàn ông như vậy, nó khụy xuống, miệng chảy ra dòng máu tươi, bất giác nhìn thấy trên tay của kẻ đứng gần đó có kiếm, nó vùng dậy chạy nhanh lại đập hắn một chưởng rồi rút thanh kiếm ra. Hành động của nó nhanh đến nỗi mấy người đi cùng chỉ kịp nhìn thấy tia sáng lóe lên liền ngã hết xuống. Thể mạnh của nó chính là kiếm, dù có sắp chết nhưng miễn có kiếm, còn chút sức lực thì nó vẫn còn có hy vọng.

Nó đứng trước mặt hai tên đó, kiếm chỉ thẳng vào mặt chúng:

-“Chúng mày muốn giết tao? Được thôi, hôm nay hoặc tao chết hoặc chúng mày chết.”

Tên lão tam gạt ngang dòng máu đang chảy cười lớn:

-“Vốn dĩ định vui vẻ cùng mày tối nay nhưng xem ra mày không có cái điểm phúc đó rồi. Lão nhị để tránh thiên hạ dị nghị, con khốn này để tao.”

Nói xong hắn cũng rút kiếm ra, tiếng kim loại va vào nhau mỗi lúc một lớn, máu trên tay hắn chảy ra càng nhiều, hắn lại như một mảnh hổ say máu, từng nhát kiếm dứt khoát đều là muốn lấy mạng nhỏ của nó.

Lưng nó truyền đến cơn đau buốt, đầu hơi chóng mặt, khốn kiếp nó đang ốm, sức lực có phần yếu đi, vừa nãy lại bị tên lão nhị tặng nguyên viên gạch cứng vào lưng khó tránh khỏi cảm thấy mất sức.

Mặt mũi nó tái sầm lại, kiếm trên tay theo đà rơi xuống keng một tiếng, tên lão tam cười khoái trí, vết sẹo trên mặt như nở ra, bàn tay to hung hãn giơ kiếm lên, miệng hắn không ngừng hét:

-“Nếu muốn trách thì trách mày quá cứng đầu, kiếp sau cầu trời ban phúc lành cho mày trở thành con đàn bà biết điều.”

-“Lão tam, bỏ xuống.”

Tiếng nói trầm lặng vang lên kèm theo dư âm lạnh lẽo, đó là những gì nó nghe được trước khi ngất đi. Nụ cười hiền lành của mẹ bỗng nhiên hiện lên trong đầu nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Lão tam bỏ tay xuống, vết sẹo dài trên mặt không ngừng giật lên, hắn quay người sang lăm lét nhìn lão nhị. Lão nhị cũng không hơn hắn là bao, mặt tím tái, tay chân loạng xoạng nhưng vẫn cố trấn tĩnh quay người về phía phát ra âm thanh kia.

-“Lão... lão đại.”

Tên được gọi là lão đại khoảng 27, 28 tuổi, dáng người cao dong dỏng, trời tối chỉ có ánh trăng vàng dịu chiếu vào gương mặt hắn làm nổi bật lên đôi mắt đẹp đến mê hồn, gương mặt khá điển trai, hai tay hắn rút vào túi quần, đáy mắt nhìn chằm chằm vào người con gái bất động dưới đất, miệng hắn lười nhác nhếch lên:

-“Lần này là vì chiếm đoạt không thành hay hưng phấn quá mức?”

Biến thái, quả thật biến thái, cách hỏi của hắn cũng khiến người ta rợn người, tên lão nhị kia liếc nhanh mấy tên bên cạnh rồi lại chuyển mắt xuống đất.

-“Chắc... chắc vẫn còn sống, hồi nãy nó đang còn đánh bọn em mà.”

Đưa mắt nhìn đáng yêu nhỏ bé nằm bất động trên mặt đất, lưng còn rỉ máu đỏ tươi, lão đại khoát tay:

-“Xử lý gọn gàng đi và đừng quên những gì tao nói hôm trước.”

Như thói quen, mấy tên râu ria lập tức chạy đi lấy xèng, cuộc rồi chọn ngay một vị trí dưới gốc cây hướng dương lớn đào một hố khá lớn. Lão đại vẫn quay người lại, bàn tay cầm chuỗi hạt bấm đi bấm lại, có lẽ đó là thói quen của hắn.

Hai tên trong đám đó nhanh chóng bỏ xèng rồi lật đật chạy lại lay người nó khiêng xuống hố mới đào, một tên khựng tay hét lên:

-“Lão đại, con nhỏ này vẫn còn sống, với cả hình như nó là người của Evil.”

Lão đại nghe xong, tay liền dừng bấm hạt, đôi mày rậm cau lại, hắn tiến lại phía nó, cúi xuống rồi khẽ nhìn vào chiếc vòng cổ.

-“Lão nhị, lão tam xem ra hai người gặp rắc rối rồi, nó là thành viên có máu mặt trong 4Devil, tao nhớ không nhầm thì nó là Nữ hoàng chết chóc - Lâm Khả Hân, con gái nuôi của Lâm Hải Nam.”

Hai tên kia nghe xong mặt mũi cứng đờ, lão tam bạo gan bước lại gần nhìn nó một lượt rồi nói:

-”Lão đại lần này vương đến sát thủ của Evil chắc chắn sẽ có họa, hay là cho bọn em xử lí gọn nó luôn đi, dù sao cũng không ai biết.”

Chát...

Lão đại tát mạnh vào mặt tên lão tam khiến miệng hắn rỉ ra một dòng máu đỏ tươi, ánh mắt lão đại càng trở nên sắc bén, đáng sợ hơn:

-”Mày vẫn chưa biết hối lỗi? Xem ra tao đã dung túng cho hai đứa mày lắm rồi.”

Dứt lời hắn quay sang nói với đám người đang còn run rẩy kia:

-”Mang con bé này vào trong, gọi bác sĩ đến xem cho nó, còn tụi mày dẫn hai đứa này nhốt vào hầm cho tao, khi nào biết nhận lỗi thì hãy mong được tha ra ngoài.”

Hai tên kia dường như phần nào biết lỗi nên im lặng bước vào trong, đầu còn ngoảnh lại nhìn đám người đang khiêng nó vào, tên lão tam vỗ vai lão nhị trấn an, có lẽ trong thâm tâm chúng đang cầu nguyện cho nó mau về với chúa bởi nếu nó có cơ hội sống sót thì xem như đời hai người họ sau này sẽ khó sống.

Lão đại đưa tay chạm nhẹ gương mặt trắng bệch rồi cúi xuống phả hơi lạnh vào đôi tai của nó:

-”Vị hôn thê của Dương Hoàng Tuấn, cô nhất định phải sống, có như vậy em gái ta mới không chịu uất ức.”

Tiếp sau đó là tiếng cười ghê rợn như dội lên từ âm phủ, một làn gió lạnh thổi qua làm cả cánh đồng hướng dương như hồi sinh, vẫy tay trong gió, một cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng lan tỏa đến khiến mọi người đều cảm thấy bất an.

Tên lão đại đang tựa lưng vào chiếc ghế sofa bọc da hổ vằn thì một người của BEAST hốt hải chạy vào:

-”Đại ca... người của evil đến nói là muốn tìm người, hắn tên là...”

Lão đại nhíu mày, ném điều thuốc lá trên tay về phía hắn:

-”Dương Hoàng Tuấn.”

Tên đó mặt xanh ngắt như tàu lá chuối, hắn vội đứng nép sang một bên cúi gằm mặt xuống. Khóe miệng lão đại uốn thành nụ cười, hắn thông thả đi ra phía cửa.

-”Không biết Jack huyền thoại của Evil hôm nay có việc gì mà ghé đến chỗ chúng tôi vậy?”

Hoàng Tuấn nheo mắt nhìn người đằng trước, khóe miệng nhếch lên:

-”Leo, anh lại chế cười tôi rồi. Chắc anh cũng biết mục đích tôi đến đây, không phải sao?”

Leo đi lại phía Hoàng Tuấn, một tay tựa vào chiếc lamborghini, tay kia để lên vai hắn:

-”Muốn cứu con bé đó?”

Hoàng Tuấn gật đầu, xong như để chứng minh lời mình nói còn bổ sung thêm:

-”Anh có yêu cầu gì thì nói ra đi, đừng vòng vo mãi.”

Leo cười phá lên, âm thanh khiến người ta rợn người:

-”Mày làm em gái tao sống như chết, vậy mày nghĩ tao có nên thay em gái tao trút giận không?”

Đáy mắt Hoàng Tuấn toát lên vẻ sùng sốt, vô hồn:

-”Muốn tôi làm gì cũng được nhưng xin anh Khả Hân vô tội.”

Lại một màn cười sặc sụa vang lên kéo theo tiếng nói tang thương.

-”Sao? Mấy lo cho con bé đó vậy cơ à? Giờ mày hiểu cái cảm giác lo sợ kinh khủng đến mức nào chưa? Em gái tao ngờ nghệch nên mới nghĩ là mày yêu nó, nó dám chống đối lại tao, chống đối lại người thân duy nhất này để bảo vệ mày. Còn mày thì sao? Mày bỏ đi không đếm xỉa đến nó, dù nó cầu xin mày cũng không hề động lòng, giờ nó ra như vậy chắc mày vui lắm đúng không?”

Hoàng Tuấn tay nắm thành nắm, hắn lên từng chữ:

-”Leo, tôi không hề lừa dối tình cảm của em gái anh, tôi đã nói hết lời để cô ấy hiểu chúng tôi không hợp nhau. Nếu không phải anh chiều em gái mình quá mức, luôn nói dối lừa cô ấy thì mọi chuyện sẽ không như vậy.”

Bập... bập...

Leo giờ tay nắm Hoàng Tuấn khiến hắn mất đà ngã khụy xuống, khóe miệng rỉ máu. Hoàng Tuấn loạng choạng đứng dậy đưa tay gạt vết thương trên mặt, đáy mắt bỗng trở nên ôn nhu:

-”Hôm nay tôi đến đây không phải vì muốn tranh cao thấp với anh, nếu đánh tôi khiến anh thoải mái hơn thì cứ việc, tôi sẽ không chống trả.”

Ha... ha... ha...

Tiếng cười vang lên như xé tan màn đêm dày đặc, Leo dường như đã trở nên khát máu hơn, hắn tiến lại nhìn chăm chăm vào Hoàng Tuấn, miệng cười chế giễu:

-”Xem ra con nhò này với mày rất quan trọng, nếu vậy tao càng thích, tao có ý này rất hay, mày muốn nghe không? Sẽ ra sao nếu tao thả đứa con gái yêu nhất vào làm mồi cho lũ thú cưng của tao? Tao nghĩ sẽ vui lắm, hahaha.”

Bập...

Hoàng Tuấn hoàn toàn mất kiểm soát, vung tay nắm thẳng vào Leo, thấy vậy người của BEAST vội xông lên nhưng Leo đã giờ tay ra hiệu dừng lại, hắn nhìn Hoàng Tuấn về cười nhạt:

- "Nhất, anh lai trêu em rồi."

Mình Nhật mỉm cười rạng rỡ tiến lại gõ nhẹ vào đầu cô bé. Tiếng cười giòn tan của hai đứa trẻ khiến khung cảnh trở nên thanh bình, ấm áp.

Ngày Hải Yến được Dương Ái Linh nhận làm con nuôi, trong lòng Minh Nhật có chút khó chịu nhưng vì mẹ nên cậu đành ngậm ngùi chấp nhận. Ông trời thật thích trêu đùa con người, sống chung một nhà với Hải Yến rờn rã gần chục năm trời, luôn cố gắng làm một người anh trai tốt, luôn bên cạnh mỗi khi Hải Yến cần che chở, và dù luôn nhắc mình Hải Yến chỉ là em gái. Nhưng rốt cuộc con tim Minh Nhật không hề nghe lời lí trí, không biết từ bao giờ cậu đã đem lòng yêu Hải Yến, sẵn sàng làm tất cả chỉ vì cô ấy, thậm chí cậu còn bán linh hồn cho quỷ dữ để đổi lại là nụ cười trong veo của Hải Yến.

Năm Hải Yến 14 tuổi, còn cậu 16. Minh Nhật khi đó vẫn là một chàng trai thư sinh, lãng tử, cậu ghét thể giới đêm của mình, ghét sự chết chóc tàn nhẫn, thậm chí chưa bao giờ cậu dám cầm kiếm xử phạt những người phạm tội như những gì mà Hoàng Tuấn hay Nhật Nam làm. Những lúc như vậy, Ngô Vi Đông lại giương ánh mắt khinh bỉ về phía Nhật, Dương Ái Linh chỉ biết thờ dài rồi cũng lờ đi. Tất cả mọi người đều nghĩ cậu không thuộc về nơi đây, rằng một đứa con trai như cậu chỉ làm xấu hổ Ngô gia, thậm chí những người làm cũng không hề kiêng nể, liên tục lại ra tiếng vào với cậu. Lúc đó, Minh Nhật hoàn toàn sụp đổ, cậu cảm thấy mình vô dụng, cảm thấy ghen ghét với Hoàng Tuấn, rõ ràng cậu là con trai của Ngô Vi Đông nhưng trong mắt mọi người trước nay chỉ mới Dương Hoàng Tuấn. Có lẽ Minh Nhật sẽ chọn vui bản thân xuống cát bụi nếu Hải Yến không chạy đến với cậu, kể từ khi đó, tìm của Minh Nhật đã nguyên trao cho Hải Yến. Đáng tiếc Hải Yến trước nay chỉ rung động với một mình Hoàng Tuấn, niềm căm ghét của Nhật ngày càng dâng lên cho đến khi nó dâng lên cực độ thì cũng là lúc li trí Minh Nhật hoàn toàn bị quỵ dữ lấy mất. Không hiểu sao khi từ sing-ga-po trở về, Hoàng Tuấn thay đổi khá nhiều, luôn nhốt mình trong phòng rồi mở điện thoại nhìn ngắm một bức hình của một thiếu nữ khá xinh đẹp. Rồi một ngày nọ, tình cờ gặp Hoàng Tuấn trong tình trạng say xỉn, miệng lắp bắp cái tên Alice nào đó. Cảm thấy bất công cho Hải Yến, Minh Nhật nhân lúc vắng người đẩy Hoàng Tuấn vào cầu thang từ tầng ba xuống, Hoàng Tuấn bất tỉnh, máu chảy thành vũng lớn, bao nhiêu lần tưởng chết đi sống lại, ngày sức khỏe Hoàng Tuấn có chuyển biến tốt cũng là ngày Hải Yến nói với Minh Nhật: “Em xin lỗi nhưng nếu không có Hoàng Tuấn thì em cũng không thiết sống nữa.”. Từng lời nói như vết dao sắc cứa vào tim Minh Nhật, cậu như một kẻ mất hồn, lái xe vào bệnh viện, không biết mà vui quá khiến thế nào, Minh Nhật thì rút ống thở của Hoàng Tuấn ra. Nhưng trời không chiều ý người, Hoàng Tuấn vẫn sống khỏe mạnh, vẫn ngoan ngoãn như vậy đến ngày hôm nay.

Ngày gặp lại Khả Hân- cô bé trong kí ức của Minh Nhật là một đóa hoa trên núi băng vĩnh cửu, mang vẻ đẹp hoang dại nhưng vô cùng mạnh mẽ. Khi nhìn thấy chiếc vòng tay mình tặng Khả Hân vẫn luôn mang theo bên mình, trong lòng Minh Nhật bỗng có cảm giác gì đó rất ấm áp, cậu không ngờ bao nhiêu năm trời Khả Hân vẫn nhớ đến mình. Nhưng vì những giọt nước mắt trên gương mặt tiêu thụ của Hải Yến, Minh Nhật sẵn sàng gạt niềm hạnh phúc đó ra, sẵn sàng dùng tình cảm làm mồi nhử khiến cho tất cả đều lâm vào cảnh khổ sở. Khi Khả Hân biết tất cả, Minh Nhật mới nhận ra mình đang lún sâu vào những tội ác không thể tha thứ, cậu ước gì mình có thể quay trở lại, có thể học cách yêu Khả Hân. Nếu vậy có lẽ sẽ không còn niềm đau thương chua chát như thế này.

[illegible]

Hai ngày Khả Hân không về, hai ngày Hoàng Tuấn nhốt mình trong phòng nhìn tấm ảnh trên tay đến mờ nhạt, hai ngày Hải Yến như người mất hồn cứ nhìn về phía phòng phía trước, mắt ngẩn lẹ. Cảm giác biết người mình yêu đang ở đâu nhưng không thể đến đưa cô ấy đi khiến Hoàng Tuấn cảm thấy khó chịu vô cùng. Phần vì không muốn làm kinh động đến người khác nên lại không thể dùng người của Evil, Dương Ái Linh có lẽ biết Khả Hân đang ở đâu nên cũng nhắc khéo Hoàng Tuấn về cuộc giao dịch giữa hai bang: không nể tình riêng.

Công ty F&F đã mấy ngày nay không có giám đốc lãnh đạo, các cổ đông nhất là hai bố con nhà họ Lưu ra sức thịnh uy quyền lực. Lâm Hải Nam đã biết chuyện của nó nhưng hiện tại ông ta đang có chuyến sang Dubai giải quyết về mặt hàng mới lấy nên cũng đành nhờ Phùng quân gia và Nhật Nam giải quyết.

Công ty F&F lại thêm một phen phấn khích khi dạo gần đây liên tục xuất hiện trai đẹp, gái xinh trong công ty, nhất là hội chị em nhân viên nữ, ai cũng trầm trồ ngó nghiêng vị phó giám đốc điều hành mới: Phùng Nhật Nam.

Nhật Nam tính ra cũng chỉ hơn Khả Hân một tuổi nhưng dáng vẻ của cậu không ai nghĩ chỉ mới là thằng nhóc 17 tuổi. Dáng cao, chững chạc, ngũ quan cân đối, đôi mắt nâu đẹp ẩn dưới hàng lông mày rậm. Từ người cậu toát ra vẻ lạnh lùng nhưng lại khiến người ta có cảm giác bình an.

Đứng ngoài ban công, đưa mắt nhìn về phía mở giấy tờ mà Lưu Nhật Hà mới đem vào, trong lòng Nhật Nam dâng lên những cảm xúc vô cùng khó chịu. Khả Hân bị BEAST bắt đi đã được mấy hôm, họ lại chưa ai gặp được nên khó tránh khỏi lo lắng.

Bước vào phòng làm việc của nó, Nhật Nam nhìn căn phòng trống trải, lạnh lẽo. Cả phòng dường như chẳng có gì ngoài một chiếc bàn làm việc, chiếc giường đơn, bộ ghế tiếp khách và một bình lưu ly tím đang héo hon dần. Nhật Nam nán lại một chút rồi thở dài đóng cửa lại.

[illegible]

Trường New Hope

Daniel vừa thấy Hoàng Tuấn đến trường lập tức nhảy khỏi bàn chạy lên hỏi rồi rít:

-”Mặt lạnh, Crush của tôi đâu? Cô ấy ôm à? balabal.”

Hoàng Tuấn chỉ im lặng rồi đi vào bàn, Daniel tay nắm cuộn lại đập mạnh xuống bàn:

- "Khinh nhau à? Cậu bị câm sao? Hay là ngay cả vị hôn thê của mình cậu cũng không biết ở đâu?"

-”Hôm nay tôi đến đây là vì có việc chứ không phải đến để gây sự với cậu, tốt nhất tránh xa tôi ra.”

Hải Yến khẽ gật ra hiệu Daniel làm theo, Hạ Vy hơi liếc sang phía chiếc ghế trống bên cạnh, trong lòng diễn ra những mâu thuẫn khó tả, chần chừ một lúc, cô quay xuống tỏ vẻ hỏi Hoàng Tuấn:

-“Tuần này, Hân bị sao à? Còn Nhật Nam nữa, có phải... câu ấy đi cùng Hân không?”

Hoàng Tuấn nhìn gương mặt đầy lo lắng của Hạ Vy thở nhẹ rồi cất giọng trầm:

- "Hân có việc riêng cần giải quyết, còn Nhật Nam thì tôi không rõ."

Bên kia đã quang quác tiếng chọi tai của Hải quạ:

-”Già mà không rõ, kiểu gì họ cũng trốn đi chơi với nhau chứ gì, ngày trước cũng vậy mà. Hôm nào thích lại rủ nhau cù học, ấy vậy mà cô Huệ chả bao giờ nói gì, đúng là thiên vị mà.”

Hải Dương cười như nắc nẻ, cũng thêm đậm vào:

-“Vy à, cậu còn băn khoăn gì nữa, Nhật Nam lúc nào chả đi với Khả Hân, coi bộ có người bị ăn dấm chua rồi.”

Cả lớp lại phá lên cười, Hải Yến nhìn gương mặt đang cau lại của Hoàng Tuấn trong lòng cảm thấy rất vui, nhưng vẫn liếc nhẹ nhắc nhở Hải Dương. Daniel không biết từ đâu quát xẵng lên:

- "Toàn nói vớ vẩn, Daniel này còn chưa được đi chơi riêng cùng Crush thì Nhật Nam làm gì có cửa. Đứa nào mà còn nói linh tinh nữa, đừng trách sao hôm nay anh mày ác."

Tiếng ồ lại vang lên mang vẻ châm chọc:

-”Daniel ăn nhiều dấm quá nên não có vấn đề à? Còn dám ăn nói ngang ngược với bọn mình. Hay là cậu định đại chiến với tụi này?”

Daniel vỗ ngực, tràn đầy khí phách:

-”Tôi đường đường là dòng dõi quý tộc Pháp mà sợ mấy người sao? Võ Hải Dương, có giỏi thì cậu nói về Khả Hân lần nữa xem”

Hải Dương nhếch mép nhìn vẻ mặt nghiêm túc quá đà của Daniel rồi phì cười, Hải Yến vội đứng dậy xua xua tay.

-”Thôi, đừng vậy, chúng ta là bạn bè thân thiết mà, Daniel cậu đừng giận nữa, mọi người chỉ nói chuyện phiếm thôi mà.”

Daniel có vẻ dịu đi, vác bộ dạng nặng nhọc ngồi phịch xuống ghế, đầy mắt liếc xéo Hoàng Tuấn đang chống cằm, tay bấm điện thoại không ngừng.

Tít.. tít..

Điện thoại của Hoàng Tuấn vang lên, hắn cúi xuống nhìn chăm chăm vào tên người gửi, tự la hét trong lòng, sao trên đời này lại có kẻ vô công đến vậy.

(Daniel): Mau khai đi, rốt cuộc Khả Hân đi đâu rồi? Nếu cậu không nói tôi không ngại quậy tung bưng lên đâu.

(Mặt lạnh): Tùy cậu.

(Daniel): biểu tượng hình chú cún đang nhe răng múa vuốt.

Rốt cuộc cậu có nói không?

(Mặt lạnh): Cậu đúng là dai hơn đĩa.

Khả Hân bị bang trong thế giới ngầm bắt.

(Daniel): Bang nào? tôi cũng có quan hệ một chút với tổ chức ngầm đấy, cậu quên gia đình tôi buôn bán đá quý xuyên lục địa à?

(Mặt lạnh): BEAST

(Daniel): BEAST là bang mà Leo đứng đầu?

(Mặt lạnh): Cậu biết anh ta sao?

(Daniel): Anh ta... là người tình cũ của chị gái tôi.

(Mặt lạnh): Quan hệ giữa cậu và anh ta tốt chứ?

(Daniel): biểu tượng khóc thảm thiết.

Tôi là kẻ khơi mào làm họ phải chia tay dù đã định ngày cưới.

(Mặt lạnh): Fuck!

(Daniel): Trái đất tròn, định mệnh...

Hoàng Tuấn đọc xong dòng tin nhắn cuối cùng, khuôn mặt đã biến sắc, ánh mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống tên vô công rồi nghề bên cạnh.

Daniel xoay xoay chiếc điện thoại, miệng không ngờ ai oán, sớm biết có ngày hôm nay, cậu đã đối xử tử tế một chút với tên Leo đáng khinh kia rồi. Baby, i'm sorry...

.....Ngược dòng thời gian.....

-”Tao không chấp nhận thằng đó làm rể dòng họ Louis này.”

Tiếng người đàn ông mang đậm chất phương tây vang lên đầy quyền uy. Trước mặt ông ta là một cô gái người lai, sống mũi cao, thẳng, nước da trắng trẻo, tay chân đang dậm thành thịch xuống nền nhà.

-”Leo sao chứ? Anh ấy tốt với con là đủ.”

-”Nhưng anh ta nổi tiếng chẳng hoa, chị nghĩ anh ta yêu chị thật sao? So stupid.”

Daniel khoanh tay trước ngực khinh bỉ nói.

Cô gái ấy giận đến đỏ mặt, ném chiếc gối tựa về phía Daniel:

-”Câm miệng lại, mày không nói không ai bảo mày câm đâu. Tao biết mày không thích Leo nhưng cũng đừng vu khống anh ấy như vậy. Cẩn thận tao cho người xé rách miệng mày bây giờ.”

Daniel cũng không vừa, tiến lại đá chiếc gối vừa nãy:

-”Chị đúng là ngu ngốc.”

-”Hai đứa mày im hết cho tao, không dài dòng. Sarah có chết tao cũng không đồng ý việc của mày và thằng Leo kia, nếu mày muốn lấy nó thì bỏ gia đình này đi. Nhưng mày nên nhớ, tài khoản của mày cũng sẽ đóng băng hết.”

Sarah cười khẩy:

-”Leo hoàn toàn đủ khả năng chi cấp cho con.”

đã đỡ hơn rất nhiều.

Khẽ chớp mắt mấy lần, nó gương người dậy nhưng chỉ được một chút lại ngã phịch xuống giường, tay chân được thể đau nhói lên như bị gậy vậy.

Đôi mắt thâm quầng nhìn khắp nơi trong phòng. Đây không phải là phòng của nó, cũng không phải ở biệt thự Ngô gia, nó nhủu mày cố gắng lục trí nhớ, trước khi hôn mê nó có nghe tiếng nói của một người đàn ông vang lên, sau đó là những tiếng áp úng của hai tên đáng chết kia. Lẽ nào, nó đang ở trong hang ổ của chúng? Quả thật tránh vô đưa gặp vô dũa là thế này đây.

Ngước mắt nhìn lên trần nhà, bất giác nó lại nhớ đến những ngày rèn luyện ở Happy. Ngày nào cũng vậy, nó luôn lặp đi lặp lại cái lịch trình đáng ghét đó, bàn tay sử dụng nhiều loại vũ khí đến nỗi đầy chai sạn, nhiều khi còn chảy máu ròng ròng. Nhiều lúc mệt mỏi muốn nghỉ, nhưng chỉ cần làm sai một động tác nào đó, An Nhiên lại thẳng tay dùng roi quất vào đôi chân nhỏ, khiến nó ngã khụy xuống. Đại Vũ và Ngọc Anh chỉ biết đứng bên ngoài nhìn nó đầy thông cảm. Sức một đứa trẻ quả thật rất hạn chế, trong hai tháng tập đầu tiên, không dưới năm lần nó phải đi cấp cứu tường chừng như chết đi sống lại. Lúc đó, nó không còn nghe sự vô về, ôm ấp như những lời mẹ nói nữa, thay vào đó là ánh mắt đầy sự thất vọng cùng giọng nói mang vẻ buồn buồn của An Nhiên: "Mối như vậy đã không chịu nổi, sau này còn trả thù gì được nữa." Nước mắt nó chảy ra đầy gương mặt nhỏ, nó đã nghĩ đến cái chết, muốn trèo ra ban công rồi thả mình xuống, nhưng khi nghĩ đến cái chết của mẹ, đến tiếng mẹ hét lên bảo nó chạy, tìm nó lại đau thất lại, có lẽ đó là động lực duy nhất giúp nó sống đến ngày hôm nay.

Cạch... tiếng cửa phòng mở ra, nó nheo mắt nhìn ra hướng cửa, đôi mày nhanh chóng chau lại khó hiểu.

- "Cô tỉnh rồi sao?"

- "Tôi hôn mê bao lâu rồi? Mà đây là đâu?"

Bên kia cất lên giọng trầm ấm, nhẹ nhàng trả lời.

- "Cô hôn mê chính xác là tám ngày bốn tiếng, đây là BEAST- tổ chức hắc đạo giống như Evil của cô."

Đôi mắt đẹp nhìn người phía trước một lát, giọng nói yếu ớt vang lên.

- "Nhìn anh rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó."

Người thiếu niên kia mỉm cười rạng rỡ.

- "Tôi còn sợ cô không còn nhớ tôi nữa cơ đấy. Tôi là người phóng viên lần trước suýt mất mạng dưới tay cô."

Nó à một tiếng nhưng nhanh chóng lại đầy nghi hoặc.

- "Anh là anh trai của Hạ Vy? Nhưng sao anh lại ở trong đây? Anh cũng bị bắt giống tôi sao?"

Anh chàng kia cười nhẹ, đầu lắc nguầy nguậy.

- "Không, tôi bỏ nghề viết báo rồi, bây giờ tôi là thành viên chính thức của BEAST, chuyện nói ra dài lắm, sau này có dịp tôi sẽ nói cho cô nghe sau."

Nó không hỏi thêm gì nữa, đầu hơi quay vào trong. Tiếng nói trầm nhẹ lại vọng lên.

- "Có phải cô đang muốn rời khỏi đây không? Tôi nghĩ cô không trốn được đâu, bang chủ có kế hoạch gì đó liên quan đến cô thì phải. Hơn nữa tiểu thư của chúng tôi hình như cũng muốn giết cô đấy."

Nó quay mặt lại đầy khó hiểu.

- "Tiểu thư? Cô ta là ai?"

- "Tôi nghe nói cô ấy có tình cảm với Dương Hoàng Tuấn- vị hôn thê của cô nhưng bị cự tuyệt."

Nó nhếch mép cười khẩy, rồi lại nhìn vu vơ ra bên ngoài cửa sổ, bên ngoài thật yên bình.

- "Mà anh tên gì?"

Một nụ cười thoáng mở trên môi người thiếu niên, anh ta trả lời lại rất nhanh.

- "Ben, cứ gọi tôi là Ben."

Nó khẽ ừ, trên lưng lại truyền đến cơn đau thắt, gương mặt xinh đẹp hơi cau lại, Ben vội chạy đến đỡ nó.

- "Cô không sao chứ?"

Nó chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng nói đầy căm phẫn truyền đến.

- "Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao? Đồ cáo chín đuôi."

Ben vội bỏ nó ra, đứng lại một bên đầy cung kính.

- "Tiểu thư, tiểu thư Khả Hân mới vừa tỉnh, bang chủ dặn mọi người không ai được..."

Chát... Ben chưa nói dứt câu thì Khánh Ly đã vung tay tát cậu, Khả Hân gương người dậy giọng đầy khinh bỉ.

- "Còn tưởng vị tiểu thư một mực chung thủy với vị hôn thê của tôi là ai, hóa ra chính là Khánh Ly tiểu thư đây, đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy."

Khánh Ly dờn ánh mắt sang nó, khóe miệng khẽ nhếch.

- "Miệng lưỡi vẫn còn cứng lắm, có vẻ thuốc của BEAST rất tốt thì phải."

Nó gương cười nhạt.

- "À tiểu thư đây nhắc tôi mới nhớ. Cảm ơn bang chủ và mọi người nhiều, thuốc rất tốt và có lẽ người ở đây cũng vậy."

Khánh Ly ngừng một chút quan sát nó, tay khoanh trước ngực, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên.

- "Nhìn cô có vẻ cũng được đấy, ngũ quan cân đối, dáng người thanh mảnh, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng thấy xứng đôi với anh Tuấn, không hiểu cô có bùa mê thuốc lú gì mà khiến anh ấy mờ mắt như vậy."

Nó cười sặc sụa cứ như thể đang xem hài vậy.

- "Cái đó thì tôi không biết. Và lại bùa mê có hạn, tôi đâu rảnh mà đem bỏ cho người tình trong mộng của tiểu thư đây, dù sao cậu ta cũng không phải là mẫu người của tôi."

Ben đứng bên bụi miệng cười, Khánh Ly hơi mất bình tĩnh nhưng vẫn đành giọng lại.

- "Vậy thì tốt, cô buông tha anh ấy đi, không yêu anh ấy thì níu giữ làm gì."

- "Haiz vốn dĩ cũng định buông nhưng sau khi nói chuyện với tiểu thư thì tôi lại không muốn nữa, trêu ghẹo cậu ta chắc cũng vui lắm nhỉ."

Khánh Ly giận phùng phùng gợn tay định tát nó nhưng không ngờ, như đã chuẩn bị sẵn, nó ném chiếc gối tựa vào thẳng mặt cô khiến cô ôm mặt ngồi thụp xuống.

- "Đồ hồ ly tinh, đồ rắn độc, dám đánh tôi, được tôi cho cô biết thế nào là phép lễ độ với tôi."

Nói rồi Khánh Ly cầm con dao gọt hoa quả trên bàn lao lại phía nó, Ben vội chạy lại đỡ nhát dao, chẳng mấy chốc máu chảy đầy cánh tay anh. Nó nhũn mảy nhìn vị tiểu thư kiêu ngạo, hiểu thắng kia. So với Cẩm Tú thì cô tiểu thư này đáng chết hơn nhiều.

Khánh Ly đâm xong vẫn không có gì run sợ, có vẻ như đây không phải lần đầu tiên cô làm như vậy. Đôi mắt sắc sảo vẫn hướng về phía nó đầy tức giận. Nó nhích lại gần Ben, rút con dao cắm trên tay Ben ra rồi phi thẳng vào Khánh Ly, sượt nhanh qua gương mặt xinh đẹp khiến một lọn tóc bị cắt đứt rơi xuống sàn.

- "Biến ra khỏi đây, gọi anh trai cô đến đây gặp tôi. Tôi không nói chuyện với mấy đứa không biết điều."

Lúc này Khánh Ly mới hơi run sợ, lần đầu tiên có người dám tấn công cô như vậy, nhìn vào ánh mắt của Khả Hân, Khánh Ly càng rung mình hơn. So với ánh mắt của sát thủ ở đây thì Khả Hân đáng sợ hơn nhiều, ánh mắt đầy chết chóc, lạnh băng, không chút mâu thuẫn, hay tia âm khác, tất cả cảm giác mà Khánh Ly nhận được lúc này chỉ là sự lạnh lẽo tận vào da thịt.

- "Cô... cô cứ đợi đấy, Huỳnh Khánh Ly này không dễ bỏ qua đâu."

Cánh cửa phòng đóng lại đầy giận dữ, nó neho mắt nhìn Ben đang đưa tay bịt vết thương.

- "Anh ra ngoài lấy đồ y tế băng lại đi, tôi không sao, anh không cần phải lo."

Ben đứng dậy lưỡng lự một chút rồi bước ra ngoài. Nó đưa tay sờ nhẹ vào lưng mình, thứ chất lỏng màu đỏ chẳng mấy chốc đã dính đầy tay nó.

.....

Bên ngoài tiếng khóc nỉ non của Khánh Ly đã vang vọng khắp bang BEAST, Leo day day thái dương nhìn em gái đầy bất lực.

- "Anh đã nói là không được đến tìm cô ta rồi mà? Em không biết Lâm Khả Hân nổi tiếng máu lạnh, vô tình à mà dám đến chọc giận cô ta. Cũng may là cô ta còn chút nể tình nên mới cảnh cáo em, nếu đây không phải địa bàn của BEAST thì em sớm đi chầu diêm vương rồi."

Khánh Ly bỏ tay anh mình ra, đứng dậy giận dữ.

- "Giờ anh đang bệnh vực cô ta sao? Anh cũng bị cô ta bỏ bùa giống anh Tuấn rồi phải không? Em ghét anh, sao anh lại bệnh người ngoài mà mắng em."

Leo đưa tay vỗ nhẹ vào trán em gái, cất giọng đầy mềm mỏng.

- "Nín đi nào, được rồi anh sẽ đòi lại công bằng cho em được chưa, giờ thì ngoan lên lầu nha, anh còn có chút việc."

Khánh Ly phụng phịu đi lên, không quên nhắc anh.

- "Anh nhớ nói anh Tuấn, cô ta không hề yêu anh ấy đâu, chỉ muốn lợi dụng thôi."

Leo lắc đầu đầy khó chịu nhưng vẫn khoát tay cho em gái, Khánh Ly định nói gì nữa nhưng thấy Leo đã vội vã đi ra ngoài nên thôi, đáy mắt còn lộ ra vẻ cười nhạt.

- "Để tôi xem, cô tự đắc được đến bao giờ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Tại biệt thự Lâm gia.

Lâm Hải Nam đang ngâm mình dưới bể bơi sau hơn một tuần lặn lội tranh giành thị trường ở Nhật Bản. Chuyến đi có vẻ không mấy thành công khi có đối thủ đáng gờm ở công ty trực thuộc đảo Honshu liên tiếp mở các chiến lược đàn áp các chính sách của công ty Lâm Hải Nam. Và ngạc nhiên hơn người đứng sau công ty đó lại chính là anh em vào sinh ra tử của Lâm Hải Nam-Ngô Vi Đông. Lâm Hải Nam tự nhủ, có lẽ mọi chuyện mà ông ta làm Ngô Vi Đông đã biết một phần nào đó nên mới có hành động như vậy. Tự nhắc mình phải cẩn thận hơn và nhanh chóng thúc giục Hoàng Tuấn cứu Khả Hân về để hoàn thành nhiệm vụ ông ta giao, đôi mày rậm của Lâm Hải Nam chau lại khi có điện thoại gọi từ bên Hàn Quốc đến.

LHN: Tao nghe đây, đã điều tra được gì chưa?

???: Đại ca, có chút manh mối về con nhỏ đó rồi, em đã điều tra rất kĩ, cách đây khoảng tám năm trước con bé đó đã được một người đàn ông mang sang đây.

LHN: Mày chắc không? Nếu lần này còn xảy ra sơ suất như những lần trước thì mày biết cái kết rồi đấy.

??? : Đại ca yên tâm. Một nhóm xã hội đen ở đây từng gặp con nhỏ đó và may mắn hơn là chúng có mối thâm thù với nó.

LHN: Đứng vòng vo, tao không có thời gian đâu, nói mau lên.

??? : Nhóm đó từng bắt cóc con nhỏ Minh Anh kia muốn bán nó cho bọn buôn trẻ con nhưng không thành. Con nhỏ đó được bảo vệ rất kĩ, hầu như xung quanh nó đều có người giám sát. Khi bị bọn chúng bắt, con cứng đầu đó còn rút dao đâm vào một người trong chúng, đến nay tên đó vẫn còn vết sẹo dài trên mặt. Nên khi em đưa tấm ảnh của nó ra là chúng nhận ra ngay.

LHN: Còn tin gì nữa không? Hiện giờ nó đang sống bên Hàn sao?

??? : Tạm thời chưa có, nhưng theo lời bọn kia nói thì con nhỏ đó sang đây để phẫu thuật chỉnh hình. Chúng đã theo dõi và thấy nó được đưa vào viện thẩm mỹ X. Em cũng đã đến lùng sục chỗ đó nhưng tiếc là bác sĩ lo ca của nó đã nghỉ việc cách đây bảy năm rồi, không ai biết hiện giờ ông ta ở đâu.

LHN: Tao biết rồi, tiếp tục tìm kiếm, dù có lật tung cả thế giới này cũng phải tìm bằng được nó.

Dứt lời Lâm Hải Nam tắt máy đặt lên thành bể bơi rồi vươn người bơi một vòng quanh bể.

Phẫu thuật thẩm mỹ? Bác sĩ nghỉ việc, đi sang Hàn từ tám năm trước.... Xâu chuỗi mọi việc ông ta như búng tính trong đầu thoáng lên hình ảnh của một người: Hoàng Khả Hân, phải, khi ông ta gặp nó cũng là tám năm sau khi mọi chuyện xảy ra. Nhưng suốt mấy năm qua, nó luôn làm theo những gì mà ông ta yêu cầu, không hề có quan hệ với người ở bang khác. Lễ nào do ông ta quá đa nghi?

Mọi chuyện diễn ra khá đột ngột, không thể lường trước được điều gì, Lâm Hải Nam chỉ còn cách tự cho mình cái quyền đi tìm ra đáp án.

.....

Tại công ty F&F

Trưởng phòng An chạy lên gõ cửa phòng phó giám đốc, giọng nói hỗn hển.

- "Phó giám đốc, xảy ra chuyện lớn rồi."

Nhật Nam nhú mày, đứng dậy rót nước đưa cho ông trưởng phòng trung tuổi.

- "Có chuyện gì vậy? Bác bình tĩnh nói đi, đừng vội."

Trưởng phòng nhận lấy cốc nước rồi uống một chút, sau đó mới báo cáo.

- "Các mẫu thiết kế của công ty chúng ta không biết sao lại bị lộ ra ngoài, hiện tại công ty X còn tố cáo chúng ta ăn cắp thiết kế của họ."

Nhật Nam cảm giấy tờ liên quan đến công ty X, mắt hơi chớp.

- "Công ty này hình như trước đây quan hệ không tốt với công ty chúng ta thì phải, theo như những tài liệu này thì mỗi lần chúng ta có hàng xuất hay nhập đều dính dáng một chút đến công ty này."

Trưởng phòng gật gù.

- "Đúng vậy, chủ tịch Lâm cũng từng dẫn mặt công ty đó rồi nhưng họ vẫn ngang bướng như vậy, thậm chí còn luôn gây khó khăn cho chúng ta nữa.

Nhật Nam như càng hứng thú với công ty này hơn, khóe mắt đẹp hơi cười.

- "Vậy sau đó chủ tịch làm thế nào? Để yên ư?"

Trưởng phòng cười gượng, uống thêm chút nước nữa rồi nói.

- "Tôi nghe nói, chủ tịch từng cho người thăm dò người đứng sau công ty đó nhưng không tìm được manh mối gì, ngoại trừ việc biết được chủ tịch bên đó là Việt kiều, sinh sống chủ yếu bên Mĩ, không chỉ vậy bên bảo lãnh của công ty X còn là một bang phái có thế lực ở Mĩ nên chủ tịch Lâm cũng không muốn bắt hòa với họ, đổi lại dĩ hòa vi quý sẽ hay hơn. Hơn nữa F&F là công ty của nữ chủ tịch quá cố, di chúc cũng để lại công ty cho con gái của bà ấy nên chủ tịch Lâm dường như chỉ cố gắng thay bà trông coi công ty thôi chứ không có ý định phát triển thêm. Có lẽ lĩnh vực thời trang không gây hứng thú cho chủ tịch Lâm."

Nói xong trưởng phòng ngồi thẩn người đầy suy tư, khóe mắt tự nhiên hơi đỏ lên.

Nhật Nam nhú mày nhìn trưởng phòng khó hiểu.

- "Trưởng phòng, bác sao vậy?"

Trưởng phòng An có vẻ là người thật thà, lại dễ xúc động, miệng ông ta mấp máy một chút rồi hạ giọng.

- "Tự nhiên tôi nhớ lại những ngày giám đốc Kiều Lan và người chồng trước kia của cô ấy quá. Ông trời quả thật rất bất công với họ, chỉ ở bên nhau được chưa đầy hai năm thì mỗi người đã một nơi. Cậu biết không, ngày cô Lan sinh con, nhân viên chúng tôi còn phì cười trên ghế giám đốc, trông anh ấy khi đó vội vàng, lo lắng hơn cả mình sinh con. Vậy mà... kẻ khốn nạn nào đã đâm chết người cha chưa kịp nhìn mặt con gái đó rồi bỏ trốn. Mẹ anh ấy nghe tin con trai mình mất cũng đột quỵ rồi qua đời ngay ở bệnh viện phụ sản. Nghĩ cũng khổ, mới sinh con xong đã nghe tin chồng tai nạn qua đời, mẹ chồng mất ngay trước mặt... tái giá chỉ được một năm rồi cũng bị tai nạn qua đời, cô con gái cũng biến mất đến giờ vẫn bất vô âm tín, sống chết không rõ..."

Nói đến đây trưởng phòng gục mặt xuống đầu gối, hai tay vò đầu rồi khóc run lên, Nhật Nam thờ dãi, trong lòng lại dâng lên niềm chua xót. Mấy giây sau giọng nói lãnh đạm ấy lại vang lên.

- "Tôi cũng không biết tại sao mình muốn kể cho cậu nghe chuyện này nữa, nhưng xin cậu đừng kể lại cho ai, tôi không muốn khi tiểu thư Minh Anh về lại phải nghe người khác nói về quá khứ đau khổ của cô ấy."

Nhật Nam gật đầu, tay đẩy cốc nước lại gần chỗ trưởng phòng. Trưởng phòng An hơi cúi đầu chào Nhật Nam rồi đi ra ngoài. Một mình trong phòng, Nhật Nam dựa vào ghế, mơ màng nghĩ về người con gái vô tâm kia.

Trước đây khi bị người của Red Wall bắt, Nhật Nam cũng từng nghe thoáng qua chuyện của nó nhưng hôm nay mới thấu rõ hết được nỗi đau khổ mà nó phải gánh chịu. So với cậu có lẽ nó đáng thương hơn nhiều, ít ra bố mẹ cậu tuy mất sớm nhưng cậu cũng có thể cảm nhận được tình cảm gia đình là thế nào. Không như nó, từ nhỏ luôn bị người khác bắt nạt, trêu chọc, rồi

khí đặt hết niềm tin vào Lâm Hải Nam, nghĩ rằng ông ta sẽ là người mang tình cảm người cha đến với mình thì cuối cùng con quý dữ đó cũng ác độc cướp mất người mẹ thân thương của nó. Tin tưởng vào Minh Nhật, luôn giữ hình ảnh về người con trai đó, đến cuối cùng thì chính nó lại nhận được sự trả giá quá đắt. Quả thật, người tính không bằng trời tính, ông trời rất thích ngược đãi con người.

Nhật Nam cầm điện thoại gọi vào một dãy số dài, có vẻ là số nước ngoài.

-“Chào Sam, cháu có việc muốn nhờ đi đây. Di có thể điều tra hộ cháu người đứng đằng sau của công ty thời trang quốc tế X được không?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười sặc sụa, giọng điệu đầy thỏa mãn.

-“Nhật Nam, con bé ngang bướng kia chưa nói với cháu sao? Công ty đó là hậu thuẫn của Red Wall, hay nói dễ hiểu thì Red Wall và một băng đảng mafia của Mĩ có hợp tác với nhau. Chúng ta giúp họ phát triển, mở rộng hàng hóa ra nội địa và khu vực châu Á, họ cho phép chúng ta góp một phần nhỏ vào công ty X để thực hiện mục đích của mình. Thật ra lần này chuyện lộ mẫu thiết kế bên đó cũng là một phần trong kế hoạch.”

Nhật Nam trữu mắt xuống đầy khó hiểu.

-“Cháu chưa hiểu lắm.”

Bên kia cất giọng rành mạch.

-“Khả Hân đã gửi mấy mẫu thiết kế đó sang cho ta từ mấy tuần trước. Cháu cũng biết đó, Lâm Hải Nam tuy bề ngoài không xem trọng F&F và cũng không có ý định phát triển thêm vì hần nghĩ nếu có ngày Minh Anh quay về mà hân chưa thủ tiêu được con bé, thì khác nào dâng món ngon cho kẻ thù. Bởi vậy nên hân mới dùng kế hoãn binh, cho Khả Hân ra quản lí công ty, ngoài mặt là chuyển cổ phiếu cho nó nhưng thực chất chỉ là che mắt thiên hạ. Vì vậy muốn nhanh chóng lấy lại công ty thì đương nhiên chúng ta phải có cổ phiếu trong tay. Mà chỉ có cách ép F&F như vậy thì còn có hy vọng thu mua được cổ phiếu từ những cổ đông gan chuột sợ F&F phá sản.”

Nhật Nam gật gù, khoe miệng hơi cười.

-“Cháu hiểu rõ, mọi chuyện sẽ nghe theo di sắp xếp.”

Điện thoại vừa tắt thì màn hình lại hiện lên một dãy số khác. Đưa tay ấn nút nghe, tai Nhật Nam gần như nổ tung bởi tiếng hét chói tai của Daniel.

-“Làm gì mà gọi mãi không nghe điện thoại vậy? Dùng điện thoại kiểu đó thì đập nát đi, đừng dùng nữa. Bực mình.”

Hơi khó chịu trước sự tức giận vô cớ kia, Nhật Nam hừ lạnh.

-“Hôm nay cậu lại tăng động à? hay chưa uống thuốc?”

Bên kia nghe sột soạt một chút, hình như tiếng gạt đồ, sau đó là tiếng nói như băng vĩnh cửu, trầm thấp, lạnh lẽo vang lên.

-“Đến nhà của Daniel đi, có việc gấp, liên quan đến Khả Hân.”

Nhật Nam nghe xong hai chữ cuối, thần sắc càng rồi hơn, chỉ kịp lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế rồi chạy ra ngoài.

Khánh Ly mở cửa phòng định xuống nhà lấy chút hoa quả thì bắt gặp mấy người giúp việc đang mang đồ ăn lên.

-“Xem ra mấy người cũng biết điều đấy, biết tiểu thư ta đang đói nên mang lên hả? mấy người không hẳn là đồ vô dụng.”

Một cô giúp việc khá trẻ, khoảng ngoài hai mươi tuổi nghe vậy liền ập ứng.

-“Tiểu thư... cậu chủ bảo chúng tôi mang lên cho vị tiểu thư họ Lâm kia chứ không phải...”

Choang...

Cô ta chưa dứt lời thì cả khay thức ăn đã bị hất tung tóe.

-“Tiểu thư họ Lâm? Mấy người cũng biết cách xưng hô quá nhỉ? Xuống nói với anh Leo, con nhỏ đó làm kiểu không ăn thì thôi, em gái sắp không sống nổi vậy mà anh trai lại quan tâm đến người ngoài sao? Con hồ ly đó rốt cuộc còn định làm hại bao nhiêu người nữa đây.”

-“Không ngờ tiểu thư của BEAST lại thích phán đoán như vậy, à phải rồi, ở đây có hồ ly sao? Vậy mà tôi còn tưởng hồ ly chỉ có trong truyền thuyết thôi đấy.”

Tiếng nói vang lên kèm theo hơi nhẹ, cảm giác có phần gì đó nhẹ nhàng mà u ám.

Khánh Ly quay mặt lại về phía sau, bắt gặp nó đang vịn cầu thang bước xuống không khỏi khó chịu.

-“Giả ngây ngô sao? Cô không hợp với mấy vai tiểu bạch này đâu.”

Hahaha

Nó nhìn gương mặt đầy vẻ nghiêm trọng của Khánh Ly rồi phá lên cười.

-“Quả thật tôi không hợp nhưng Khánh Ly tiểu thư đây có vẻ rất hợp đấy.”

Khánh Ly tức giận, trừng trừng mắt nhìn nó rồi hét lên, tay chỉ về phía mấy người âm vệ.

-“Mang con hồ ly này giết cho tao, tao không tin tao không làm gì được nó.”

Đám người kia có vẻ chần chừ nhìn nhau, Khánh Ly gạt chiếc cốc trên tay một người gần đó ném mạnh xuống sàn nhà.

-“Bọn mày điếc sao? Hay muốn dùng tính mạng gia đình bọn mày đổi mạng cho nó?”

Đám người kia có phần khó xử, mặt cũng hơi tái đi.

-“Tiểu thư nhưng bang chủ nói...”

Khánh Ly ngắt lời.

-“Cứ xử nó cho tao, phần anh Leo để tao tự giải quyết.”

Mấy người đó lại lăm lét nhìn nhau, cuối cùng cũng tiến lại gần chỗ nó.

-“Lâm tiểu thư, thật tình chúng tôi...”

Nó cười khẩy như không, khuôn mặt bình thản đến đáng sợ.

-“Không sao, cứ làm như cô công chúa nhỏ này yêu cầu đi.”

Khánh Ly nhoen miệng cười ra lệnh.

-“Tốt lắm, mày vẫn cứng họng vậy. Trói nó lại mang vào phòng cho tao, tự tao sẽ xử nó, đồ hồ ly.”

.....

Nữ giúp việc bê khay muối trắng tinh mang vào phòng cho Khánh Ly, cô nhúm một chút muối, tay viền theo vết thương trên cổ nó.

-“Có vẻ lành rất nhanh.”

Giọng nói có vẻ hồ hởi, sau đó là một màn tàn độc. Khánh Ly rắc muối trên bàn tay trắng nõn của mình vào vết thương của nó. Muối mặn làm vết thương như muốn nổ tung ra, xót, đau đớn vào tận da thịt, từng tế bào trên người nó như đang kêu gào thảm thiết.

-“Thế nào? không la sao? hay chưa đủ?”

Dứt lời Khánh Ly hất cả khay muối vào khắp người nó, có vẻ như cực hình đông xường đang tái hiện lại ở đây. Nó chau mày, hai mắt vô hồn nhìn Khánh Ly cười nhẹ.

-“Dùng trò này không phải cũ rích rồi sao? Mày còn trò gì mới không? cứ thử hết đi, nhưng tốt nhất đừng để tao sống sót mà ra khỏi đây.”

Chát...

Một bên má nó in hằn vết đỏ lửng, vết thương bắt đầu đã rỉ dịch ra, máu tủa ra hòa lẫn với muối mặn, da thịt nó đỏ dần lên. Máy người giúp việc chỉ biết che mắt tránh nhìn cảnh cực hình độc ác đó. Có vẻ vẫn chưa đủ để thấm nhuần con thịnh nộ của Khánh Ly, hoặc cô ta là một kẻ bệnh hoạn nên khi thấy người khác khổ sở trong lòng lại vui vẻ.

-“Mang lại đây.”

Người giúp việc run rẩy bung khay đồ tiến gần lại, nhìn sang cả người nó đang co quắp đau đớn với muối, chân cô ta như khựng lại.

-“Sao? Mày thương nó à? Có muốn thử cảm giác này không?”

Khánh Ly hiện giờ đã hoàn toàn trở thành một quái vật vô tính người, giọng điệu cô tà mị đến đáng sợ, lãnh khốc, khuôn mặt nó chẳng mấy chốc trở nên nhợt nhã, hơi thở cũng có phần yếu, tuy vậy ánh mắt vẫn đầy thách thức nhìn Khánh Ly.

Tay cầm con dao nhọn trên tay, Khánh Ly bước lại chỗ trói nó, con dao tì mạnh vào chiếc áo sơ mi rách một đường dài.

Nó kinh ngạc nhìn theo đường dao ấy, gần như muốn ăn tươi nuốt sống con quái thú kia.

-“Khốn kiếp, mày đang làm cái quái gì vậy?”

Chiếc áo sơ mi đã bị rách đến gần bụng, Khánh Ly cười nhẹ.

-“Cho mày thành vật dâng hiến cũng không tồi. Tao mới có ý tưởng rất hay, mày muốn nghe không? Dưới tầng hầm BEAST có rất nhiều loại dị nhân, tao sẽ cho mày xuống đó làm bạn với chúng.”

Nó nhìn khuôn mặt đầy ngây thơ kia, giọng điệu thương hại.

-“Giờ thì tao hiểu vì sao Hoàng Tuấn thà chết chứ cũng không chịu chấp nhận mày, mày đúng là loại khốn kiếp nhất tao từng gặp. Mày không xứng làm người của hắc đạo, không xứng làm kẻ thù của tao.”

Chát...

-“Còn già miệng? Cái gì mà nữ hoàng chết chóc của Evil, nhìn mày lúc này không khác gì một con ếch mày giẻ rách tàn tạ. Để tao xem, hôm nay ai có thể cứu được mày.”

Nói rồi Khánh Ly quay người lại, cầm con dao vào bàn.

-“Mang nó ném vào phòng số ba.”

.....

Bịch... bịch...

Ba người áo khoác đen nhảy xuống từ tường của BEAST.

-“Đương Hoàng Tuấn, trước khi nhảy cũng phải nói một tiếng chứ, định giết người sao? Biết tường này cao bao nhiêu không vậy? Không biết sao tôi lại đồng ý với hai người đi vào đây bằng con đường này nữa.”

Hoàng Tuấn phúi phúi quần đứng dậy.

- "Bớt miệng đi, cứu người quan trọng."

Nhật Nam nép ở một vách tường quan sát.

- "Lạ thật, ngoại trừ nhóm người đi cùng Leo ra ngoài thì BEAST cũng phải còn mấy nhóm bảo vệ nữa chứ, sao lối này lại không có ai?"

Daniel chạy đến ngó ngược xuôi.

- "Đằng kia có người, là mấy người giúp việc."

Hoàng Tuấn và Nhật Nam nhìn theo hướng Daniel chỉ, quả thật cách đó khoảng hai trăm mét có mấy người đang khệ nệ bung một mớ đồ ra.

- "Trên mấy chiếc khăn đó là vết máu, chả lẽ..."

Nhật Nam định phun ra câu tiếp theo thì Hoàng Tuấn đã nhắc suýt.

- "Thử nghe đi, cách chỗ chúng ta không xa có tiếng chạy của rất đông người."

Daniel ghé tai sát xuống bãi cỏ gật gù.

- "Đúng thật này, y như thể đang kéo nhau đi hội vậy."

Hoàng Tuấn nhìn hai bạn mình cười.

- "Đi tìm xem việc gì đang diễn ra nào, mau lên."

Phập... phập....

Bốn người giúp việc lần lượt bị đánh ngất, chỉ còn cô giúp việc trẻ tuổi đang bị Daniel dùng dao gí sát vào cổ.

- "Nói, Lâm Khả Hân đang bị nhốt ở đâu?"

Cô ta lắc đầu, nhưng hỏa khí trong người Daniel đã dâng lên ùn ùn, con dao đã làm hơi tẩy đỏ chiếc cổ trắng kia.

- "Tôi nói... cậu đừng ấn dao xuống nữa. Lâm tiểu thư đang bị Khánh Ly tiểu thư mang xuống tầng hầm"

Hoàng Tuấn nhủ mày nhìn xung quanh.

- "Vậy những người khác của BEAST đâu? Tôi không tin Leo lại phòng bị sơ sài như vậy."

- "Họ đều nghe lệnh cô chủ xuống tầng hầm mở cửa thả quái nhân ra, đồng thời cũng để phòng quái nhân trốn thoát nên mọi người đã tản ra hết ở phía tây và nam"

- "Đi, cô dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Cô giúp việc gật đầu làm theo những gì Daniel nói, dẫn ba người đi vào lối cửa sau để xuống tầng hầm. Hai bên cửa vào tầng hầm, sát thủ của BEAST dường như đứng chặt hết, chỉ chừa lại một lối nhỏ, mỗi sát thủ đều dính chặt hai chữ vô cảm trên mặt, trông họ không khác gì xác sống trong những bộ phim ma. Hai tay lăm lăm súng, đầy mắt lãnh đạm, đặc biệt là gương mặt khiến người ta nhìn vào đã rợn tóc gáy.

Hoàng Tuấn nháy mắt cho Daniel, nhanh như chớp, cô giúp việc đã bị Daniel đánh ngất, rồi với bộ mặt đắc thắng Daniel mỉm cười rất toại nguyện với Nhật Nam. Nhật Nam nhếch mép nhìn ai đó đầy khinh bỉ rồi hướng mắt tới lối vào tầng hầm. Hoàng Tuấn nhủ mày tiến lại kéo dịch cái thân xác đang hôn mê kia giấu vào trong rặng cỏ gần đó. Daniel nhìn hai bạn tác chiến của mình, tức tối tiện chân đá mấy viên gạch nhỏ dưới chân kêu lách cách. Bất chợt có tiếng người kêu lên.

- "Hình như bên kia có người"

Tiếp theo đó là tiếng bước chân rầm rập, Hoàng Tuấn và Nhật Nam cùng quay lại nhìn Daniel "đuối đuôi", cả ba chưa kịp định hình thì đám người kia đã đuổi đến.

Có tất cả năm ám vệ đang hần học nhìn về phía ba kẻ đột nhập kia, một người trong số chúng có vẻ biết Hoàng Tuấn và Nhật Nam, đó là một cô gái còn khá trẻ, chỉ khoảng hai mươi tuổi, có vẻ là con lai với đôi mắt xanh đẹp mê hồn.

- "Lại là hai người sao? Jack, Max. Có vẻ thời gian gần đây chúng ta khá có duyên thì phải"

Max ném bông hoa hồng bạch trên tay xuống, khoanh tay trước ngực, khóe mắt lộ ý cười.

- "Tầng hầm của BEAST biết cười sao? Trông cô cười xinh hơn nhiều đấy."

Tiếp theo đó là tiếng cười sặc sụa hả hê của Daniel. Jack hơi nhếch mép, mắt lướt một vòng.

- "Nghe nói hôm nay BEAST mở hội nên anh em chúng tôi mới đến góp vui, không ngờ lại làm kinh động đến mọi người. Thật xin lỗi."

Cô gái kia nhủ mày, nét mặt thay đổi nhanh chóng.

- "Đừng nhìn thần nữa, tôi biết mục đích của ba người. Nhưng vẫn câu nói cũ, dám đột nhập vào BEAST thì chỉ có hai con đường, một chết, một thành dị nhân."

Hoàng Tuấn (Jack) quay sang nhìn hai người kia cười nhạt, Nhật Nam hiểu ý gật đầu lại, chỉ còn mỗi Daniel hết nhìn người này lại người kia, nét mặt đáng thương.

Năm người của BEAST trùng mắt, Nhật Nam đưa tay vào túi quần, tiếng cô gái kia hét lên.

- "Mấy người định làm gì vậy?"

Tiếng hét chưa dứt thì cả một vùng đã bị bao phủ bởi khói trắng xóa, chỉ nghe tiếng Hoàng Tuấn kêu lên.

- "Chạy."

Ba người chạy thục mạng về phía hầm, mấy ám vệ thấy vậy liền chìa súng về phía họ, Daniel mím môi rồi phun ra chữ shit, sau đó nhanh như chớp, khẩu súng ngắn đã quay được một vòng.

Từng người ngã xuống, Hoàng Tuấn vuốt nhẹ khẩu súng trên tay, đầu hơi gật với Nhật Nam và Daniel.

Tiếng người chạy, tiếng đuôi riết, kêu thét vang lên đằng sau, Daniel giật quả lựu đạn trong tay Nhật Nam ném lại phía sau, miệng còn lẩm bẩm.

- "Thả khỏi làm gì? Ném mìn cho đỡ phiền phức."

Nhật Nam chỉ biết nén giận lờm Daniel, chẳng mấy chốc họ đã chạy qua cửa hầm. Tiếng cười vang lên khắp khu hầm, tiếng quát mắng dồn dập, còn có tiếng thủy tinh đổ vỡ, sắc mặt ba người họ đã trở nên khó coi. Hoàng Tuấn nắm chặt tay đập tung cánh cửa gỗ ngăn cách giữa hầm, Nhật Nam xoay khẩu súng bắn về phía mấy ám vệ, tiếng đầu súng vang lên ầm ầm.

Cách đó không xa....

Một ám vệ áo khoác đen hốt hải chạy vào, hơi thở hỗn hển.

- "Tiểu thư, không hay rồi, người của Evil đã vào được hầm."

Chát...

Khánh Ly giật dữ vung tay tát người ám vệ, khiến một bên má cô ta sưng lên.

- "Bọn mày không biết chống trả lại sao mà để chúng vào?"

- "Tiểu thư... họ đánh bất ngờ quá nên ám vệ của chúng ta chưa kịp trở tay. Hơn nữa... trong đó có Jack."

Khánh Ly nhủ mảy, nắm chặt con dao trong tay, mắt nhìn sang người con gái đầm máu đang bị treo trên cột.

- "Jack, được lắm, anh muốn đấu với em đến cùng sao? Hạ nó xuống ném vào chỗ dị nhân số ba cho tao. Mấy người khác đóng toàn bộ cửa hầm."

Tiếng rõ vang lên, một tên ám vệ dẫn đầu nhìn gương mặt trắng bệch của nó rồi cắt dây. Cả thân hình mềm mòng rơi xuống, bẻ nó trên tay, tên ám vệ như bất động.

- "Tiểu thư, cô ta... tôi sợ nếu ném vào đó, cô ta sẽ chết thật đấy. Bang chủ trở về lờ..."

Chát...

Tiếng kêu đó lại vang lên đầy chói tai.

- "Ném nó vào cho tao? Nếu không thì mày tự vào."

Người ám vệ nắm chặt tay, đầu hơi cúi rồi bẻ nó dọc theo hành lang. Tiếng cười man rợ của Khánh Ly lại vang lên.

Cạch... cạch...

Nhật Nam nheo mắt nhìn cánh cửa sắt đang hạ xuống ngăn lối đi một cách nhanh chóng, Hoàng Tuấn vội chạy lại chống tay đẩy cánh cửa lên, Daniel cũng chạy lại ra sức kéo cánh cửa, Nhật Nam xoay người bắn nốt mấy ám vệ rồi cũng chạy lại.

- "Mau lên, luồn vào trong đi Hoàng Tuấn, chúng tôi giữ cửa cho."

Hoàng Tuấn gật đầu, bàn tay đã rướm máu, rồi cả người nhanh chóng lọt qua trước khi cánh cửa đóng chặt lại.

- "Dù có chết cũng phải cứu Alice ra."

Daniel gào lên như kẻ điên, Nhật Nam tựa lưng bắt lực vào cửa sau đó đập mạnh tay xuống sàn nhà.

.....

Hoàng Tuấn lần theo phía cửa đi vào, nhìn mặt hắn hoàn toàn đã trở thành một kẻ máu lạnh, hề thấy ai chạy ra, hắn không ngần ngại tĩa súng, chẳng mấy chốc, máu đã đọng lại đầy lối đi.

- Ném

Tiếng nói đầy uy lực vang lên, tên ám vệ như một người máy, đặt nó nằm xuống nền đá lạnh, đôi mắt nhìn về phía tên dị nhân ác thú đang cười ranh mãnh.

Khánh Ly cười khẩy.

- "Quà cho mày."

Chỉ thấy đôi mắt cụ vó lóe lên ánh sáng, sau đó tên dị nhân kia nhảy vồ đến quỹ xuống liếm khuôn mặt nhợt nhạt của nó, nét mặt đầy hả hê. Rồi bàn tay nhóm nhấc đầy lông lá, các ngón tay dài, nhọn hoặc chìa ra tùm lầy cái áo sơ mi đã bị rách một đường xé toạc ra. Cả người nó be bét máu, muối trên cơ thể còn đọng lại từng hạt.

Đoàng...

Tiếng súng vang lên, một viên đạn bay xuyên qua song cửa sắt ghim chặt vào giữa trán tên dị nhân, máu phun ra bắn tung tóe. Mấy tên dị nhân ở phòng bên cạnh đua nhau gào rú, các móng tay dài cào cào cửa sắt, âm thanh chói tai đến ghê rợn.

Hoàng Tuấn như một bức tượng sống, tay rút mìn ném về phía bọn ám vệ đang chạy lại, Khánh Ly mặt hơi tái sắc, lùi lại phía sau của mấy người ám vệ.

- "Jack... không phải em làm, anh đừng hiểu nhầm "

- "Câm miệng "

Tiếng giận dữ vang lên đáng sợ, mấy tên ám vệ nhìn hấn xả súng, tay cầm quả mìn mini cuối cùng, hấn nheo mắt nhìn về phía người con gái nằm bất động kia, tim hơi thắt lại đau đớn.

Bùm... quả bom nổ tung khiến mấy người trước mặt hấn ngã xuống, tiếng Khánh Ly cất lên đầy đau đớn, sức nóng của quả bom đã làm cho mấy người ám vệ bị bỏng nặng, còn Khánh Ly ngất ngay tại chỗ. Hấn bước lại, hơi lạnh lan tỏa ra, chìa nòng súng vào khóa. Bùm... chiếc khóa to làm bằng thép không rỉ rơi xuống đất. Hai tay Hoàng Tuấn nắm chặt, đôi mắt bản thân nhìn người con gái đang nằm bệt dưới đất, giọng nói của hấn khàn đi.

- "Hân, cậu sao vậy? Tỉnh lại đi."

Thân hình nhỏ bé đó chỉ còn hơi thở yếu ớt, gương mặt trắng bệch, cả người đầy vết thương đang rỉ máu.

.....

Nhật Nam hướng mắt vào lối Hoàng Tuấn chạy vào, đáy mắt toát lên sự lo lắng.

- "Khốn kiếp, không biết mấy quả mìn đó còn sử dụng được không nữa? Không biết Hoàng Tuấn có sơ suất gì không?"

Daniel cũng lo lắng không kém, ném mạnh khẩu súng trong tay vào tường.

- "Fuck! Chả lẽ mìn của Evil không đáng tin sao? Mà sức công phá của mìn cao không?"

Nhật Nam lắc đầu.

- "Cũng không rõ, loại mìn này nghe nói sức công phá chỉ trong phạm vi hẹp, cũng lắm chỉ bị ngắt nhưng đang trong giai đoạn thử nghiệm, chưa chính thức được dùng..."

Daniel nghe xong câu cuối găm lên.

- "Wtf? Loại mìn đang hoàn thiện mà hai người cũng dám mang đi sao?"

- "Không mang đi chả lẽ mang loại mìn sức công phá lớn à? nếu chẳng may làm Hân bị sao thì sao?"

Cả hai cùng im bật, Daniel nâng cây thánh giá trên cổ lẩm bầm cầu nguyện, Nhật Nam đôi mắt nhìn chăm chăm qua song cửa sắt kia thờ dài.

Cạch...cạch....

Tiếng cửa mở ra trong sự ngạc nhiên của Nhật Nam và Daniel. Khi nhìn thấy một thanh niên đang đứng cạnh cửa, theo phản xạ Nhật Nam quay người chĩa khẩu súng về phía người đó.

- "Đừng, tôi biết Lâm tiểu thư."

Người thanh niên kia giơ hai tay lên, giọng hơi run, Daniel như sực tỉnh chạy lại.

- "Sao anh biết Hân? Có phải Khánh Ly kia sai anh đến không?"

Người kia xua tay.

- "Không, tôi là anh trai của Hạ Vy đây, hai người quên rồi sao?"

Lúc này Nhật Nam mới khẽ à một tiếng, hạ khẩu súng xuống, giọng nói nhàn nhạt cất lên.

- "Anh là người của BEAST?"

- "Ừ, cũng mới gia nhập chưa lâu, anh tên là Ben."

Daniel chớp mắt miệng hơi cười,

- "Được rồi, anh nói anh biết Hân?"

Ben khẽ gật đầu rồi tiếp.

- "Lâm tiểu thư nhờ anh mang mấy cái này đưa cho Nhật Nam."

Vừa nói anh ta vừa chia ra một gói nhỏ, Nhật Nam bước gần lại, đưa tay nhận lấy rồi lôi ra mấy cái máy ghi âm mini.

- "Đây là?"

Ben nhún vai đáp.

- "Tôi cũng không biết trong này có gì nữa, cô ấy chỉ nhắc tôi là phải đưa tận tay cho cậu hoặc đưa đến cho người phụ nữ tên Sam ở địa chỉ này."

Nhật Nam im lặng một chút rồi nói.

- "Cô ấy vẫn... ổn chứ?"

Ben nhếch mép cười khổ, lắc đầu nguầy nguậy.

- "Hôm nay thì chưa chắc, cô ấy bị Khánh Ly mang đi rồi, tôi cũng muốn cứu cô ấy nhưng hai người thấy đó... việc duy nhất tôi có thể giúp chỉ là mở cửa và giao đồ cho hai người thôi, việc còn lại thì..."

Daniel cướp lời.

- "Được rồi, mà anh gặp Khả Hân lúc nào?"

- "Sáng nay."

Dứt lời Ben thờ dài kể lại chuyện hồi sáng.

.....

Cốc... cốc....

Trong phòng vọng ra tiếng hồi yếu ớt.

- "Ai?"

Ben ngó nghiêng một lượt rồi đáp khẽ.

- "Là tôi, Ben."

Ben đẩy cửa bước vào trong rồi nhanh chóng khóa trái cửa lại.

- "Cô nhờ người gọi tôi lên đây là có việc gì?"

Khả Hân rút từ trong túi áo ra một bọc nhỏ.

- "Anh có thể giúp tôi chuyển cái này đến cho Nhật Nam không? Nếu không gặp cậu ấy thì anh chuyển đến cho người phụ nữ tên Sam ở địa chỉ này."

Ben nhủ mảy đưa tay cầm lấy gói đồ.

- "Đây là gì vậy? Mà sao cô không tự đưa?"

Nó cười nhạt.

- "Tôi còn chưa dám chắc mình có thể thoát được hay không nói gì đến việc tự đưa. Hơn nữa mấy thứ này rất quan trọng, để lâu càng bất lợi cho tôi. Nếu anh sợ thì tôi cũng không ép, nhưng xin anh đừng nói cho ai biết về chuyện này."

Ben do dự một chút rồi nói.

- "Cô yên tâm, tôi sẽ chuyển giúp cho cô."

Hai người đang nói chuyện thì tiếng Khánh Ly quát mắng người giúp việc vọng vào, nó nhủ mảy rồi nhìn Ben cười.

- "Anh có thể chuyển gói đồ này ra ngoài ngay hôm nay không? Tôi sẽ đánh lạc hướng Khánh Ly và người của BEAST."

Bla... bla....

Nghe xong sắc mặt Daniel trở nên rất tệ, gương mặt đỏ lựng lên.

- "Fuck, tôi thì sẽ không để cho con bitch đó yên thân đâu. Khốn kiếp, nó là cái quái gì mà dám làm như vậy."

Nhật Nam đưa tay kéo Daniel đang hùng hổ định chạy vào sâu trong hầm lại.

- "Bình tĩnh đi, tôi nghĩ người của BEAST đang chạy đến đây, bây giờ chúng ta chia nhau vào trong tìm chỗ của Hân và Hoàng Tuấn, phải nhớ dù có chuyện gì xảy ra cũng phải nghĩ cho mạng sống của mình trước. Cậu không được giận quá hóa liều mà đối đầu với chúng, tốt nhất tránh đụng chạm càng tốt."

Daniel phát cáu.

- "Biết rồi, cậu làm như tôi là con nít không bằng"

Chuyển mắt sang chỗ Ben, Nhật Nam cất giọng trầm.

- "Anh nên trốn đi thì hơn, nếu để chúng thấy anh ở đây thì không hay lắm đâu."

Ben gật đầu chỉ kịp nói hai từ "cẩn thận" rồi chạy vụt đi, Nhật Nam và Daniel cũng chia ra mỗi người một hướng.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Daniel hét lên.

- "Dù tìm được hay không mười lăm phút nữa cũng phải gặp nhau ở lối vào hầm."

Nhật Nam ra hiệu ok rồi cầm đầu chạy.

Tiếng người của BEAST đã đuổi đến nơi, Daniel đứng lại, đứng thẳng người nhìn chúng.

- "Bọn này đánh hơi cũng nhanh thật đó."

Rồi bằng tốc độ chói ngợp Daniel ném quả mìn tủa khói về phía chúng. Nếu như lần trước bằng cách này Daniel hoàn toàn thoát được dễ dàng thì lần này thật sự không đơn giản vậy nữa. Một tay súng tia của BEAST đã nhanh tay hơn, hất rút súng bắn Daniel trước khi quả mìn phát nổ, một viên đạn găm chặt vào cánh tay trái, Daniel vội đưa tay kia bịt chặt vết thương rồi nhanh chóng chạy đi, miệng còn lầm bầm chửi rủa.

Nhật Nam rẽ vào lối cửa trái thì người của BEAST như đã chờ sẵn. Một ám vệ nữa xinh xắn, gương mặt trông rất dễ thương, tay cầm khẩu súng lục chìa về phía Nhật Nam.

"Max, cậu không an phận ở Evil mà lại sang đây phá rối sao?"

Khóe miệng đẹp hơi nhếch lên, Nhật Nam cất giọng thật nhẹ.

"Cũng chưa phá phách gì nhiều mà, cô quá lời rồi."

Hai người lờ qua tiếng lại một chút, bỗng nghe tiếng súng vang lên cách đó không xa, sau đó là tiếng động cơ vù vù, tiếng mắng nhiếc như chọi vờ ở bên ngoài truyền vào.

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì mấy người của BEAST lần lượt bị bắn ngã xuống. Cô gái vừa nãy nói chuyện với Nhật Nam cưa kịp bấm cò súng thì cũng máu từ bàn tay đã tuôn ra ồ ạt, nhìn gương mặt cô ta đau đớn, thật khiến cho người ta động lòng.

"Thằng nhóc Daniel đâu?"

Nhật Nam ngược mặt lên nhìn người con gái đã giúp mình hạ gục mấy người của BEAST, đáy mắt lộ rõ vẻ cảm ơn.

"Cô là?"

Người con gái kia dù gương mặt đã bị che một nửa bởi chiếc mũ vành rộng nhưng quả thật vẫn không giấu nổi vẻ đẹp Á-Âu sắc sảo.

"Chỉ họ của nó, nó gọi tôi đến đây nhất xác nó mang về vậy mà tìm nãy giờ vẫn chưa thấy đâu."

Nhật Nam nghĩ bụng: quả thật hai chị em có khác, miệng lưỡi độc địa như nhau.

"Này, thằng nhai ấy đang ở đâu? Đứng đây tốn thời gian quá, chút nữa bọn chúng lại kéo vào thì người của tôi không xử được đâu."

Nhật Nam lắc đầu.

"Tôi cũng không rõ nữa, hồi nãy chúng tôi chia nhau đi tìm bạn."

Người con gái ấy chỉ thề một câu rồi hung hăng đi vào trong.

.....

Hoàng Tuấn bé nó chạy dọc ra lối cửa, tiếng của mấy ám vệ hồi nãy vang lên ráo riết, tiếng bước chân chạy rầm rầm đằng sau.

"Á... Fuck!"

Đang chạy vội thì một bóng đen đâm sầm vào Hoàng Tuấn khiến hắn lao đảo mấy vòng, cũng may là vẫn bế vững nó trên tay.

"Bọn khốn kiếp, chúng mày muốn giết tao mới yên được à?"

Giọng nói "trong trẻo" đó không ai khác ngoài Daniel, Hoàng Tuấn nhếch mép nhìn gương mặt cau có kia cười.

"Louis thiếu gia, cảm phiền người cản trở lời nói."

Daniel giật mình ngược mặt lên, khi thấy Hoàng Tuấn đang cười mình, tay bế nó như xác chết, cậu lắp bắp.

"Thì ra là hai người... Hân làm sao vậy? Die rồi ư?"

Bùm..

Hoàng Tuấn nhắc chân đá vào Daniel, giọng điệu đe dọa.

"Toàn nói gở, còn không mau ngồi lên đi, đợi chúng đến bắt cả à?"

Daniel vội đứng dậy, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt tiểu tụy của nó rồi theo đà chạy đằng sau.

"Bọn chúng ở phía trước?"

Tiếng một ám vệ hét lên, sau đó là tiếng nói khác.

"Bắn chúng đi, có chết cũng phải để chúng chết ở đây."

Pằng.. pằng...

Mưa đạn dày đặc, vất vả lắm cả ba người mới có thể chạy thoát được, nơi này như một mê cung vậy, khắp nơi đều là tường đá, Daniel ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt đau đớn khẽ xé áo buộc lại vết thương. Hoàng Tuấn đặt nó dựa vào tường rồi quay sang buộc giúp Daniel.

"Cậu bị thương sao? Vết thương sâu lắm không?"

"Cũng khoảng hai phân, khốn kiếp, viên đạn làm tôi khó chịu quá, cậu bé Hân chạy đi, tôi ở lại cầm chân chúng."

Hoàng Tuấn nhủ thầm không nói gì, tiếp tục băng vết thương, Daniel đồ bưng mặt quát lên.

"Đi mau đi, cậu điếc à?"

"Im miệng lại, tôi tự biết nghĩ."

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, Khả Hân vẫn bất tỉnh, hơi thở đầy nặng nhọc, Daniel cố gắng không phát ra tiếng động, hai hàm răng cắn chặt vào áo, Hoàng Tuấn như nghĩ ra gì đó, hết nhìn nó lại nhìn sang Daniel.

- "Daniel, nghe này, tôi sẽ dụ chúng ra khỏi đây, cậu cố gắng tìm cách thoát ra."

- "Nhưng... Hân thì sao?"

Hoàng Tuấn dựa vào tường nghe ngóng rồi nói.

- "Đứng dậy đi, tôi sẽ đề cô ấy lên lưng cậu."

Xong xuôi đầu đó, Hoàng Tuấn cúi xuống nhìn nó mỉm cười, đưa tay lấy thêm đạn bỏ vào súng, hất gật đầu nhẹ với Daniel.

- "Chúc may mắn."

Bóng đen chạy vụt qua, sau đó là tiếng la hét của đám ám vệ.

- "Chúng ở bên kia, mau lên."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Daniel nấp sau bức tường đá dôi mắt ra bên ngoài thăm dò tình hình, tiếng la hét, đuổi chạy ngày càng xa. Đoán chắc bọn chúng đã bị Hoàng Tuấn dụ hết ra ngoài, Daniel mới chạy nhanh ra khỏi chỗ nấp.

Khu hầm như một mê cung thời xưa, khắp nơi đều phả hơi lạnh buốt, thậm chí tiếng gió cũng chỉ rít lên ở bên ngoài, tạo ra những âm thanh quái dị. Lối đi được chiếu sáng mờ nhạt bởi vài ngọn đuốc treo trên tường, càng đi vào trong, càng có cảm giác như đang đi vào lãnh thổ của những phù thủy trong truyện cổ tích.

Xốc lại người con gái nhỏ bé trên lưng, Daniel lấy hết sức gỡ một ngọn đuốc xuống, trước mặt vẫn là một con đường dài vô tận, tối thăm thẳm.

Ở bên này, Hoàng Tuấn vừa chạy vừa đưa tay che mặt bởi ánh sáng mặt trời đã chiếu thẳng vào chỗ hấn, đằng sau đám người dai như đĩa kia vẫn đuổi theo điên cuồng, ám khí, phi tiêu phóng ra như mưa.

- "Jack, tốt nhất cậu đừng cứng đầu nữa..."

Tiếng một ám vệ hét lên phía sau, Hoàng Tuấn nhếch mép cười nhạt, đôi chân vẫn thoăn thoắt chạy, tay còn khoát khoát nhẹ.

Ám vệ dừng lại, nhanh như chớp một phi tiêu bay ra nhắm đúng bắp chân Hoàng Tuấn đâm vào, máu bắn ra mấy chốc nhuộm đầy ống quần.

Giọng nói mang hơi lạnh phả lên kèm theo tiếng cười như không.

- "Dám đến BEAST gây rối, xem ra cậu cũng lớn mặt lắm rồi."

Giọng nói ấy không ai khác ngoài Leo- tên ác ma vương của BEAST đã về, may rủi thế nào mà hấn lại gặp ngay Hoàng Tuấn, quả thật người tính không bằng trời tính.

Lướt quanh một lượt, ám vệ ngày càng nhiều, chân lại bị thương, Hoàng Tuấn cố nở nụ cười, xoay người lại, hai tay đút vào túi quần, cất giọng không nhanh không chậm.

- "Anh nói vậy có phần quá lời rồi, chỉ là tiện đường nên mang ít đồ cho Khả Hân thôi, không ngờ BEAST lại nhằm tưởng có mục đích khác."

Leo vỗ tay nhẹ, khóe miệng nhếch lên.

- "Khá khen, miệng lưỡi cũng ghê gớm lắm, cậu và cô bé kia đúng là trời sinh một cặp, cách nói chuyện ngang tàng giống nhau."

Nhắc cái chân khắp khiễng tiến lại gần Leo, Hoàng Tuấn hơi khom người kiểu ảo thuật ra cảm ơn sau màn biểu diễn.

- "Được bang chủ BEAST khen, Hoàng Tuấn này quả thật rất tốt phúc."

Sắc mặt Leo hơi khó coi, giọng nói kèm theo tia tức giận.

- "Đùa giỡn bấy nhiêu đó đủ rồi, giờ cậu tự theo tôi ra ngoài hay cần người mang ra?"

Khóe miệng đẹp cười nhạt, đưa tay bịt vào chỗ vết thương, Hoàng Tuấn nhàn nhả.

- "Cái chân này vẫn còn dùng được."

.....

Men theo tiếng gió thổi, Daniel cuối cùng cũng thấy vệt sáng ở phía trước, khuôn mặt trở nên rạng rỡ.

Đang hí hửng công nó chạy ra ngoài thì một bóng đen vụt qua, mấy giây sau, Daniel đã cảm nhận đầu súng đang dí sát thái dương mình. Miệng hơi chặc lưỡi, xốc lại Khả Hân trên vai, bàn tay nhanh nhẹn đã xoay một vòng, tóm chặt bàn tay đang chìa súng kia.

- "Á... đầu, mày muốn chết à?"

Tiếng hét chói tai vang lên, Sarah nhắm mắt nhìn cậu em họ đáng nguyên rủa của mình.

Daniel cười nhếch, nhìn Sarah đầy mỉa mai.

- "Còn tưởng ám vệ ngu ngốc nào, hóa ra là bà chị đáng kính của tôi."

Sarah hừ nhẹ, mắt đặt lên người trên lưng Daniel, giọng hơi thấp xuống.

- "Alice là người này sao?"

Nhận được cái gật đầu nhẹ, Sarah tiếp lời.

- "Trong bộ dạng như xác chết ấy, đừng có nói là..."

Daniel mắt long sòng sọc quát xẵng lên.

- "Chị im miệng lại cho tôi, toàn ăn nói hàm hồ."

Sarah trừng mắt nhìn, miệng ú ớ, tiếng bước chân truyền đến dồn dập, sắc mặt Daniel hơi tái đi.

- "Khốn kiếp, quên hỏi, hỏi này vào đây chị thấy có người theo dõi không?"

- "Chúng đều bị người của chị cậu cho yên giấc cả rồi, yên tâm."

Nhật Nam cất giọng, hai tay buông dọc theo cơ thể, khoe miệng cười nhẹ, tiến lại gần chỗ bọn họ, sau lưng còn có thêm đám người của Sarah.

Lúc này Daniel mới cười phào nhẹ nhõm.

- "Haizz, xem ra chị cũng được việc lắm."

Sarah hất tóc, hai tay khoanh trước ngực.

- "Mày nghĩ chị là ai?"

- "Là người chị dễ bị xô mũi nhất trên cái địa cầu này."

Giọng nói uy nghi vang lên, theo phản xạ tất cả đều quay lại. Phía trước là cả binh đoàn của BEAST, Leo đeo kính đen, khoe miệng ẩn ý cười, bên cạnh Hoàng Tuấn nở nụ cười triu mến nhìn đám nai tơ phía trước.

Sarah đưa tay đẩy Daniel về đằng sau rồi tiến lên một chút.

- "Còn tưởng tên đàn độn nào cả gan dám đe dọa em tôi, hóa ra là ngài Leo đáng kính... Leo đã lâu không gặp."

Leo mỉm cười, đưa tay gỡ cặp kính xuống.

- "Sarah, trông em dạo này khá tốt, thế nào tính công chúa vẫn chưa hết à?"

Daniel bụm miệng cười, trên lưng cô gái nhỏ hơi cựa người. Nhật Nam tiến lại bế Khả Hân, Hoàng Tuấn nhún vai xô mấy tên ám vệ ra rồi cùng đi về phía trước. Sarah cau mày nhìn đám người của BEAST.

- "Leo, hôm nay tôi đến đây chắc anh cũng biết mục đích, tôi không dài dòng nữa, thả họ đi đi, xem như nể tình chúng ta quen biết nhau lâu như vậy."

Leo nhìn mấy người tự tiện đi lại trước mặt không khỏi khó chịu, nhưng bất giác ánh mắt cười của Sarah liền dịu lại.

- "Ngoài người của em, còn lại không ai được rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Sarah đỏ bừng mặt, nhìn chằm chằm vào Leo.

- "Tất cả người ở đây đều là người của tôi."

Leo nhìn gương mặt tức giận của Sarah không nén được cười nhẹ, cô gái này quả thật tính khí vẫn như cũ.

- "Vậy thì họ đành phải ở đây."

- "Lý do?"

Leo đưa đôi mắt thăm dò về phía Sarah.

- "Dám đột nhập vào BEAST."

Sarah cứng họng, tiếng gót giày đập mạnh xuống đất, Leo đưa tay lấy ra một điều thuốc, châm lửa, vừa hút vừa nhìn gương mặt xinh đẹp đang cau lại vì giận. Khi cô giận, có nét nào đó mang vẻ dễ thương, thoát tục, khiến người ta rung động, khó quên.

- "Anh thả họ ra đi."

Tiếng yêu cầu yếu ớt vang lên, theo phản xạ mọi người đều quay lại phía phát ra giọng nói đó. Leo thấy em gái đang được một ám vệ đỡ, khuôn mặt nhợt nhạt trong lòng rất khó coi, vội vàng chạy lại.

- "Ly, em sao vậy?"

Đưa mắt nhìn về phía Hoàng Tuấn, Khánh Ly hít một hơi sâu khi thấy khuôn mặt kia dường như không để ý đến sự hiện diện của mình.

- "Em không sao... lần này lỗi là tại em, anh mau để họ đi đi, hơn nữa... chị Hân còn bị thương nặng như vậy..."

- "Khốn kiếp, còn không phải do việc tốt mà mày ban à? Ờ đó mà mèo khóc chuột."

Daniel gần lên từng chữ, đáy mắt như muốn giết chết người trước mặt.

Sarah hừ nhẹ rồi lại hất hàm sang Leo.

- "Cô bé tên Khả Hân này cũng đột nhập vào BEAST giống chúng tôi sao?"

Sarah cố nhấn mạnh vào hai chữ đột nhập, Leo bất ngờ sững sờ mấy giây rồi vỗ tay cười nhẹ.

- "Được lắm Sarah, em còn dám bắt bẻ tôi. Nói sao nhỉ, cánh đồng hoa hướng dương đó tuy ở bên ngoài nhưng BEAST đã hoạt động khá nhiều năm ở đó nên..."

- "Sax, anh nói mà không thấy ngược à, cái gì mà hoạt động khá nhiều, nói vậy nếu tôi đứng ở đây chút nữa thì BEAST này cũng dưới quyền của tôi vì tôi đứng ở đây khá lâu à?"

Mọi người đều bàng hoàng trước câu trả lời ngang ngược của Sarah, cô công chúa này xem ra còn phải dạy bảo nhiều.

- "Đủ rồi, Leo, xem như em gái xin anh, chuyện này... bỏ qua đi."

Khánh Ly lại hét lên, lúc này Hoàng Tuấn mới rời tay khỏi khuôn mặt của Khả Hân, dáng người cao dong dỏng chậm rãi bước tới.

- "Thà chúng tôi đi? Được rồi, yêu cầu của cô là gì?"

Khánh Ly chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ đã nhòe đi vì nước mắt.

- "Tuấn... anh nghĩ em như vậy sao? Em không..."

- "Đừng dài dòng nữa nói đi, tại sao cô lại thà chúng tôi đi?"

Leo ngừng cãi lý với Sarah, nhìn thấy thái độ của Hoàng Tuấn với em gái mình như vậy không khỏi bức mình. Nhưng ánh mắt hình viên đá của Sarah lại nhắc anh không được manh động.

- "Em... em chỉ cần anh có thể tha thứ cho em. Là em sai, tất cả đều tại em sai."

Quả đúng là những gì trong đầu Hoàng Tuấn, tha thứ ư? đợi kiếp sau nhé.

- "Nếu người cô yêu nhất lại bị ai đó hành hạ ra nông nổi như kia thì liệu cô có chịu tha thứ cho người ta không?"

Khánh Ly ú ớ, im lặng, không khí rơi vào căng thẳng tột độ.

- "Hân, cậu sao vậy, Hân, tỉnh lại, mau tỉnh lại..."

Nhật Nam bất ngờ hét toáng lên, mọi người nhanh chóng chạy về phía họ.

- "Hoàng Tuấn hơi quỵ xuống, nâng gương mặt của Khả Hân lên, giọng điệu đầy lo lắng.

- "Max, Hân bị sao vậy?"

Nhật Nam lắc đầu, nét mặt cũng hoảng sợ không kém.

- "Tôi không biết, vừa nãy cậu ấy có tỉnh lại một chút, tôi đang định gọi mọi người thì gương mặt cậu ấy trở lên xám ngắt, lại khó thở... sau đó ngất đi."

Sarah bước gần lại, đánh giá một lượt người bệnh nhân kia.

- "Bị thương khá nặng, lại bị đái ngô không tốt, cơ thể suy nhược nên mới ngất đi. Yên tâm, còn thở, hơn nữa con bé này chưa đi theo thượng đế được đâu."

- "Chị cảm ơn chị lại cho tôi, chị không nói không ai bảo chị cảm đâu."

Sarah tức giận nhìn Daniel, hai tay siết chặt lại sau đó dần ra.

- "Leo, không phải em gái anh đã nói là thà người sao?"

Leo bắt đầu nhìn sang em gái đang khóc nức lên, miễn cưỡng gạt đầu rồi ôm Khánh Ly vào, đi được một chút còn ngoái đầu lại.

- "Sarah, nếu rảnh hoan nghênh em đến BEAST làm khách, hơn nữa Daniel cũng có chuyện muốn nói với em đấy, chuyện chia tay của em và anh."

Daniel há hốc miệng, gương mặt thoáng tia hỗn loạn. Chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe tiếng Hoàng Tuấn.

- "Đi thôi, nếu còn chậm tôi sợ sẽ không hay đâu."

Cả nhóm người lần lượt rời khỏi BEAST. Từ cửa sổ, Leo nhìn theo bóng dáng của cô gái phương tây kia, khóe miệng cười nhạt.

.....

Trong bệnh viện..

Ầm... cánh cửa phòng cấp cứu bị mở toang, hai người y tá hốt hải chạy ra ngoài.

- "Làm ơn... tránh đường."

Mặt cô y tá vừa nói dường như cắt không còn giọt máu, Hoàng Tuấn kéo tay cô ta lại hỏi dồn dập.

- "Trong đó xảy ra chuyện gì vậy?"

- "Bệnh... nhân đang nguy kịch, vết thương quá nặng, hơn nữa nhóm máu hiếm giống cô ấy hiện không còn nhiều, cùng lắm chỉ cầm cự được mười lăm phút nữa, tôi phải đi liên lạc với bệnh viện khác."

Lần này đến lượt Nhật Nam, đưa tay kéo cánh tay cô ta lại, hơi lạnh lan tỏa khắp nơi.

- "Bao nhiêu thời gian nữa mới có máu?"

- "Chuyện này... tôi cũng không rõ. Hồi này viện trưởng có gọi cho mấy bệnh viện ở đây nhưng máu hiếm đã cạn, chúng tôi phải liên hệ với các bệnh viện khác ngoài tỉnh, chỉ sợ..."

Daniel nãy giờ nghe toàn bộ câu chuyện, khuôn mặt như nhớ ra gì đó, ánh mắt cầu cứu Sarah.

- "Chị giúp bọn em lần này đi."

Sarah vẫn chơi game như thường.

- "Chuyện Leo nói là thế nào?"

- "Chuyện đó nói sau, chị mau gọi cho bệnh viện của chị đi, nói họ mang máu đến đây lập tức."

Sarah nhún vai.

- "Tao không rảnh."

Cửa phòng lại mở ra một lần nữa, một y tá khác lại chạy ra.

- "Y tá A, y tá B đâu rồi, các bệnh viện đó nói sao?"

Cả hai y tá kia đều cầm điện thoại lắc đầu, Daniel gần như phát điên lên.

- "Khốn kiếp, chỉ cần bây giờ chị gọi một cuộc điện thoại, tôi thề tôi sẽ nói hết cho chị nghe."

Khóe miệng Sarah nhếch lên, điện thoại đã bắt đầu cuộc gọi.

- "Mang một nửa máu hiếm trong kho đến tầng bảy, bệnh viện X, trong vòng mười phút nếu không có thì mấy người chuẩn bị mở chôn đi."

Cô ta vừa dứt lời, ba cô y tá bên cạnh đã run lên bần bật, liếc nhìn dây số mới gọi, cô y tá vừa nãy không thể giấu ngạc nhiên.

- "Là bệnh viện quốc tế Y, vừa nãy họ từ chối cho chúng ta vay máu... không ngờ..."

Cô ta chưa nói dứt câu thì ánh mắt sắc bén của Sarah đã truyền tới.

- "Vào phòng cấp cứu đi, trong đó cần cô hơn đây."

Cô y tá nghe vậy, vội hốt hải chạy vào trong. Mấy phút sau cả tòa bệnh viện đều ồn ào hơn bao giờ hết. Một phi cơ riêng đang bay sát với ban công tầng bảy.

Hoàng Tuấn, Nhật Nam và Daniel nhanh chóng chạy ra ngoài cầm những túi máu vào, Sarah vẫn cúi đầu vào pokemon.

Tựa lưng vào ghế, khi nghe tin Khả Hân đã qua khỏi nguy hiểm, cả ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Hoàng Tuấn day day thái dương, quay sang hỏi Sarah.

- "Dù sao cũng cảm ơn chị, à mà việc hồi nãy là sao? Tôi nghĩ ở bệnh viện đó chị cũng không phải nhân vật bình thường."

Sarah háat cảm, Daniel cười ngọt lịm lấy lòng chị rồi trịnh trọng.

- "Bà la sát xinh đẹp này chính là chị đại ở bệnh viện đó đấy."

Daniel dứt lời, một cuộc vỗ mồm lại nổ ra...

- "À, suýt nữa tao quên, khôn hồn nói rõ việc mà Leo đề cập đi, nếu không mày chết chắc."

Nụ cười trên môi Daniel tắt hẳn, mặt méo xệch nhìn sang hai người kia cầu cứu. Vừa lúc đó cửa phòng mở ra, vị bác sĩ già nhìn mọi người rồi khẽ gật một cái.

Thật sự lúc đó không thể tả hết được niềm hạnh phúc trong lòng mỗi người, tất cả đều mỉm cười rạng rỡ, giống như chính họ mới là người từ cõi chết trở về vậy.

Biệt thự Ngô gia.

Ấm vệ đứng thành hàng dài trong phòng khách, Dương Ái Linh mang về mặt của nữ chủ, ánh mắt lộ rõ vẻ không vui.

- "Nuôi bọn mày từng ấy năm trời vậy mà bọn mày thử xem lại bản thân đi, để cậu chủ đi cứu người một mình, vậy mà còn dám mở miệng bảo chữa à? Nếu Hoàng Tuấn xảy ra chuyện gì, thì tất cả chúng mày cứ chuẩn bị mở sẵn đi."

Nói rồi bà ta quay sang lau nhẹ mấy giọt nước mắt trên mặt Hải Yến, Minh Nhật nhủu mày khó hiểu, từ trên cầu thang bước xuống, giọng điệu hết sức mềm nhẹ.

- "Mẹ, sao mẹ lại đổ hết tội cho họ như vậy? Chuyện của Evil và BEAST mẹ rõ hơn ai hết, nếu mẹ lo cho nó thì cứ thử sai người dò la xem, ở đây tức giận cũng không ảm được gì."

- "Giờ ngay cả con cũng đang trách móc mẹ sao? Lại nói, cho là như vậy đi, vậy sao khi Hoàng Tuấn đi, không ai báo với mẹ một tiếng, tất cả người của Evil đều biết, chỉ mình bà già này không biết mà thôi."

Ám vệ nữ nắm chặt tay, mạnh dạn nhìn Dương Ái Linh, nói:

- "Phu nhân, chúng tôi cũng mới biết cách đây ít phút, sau đó cũng đã báo lại với phu nhân, xin phu nhân giờ cao đánh khẽ..."

Hải Yến ngừng khóc, lại lời điện thoại ra bấm vào một dãy số, tiếng tút dài vang lên, cô thờ nặng nề nhìn Minh Nhật.

- "Anh, có cách nào liên hệ sang bên BEAST không? em thật sự thấy lo lắng."

Minh Nhật hít hơi sâu, trong lòng truyền đến cảm giác khó chịu.

- "Chuyện này..."

- "Yên tâm đi em gái, họ đều bình an, tất cả đang ở bệnh viện Y."

Lưu Nhật Hà tay cầm ly sữa đang tỏa khói nghi ngút, cũng góp vui vào cuộc nói chuyện.

Từ ngày Lưu Nhật Hà về đây ở, đã tạo ra cho Hải Yến cảm giác kì lạ, cô ta luôn tìm cách chế giễu, đùa cợt với cô khiến cô thực sự thấy khó chịu.

- "Tin được không đây? Chị lấy nguồn tin này ở đâu vậy."

- "Chỉ cần dùng não một chút là sẽ biết được điều mình muốn biết thôi."

Hải Yến trừng mắt.

- "Ý chị là tôi và mẹ đều không biết dùng não sao?"

Lưu Nhật Hà cười trừ, xua xua tay.

- "Đừng nói vậy chứ em gái, chị không hề nghĩ như em đâu, có người của Lưu thị vào bệnh viện Y và bắt gặp họ trong đó thôi. Người đó còn nói, Khả Hân và Hoàng Tuấn bước ra từ phòng khám, còn rất vui vẻ nữa.. hay là họ..."

Khụ... khụ...

Minh Nhật ho nhẹ nhắc nhở vị hôn phu, Nhật Hà mỉm cười rồi quay sang bà mẹ chồng khó tính nịnh bợ.

- "Mẹ à, con có pha sữa cho mẹ đây, gần đây da mẹ khô quá, chắc do công việc của Ngô gia áp lực lắm à mẹ? Sau này con sẽ giúp mẹ gánh vác phần nào đó công việc ở đây."

Dương Ái Linh chậm rãi uống sữa, đầu hơi gật, Minh Nhật bỏ lên trên phòng, còn Hải Yến thì tức tốc chạy nhanh ra ngoài.

- "Hải Dương, đến quán cà phê cạnh bệnh viện Y chờ mình, nhớ gọi cà Hạ Vy."

Tiếng gió lướt qua ngọn cây xanh của khu phố, vài chiếc lá vàng rụng xuống dưới chân Hải Yến, gương mặt cô trở nên lãnh đạm hơn bao giờ hết, một dòng hồi ức lại ùa về.

- "Tuấn, thật ra, thật ra, tớ thích cậu, tớ nghĩ cậu cũng biết đúng không?."

Ánh mắt của cô bé mười lăm tuổi nhìn tia hy vọng.

- "Đừng nói nhảm nữa, tôi và cậu mới mười lăm tuổi, đã biết gì là thích hay yêu đâu."

Hải Yến đỏ bừng mặt, ấp úng.

- "Tớ nghe nói... ở bên sing-ga-po cậu có theo dõi một cô bạn nào đó..."

Hoàng Tuấn lập tức rời mắt khỏi sách, ngẩng mặt lên đầy tức giận.

- "Cậu cho người theo dõi tôi."

Hải Yến vội xua tay, nét mặt đầy hoảng loạn.

- "Không, là tình cờ tớ nghe được mẹ và anh Nhật nói chuyện thôi. Nhưng Tuấn à... tớ nghĩ cậu và người kia không có kết thúc đẹp đâu... Mẹ nói cô ta là dạng máu lạnh, vô tình thì phải, nghe nói lúc trước có một nam sinh đã tỏ tình rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị cô ta khiến cho mất mặt..."

- "Xem ra đã điều tra rất kĩ thì phải, cậu rảnh rồi như vậy thì đi học đàn, ca, múa, hát của cậu đi. Chuyện của tôi không phiền người khác quan tâm."

Khóe mắt Hải Yến chảy ra dòng lệ nhỏ, cả người run bắn lên.

- "Tớ... tớ lo cho cậu thôi, Tuấn, cậu nghĩ lại đi, tớ và cô ấy người nào mới hoàn toàn phù hợp với cậu? tớ là thanh mai từ nhỏ với cậu, hiểu cậu hơn ai hết, còn cô bạn đó thì sao? Ngay cả tên cậu là gì cô ấy cũng chưa chắc biết..."

- "Ngô Hải Yến cậu cảm miệng lại cho tôi, nếu cậu còn xen vào chuyện riêng của tôi thêm lần nào nữa, tôi thề tôi sẽ không đối xử lịch sự với cậu như hiện tại đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sét Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Trong căn phòng bệnh trắng toát, mọi người đứng ở đầu giường nhìn gương mặt nhợt nhạt kia, mỗi người đều ẩn chứa những cảm xúc khó tả đến tận cùng.

Đôi mắt mang vẻ mệt mỏi sau hơn ba giờ cấp cứu khê chớp, nó cố mở mắt nhìn mọi người xung quanh, Nhật Nam mỉm cười đưa tay chạm vào gương mặt tiểu tụy đó, Hoàng Tuấn đứng yên quan sát, chỉ khê thờ dài.

- "Bỏ tay ra đi, tôi mới tỉnh, còn yếu lắm, cậu lại dùng sức nhiều như vậy, muốn tôi chết hả?"

Nhật Nam cười đầy âu yếm, rút tay lại, rồi nói:

- "Nữ hoàng chết chóc mà mắt đi thì trên đời này làm gì cần đến mộ phần nữa? Mà cậu thấy sao rồi?"

Nó cố nhấc tay, một cảm giác đau đốn truyền đến khiến đôi mày cau lại, Hoàng Tuấn tiến lại gần, khê nâng đầu nó lên rồi đặt một chiếc gối dựa sau lưng.

- "Như vậy thoải mái hơn đây."

Nó khê gật đầu, bàn tay bắt giác sờ lên cổ.

- "Tôi giữ giúp cậu rồi, yên tâm."

Hoàng Tuấn toát lên vẻ khó hiểu, định hỏi lại nhưng rồi thôi, được một chút viện cỏ ra ngoài gặp bác sĩ, bóng dáng cao gầy ấy dần dần khuất khỏi phòng. Khả Hân nhìn bóng lưng thần thò kia, trong lòng truyền đến một loại cảm xúc khiến nó rất khó chịu, khóe miệng khô hơi nhếch lên.

- "Hoàng Tuấn có chuyện gì sao?"

Nhật Nam lắc đầu, quay người lấy ly nước cho nó, căn phòng rơi vào im bất, chỉ còn tiếng gió thổi nhẹ nhàng bên ngoài cửa sổ.

Hoàng Tuấn đứng trên sân thượng, nhìn xuống thành phố, dòng người tấp nập, tiếng còi xe náo động, có lẽ đây mới là bức tranh toàn cảnh về cuộc sống hiện đại, vội vã, ồn ào và đầy khó hiểu.

- "Sao cậu lại lên đây? Hân vừa mới tỉnh mà."

Nhật Nam vừa nói vừa bước đến chỗ Hoàng Tuấn, ánh mắt cũng theo hướng nhìn xuống phía dưới.

Hoàng Tuấn cười nhạt, quay sang hỏi.

- "Đã bao giờ cậu thấy cuộc sống này tẻ nhạt vô cùng chưa?"

- "Không dưới mười lần... mà sao cậu lại hỏi như vậy?"

Hoàng Tuấn im lặng một chút, đáy mắt lộ rõ vẻ buồn.

- "Mọi chuyện diễn ra gần đây đều là ác mộng với tôi... Đợi Hân khỏe lên một chút, tôi sẽ dẫn cô ấy về quê mẹ nuôi của mẹ tôi chơi mấy ngày, từ ngày biết tin tôi đính hôn, bà rất vui, còn đôi gặp mặt Hân. Sau đó... có lẽ tôi sẽ buông tay, cậu nói đúng, Hân không hề vui vẻ khi ở cạnh tôi, ngược lại cậu ấy đồng ý đến Ngô gia chỉ vì bố mình."

Nhật Nam hoàn toàn sững sờ trước câu nói của Hoàng Tuấn. Từng lời nói, rất nhẹ, nhưng lại gây xúc cảm mạnh trong lòng cậu.

- "Tuấn, cậu..."

Hoàng Tuấn mỉm cười, cúi người xuống nhìn thành phố thu nhỏ lần nữa rồi nói.

- "Daniel cũng đã buông tay rồi, cậu ấy nói tuần sau phải trở về Sing-ga-po, nghe nói đích thân ông nội triệu về. Tôi cũng vậy, khi người con gái mình yêu chỉ ở bên mình như một món hàng thì cậu nghĩ còn ý nghĩa nữa không? Sau này nếu hai người tác hợp... khi đó nhớ nói cho tôi và Daniel một tiếng."

Nhật Nam còn đang hấp thụ những lời Hoàng Tuấn nói, thì bàn tay rắn chắc đã đặt lên vai cậu.

- "Vậy nhé, chúc may mắn."

Tiếng bước chân dần dần xa hơn, lúc này Nhật Nam mới bừng tỉnh, những lời nói vừa rồi vẫn luẩn quẩn trong trí óc cậu.

.....

Tại quán cà phê...

Quán cà phê này tọa lạc trên đường quốc lộ nhưng dường như nó hoàn toàn cách biệt với cái thế giới hỗn loạn kia, không gian yên tĩnh, chỉ nghe tiếng đàn dương cầm phát ra êm tai, khắp nơi rưng rình những đóa hoa đủ màu sắc, đủ vùng miền, có thể nói đây chính là thiên đường còn sót lại ở thành phố trù phú này.

Hạ Vy dẫn đo một hồi rồi cũng đẩy cửa đi vào, vẻ sang trọng mà lại gần gũi, khiến cho Hạ Vy cảm thấy rất thoải mái, cô hít một hơi sâu rồi đảo mắt tìm bạn mình.

- "Hey, ở bên này."

Hải Dương giơ tay vẫy Hạ Vy, mấy giây sau cô nâng đỡ yên vị tại chỗ của mình.

Hải Yến cười nhẹ, cất giọng hỏi.

- "Vy, cậu uống gì?"

- "À... cho mình nước cam nhé."

Đợi người phục vụ đi rồi, Hạ Vy mới chớp mắt hỏi.

- "Mọi người hẹn mình ra đây có việc gì không?"

Hải Yến đưa mắt nhìn vu vơ về phía cổng bệnh viện, chép miệng.

- "Thật ra thì hồi nãy mình thấy Nam và Hân đi vào bệnh viện, Hân bị thương thì phải."

Hạ Vy mờ mắt kinh ngạc, trong lòng vô cùng khó chịu.

- "Nam hay giúp mọi người nên chuyện đó cũng không có gì mà."

Hải Dương cười khẩy, đầu lắc nguầy nguậy.

- "Đúng là cậu quá ngây thơ rồi, mình và Yến đã điều tra cả rồi, mấy ngày qua Nhật Nam hầu như đều đi với Hân, hơn nữa con Hân đó hồi nãy còn giả vờ ngã vào lòng Nam nữa đấy, dù sao cũng là bạn thân, không ngờ..."

Hai tay Hạ Vy nắm chặt, cổ gồng thờ thật nhẹ, Hải Yến uống một chút nước rồi tiếp lời.

- "Vi cậu là bạn mình nên mình mới nói cho cậu biết đề đề phòng, còn tin hay không là tùy cậu."

- "Nhật Nam đó phải không?"

Hải Dương vừa nói vừa chỉ tay hướng cổng bệnh viện, cậu đang đứng cạnh cửa hàng tạp hóa gần đó, hình như muốn mua gì thì phải.

Hạ Vy im bật, hai bàn tay bấu víu nhau, cuối cùng nặng nhọc nói.

- "Dù sao Nam cũng không thích mình, vậy thì mình có quyền gì khó chịu với Hân chứ."

Hải Dương trừng mắt, máu nóng đã dồn lên não, Hải Yến thờ nhẹ rồi nhủ mày ra hiệu, sau đó mới tiếp lời.

- "Không thích cậu? Vậy chắc cậu chưa biết hôm cậu gặp tai nạn, Nam đã lo lắng thế nào đâu, cậu ấy còn nằng chừ Khả Hân nữa, chẳng lẽ đó đơn giản là tình bạn?"

Trong lòng Hạ Vy diễn ra mâu thuẫn, cô nhớ lại những kỉ niệm thoáng qua đó, rồi lại nhớ đến sự ân cần của Nhật Nam với mình và Khả Hân..

Hải Dương nhìn điện thoại rồi nói.

- "Cũng muộn rồi, chúng ta về đi, còn cậu nữa Vy, người của mình mà không giữ thì khi mất đi đừng hối hận. Khả Hân là loại người thâm độc, dù đã đính hôn với Hoàng Tuấn nhưng vẫn ve vãn Nhật Nam của cậu đó thôi, nếu vẫn xem cậu ta thật sự là chị em tốt thì hy vọng sau này cậu đừng ân hận."

Cánh cửa quán đóng lại, Hạ Vy ngồi bất động, thần người nhìn ra bên ngoài.

.....

Daniel tay xách, tay cầm đủ thứ linh kinh vào thăm bệnh, gương mặt đượm vẻ buồn.

Nghe tiếng mở cửa, nó mở mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, khuôn mặt bơ phờ đến đáng thương của cậu ta khiến nó hơi áy náy.

- "Daniel, đến rồi hả? Cảm ơn cậu nha, nếu không có cậu và mọi người chắc tôi khó toàn mạng rồi."

Daniel cười nhẹ, giơ tay bóc túi sữa ra rồi chài trước mặt nó.

- "Uống sữa đi, tôi hỏi bác sĩ rồi, loại sữa này cậu uống được."

Khả Hân khẽ gật, lại nhìn thẳng vào Daniel khiến khuôn mặt cậu đỏ bừng lên.

- "Hân này... chắc hết tuần này tôi sẽ về lại bên sing-go-po, công việc của gia đình tôi rất bận nên cũng không cho phép tôi lãng phí thời gian quá nhiều."

Khuôn mặt nó hiện ra nụ cười, khóe miệng nhếch lên.

- "Vậy cũng tốt, cậu cũng lớn rồi, cũng nên giúp đỡ mọi người."

Ánh mắt Daniel toát lên vẻ thất vọng, hai bàn tay đan chặt vào nhau.

- "Vậy... nếu tôi đi, cậu có nhớ tôi không?"

Nụ cười trên môi tắt dần, nó nghiêm túc nhìn Daniel trả lời.

- "Tất nhiên là có, vì cậu là bạn tôi."

Câu trả lời đã rõ, Daniel cười rồi đứng lên.

- "Muộn rồi, cậu nghỉ ngơi sớm đi, về bên đó rồi, khi nào nhớ cậu, tôi sẽ gọi làm phiền đấy."

Nó cười, nụ cười xem như là lời tạm biệt tốt nhất lúc này.

- "Cố gắng trở thành một CEO nhé, sau này gặp lại."

Cánh cửa phòng lại mở ra, Daniel nhìn hai người trước mặt cười như không.

- "Hân đành để lại cho hai người rồi, nếu cô ấy có chuyện gì, phải báo cho tôi biết đấy."

Dứt lời cả ba tiến lại đặt tay lên vai nhau. Bên ngoài những tia nắng cuối cùng đã vụt tắt, bóng tối lan tỏa phủ kín tất cả.

.....

Đại Vũ đẩy cửa phòng bước vào, đôi mày rậm cau lại nhìn An Nhiên đang phong phanh đứng trước ban công, tay nâng chiếc ly chứa dung dịch màu đỏ nhạt.

- "Cô không đi thăm con bé à?"

An Nhiên dỗi mắt về phía xa xăm, nhấp nhấp chút rượu rồi đáp.

- "Không cần."

Sau đó tiếp lời.

- "Nhật Nam mới chuyển hết tập ghi âm mini cho tôi, ngày mai cậu gửi một cái đến tận nhà cho Ngô Vi Đông hộ tôi, chúng ta phải làm cho Evil li gián nội bộ."

Đại Vũ gật đầu rồi nói.

- "Được rồi, cô định bao giờ đánh đòn chí mạng."

An Nhiên quay người lại, nụ cười ma mị trên môi nở ra đầy quyến rũ.

- "Ngay khi Hân khỏe lại, chúng ta đã chờ suốt mười năm nay rồi."

Đại Vũ ngạc nhiên, kí ức lại ùa về.

- "Nhiên, liệu có vội quá không?"

Uống cạn ly rượu trên tay, An Nhiên cười nhạt.

- "Không hề, mười năm qua là quá đủ rồi, hơn nữa Ngô Vi Đông đã cảnh giác Lâm Hải Nam, đây chính là cơ hội của chúng ta, cũng đến lúc đầu một trận đúng nghĩa rồi."

.....

Lâm Hải Nam nhìn chiếc đĩa CD trên bàn im bật, Ngô Vi Đông tựa lưng vào ghế hút thuốc, khói thuốc mờ ảo khẽ lan tỏa ra không trung.

- "Đoạn ghi âm này là thế nào? Tôi đã kiểm tra rồi, hoàn toàn là đồ thật, sau lưng tôi mà cậu dám làm những chuyện như vậy?"

Lâm Hải Nam vội quỳ xuống.

- "Anh Đông, thật ra em chỉ định lừa hân thôi, khi hân đồng ý thì em sẽ lật mặt khiến hân tán gia bại sản, trả lại món hời hân cướp từ đơn hàng trước của chúng ta."

Ngôi Vi Đông vẫn giữ thâm âm như vậy.

- "Vậy giờ hân sao rồi? Bản hợp đồng đó đã hoàn thành chưa?"

- "Chuyện này...."

- "Tao nhắc lại cho mày biết, chuyện này tao sẽ điều tra rõ ràng, hơn nữa nếu quả thật mày có ý bán đứng tao thì dù có là anh em, tao cũng sẽ cho mày sống không bằng chết."

Mặt Lâm Hải Nam méo xệch.

- "Anh, thật sự anh đã hiểu nhầm em rồi, anh..."

- "Cút ra ngoài."

.....

Lâm Hải Nam vác bộ mặt giận dữ ra khỏi phòng Ngô Vi Đông, chiếc điện thoại trong tay bị hân nắm chặt, trên mặt hân còn nổi lên từng gân xanh đáng sợ.

Tít... tít...

- "Việc tao giao đến đâu rồi?"

- "Đúng như tao đoán, Evil đúng là có gián điệp, được rồi mày nhắc địa chỉ hoạt động hiện giờ của Red Wall cho tao, để tao xem con nhò Minh Anh kia và Quách An Nhiên có thể làm gì tao."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Con mưa đầu mùa rơi xuống thật nhanh, mùi đất ẩm bốc lên nồng nặc phảng phất trong hơi thở của gió, mưa trắng xóa cả một vùng, đầu đó vang lên tiếng chạy mưa, tiếng nói chuyện ầm ĩ. Cửa sổ không đóng, nước mưa cứ thế len lỏi tạt xối xả vào, nó cảm thấy vị mặn của mưa, mùi ẩm thấp của đất đầy khó chịu, Hoàng Tuấn và Nhật Nam mới vừa ra ngoài, có lẽ đợi ngót hạt mới quay lại. Nó gượng người cố ngồi dậy, lưng lại truyền đến cảm giác rần rật, tê tái.

Cạch...

Tiếng mở cửa vang lên, đập vào mắt nó là hình ảnh của Hạ Vy đang ướt sũng, nước còn nhỏ giọt rớt tí tách, gương mặt cô trắng bệch, viền mắt còn hơi đỏ như thể vừa khóc xong vậy. Nó nhếch đôi môi khô, mới có chút sắc hồng hời.

- "Vy, cậu ướt hết rồi, lấy tạm đồ của tôi thay đi."

Hạ Vy gật nhẹ rồi đầu cúi xuống, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Nó nhủ mày, khó hiểu, lại cố nhìn vào đôi mắt ưu buồn kia.

- "Sao vậy?"

Đáp lại nó vẫn chỉ là cái lắc đầu nhẹ, bên tai Hạ Vy vẫn còn văng vẳng những lời vừa rồi Hải Yến nói, bất chợt đôi mắt ấy lại ngược lên nhìn nó đầy xem xét.

- "Này, đã đến đây sao không nói gì? Hải Dương lại bắt nạt cậu à?"

Lúc này đôi môi trắng bệch mới nhếch lên đầy khó chịu.

- "Chắc vừa dầm mưa nên mình thấy hơi khó chịu. Mà cậu nằm xuống đi, ngồi đây vậy không tốt đâu. Hay cậu ngủ chút đi, nhìn cậu bơ phờ quá."

Nó cười nhẹ, con buồn ngủ lại ghé đến, chỉ mấy phút sau nó hoàn toàn rơi vào mộng.

Hai tay Hạ Vy run lên, mở túi lấy ra một gói nhỏ và một xi-lanh. Nhìn gương mặt kia, bất giác ý định ban đầu không còn nữa, nhưng được mấy giây sau, giọng nói của Hải Dương lại như đang dần được tiếp thu trong đầu cô.

- "Nếu người bạn thân của tôi dám quyến rũ người tôi thích, dù nó đã có hôn ước thì tôi sẽ không bỏ qua đâu, tình cảm không thể nhu nhược được, làm vậy chỉ thiệt bản thân mình."

- "Nhưng..."

- "Nhưng nhĩ gì, mà thôi cậu ngốc như vậy thảo nào bị Khả Hân xỏ mũi là đúng rồi. Đây là dung dịch đậm dùng trong y tế, nếu muốn dạy bảo con hồ ly kia thì bơm một chút dung dịch này vào ống truyền của nó. Yên tâm đi, tôi đã nghiên cứu cả rồi, cũng lắm gây dị ứng nhẹ hoặc táo bón khi kết hợp với thuốc nó đang dùng thôi, không nguy hiểm gì đâu mà sợ."

- "Dương à, nếu lỡ xảy ra sơ suất thì sao? Hơn nữa mình nghĩ hay là thôi..."

Hải Dương đập tay xuống bàn cái rầm, dậm cẩu.

- "Thôi cái con khi ấy, được rồi, nếu cậu muốn cao thượng thì cứ cao thượng đi, rồi khi người yêu và bạn thân mình thành đôi thì đừng có trách tại này không nhắc trước."

Dòng suy nghĩ nhanh chóng bị ngắt bởi hơi thở nặng nề của nó, tự nhiên trong lòng Hạ Vy lại dâng lên một cảm xúc vô cùng khó chịu, túi đựng trong tay đã bị bóp ra một chút.

- "Đừng trách mình, cũng tại vì cậu quá tham lam và chưa từng nghĩ mình là bạn thôi."

Chỉ vài phút sau, trong ống truyền máu đã có thêm một dòng dung dịch hòa lẫn. Hạ Vy cuống cuồng ném túi dung dịch kia xuống dưới thì máy đo nhịp tim của nó đã vang lên báo động.

Một.. hai... ba... thời gian được tính bằng tích tắc, Hạ Vy sợ hãi rút người về phía sau, cả người nó đang co giật, kim truyền đã văng ra làm máu chảy tung tóe.

Cô sợ hãi, trong đầu chỉ còn duy nhất chữ chạy, đôi tay đang còn run rẩy chưa kịp mở cánh cửa ra vào thì trước mặt Hạ Vy là Hoàng Tuấn, Nhật Nam và anh trai mình đang đôi mắt nhìn khó hiểu. Bên nhìn sắc mặt cắt không còn giọt máu của em gái, không khỏi bản thân.

- "Vy, em làm sao vậy? Em đến đây hỏi nào?"

Hạ Vy bần rần, đôi mắt vô hồn nhìn về phía Nhật Nam rồi xô Ben ra chạy ra ngoài. Hoàng Tuấn bước vào trong, túi đồ trong tay lần lượt rơi xuống.

- "Hân, cậu sao vậy? Bác sĩ... mau gọi bác sĩ đến đây."

.....

Cửa phòng cấp cứu đã đóng lại hơn hai tiếng, chỉ khổ ba người ở bên ngoài cứ đứng ngồi không yên. Hoàng Tuấn vô đầu bứt tai, ánh mắt lóe lên tia đỏ nhìn Ben.

- "Đang yên lành sao lại như vậy? Camera của bệnh viện cũng chỉ cho thấy từ lúc chúng tôi ra ngoài, Hạ Vy là người duy nhất ra vào phòng."

Ben nhàu mày rồi chuyển sang vẻ sợ hãi.

Tít... tít...

- "Anh nghe này Vy, Vy giờ anh hỏi thật em, Hân bị sốc thuốc có phải liên quan đến em không?"

Bên kia bỗng nức nở, Ben lo lắng đứng dậy nhẹ giọng.

- "Bình tĩnh, đừng khóc, cô ấy sẽ không sao đâu. Anh biết em không cố ý, giờ em đang ở đâu."

- "..."

- "Ồ yên đó, đợi anh."

Tắt điện thoại, Ben đưa đôi mắt ấy náy nhìn sang hai người kia.

- "Tôi xin lỗi, nhưng chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, hiện giờ Vy đang rất sợ, tôi phải đến chỗ nó ngay, có gì mai tôi sẽ đưa nó đến."

Hai người kia khẽ gật đầu, đôi mắt lại hướng về cửa phòng cấp cứu.

Sau hơn 5 tiếng chống chọi với tử thần, cuối cùng nó cũng đã qua cơn nguy hiểm. Ở bên góc tường, đôi mắt đẹp của Hạ Vy trở nên vô hồn, trông cô không khác nào một xác sống biết đi, từ bên hàng ghế chờ, một giọng nói đầy trầm lặng vang lên.

- "Nói đi, tại sao lại làm như vậy? Rốt cuộc cậu và Hân có khúc mắc gì? Cậu có biết nếu thuốc kháng sinh mà cùng truyền vào với đạm thì hậu quả khôn lường không? Uống công Hân xem cậu là bạn tốt."

Hạ Vy run rẩy, đôi môi mím chặt, hàng nước mắt chảy ra từng giọt.

- "Nam... xin lỗi, thật sự mình không cố ý."

Choang..

Điện thoại trong tay Nhật Nam vỡ vụn trong tích tắc, ánh mắt chỉ muốn giết người nhìn về phía Hạ Vy, Ben tiến lên, kéo Hạ Vy xuống phái dưới.

- "Nhật Nam, bình tĩnh chút đi, tôi nghĩ con bé chắc hẳn có lý do nên..."

Lời nói còn chưa dứt thì thanh âm mừng của Hoàng Tuấn truyền đến.

- "Đưa cậu ta đi đi, trước khi tôi không thể kiềm chế được."

.....

Một tuần sau...

Sắc mặt nó có vẻ đã ổn hơn nhưng hơi thở vẫn chỉ phảng phất, lần này tỉnh lại, nó dường như mất hết sức lực, chỉ nói một chút thì đã cảm thấy khó thở. Tiếng gõ cửa đầy yếu ớt vang lên, mọi ánh mắt chuyển đến phía cửa, Hạ Vy đứng đó bất động, sắc mặt xanh xao khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Hoàng Tuấn nắm chặt tay, cổ đờ cảm xúc xuống.

- "Đã đến rồi thì vào đi."

Như một cỗ máy, Hạ Vy rụt rè bước vào, cô không dám nhìn thẳng vào người con gái đang vô thức nhìn mình.

Nó mấp máy miệng, hỏi:

- "Sao lại làm vậy?"

Hai tay Hạ Vy bầu chặt vào tà áo, nước mắt lại rơi lã chã.

- "Minh xin lỗi, là tại mình ngu ngốc nên mới bị Hải Dương và Hải Yến kích động."

Hoàng Tuấn đỏ rần mặt, gào lên.

- "Hải Yến? Quả nhiên lại là cậu ta đứng sau."

Nhật Nam nhàn nhã, không trách móc cũng không tha thứ.

- "Lý do là gì?"

Ngược khuôn mặt nhỏ đã đầm nước lên nhìn Nhật Nam, ở lồng ngực Hạ Vy truyền đến nỗi đau tê tái.

- "Còn không phải vì cậu sao?"

Ái đó bất động, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, không gian trở nên u ám, mờ mịt.

.....

Ba tháng sau...

Daniel đã về nước được đúng gần ba tháng, cứ cách hai ngày cậu lại gọi cho nó một lần, có lúc nó thấy phiền, định không nghe máy nhưng nghĩ đi tính lại bạn bè với nhau cũng không nên làm vậy. Chỉ khổ cho mấy cô bạn say mê chàng trai châu Âu này, từ ngày nghe tin Daniel đi không từ biệt, mấy cô nàng chỉ biết than thở, nhưng sau đó nỗi buồn cũng dần vơi đi vì ít ra vẫn còn hai nam thân của trường. Sarah cuối cùng cũng cùng Leo "yêu lại từ đầu" sau mấy năm xa mặt cách lòng, và dĩ nhiên lần này công lao lớn nhất thuộc về Daniel- kẻ gây mào, cậu đã nói hết sự thật, thậm chí dùng cả mĩ nam kế+ khổ nhục kế mới có thể bình an vô sự. Khánh Ly từ ngày gây ra chuyện, cũng không biết nào có vấn đề vì hít nhiều khói của mìn hay không mà đã lẳng lẳng bỏ sang Pháp cùng với Leo. BEAST cũng chuyển hoạt động sang nước ngoài, địa bàn hiện giờ được từ thiện cho xây dựng trại trẻ mồ côi mà giám đốc Lâm Khả Hân là đầu tư chính.

Còn về phần Hạ Vy, sau ngày gặp mặt cuối cùng đó, cô đã dứt bỏ những tình cảm mơ hồ của mình và cùng Ben chuyển về quê, có lẽ đó là cách duy nhất giúp cô cảm thấy thanh thản phần nào. Nhưng ám ảnh về cái ngày cô sắp trở thành kẻ giết người đó vẫn luôn đeo bám tâm trí cô. Bởi vậy mới nó, tình cảm là con dao hai lưỡi, nếu chúng ta biết sử dụng đúng cách thì sẽ vô cùng thuận lợi nhưng chỉ cần sai một ly thì đủ có bù làm mọi cách để cứu vãn cũng không bao giờ có thể phai mờ.

Mấy tháng qua, Evil lần lượt nhận được các băng ghi âm và tài liệu liên quan đến việc làm ăn phi pháp sau lưng mình của Lâm Hải Nam. Phần vì lâu nay cũng muốn loại bỏ Lâm Hải Nam vì ông ta là kẻ thâm sâu hiểm độc, giữ lại bên mình quả thật rất nguy hiểm, Ngô Vi Đông đã thông báo trước toàn bang, chính thức gạch tên Lâm Hải Nam ra khỏi Evil. Với Lâm Hải Nam đây chính là cú sốc, sự nhục nhã trong đời ông ta, thế nhưng đừng lầm tưởng bởi Lâm Hải Nam không còn gì trong tay, cơ ngơi ông ta âm thầm xây dựng trong mười năm qua cũng không hề nhỏ. Hơn nữa lúc này, ông ta đã phát hiện ra nơi hoạt động của Red Wall- do chính người Red Wall tin tưởng nhất tiết lộ- Ngọc Anh.....

Khu vui chơi gần cô nhi viện Happy.

Khả Hân bước xuống tiền về phía cầu trượt. Cũng đã rất lâu không quay lại đây, mọi thứ đã thay đổi quá nhiều. Bất giác nó nghĩ đến bố mẹ mình, mười năm rồi, mười năm kể từ ngày mẹ mất, từ ngày nó thế sẽ trả thù cho mẹ, nhưng đến hôm nay mọi thứ vẫn chỉ có chút biến chuyển nhỏ, tự cảm thấy bản thân mình có lỗi, người nó run lên.

- "Mẹ, chờ con... chỉ còn một chút nữa là chúng ta sẽ kết thúc cuộc chơi đẫm máu này."

Tít... tít...

Nhìn avt của người gọi đến nó không khỏi nháu mày.

- "Có gì nói đi."

Bên kia cười như không, nhẹ nhàng nhắc.

- "Lại quên rồi sao? Hôm nay chúng ta về quê thăm bà."

Nó à một tiếng rồi nói địa điểm. Mười lăm phút sau, cả hai đã yên vị trên tàu hỏa để... về quê.

Lần đầu tiên đi tàu hỏa, nó có phần thích thú, ánh mắt dõi ra cửa sổ nhìn từng hàng cây, con đường đã đi qua.

- "Đi kiểu này vui hơn đúng chứ?"

Nó chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng la hét om sòm của một bác đứng tuổi, đang mắng một cậu sinh viên vụng về làm rớt đồ vào chân bác ấy, Hoàng Tuấn quay lại nhìn nó cười nhẹ.

- "Nhưng hơi ồn ào nhì."

Cả hai bật cười ha ha, hai tay đập vào ghế, khiến mọi người đều không nhìn được mà thốt lên.

- "Khó thân, hai đứa này nhìn cũng dễ thương vậy mà hình như đầu óc có vấn đề. Chắc lại yêu sớm, gia đình phản đối nên mới thành ra vậy đây mà. Bọn trẻ bây giờ, thật hết chịu nổi."

Lại một màn cười vang lên, chưa bao giờ nó cảm thấy thoải mái như lúc này.

P/s: *cúi đầu* thành thật xin lỗi mọi người ạ, chỉ còn chưa đầy bốn tháng nữa là tg phải lên "thót" rồi nên cũng không còn nhiều thời gian để viết nữa. Vì vậy tг sẽ tranh thủ mọi lúc có thể, sẽ cố gắng ra chương sớm nhất, một tuần ít nhất một chương. Cảm ơn sự ủng hộ của mn với Cô gái mang sứ mệnh sao chổi. Và cuối cùng xin mọi người đừng bgr, đừng bgr truyện nha. Thanks all <3

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Ga tàu đông nghẹt người, đa số là người thân đứng chờ con cái mình trở về, có những người mẹ chạy đến ôm chầm lấy đứa con thân yêu qua nhiều ngày xa cách, lại có người vỗ về đứa con gái bé bỏng sắp phải xa phương cầu thực. Những giọt nước mắt của họ rơi mặn chát nhưng đều xuất phát từ sự yêu thương, lo lắng, từ tình mẫu tử thiêng liêng. Nhìn cảnh tượng đó, trong lòng Khả Hân lại nhói lên, mẹ, rất lâu rồi, cái tiếng gọi này đã quên lãng vào tiềm thức, nhiều lúc nó chỉ ước được ở trong vòng tay của mẹ, được mẹ bảo vệ, vỗ về như những người khác, nghĩ đến đó người nó run lên, khóe mắt hàng nước nóng hổi chỉ trực trào ra.

Hoàng Tuấn nghiêng người nhìn người con gái trước mặt, bàn tay vô thức giơ lên ấn nhẹ bờ vai mỏng của nó.

- "Sao vậy? Không khỏe hả?"

Nó gạt tay ra, kéo va li đi về phía trước, Hoàng Tuấn chỉ biết cười khổ rồi lại chạy theo người con gái khó hiểu kia.

Hoàng Tuấn tay kéo hai vali, đôi chân đi thoăn thoắt trên con đường đất dẫn vào một làng nhỏ, trời vừa mưa xong nên chẳng mấy chốc giày của hai người đã phủ đầy đất đỏ, nó neho mắt phóng tầm nhìn ra xung quanh bên đường. Đẹp, rất đẹp, một vùng quê yên bình, phong cảnh rất mơ mộng, nên thơ. Đặc biệt là những hồ sen to nhỏ ở bên đường là mùa hoa nở nên ngay cả trong gió cũng phảng phất mùi sen nhẹ nhàng. Trong lòng nó trào đến một sự an tâm kì lạ, cảnh vật đơn sơ mà khiến con người ta cảm thấy xao xuyến.

Hai người đứng trước một ngôi nhà nhỏ, bao quanh bởi vườn ăn quả rộng lớn, hàng rào là những cây hoa râm bụt mọc lên lồi, đan chặt vào nhau, ánh mặt trời chói chang làm cho cái màu đỏ của hoa thêm rực rỡ, bắt ngờ hơn gì hết, là khi nó đưa mắt nhìn về phía sau khu nhà, một cánh đồng hoa thu nhỏ, đủ màu sắc, trong đó có lưu ly tím- loại hoa đã gắn chặt với tâm hồn nhỏ từ ngày nó biết bập bẹ.

Hoàng Tuấn nhìn khuôn mặt hiền dịu, như đang mơ mộng kia cười nhẹ, đưa tay mở cánh cửa bằng gỗ, hân cất tiếng gọi.

- "Lão phu nhân ơi, cháu trai hết tiền lại vác mặt về đây."

Tiếng lạch cạch trong nhà vọng ra, sau đó là gương mặt phúc hậu của một người bà khá đẹp lão.

- "Cái thằng quý nhỏ, lâu nay đi đâu giờ mới về thăm bà?"

Sau đó nụ cười hiền ấy lại chuyển sang người thiếu nữ đang đứng cạnh cháu trai mình, bà cất giọng.

- "Đây là cháu dâu mà cháu hay kể sao? Quả thật rất đẹp."

Khả Hân hơi chột dạ khi nghe bà nói vậy, dù mới gặp bà lần đầu nhưng nó lại cảm thấy có gì đó rất quen thuộc, gò má hơi ửng hồng lên. Hoàng Tuấn ngẩng ngốc nhìn nó, hiện giờ đáng về mạnh mẽ, gan góc và lãnh đạm của một sát thủ đã tan biến, thay vào đó là bóng dáng bên lề của một thiếu nữ.... tất cả đều mơ hồ, khó tả.

- "Dạ cháu chào bà, cháu là Khả Hân, bà cứ gọi cháu là Hân ạ."

Bà Hạ cười nhẹ rồi lườm yêu thằng cháu, cô cháu dâu xinh xắn như vậy thế mà nó cứ giấu như vàng, mãi nay mới mang về ra mắt bà.

- "Hai đứa vào nhà đi, bà đang nấu cơm đấy, hôm nay có cơm sườn với canh cá lóc ngon lắm, bà phải đi chợ từ sớm... bla... bla..."

Khóe miệng Khả Hân hơi uốn lên, Hoàng Tuấn chỉ biết vỗ trán kêu trời, tính nói nhiều của bà lại bùng phát rồi. Nhanh nhẩu đến buồn cười, Hoàng Tuấn thả vali chạy lại ôm lấy tay bà làm nũng.

- "Lão phu nhân, hài nhi đói lắm rồi."

Bà Hạ phì cười, vỗ đầu Hoàng Tuấn, mắng nhẹ.

- "Không biết xấu hổ, hôn thê đứng đó mà còn dám làm nũng bà. Thôi, vào nhà rửa mặt mũi đi rồi ăn cơm."

.....

Bữa cơm ở quê quả thật khiến nó cảm thấy rất ấm cúng, những món ăn dân dã, đơn giản nhưng lại mang vị ngọt của gia đình, sự bình yên, tình thương ẩn sâu mỗi món ăn. Nó đưa đôi đũa chống cằm, đôi mắt nhìn ra mông lung rồi dừng ở đây lưu luyến. Thật đẹp! màu tím nhẹ nhàng, thanh thoát tạo ra sự lặng lẽ, thanh thản tận tâm hồn. Đang suy nghĩ mông lung thì tiếng ho nhẹ của Hoàng Tuấn kéo nó về với hiện tại.

- "Hey, ăn cơm đi, lại tương tự ai hả?"

Bà Hạ nhìn thẳng cháu mình không khỏi phì cười.

- "Thằng này, ghen tuông lung tung, cháu đừng để ý nó làm gì nha Hân, mau ăn đi không nguội."

Nó nhìn Hoàng Tuấn một chút rồi im lặng ăn cơm. Ở bên kia, Hoàng Tuấn cảm thấy hơi khó chịu khi nghĩ lại nét mặt nó hồi nãy. Ánh mắt đầy sự nhung nhớt, mong mỏi, và dĩ nhiên ánh mắt đó sẽ không bao giờ dành cho hắn.

Ăn cơm xong cũng đã là gần một giờ chiều, Khả Hân cùng Hoàng Tuấn nhanh chóng thu gom bãi chiến trường.

Năm phút sau..

Choang.. choang...

Tiếng đồ vỡ vui tai vang lên rầm rộ, bà Hạ giật mình lật đật chạy ra, Hoàng Tuấn bàng hoàng nhìn mấy cái bát đã văng tung tóe cười khở, Khả Hân đứng yên bất động, tay trái cầm chặt chiếc mâm, ánh mắt đầy vẻ tội lỗi nhìn xuống mớ bát dưới chân mình.

- "Cháu lỡ tay... cháu xin lỗi, lát nữa cháu sẽ mua cái khác."

Bà cười hiền, khoát khoát tay.

- "Không sao, cháu đừng đụng vào, cứ để đấy không lại đứt tay bây giờ."

Nói rồi quay sang tên ác ôn đang cười kia.

- "Mày còn cười được à Tuấn? Còn không mau lại dọn đi, hay chờ bà dọn đấy hả? Hân, vào nhà đi cháu, tay lại đồ lên rồi kia."

Khả Hân nhoen miệng nhìn Hoàng Tuấn đắc ý, càng ngày nó càng thấy thích bà hơn, ước gì bà nội vẫn còn sống?

Hoàng Tuấn chau mày nhìn bà Hạ khuấy dần, miệng lẩm bầm.

- "Bà có mới nói cũ."

.....

Một ngày nhanh chóng trôi đi, và bao giờ cũng vậy, buổi tối chính là lúc đầu đầu nhất giữa hai con người khó ưa kia.

- "Đương Hoàng Tuấn, vào cầm đồ cậu ra ngoài ngay, bực mình, ai cho cậu vào phòng tôi?"

Hoàng Tuấn bỏ ngoài tai lời nó nói, giật lấy cái áo khoác trên tay nó ném lại chỗ cũ.

- "Phòng này của tôi đấy tiểu thư à, tôi mới là người hỏi cậu câu đấy chứ."

Nó vẫn cứng họng cãi lại.

- "Ồ đây ghi tên cậu à? Ra ngoài ngay."

- "Hừ, ở nhà vẫn vậy có sao đâu."

- "Ồ nhà là giường đôi, còn đây thì..."

Vừa nói nó vừa chỉ tay vào cái giường đơn một người nằm, Hoàng Tuấn nhìn vẻ mặt khó chịu của nó rồi nói.

- "Vậy cậu ngủ lại đây đi, tôi ra phòng khách."

Cánh cửa đóng lại, lúc này nó như bưng bình, cũng không hiểu bản thân mình nữa, hồi nãy khi nghe điện thoại của Hải Yến gọi đến cho Hoàng Tuấn, trong lòng nó lại vô cùng bất mãn, dù sao Hoàng Tuấn cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của nó, còn Hải Yến chỉ là em họ, vậy mà sự quan tâm của Hải Yến dường như đã vượt qua giới hạn. Lâu nay nó cũng biết Hải Yến có tình cảm với Hoàng Tuấn, nhưng lần này thì không hiểu xuất phát từ đâu mà từ lồng ngực truyền đến cảm giác tức tưởi. Tự vỗ trán mình, nó phủ nhận cái điều đang luẩn quẩn trong trí óc mình, không phải như vậy, nó không thể có tình cảm với Hoàng Tuấn được, hoàn toàn không thể.

Ngà lưng trên chiếc giường lạnh ngắt, nó vỗ đại cái gối ôm, đôi mắt hướng lên trần nhà, cuộc nói chuyện hồi nãy vẫn lờn vờn trong tâm trí nó.

.....

Chuông điện thoại reo lên réo rắt, Hoàng Tuấn thì không biết lại chạy đi đâu rồi, nó suy nghĩ một chút rồi cũng bước lại gần bàn cầm điện thoại lên. Đồng chữ hiện lên vờn vện hai chữ Hải Yến, trong lòng nó quả thật rất khó chịu.

Nhấc điện thoại lên, chưa kịp nói gì thì bên kia đã truyền đến giọng nói thật nhỏ nhẹ.

- "Tuấn hả? Cậu bận gì à? Mà sao cậu về thăm bà mà không nói cho tớ biết, bà vẫn khỏe chứ? bla bla..."

Nó bình tĩnh nghe một hồi huyền thuyên cho đến khi đường dây bên kia im bật rồi mới cất giọng.

- "Tuấn có việc đi ra ngoài rồi, cậu còn gì muốn nhắn không?"

Có thể đoán được ở bên kia, Hải Yến bất mãn đến nhường nào, giọng điệu thay đổi nhanh chóng.

- "Cậu đi cùng Tuấn sao? À cũng không có gì, lát tớ gọi lại."

Điện thoại chỉ còn màn hình màu đen xì, nó nắm chặt tay cầm điện thoại, tiếng bíp lại vang lên, là tin nhắn của Hải Yến.

Đó là tin nhắn hình, hình ảnh của một cây hoa bách hợp rất đẹp, phía dưới là dòng tin nhắn.

- "Cây hoa lần trước cậu trồng giúp tớ đã ra hoa rồi đấy. Tuấn, tớ vẫn nguyện ở bên cậu."

Cái nhìn của nó đã u mê bởi sắc huyết đỏ đầy mùi máu, đưa tay kéo lên những tin nhắn trước đó, cảm xúc của nó càng tồi tệ hơn.

- "Tuấn, tớ nhớ cậu, thật sự tớ không hiểu Hân không hề có tình cảm với cậu, hà cớ gì cậu lại phải như vậy?"

- "Chuyện của tôi không đến phần cậu quản."

- "Vậy tình cảm mấy năm qua của tớ chẳng lẽ cậu không hề dao động chút nào sao?"

Lần này khoảng hai mươi phút sau Hoàng Tuấn mới rep lại tin nhắn.

- "Đúng là tôi cũng từng có cảm xúc với cậu, thậm chí còn có ý định tiến xa hơn... nhưng chỉ đến khi tôi gặp Hân ở bên sing-ga-po, tôi mới biết rõ thứ tình cảm đó hoàn toàn không phải là tình cảm trai gái, đó chỉ xuất phát từ sự cùng cảnh ngộ, là sự thương hại lẫn nhau. Vì vậy đừng cố chấp nữa, có lẽ Minh Nhật sẽ là đối tượng tốt với cậu hơn tôi."

Đọc đến đây, trong lòng nó dâng lên sự nhẹ nhõm, an tâm kì lạ, nhưng khi Hoàng Tuấn bước vào thì lại thay đổi nhanh chóng. Điều nó muốn mắng thật ra không phải là sự tranh chấp giường ngủ mà chính là sự nhè nhãng giữa hân và Hải Yến. Hà cớ gì không thích người ta mà vẫn luôn dối xử, thậm chí trồng cây hoa như vậy? thật đáng chết.

Đưa mắt nhìn về bốn vách căn phòng, khỏe miệng nó hơi uốn lên. Cách bài trí quả thật rất giống con người Hoàng Tuấn, căn phòng sơn bằng gam màu lạnh, chỉ vờn vện một cái bàn gỗ nhỏ để sách, một chiếc giường đơn tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, dễ nhìn. Trên tường chỉ treo hai cây đàn, một ghita, một violon.

Con buồn ngủ lại nhanh chóng kéo đến, mi mắt nó cũng nặng trĩu đi rồi ngủ lúc nào không hay. Trong vô thức, nó có cảm giác như ai đó đang vuốt nhẹ gương mặt mình và thì thầm nói gì đó không rõ.

Sáng hôm sau, khi Khả Hân dậy đã gần sáu giờ sáng, tiếng vịt kêu nháo nhác ở ao cạnh nhà, tiếng chim truyền cành rôm rã, tiếng nói chuyện cười đùa của mọi người lần lượt lọt hết vào tai nó. Bước ra ngoài sân lâm mấy động tác nhẹ, rồi lại đưa mắt tìm bà và Hoàng Tuấn, mới sáng ra không biết họ đã đi đâu hết.

Nhìn mấy con vịt đang ngụp lặn dưới ao, nó không khỏi hiếu kì, đôi chân nhỏ đi nhanh về phía trước, ánh mắt dụi dàng dán chặt lên những chú vịt con kia.

cạp.. cạp...

Tiếng động vật khác kêu lên khiến nó giật mình, mấy "em vịt" đang bơi về phía bờ cũng sợ mà chạy hết, nó ngóc đầu quay lại, trước mặt là năm "dũng sĩ" ngỗng đang ngao nghể nhìn nó khiêu chiến.

Cạp... cạp...

Tiếng kêu to hơn và hai trong số chúng xông thẳng tới, chưa bao giờ trong đời nó gặp tình huống đỡ khốc đỡ cười thế này, đường đường là một sát thủ vậy mà chẳng lẽ lại bại dưới tay năm con vật vô kỉ luật này, nó đảo mắt quanh một lượt rồi nhanh như chớp chụp lấy mấy hòn đá dưới chân ném về phía chúng.

Cạp...

Một viên đá bay không thương tiếc đập ngay vào đầu con ngỗng hiếu chiến nhất khiến nó kêu lên ai oán nhưng dường như càng sung sức hơn, lập tức tất cả năm con đều lũ lượt chạy về phía nó. Mấy viên đá trong lòng bàn tay đang được nó tung hứng cuồng nhiệt, chuẩn bị ném thì có tiếng người la lên.

- "Này, đó là ngỗng của tôi, cấm chị đụng vào."

Nó chỉ kịp quay lại chỗ phát ra tiếng nói kia và... bùm...

Cả đàn ngỗng lao đến mổ vào chân khiến nó mất đà ngã xuống.

Cảm giác lúc này của nó chỉ có thể diễn tả bằng bốn từ: đã rách còn nát. Nước ao quả thật rất mát.

Ha... ha... ha...

Tiếng cười nham nhở của thằng bé hồi nãy vang lên, nó ôm bụng rồi cứ thế kia sặc sụa, dưới ao Khả Hân trừng mắt cổ bơi vào bờ, thằng nhãi lém lỉnh này, không xử không được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Hai chân nó cuối cùng cũng đã yên vị trên bờ, mái tóc ướt nhem chảy nước ròng ròng, bộ quần áo thể thao ướt sũng trông đến tàn tạ. Ánh mắt đầy sát khí quét sang cậu bé còi nhom đang ôm bụng hà hà. Tiến lại từng chút, hai tay nó kêu răng rắc, từ khoe môi nở ra nụ cười đẹp.

- Nhóc, vui lắm sao?

Thằng bé ngược mặt lên, hai mắt nó khê chớp rồi rơi vào bất động. Đôi mắt này rất quen thuộc... phải, đôi mắt màu nâu u buồn rất giống với Minh Nhật. Minh Nhật- cái tên này không ngờ vẫn không thể xóa mờ trong tâm trí, càng cố quên càng không thể, càng muốn gạt bỏ hiểm khích lại càng căm phẫn. Căm phẫn? Nó nhìn bản thân rồi tự cười, lấy lý do gì để căm phẫn, thù hận Minh Nhật đây, rõ ràng người ta chưa hề hứa hẹn gì với mình, cứ như vậy nụ cười của nó càng ủy mị, đầy vẻ chế nhạo hơn.

Đôi mày con sâu khê nhíu, cậu bé kia khó hiểu nhìn nó

- Chị bị ngấm nước vào tận não rồi hả?

Như bừng tỉnh, nó giật mình, đôi mắt hỗn loạn lại nhìn sang phía cậu bé kia, chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng Bà Hạ.

- Việt sang đây hà cháu? Tuấn nó ra ao bắt cá cùng mọi người rồi, quà của cháu ở trong nhà...

Nói xong một lèo mới thấy đáng bà đi vào cổng, vừa thấy nó, bà Hạ trở nên vội vàng.

- Cháu sao vậy Hân? Ướt nhem hết rồi? Sảy chân ngã xuống ao à? Con bé này... mau vào thay đồ đi không bị cảm.

Việt bật cười ha hả, bà Hạ như ngờ ra gì đó, gồ nhẹ đầu nó.

- Khai mau, cháu lại giờ trò gì với chị Hân à? Vợ tương lai của anh Tuấn đây, liệu hồn không quà cáp nó không cho nữa đâu.

Thằng bé nghe vậy khịt mũi rồi ngúng nguẩy.

- Tại chị ấy chứ... à mà thôi, có nói bà cũng không tin. Cháu ra với anh Tuấn đây.

Trước khi chạy đi, nó còn lè lưỡi lêu lêu với Khả Hân, đúng là con nít. bà Hạ nhìn thẳng cháu lém lỉnh chạy đi cũng phì cười.

- Nó lại giờ trò trên cháu phải không? Đừng giận nó nha Hân. Thằng nhỏ kẻ ra cũng khổ, ngày trước bố mẹ nó cũng làm việc cho Evil nhưng đã mất trong cuộc hỗn loạn giữa Evil và băng đảng khác rồi. Giờ nó sống cùng bà ngoại cũng đã lớn tuổi rồi. Nó không chơi với ai cả, có lẽ do chấn động về tâm lý nên nó cũng không tin tưởng, không muốn kết bạn với ai trừ thằng Tuấn...

Giọng bà Hạ nghẹn lại, Khả Hân thờ dài, lại nghĩ đến đáng về cô quanh của thằng bé, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, cảm giác mất đi tình thương, nó hiểu hơn ai hết. Có lẽ thằng bé cũng từng đã nhận rất nhiều ánh mắt chỉ trích, khinh bỉ của mọi người, những lời nói cay nghiệt, chửi rủa không ngừng... cái xã hội này thật sự không hề đơn giản như chúng ta nghĩ.

Khả Hân tựa đầu vào vai bà, cũng không hiểu được vì sao nó lại như vậy nữa, chỉ biết lúc này nó rất cần một nơi có thể trú bỏ phần nào gánh nặng.

- Cháu hiểu mà bà, cháu cũng không giận nó đâu, bởi cháu hiểu cảm giác của nó, cháu và nó đều là cô nhi.

Bà Hạ ngờ ngác nhìn gương mặt nhỏ đang tựa vào vai bà, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót, con bé này, thật đáng thương. Đôi tay gầy của bà giờ lên vỗ đều đều vào lưng nó.

- Đừng buồn nữa, cháu vẫn còn mọi người xung quanh mà, từ nay bà cũng chính là bà ngoại cháu, nếu ai dám bắt nạt cháu thì cứ nói với bà.

Khóe miệng nó uốn thành nụ cười, đầu gật nhẹ một cái. Phải, trên đời này nó vẫn còn rất nhiều người yêu thương mình.

.....

Tại Ngõ già.

Từ ngày Ngô Vi Đông công khai gạt tên Lâm Hải Nam ra khỏi Evil, mấy người xưa nay đặc biệt khó chịu với ông ta và Khả Hân liền mừng ra mặt. Nghĩ cũng phải, bỏ đã mất địa vị thì sớm muộn gì đứa con gái cũng bị tẩy chay, mọi người trong nhà chỉ chờ Khả Hân về là sẽ hùa nhau tông khứ nó ra khỏi đây.

Cầm Tú ngồi vắt chân trên ghế xem phim, miệng còn ăn một miếng táo mà Hải Yến mới đem lại.

- Chị Yến, kì này vui rồi, đồ hồ ly kia sớm muộn gì cũng cuốn xéo, cứ dai như đĩa ấy chị nhỉ?

Hải Yến cười ngọt, ngồi xuống bên cạnh, nhàn nhã bóc vỏ cam rồi chộp miếng.

- Cái gai đó loại bỏ được thì vẫn đang còn cái chai mặt hơn mà.

Vừa nói Hải Yến vừa hắt mặt sang phía ngoài, nơi Lưu Nhật Hà đang tắm nắng.

Cầm Tú nhìn theo, giọng hân học.

- Không hiểu sao bác lại ưng mấy thể loại này về làm đầu nhà mình nữa, thật đúng là...

- Còn nhỏ tuổi không lo học hành nên người, ngồi đây bàn tán gì Cầm Tú?

Minh Nhật khoan thai bước xuống, tay đang chỉnh lại cổ áo sơ mi, ánh mắt anh hôm nay rất khác. Hải Yến đứng bật dậy, miệng nở nụ cười.

- Hôm nay anh đi làm sớm vậy? Mà anh ăn sáng chưa?

Minh Nhật gật đầu rồi nói.

- Yến này, anh nghĩ kĩ rồi, mọi chuyện thời gian qua đã quá mệt mỏi, người tính không bằng trời tính, sang tuần anh và Nhật Hà sẽ sang Mỹ, mọi chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi vậy.

Hải Yến chớp chớp mắt, hai bàn tay khẽ run lên.

- Nhật, anh nói gì lạ vậy? Sao anh phải đi?

Minh Nhật không nói thêm gì, cứ như vậy lẳng lặng tiến lại chỗ Lưu Nhật Hà, Hải Yến cười khổ quay sang chỗ Cầm Tú.

- Ngay cả anh ấy cũng không cần chị nữa.

Cầm Tú thờ dài, tiến lại ôm Hải Yến.

- Chị đừng khóc, chắc anh Nhật cũng có lí do riêng của anh ấy, chị còn anh Tuấn mà, bằng mọi cách em sẽ đưa chị về đúng chỗ của mình.

Từ đáy mắt Hải Yến lóe lên tia hy vọng, phải, Hoàng Tuấn mới là người cô cần nhất.

.....

- Anh không cần diễn kịch nữa đâu, con bé đó đi rồi.

Lưu Nhật Hà vừa nói vừa nhìn Minh Nhật đầy khinh bỉ, ngồi phịch xuống cạnh bể bơi, ánh mắt Minh Nhật tựa mơ hồ.

- Cô muốn ở bên tôi thật sao?

- Phải, từ ngày đầu gặp anh, em đã quyết định sẽ có bằng được anh rồi.

Minh Nhật cười khẩy.

- Cô xem tôi là đồ sở hữu sao?

Lưu Nhật Hà nhún vai, ánh mắt hơi trũng xuống.

- Trước đây em còn nghĩ người anh thích là Khả Hân, không ngờ lại là Hải Yến. Lúc biết sự thật, em có phần rất khinh bỉ anh, cũng không ngờ khẩu vị của anh lại tệ hại như vậy. Con nhỏ đó hoàn toàn chỉ lợi dụng anh, hà cớ gì dù biết nhưng anh vẫn yêu nó, chẳng lẽ nên nói là do anh quá ngu ngốc sao?

Minh Nhật im lặng, nghĩ lại về những chuyện đã qua. Mười năm qua anh luôn ở bên Hải Yến, là người anh trai tốt, cũng là người con trai gần gũi với cô nhất nhưng sau bao bao nhiêu năm thì sao? Kết quả vẫn là anh thua cuộc, không thể tiến sâu vào lòng người con gái mình thích. Còn với Khả Hân, hình như từ ngày gặp lại, anh chỉ toàn mang đến cho cô đau khổ, buồn tủi thì phải. Ngày anh đi du học, hình ảnh cô bé ngồi thu nhỏ một góc, mắt nhìn đắm đắm qua cửa sổ vẫn luôn xuất hiện mờ nhạt trong tâm trí anh. Anh biết Khả Hân thích mình, cũng có lúc anh ước gì mình có thể dành trọn tình cảm cho Hân. Nhưng trở trêu, dù đã cố gắng nhưng anh vẫn không thể, tình yêu và tình bạn đã phân chia rạch ròi tận sâu trong tim anh.

Minh Nhật khẽ nhắm mắt, bóng dáng của cô bé tên Khả Hân kia lại lần nữa len lỏi vào tâm trí anh.

Bóng tối dày đặc, khung cảnh tựa mơ hồ, u tối, tĩnh mịch đến đáng sợ. Minh Nhật chạy hốt hải đuổi theo bước chân của nó, ánh mắt đầy vẻ hỗn loạn.

- Hân, đứng lại đi.

Vừa nói Minh Nhật vừa túm lấy bàn tay lạnh như băng của nó, ánh mắt chết chóc lóe ra, hất bàn tay kia ra khỏi cánh tay mình, nó gần như hét lên.

- Anh xem tôi là con ngốc sao? Bỏ ra ngay.

- Hân, anh xin lỗi, chuyện này là do anh tư lăm, mong em đừng hiểu nhầm.

Khả Hân cười khẩy, giọng nói thêm phần lãnh đạm.

- Anh không cần phải giải thích gì đâu, tôi hiểu. Hai chúng ta đều bị tình cảm làm cho mù quáng, cả anh và tôi đều là nô lệ của thứ tình cảm đáng nguyên rủa này. Bây giờ nghĩ lại tôi mới nhận ra, thì ra khi biết anh chỉ lợi dụng tôi để thỏa mãn yêu cầu của Hải Yến, anh không hề có tình cảm với tôi như tôi nghĩ, điều đó thật sự không tồi tệ như tôi nghĩ, chỉ ít tôi vẫn có thể quay đầu lại, còn anh thì chỉ biết lún sâu hơn. Được rồi, Minh Nhật, anh về đi, xem như giữa tôi và anh chưa từng có chuyện gì, chỉ đơn thuần là bạn bè, tôi cũng sẽ không gây khó dễ gì cho anh hay Hải Yến nên anh cứ an tâm.

Và quả thật đúng như lời nó nói, những ngày sau dù tình cờ gặp Minh Nhật hay ăn com cùng nhau, nó cũng xem như anh không hề tồn tại, dường như mọi quan hệ tốt đẹp trước đây của hai người đã bị chôn vùi vĩnh viễn, tự nhiên sống mỗi Minh Nhật hơi cay, chính anh là người đã khiến mọi chuyện diễn ra như vậy.

Đưa tay soạn tin nhắn, biết bao lần viết rồi lại xóa, cuối cùng dòng tin nhắn cũng được chuyển đến cho người con gái khiến Minh Nhật cảm thấy hối hận nhất.

Khả Hân quay người cảm bộ đồ ướt định mang ra ngoài thì điện thoại vang lên hồi chuông báo tin nhắn. Máy giây sau, nụ cười trên môi Khả Hân càng thêm phần tà mị hơn...

Nội dung tin nhắn chỉ vắn vắn dòng chữ: Hân, anh xin lỗi vì tất cả mọi chuyện, cũng không dám xin em tha thứ, anh chỉ hy vọng em có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình thật hạnh phúc. Sang tuần anh sẽ sang Mĩ để bắt đầu đảm nhiệm việc kinh doanh của Evil, mong rằng ngày nào đó khi quay lại, anh sẽ thấy được một Khả Hân của trước kia, lạnh lùng nhưng không hề lạnh tâm. Hẹn gặp lại em.

Mười ngón tay nó nắm chặt chiếc điện thoại. Cuối cùng trốn chạy vẫn là cách dành cho những người có lỗi. Ngô Minh Nhật, chúc anh thuận buồm xuôi gió.

.....

Cô nhi viện Happy.

Nhật Nam cũng Phùng quân gia ngồi đối diện với nhau trong phòng họp kín, An Nhiên cùng Đại Vũ ngồi ở vị trí chính giữa, bên cạnh còn có người của Red Wall và Ngọc Anh.

An Nhiên đứng dậy, đưa tay ấn chuột điều khiển mở máy chiếu, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của Lâm Hải Nam và các tài liệu mật mà Khả Hân đã lấy được.

- Như mọi người thấy, đây chính là toàn bộ những tài liệu liên quan đến việc làm ăn phi pháp của Lâm Hải Nam... bla... bla.

Nhật Nam đứng dậy, cắt giọng.

- Lâm Hải Nam không đơn giản như chúng ta nghĩ vì vậy kế hoạch lần này tuyệt đối không được nhắc đến hai chữ thất bại.

Buổi họp kết thúc, Phùng quân gia nhận được điện thoại của Lâm Hải Nam liền quay về, Nhật Nam tản bộ cùng An Nhiên đi vòng quanh cô nhi viện.

- Hoàng Tuấn có biết chuyện gì về Khả Hân không?

An Nhiên cắt giọng hỏi khiến đôi mày rậm của Nhật Nam cau lại.

- Biết chuyện? Đây là ý gì?

An Nhiên nhún vai cười.

- Gần đây có người của Evil theo dõi cô nhi viện này và Khả Hân.

- Di nghĩ là Hoàng Tuấn?

An Nhiên gật gù, bàn tay hái một bông hoa cắm chướng gần đó.

- Phải, cậu ta rất thông minh, di nghĩ có lẽ cậu ta đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của con bé rồi. Lúc gặp di ánh mắt của Hoàng Tuấn có vẻ rất khác trước kia.

Nhật Nam lắc đầu khó hiểu.

- Hoàn toàn không thể, Khả Hân và cháu làm việc đều rất thận trọng.

An Nhiên phá lên cười.

- Cũng phải, có lẽ di suy nghĩ nhiều rồi. À ngày mai cháu mang ít đồ xuống cho Hân nhé, nó quên mang thuốc và ít đồ cá nhân.

Nhật Nam khẽ vâng rồi lại nặng nề đi theo An Nhiên.

Về phòng mình, An Nhiên cởi áo khoác, tiện tay ném luôn xuống sàn, ngã người trên chiếc giường màu trắng toát, ánh mắt mơ hồ nhớ lại cuộc gặp giữa mình và Khả Hân.

Rõ ràng buổi cafe hôm đó, An Nhiên đã thấy Hoàng Tuấn đứng cách đó không xa đang nhìn về phía mình, ánh mắt ấy đượm vẻ kinh ngạc, khó hiểu. Hoàng Tuấn rất thông minh, có lẽ cũng đã ngờ ngợ ra gì đó. Tuy vậy An Nhiên lại không hề cảm thấy lo lắng cho Khả Hân, trái lại còn rất an tâm, bởi cô biết, tình cảm Hoàng Tuấn dành cho Khả Hân không phải là nhất thời, mà chính là sự vĩnh cửu. Nghĩ đến đây, An Nhiên lại chắc lưỡi. Cô vẫn hy vọng Nhật Nam và Khả Hân sẽ thành đôi hơn là với Hoàng Tuấn. Cả hai người họ đều tốt, đều thật lòng nhưng xét về các khía cạnh khác, thì Nhật Nam phù hợp với Khả Hân hơn cả. Gia thế, hoàn cảnh của hai người cũng gần như nhau. Hơn nữa mai này đối đầu với thể lực của Lâm Hải Nam, liệu Hoàng Tuấn có sẵn sàng từ bỏ Evil để quay sang giúp họ không? Đứng đầu bộ tứ Devil, là trợ thủ đắc lực của Ngô Vi Đông, hy sinh tất cả vì một đứa con gái, thật sự không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Bà Hạ cầm cái rô đan bằng mây trong tay, nở nụ cười hiền dịu với nó.

- Hân này, cháu ra xem mọi người bắt cá không? Tiện thể mang một ít về nấu canh cá, thằng Tuấn nó nghiện món này nhất đấy.

- Ao đó là của nhà mình hả bà?

- Không, là ao chung của làng mình, cứ một năm lại bắt cá hai lần vào dịp hội, sau đó đem chia đều ra, mọi người xem đó là truyền thống của làng rồi nên dù có văn minh đến mấy họ vẫn giữ tập tục đó.

Khả Hân mỉm cười, cũng nhanh nhẹ lấy cái nón gác trên tủ đội vào, lần đầu tiên nó đội nón lá, có vẻ hơi kì nhưng đúng là truyền thống của dân tộc, rất đẹp. Bà Hạ xuyết xoa cháu.

- Ôi dào, cháu dâu nhà ai mà xinh vậy không biết, kiểu này chốc nữa ra làng, thằng Tuấn lại khổ phải trông chừng hôn thê đây.

Nó hơi đỏ mặt, thuận tay kéo cái nón xuống che mặt, quả thật lúc này không ai có thể nghĩ đây chính là Alice máu lạnh của Evil.

- Bà à, bà mà trêu cháu nữa, cháu giận bà luôn đấy.

Bà Hạ cười khi, nếp nhăn trên mặt bà lại hằn rõ hơn, ngực nó bỗng truyền đến cảm giác hơi nhói, giá như bà chính là bà nội của nó thì hay biết mấy.

Hai bà cháu đi băng qua một cánh đồng lúa khá dài mới đến được cái ao nơi mọi người đang bắt cá. Những ánh mắt hiếu kì lần lượt nhìn về phía Khả Hân khiến bản thân nó cũng cảm thấy chột dạ. Một cô gái trạc hai mươi tuổi vừa nhặt mấy con cá bỏ vào chậu vừa cất giọng.

- Cháu gái bà Hạ trên phố xuống chơi đấy à? Con bé Cẩm Tú đã lớn vậy rồi sao?

Nó đứng bên khẽ nhìn bà cười trừ, bà Hạ cầm tay nó kéo lên, nét mặt vô cùng tự hào.

- Bậy, con Cẩm Tú nó không về, chắc bận học. Đây là Khả Hân, con bé là hôn thê của thằng Tuấn đấy, cũng đính hôn lâu rồi mà mãi nay nó mới mang về cho bà già này xem mặt.

Nghe đến đây mấy người trong thôn liền liếc nhìn cô con dâu nhỏ cười, nụ cười của họ rất thân thiện, chân thành, khiến người ta cảm thấy ấm lòng. Cô gái lúc này nghe xong liền hết vọng về dưới ao.

- Dương Hoàng Tuấn, vợ bé nhò ra giám sát chồng này, cổ mà bắt được nhiều cá vào không lại mất mặt vợ mày.

Hoàng Tuấn nãy giờ mãi mê đắm bùn bắt cá, nghe tiếng hét mới ngóc đầu lại nhìn. Nó đứng trên bờ nở nụ cười gượng, gió thổi làm mấy lọn tóc khẽ bay trước gió.

- Tuấn, con cá chuối chạy mất rồi kia, đứng ngăn tò te ra đấy.

Tiếng người đàn ông trung tuổi vang lên khiến Hoàng Tuấn bừng tỉnh, nghiêng người nhìn lại cái nôm của mình, con cá chuối quả thật đã chuồn êm lẹ.

Mọi người bắt cá khoảng mười phút nữa rồi lên bờ, Hoàng Tuấn vừa lội vừa ngó nghiêng xung quanh nên lên bờ chậm hơn mọi người. Bà Hạ mang cá về nấu trước cho kịp bữa, cá ao cá mênh mông giờ chỉ còn Hoàng Tuấn, nó và thằng bé Việt.

Việt giương đôi mắt nâu nhìn nó rồi lại bĩu môi cười, vừa lội cạnh Hoàng Tuấn vừa ri tai hấn gì đó, chỉ biết Việt mới dứt lời, bản tay vẫn còn lấm lén của Hoàng Tuấn đã cộc nhẹ lên đầu nó. Bực tức nhưng không thể làm gì được, khóe miệng Việt nở nụ cười ranh mãnh.

- Chị Hân ơi, kéo em lên.

Khả Hân đang ngược nhìn lên bầu trời cao xanh kia, nghe tiếng Việt nài nỉ rồi cũng chìa tay ra.

- Cầm tay chị, chị kéo lên.

Bùm...

Ha... ha... ha...

Bàn tay vừa gợn ra đã bị Việt kéo hẳn xuống ao, nó mất đà ngã chúi xuống, Hoàng Tuấn lộn nhanh lại phía hai người, ánh mắt hình viên đạn liếc sang chỗ Việt.

- Mày giỏi lắm rồi Việt.

Nhìn nét mặt nổi đầy gân xanh của Hoàng Tuấn, Việt khẽ rung mình, chưa bao giờ Tuấn tức giận với cậu như vậy. Xem ra lần này khó thoát rồi.

Khả Hân từ từ ngoi lên, khuôn mặt đỏ bừng, đường đường là sát thủ có tiếng tăm trong thế giới ngầm, vậy mà nó đã bị chơi xỏ bởi một thằng nít ranh tận hai lần, xem ra bọn con nít thời giờ thật không thể xem thường.

Việt nhìn Khả Hân cười trừ, đôi mắt ra vẻ cầu xin tội nghiệp, vẫy hai tay đang dính đầy bùn đất, rồi vừa cúi xuống hót nước ao rửa tay, nó vừa nhếch miệng.

- Mới gặp nhau mà đã chơi đẹp chị hai lần rồi đấy nhóc, mà nhóc là em của anh Tuấn đúng không?

Hoàng Tuấn nhìn nét mặt của nó rồi nén cười, ánh mắt nó bây giờ rõ ràng là muốn trả đũa Việt, trong lòng Hoàng Tuấn khẽ gào lên: em thăm rồi Việt ơi.

Việt gạt đầu rồi cầu cứu sang Hoàng Tuấn, đáp lại cậu là cái nhún vai không thể chấp nhận được, được lắm phụ thể hai người.

- Hồi sáng là em không cố ý, chị quân tử đừng chấp nhặt kẻ tiểu nhân này chứ?

Nó thờ ra, khoe miệng cười nhạt.

- Tiếc là chị không phải quân tử, hơn nữa lại mắc bệnh thù lâu nhớ dai.

Hoàng Tuấn cũng vào hùa.

- Việt, rốt cuộc em gây ra họa gì mà không thể tha thứ được vậy? Hồi sáng xung đột gì sao?

Việt cười gượng, khuôn mặt đỏ dần lên.

- Cũng không có gì, mà muộn rồi chúng ta về đi, bà đang đợi đấy.

Bữa cơm trưa hôm nay trông rất đẹp mắt, mùi cá bỗng kho thơm nồng, nồi canh cá trông đến đẹp mắt, chỉ mới nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy nôn nóng.

Việt nhắc đĩa gấp một miếng cá kho cho vào miệng rồi reo lên.

- Ngon, bà là số một, chị Ánh Tuyết nấu món này cũng được lắm nhưng không ngon bằng bà.

Bà Hạ cười rồi gỡ đầu thắng bé.

- Ngon thì ăn nhiều vào một chút, còn hai đứa nữa, mau ăn đi, sao ngồi nhìn nhau?

Cả hai cùng vâng một tiếng, được chút nó mới cất tiếng hỏi:

- Ánh Tuyết là ai vậy bà?

- À, nó là chị họ của thằng Việt kém hai đứa một tuổi, nó thân với nhà mình lắm, hôm qua sang mà hai đứa ra ngoài rồi nên không gặp.

Việt phụ họa.

- Chị Tuyết cái gì cũng giỏi hết, nấu ăn ngon, lại chăm chỉ, học lại giỏi, hơn nữa chị ấy còn đẹp như chị nữa đó. Ngày trước bà còn có ý tác hợp cho chị ấy với anh Tuấn kia mà.

Khụ... khụ...

Bà Hạ ho khan nhắc nhở, Hoàng Tuấn dừng đĩa trừng mắt nhìn Việt. Việt biết ý liền im ngay, miệng còn lẩm bẩm.

- Chỉ nói sự thật thôi mà, cần nghiêm trọng vậy không.

Hoàng Tuấn lạnh lùng, quát.

- Ăn đi, nhiều chuyện.

Tiếng nói vừa dứt thì bên ngoài đã vang lên giọng trong trẻo của một thiếu nữ.

- Mọi người đang ăn cơm ạ? Cháu có nấu chút cháo hạt sen nên mang sang cho mọi người ăn thử đây.

Việt vội chạy ra đón đũa, tay nhận bát cháo từ tay thiếu nữ kia.

- Chị Tuyết tốt thật, cháo thơm quá chị nha.

Bà Hạ cũng đứng dậy kéo tay Ánh Tuyết.

- Vào ngồi luôn với mọi người cho vui Tuyết.

Tuyết khẽ vâng rồi lại lăm lét nhìn sang ghế đối diện. Hoàng Tuấn ngoại trừ khẽ gạt đầu với cô ra thì ngay lập tức lại quay sang gỡ cá bỏ vào bát người con gái bên cạnh. Trong lòng Ánh Tuyết cảm thấy khó thờ vô cùng nhưng cô vẫn cố cười thật tươi nhìn họ.

- Anh Tuấn, đây là vị hôn thê của anh sao? chị ấy xinh đẹp thật.

- Ủ, cảm ơn em.

Khụ... khụ...

Có lẽ do ăn phải ớt nên nó liền ho sặc sụa, khuôn mặt đỏ dần lên, Hoàng Tuấn buống đưa vỗ lưng nó, ân cần hỏi.

- Không sao chứ?

Rồi vội đứng dậy rót một cốc nước đưa cho nó.

Nhắm nháp một chút nước, cũng khá hơn nhiều rồi, lúc này nó mới nhìn người con gái ngồi đối diện.

- Thật xin lỗi, mà em là Ánh Tuyết à? quả thật người cũng giống như tên, rất đẹp.

Ánh Tuyết hơi cúi mặt xuống ngai ngừng.

- Em cảm ơn chị.

Nhìn thấy Ánh Tuyết gần như chỉ ăn com không, Khả Hân liền gấp một miếng cá kho bỏ vào bát cho cô.

- Em ăn chút cá đi.

Hoàng Tuấn cũng bóc một con tôm bỏ vào bát nó.

- Cậu cũng lo ăn đi, mới ăn có chút com thôi đấy.

Khả Hân không nói gì chỉ trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn, Tuấn nhún vai cười, rồi cũng gấp một miếng cá bỏ vào bát của bà.

- Bà ăn đi, hôm nay bà ăn ít lắm nha.

- Còn tưởng anh chỉ biết vợ mà quên bà già này rồi chứ.

- Bà lại vậy nữa rồi.

Cả bữa com, mọi người ai cũng cười nói vui vẻ, chỉ có Ánh Tuyết là đầy gương gao, Khả Hân đủ tinh tế để nhận ra điều đó, nếu như trước đây những ong bướm vây quanh Hoàng Tuấn nó đều không quan tâm thì dạo này lại khác. Hễ có nữ nhân nào để ý đến Hoàng Tuấn nó liền không vui, nhưng bề ngoài vẫn cố mặt lạnh, xem như không phải chuyện của mình, bên trong lại muốn trêu người kia đến phát điên. Con gái khi yêu quả thật phiền phức.

Ăn com xong, Khả Hân và Ánh Nguyệt mang bát ra ngoài rửa. Ánh Nguyệt quả thật rất đẹp và rất thực nữ, ánh mắt cô như biết cười, khuôn mặt khá ái dễ thương, làn da trắng hồng, mái tóc đen dài đến tận thắt lưng, cô chính là đại diện cho những cô gái khuê các thời xưa.

- Em có vẻ rất thân với bà thì phải?

Nó vừa để bát vào chậu vừa nói, Ánh Tuyết nhìn nó một chút rồi đáp.

- Vâng.

- Chị hỏi câu này không phải nhưng có vẻ em có tình cảm với Tuấn đúng không?

Khả Hân là vậy, nó không phải người thích vòng vo, câu hỏi đột ngột này khiến Ánh Nguyệt hơi bối rối.

- Dạ không... mà sao chị lại hỏi vậy?

Nó vịn vò nước lại, chậm chậm trả lời.

- Em không cần lo lắng đâu, chị chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Im lặng một chút, Ánh Tuyết mở to đôi mắt đẹp nhìn nó, giọng điệu rất cứng rắn.

- Nếu chị đã biết thì em cũng không giấu nữa, đúng là em có tình cảm với anh Tuấn, hơn nữa cũng được gần ba năm rồi.

Nó cười nhạt, vừa rửa mấy cái bát trong tay vừa nói.

- Cũng khá lâu đấy chứ. Tuấn biết không?

Ánh Tuyết chớp mắt nhìn nó khó hiểu, chẳng lẽ chị ta đang muốn moi thông tin từ mình để chỉ trích anh Tuấn sao? Thật quá thâm độc.

- Em không rõ...

Nó cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ thầm nghĩ thương thay cho cô bé này. Ánh Nguyệt khiến nó nghĩ đến thời bông bột của mình, cũng một lòng đơn phượng nhiều năm, cũng muốn nhận được vị ngọt của tình yêu nhưng đến cuối cùng thứ nhận được chỉ là sự cay đắng của tình đơn phượng. Nó rõ Hoàng Tuấn hơn ai hết, chỉ cần nhìn thái độ là đủ biết Hoàng Tuấn có tình cảm với cô bé này hay không. Nó muốn giúp Ánh Tuyết thoát khỏi trò chơi tình ái đáng nguyền rủa này nhưng liệu cô có tin không? Tốt nhất vẫn nên để Ánh Tuyết ném thù vị đắng trong cuộc chơi này, chỉ như vậy cô mới giống nó, mới có thể từ vùng lầy mà bước tiếp, chứ không phải chỉ biết trốn mình một góc để trách móc vô có. Mong rằng sau này Ánh Nguyệt sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Hải Yến tay kéo vali xuống tầng, ánh mắt như đang suy tính điều gì đó, theo sau là Cẩm Tú phụng phịu đầy khó chịu.

- "Chị Yến, có cần phải về đó không? Chắc mấy hôm nữa anh Tuấn về thôi về, với lại em ghét cái thằng Việt lắm, nó phiền chết đi được."

Hải Yến thờ dài nhìn Cẩm Tú đầy bất lực.

- "Thôi nào, em có muốn quan hệ giữa bọn chị tốt hơn không? Hơn nữa cũng nghỉ hè rồi, xem như chuyển về quê lần này là đi dã ngoại cho khuấy khỏa đi, lần sau về lại thành phố chị sẽ xin bác cho em sang Pháp chơi. Ok?"

Nghe đến Pháp, Cẩm Tú liền thay đổi thái độ, nở nụ cười ngọt lịm, túm lấy tay Hải Yến lắc qua lắc lại đầy tình cảm.

- "Chị nhớ nhé, yêu chị Yến nhất."

- "Em định về quê bà Hạ sao?"

Minh Nhật tựa lưng vào tường, đôi mắt nâu đẹp nhìn vào hai người trước mặt đầy nghiêm nghị. Hải Yến mỉm cười rồi gật với anh.

- "Vâng, lâu lắm rồi em không về thăm bà..."

Minh Nhật tiến gần lại, dáng người anh cao lớn đầy ngạo nghễ, Hải Yến hơi chớp mắt cố gắng nhớ lại gì đó, hình như trong quá khứ của cô, Minh Nhật không hề như vậy, anh không hề lạnh lùng như bây giờ, không hề nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn đó, sao ngay cả anh cũng thay đổi?

- "Anh nghĩ em dễ dãi khác đi thì hay hơn, Khả Hân bây giờ mới là cháu dâu của bà Hạ, hơn nữa mọi người xuống đó như vậy thì có vẻ không hay lắm."

Cẩm Tú khoanh tay trước ngực, lên giọng của một vị tiểu thư kiêu ngạo.

- "Anh à, anh lo xa quá rồi, chỉ là về thăm bà thôi mà, cần nghiêm trọng vậy không?"

- "Anh không tiếp chuyện con nít, bớt xen vào đi."

- "Anh..."

Cẩm Tú hoàn toàn bất ngờ trước thay đổi mới của Minh Nhật. Khốn kiếp, hai ngày nữa đi rồi mà giờ còn giờ chứng như vậy. Thật không hiểu Lưu Nhật Hà kia cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì.

Hải Yến siết chặt quai cốp vali, mỉm cười rồi nói.

- "Em không có ý gì khác, khi nào về em sẽ nói chuyện sau."

- "Lại định làm kì đà à em gái?"

Lưu Nhật Hà bước từng bậc nhẹ nhàng đi xuống, ánh mắt đầy vẻ chán chường nhìn Hải Yến, Hải Yến dậm cẩu lờm chị ta rồi nói.

- "Việc của tôi không đến phần chị quản, chị nghĩ chị là ai cơ chứ?"

Bộp... bộp...

Tiếng vỗ tay vang lên, Lưu Nhật Hà tiến gần lại chỗ Minh Nhật, thuận tay ôm lấy một cánh tay anh rồi mới nói.

- "Là nữ chủ nhân tương lai của Ngô gia, còn cô, cô nghĩ mình là ai? Con nuôi? Tiểu tam? hay thò trắng đây?"

Hải Yến đỏ bừng mặt, miệng ứ ớ, quay sang nhìn Minh Nhật cầu cứu, nhưng cô lại thất vọng thêm lần nữa, Minh Nhật đứng yên đó như tượng, khuôn mặt vẫn lạnh như vậy, mãi mấy giây sau anh mới kéo Lưu Nhật Hà đi, không quên nhắc Hải Yến.

- "Em lớn rồi, điều gì nên hay không nên làm em rõ hơn ai hết, đừng tự chuốc khổ vào thân, anh cũng không xen vào chuyện em nữa, vạn sự tùy em. Nhật Hà chúng ta đi."

Sống mãi Hải Yến truyền đến cảm giác hơi cay cay, quả thật người tỉnh không bằng trời tỉnh, con người ai cũng có thể thay đổi, được rồi, nếu vậy thì Hải Yến này đành tự mình cứu lấy mình.

Dương Ái Linh không biết đi đâu về, nét mặt còn lộ rõ vẻ nhột nhạt, đưa áo khoác cho người giúp việc cất, bà ta mới nhìn Hải Yến rồi nhíu mày.

- "Ngày mai Ngô gia tổ chức tiệc chia tay Minh Nhật, giờ con còn định mang đồ đi đâu?"

Hải Yến bỏ vali ra rồi bước lại cầm lấy tay Dương Ái Linh cười.

- "Mẹ, mai con về mà, con định về thăm bà Hạ một chuyến."

Hàng lông mày được tia kĩ lưỡng nhíu lại, Dương Ái Linh thờ dài.

- "Hoàng Tuấn có biết con về đó không?"

Hải Yến im lặng lắc đầu, Cẩm Tú lúc này mới xen vào.

- "Bác, bọn con về thăm bà cần gì hỏi anh Tuấn."

Dương Ái Linh nhìn cháu gái mình rồi lắc đầu, không biết bao giờ nó mới lớn lên được.

- "Được rồi, hai đứa đi đi không muộn."

Trên ban công, Lưu Nhật Hà nhìn Minh Nhật cười khẩy.

- "Anh buông tay thật sao? Không ăn hận chứ?"

Ánh mắt Minh Nhật vẫn dừng ở phía bên kia đường, giọng anh đầy mệt mỏi.

- "Đừng nói nhiều nữa, cô vào nhà trước đi."

Lưu Nhật Hà ngừng ngẫu đi vào, Minh Nhật khẽ nhắm mắt lại, hai bàn tay bám chặt thành vịn, buông tay xem về khiến anh cảm thấy bình yên phần nào.

.....

Khả Hân vừa nhìn đồng hồ vừa chập lười. Cũng gần 11 giờ trưa rồi, vậy mà không biết mọi người đi đâu hết, hồi nãy nó định đi cầm com nhưng mới nhớ là mất điện. Ngồi một lát cảm thấy hơi bồn chồn. Chờ mọi người về sợ cũng trễ, chả lẽ mình ở không ở nhà mà cũng không giúp gì được sao? Suy đi nghĩ lại, nó quyết định nhớ lại cách bà Hạ nấu com củi cộng với sự trợ giúp của bác google rồi cũng bắt tay bắt đầu.

Vò gạo, đổ nước xong, Khả Hân lật đặt mang nồi com vào bếp đặt yên vị lên cái kiềng ba chân rồi lấy đại tờ giấy lộn bên cạnh nhóm lửa. Phải thừa nhận là Khả Hân đã dành khá nhiều công sức cho việc xếp củi vào bếp. Những khúc củi to nhỏ được xếp theo hình kim tự tháp, vòng này rồi lại đến vòng khác, chỉ chứa một chút để đưa tờ giấy nhóm lửa vào. Nhưng lửa chưa kịp đưa vào trong đã bị tắt. Cái vòng luân quần đó lặp đi lặp lại đến n lần, khuôn mặt nó cũng bắt đầu ửng hồng lên, trên trán mồ hôi đua nhau rớt xuống, miệng thổi phì phò, tay châm lửa, vừa bất lực, vừa tức, nó thâm rủa Hoàng Tuấn. Bỏ nó một mình ở nhà, com cũng không thêm về nấu, lát nữa mới rảnh tính sổ với cậu.

Trong khi đó, từ xa, Hoàng Tuấn tay cầm con cá lóc dài thườn thượt, nét mặt thoáng vui vẻ, trong đầu không hiểu đang nghĩ gì, cùng lúc đó hần bỗng ngược lên nhìn về phía nhà mình.

Khói... rất nhiều, khói lan tỏa như nuốt chửng cả căn nhà nhỏ, trong lòng dâng lên sự bất an, lý trí hần như mất kiểm soát, hần cố chạy thật nhanh về nhà, cánh cửa cổng làm bằng luồng cũng bị hần một chương đá không thương tiếc.

- "Hân... Lâm Khả Hân."

Hoàng Tuấn cất giọng gọi thất thanh, căn nhà nhỏ chỉ toàn khói là khói, làn khói giăng khắp nơi, cản trở tầm nhìn của hần, tiếng gọi lại vang lên thất thanh.

Ở trong bếp, Khả Hân đã gần như phát điên lên với việc nấu com này, nó còn khó hơn cả việc cầm kiếm giết người, gần mười phút trôi qua, bếp vẫn im lặng như vậy, không hề có ánh lửa hồng. Nghe tiếng Hoàng Tuấn, nó đâm câu hét âm lên.

- "Dương Hoàng Tuấn, cậu gọi gì mà như cháy nhà lên vậy? Mau vào đây giúp tôi nhóm lửa."

Nghe tiếng nó vẫn còn bình yên vô sự, Hoàng Tuấn mới thở phào nhẹ nhõm, chấn chỉnh lại, một tay bịt mũi tiến vào trong bếp, tay kia xua xua khói trước mặt, đến khi nhìn thấy nó đang ngồi phịch xuống đất, ánh mắt thù địch nhìn vào nồi com trên bếp, hần phì cười.

- "Cậu làm gì vậy? Định phóng hỏa à?"

Nó lười nhác không thèm liếc hần, chỉ hơi rít răng.

- "Tôi đâu rảnh như vậy. Khốn kiếp, chưa từng nghĩ nấu com khó như vậy."

Lúc này hần mới hiểu nguyên do là gì, bước vào trong, hần khẽ kéo nó sang một bên rồi ngồi xuống bắt đầu nhóm lửa. Chưa đến mấy phút, lửa đã bùng cháy hồng hồng, lúc này hần mới liếc sang chỗ nó rồi ôm bụng cười.

- "Này, cậu xem cậu kia... haha..."

Nó nhú này khó chịu, chưa kịp hỏi gì thì một bàn tay ấm áp đã đặt lên gương mặt nhỏ, cẩn thận lau đi vết lem trên mặt.

- "Xem ra vẫn là cậu không hợp với nữ công gia chánh."

Nó hừ nhẹ một tiếng, định nói gì nhưng thôi, cả hai chăm chú nhìn vào ngọn lửa đang cháy thì giật mình bởi tiếng bà Hạ hét lên.

- "Dương Hoàng Tuấn, cháu lại ngứa chân ngứa tay hả? Cái cổng của bà đụng chạm gì đến cháu sao? Lăn nào về cũng khiến nó ngã chổng quẹo ra, còn nữa, sao lại ném con cá lóc ở ngoài này, hả?"

Hoàng Tuấn méo xệch mặt nhìn nó cười, rồi lại ngóc cổ ra ngoài nhìn bà đầy đăm chiêu.

- "Bà, cháu bị vấp vào nó, cũng tại bà làm cổng không chắc chắn, mới đụng một chút đã văng tung tóe ăn vạ rồi."

Bà Hạ bước vào bếp gõ đầu thẳng cháu.

- "Khôn hồn tranh thủ sửa lại cổng cho bà, giờ ra ngoài kia làm cá mau."

Rồi quay sang mỉm cười với nó.

- "Hân này, cháu ra bên bờ ao hái cho bà nắm rau nha."

Khả Hân gật đầu rồi nhanh nhẹn lấy cái rổ bước ra gần ao chỗ hần đang làm cá.

Nhìn hần đang vật lộn đập chết con cá lóc, nó liếc một cái rồi chép miệng.

- "Chém một phát cho xong, còn tốn công đập chết."

Hoàng Tuấn chỉ biết nhìn nó cười khò.

- "Đại cô nương ơi, làm cá chứ không phải đánh nhau đâu, cứ mở miệng ra là chém với giết."

Nó nhún vai rồi làm ngơ Hoàng Tuấn, nhanh nhẹn tiến lại chỗ luống rau mỏng toi. Ngước nhìn sang nhà đối diện, nó reo lên.

- "Này, bên kia đang hái sen kia."

Hoàng Tuấn cũng ngược đầu lên, rồi đáp.

- "Ừ, lạ lắm hả?"

Nó lắc đầu.

- "Không... mà nhà bà không hái sen à? Tôi thấy mấy ao xung quanh hái hết rồi mà."

Lúc này Hoàng Tuấn mới hiểu mục đích của nó, trong lòng thầm cười nhẹ, không ngờ cũng có lúc nó ngây ngô như vậy, dù không hợp lắm nhưng hân ước, khi trở về Ngô gia nó có thể mang theo cả nét trẻ con này.

- "Muốn hái sen à?"

Lần này nó không đáp, chỉ khẽ gật đầu, Hoàng Tuấn cười khi, cất con cá trong tay thêm hai khúc nữa rồi nói.

- "Vậy thì chiều hái."

Com nước đã được bày biện lên bàn, Khả Hân đã quen với công việc của mình nên lẳng lặng cầm bát của mọi người lấy com. Bát com vừa lấy ra đã khiến bà Hạ và Hoàng Tuấn cười chảy nước mắt. Hoàng Tuấn nhận bát com rồi nhìn nó đầy nghi vấn.

- "Có đúng cậu là Lâm Khả Hân- nổi tiếng thông minh của Evil không vậy?"

Nó lườm, quát.

- "Ý gì?"

Hoàng Tuấn nhìn bà một cái, phát hiện bà đang cười với mình liền đổi giọng nghiêm trọng.

- "Khụ... khụ... gạo này... là gạo nấu cho lợn ăn mà, gạo nấu com là ở xô màu xanh bên cạnh."

Wtf? Nó há hốc miệng, khuôn mặt đỏ ửng rồi lên nhìn bà.

- "Tôi... tôi không biết, còn tương gạo nào cũng như nhau."

Bà Hạ cầm đũa gõ đầu Hoàng Tuấn, nạt.

- "Thằng này, lại dọa con bé, gạo nào chả được, gạo này là gạo vụ trước còn thừa nên bà mới nấu cho lợn ăn, chứ ăn vẫn còn được mà."

Khả Hân xin lỗi lần nữa rồi lại nhìn bà đầy áy náy. Thật khổn khổ cho thân nó, có nồi com cũng nấu không nên hồn, còn mặt mũi nào nhìn bà nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Buổi chiều ở quê với ánh nắng vàng dịu man mát, làn gió nhẹ thổi qua từng cánh đồng lúa mang theo hương vị rất đặc biệt ở quê: mộc mạc, giản dị nhưng vô cùng gần gũi.

Khả Hân đầu đội nón lá, tay cầm chiếc rổ mây, lật đật chạy đằng sau bà Hạ cùng Hoàng Tuấn ra ngoài ao hái sen, nét mặt vô cùng phấn khởi. Hoàng Tuấn đi cạnh che miệng cười khi thấy khuôn mặt hăm hở kia. Chỉ có cậu chàng Việt không hiểu vì sao mà miệng cứ lăm bầm không ngớt, chân thì trút giận lên mấy hòn đá bên lề đường. Hoàng Tuấn nhún mày vỗ vai Việt.

- "Này, lại sao đấy?"

Việt lắc đầu.

- "Không, em chẳng sao."

Khả Hân đi bên cạnh nhìn Việt khinh bỉ.

- "Chắc do tính tình không tốt nên lại bị ai bla cho chứ gì."

Việt hừ nhẹ, định nói lại thì ánh mắt ai đó đã xoẹt qua, cậu đành ngậm bả hồn chờ dịp phục thù.

- "Oa..."

Khả Hân hét lên khi nhìn thấy đầm sen trước mặt, rất rộng, rất đẹp, hoa sen đã nở kín mặt hồ, cánh sen to đang phớt phơ trong gió. Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu Khả Hân thấy cảnh đẹp như vậy. Rồi như phản xạ, Khả Hân cúi người xuống tháo giày ra đặt ở một bên, tiện tay vén luôn mấy sợi tóc lăn xoắn vào bên vành tai, đoạn xắn quần định lội xuống. Bà Hạ nhìn nó không nhịn được cười, Việt sững sờ nhìn chằm chằm bà cô liễu mạng kia lắc đầu, chỉ có Hoàng Tuấn đứng bên cười khỏ, bàn tay to dài túm áo nó kéo lại.

- "Bỏ ra, cậu hâm à?"

Nó bực bội lườm Hoàng Tuấn đe dọa, ánh mắt của nữ hoàng chết chóc lại nhanh chóng lờn vờn trên gương mặt nó, Hoàng Tuấn liếc nhìn sang chỗ bà Việt rồi nhẹ giọng.

- "Bình tĩnh đi, tính khí thay đổi nhanh thế?"

Lúc này nó mới để ý bên cạnh còn người, tâm trạng hột hững có phần dịu đi, sau đó tiếng Hoàng Tuấn lại vang lên lần nữa.

- "Cậu định chạy xuống đầm hái sen à?"

Nó há mắt rồi mắt lại dán xuống hồ, nơi cái đẹp đang mời gọi.

- "Không lội xuống đó hái chà lẽ đứng trên bờ?"

Việt nhìn hai người đầu khẩu khúc khích cười, Hoàng Tuấn quay sang liếc nhẹ khiến cậu im bất rồi lại nhẩn nhện hỏi tiếp.

- "Cậu nghĩ cậu lợi hết được xuống hồ không?"

Nó phát khùng, tính khí nóng nảy lại chực trào ra.

- "Cậu lảm chuyện quá đấy, muộn rồi, đẹp ra xuống hái còn về."

Việt đứng bên ngoài nghe nãy giờ, cũng vui vẻ góp chuyện

- "Anh để chị ấy ấy xuống đi, em thấy chị ấy bơi rất tốt, để xem chị Hân có khả năng bơi hết đầm mà hái sen không?"

Nó liếc sang Việt.

- "Nhà nước có luật không được lợi hái sen à?"

Việt chỉ biết la trời, bà Hạ cười dịu bước đến, nói.

- "Con bé này, chỉ được cái bốc đồng thôi, đầm sen vừa rộng vừa sâu, làm sao lợi xuống mà hái sen cho kịp được, với lại sen gần bờ chỗ nước nông chưa hái được, phải ra tận giữa đầm lận, người ta chèo thuyền đi hái sen, con bé ngốc."

Nó à một tiếng vỡ lẽ, gò má hơi ửng lên, Hoàng Tuấn cười nhìn nó đầy chế giễu, khiến con giận trong lòng nó càng dâng cao hơn. Nhưng không sao, vì cái đẹp, vì hoa sen đang chờ kia, nó nhin.

- "Bà ơi, anh Tuấn, mọi người đi hái sen ạ?"

Không cần quay lại nhìn Khả Hân cũng biết được chủ nhân của giọng nói nhẹ nhàng, thiếu nữ kia, Ánh Tuyết mặc chiếc áo dài màu lam càng tôn lên làn da trắng hồng tự nhiên của cô, đôi mắt nheo lại như đang cười, gò má hồng xinh xắn, Khả Hân hơi khó chịu nhưng vẫn huýt tay Hoàng Tuấn.

- "Tiểu mỹ nhân đến tìm kia, mau ra đi."

Hoàng Tuấn trừng mắt lườm nó rồi lảng lảng đi về phía trước, rẽ vào lối cạnh đầm, nơi đó có một con thuyền nhỏ. Khả Hân dõi mắt nhìn theo trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả, tiếng bà Hạ kéo tâm trí nó trở về với hiện tại.

- "Cháu cũng đi hái sen đấy à? Xem nào, đúng là người đẹp mặc cái gì cũng đẹp mà."

Nghe bà Hạ khen, gò má Ánh Tuyết ửng hồng, rồi cười gượng nhìn bà.

- "Bà lại trêu cháu rồi. Thấy mọi người đi hái sen vui quá nên cháu cũng sang góp vui."

Vừa nói ánh mắt vừa dõi ra phía Hoàng Tuấn đầy tâm sự, lúc này như vô tình bắt gặp ánh mắt vô hồn đang nhìn mình, Ánh Tuyết cười gượng gạo.

- "Chị Hân cũng đi hái sen ạ?"

Nó ừ nhẹ rồi kéo tay Việt đi về phía đầm. Bà Hạ cùng Ánh Tuyết đi theo sau. Việt lăm lẹp nhìn về chỗ Hoàng Tuấn, rồi lại liếc sang hai người con gái kia đầy khó hiểu.

- "Chị Hân, ba người đang có chuyện gì à?"

Khả Hân dừng lại một chút, cầm cái rổ gỗ đầu Việt.

- "Con nít, đừng nhiều chuyện, im lặng là vàng, ok?"

Việt làu bàu nhìn nó rồi đưa tay vẫy vẫy với Hoàng Tuấn.

- "Anh Tuấn, hay anh cùng chị Tuyết một thuyền, em chèo thuyền cùng chị Hân nhé, chị Hân bảo vậy đấy."

Rồi không để cho ai kịp trả lời, Việt kéo tay Khả Hân lại chỗ cái thuyền nhỏ khác trên bờ, đoạn quay mặt lại nói với bà Hạ.

- "Bà sang nhà cháu chơi đi cho đỡ nắng, cháu ở đây hái sen với mọi người."

Bà Hạ đưa ánh mắt nghi ngờ về chỗ bốn người kia, sau khi nhận được cái gật đầu, bà mới từ từ đi về hướng làng.

Khả Hân nhanh chóng nhảy lên chiếc thuyền nhỏ mà Việt là thuyền trưởng, Hoàng Tuấn đứng trên thuyền cách đó chừng mấy mét khuôn mặt lạnh hơn băng, chỉ khổ Ánh Tuyết, tự nhiên bị đưa vào tình huống dở khóc dở cười này. Phần cũng muốn chung thuyền với Hoàng Tuấn, phần lại ngại cái khuôn mặt đầy vẻ không cam chịu kia, loay hoay một hồi, hai chân Ánh Tuyết vẫn cứ đứng yên vậy, Hoàng Tuấn cất giọng trầm, ánh mắt vẫn nhìn ra phía trước.

- "Lên đi, đứng đó làm gì nữa."

Như mở cờ trong bụng, Ánh Tuyết nén thở nhẹ rồi mỉm cười bước lên thuyền.

Mặt trời vẫn chói chang, những bông hoa sen càng tỏa hương thơm ngát, hai chiếc thuyền hướng mũi ra giữa đầm, Việt hứng chí ngẫu nhiên hát bài bài dạt mây trôi, đang đoạn cao trào thì cậu đột nhiên dừng lại, hết lời.

- "Hái suông thế này chán lắm, hay chơi kiểu này đi. Em và anh Tuấn phụ trách chèo thuyền, còn chị hân và chị Tuyết thì vừa hát bèo dạt mây trôi vừa hái sen, ai quên lời thì tối nay về rửa bát, ok?"

Khả Hân há hốc miệng nhìn về mặt đắc thắng của Việt mà không nhìn được cười, tưởng chị mày chỉ biết đầm đá thôi à nhóc? Bèo dạt mây trôi chứ gì? đơn giản.

Hoàng Tuấn nhìn gương mặt hơi chột dạ của nó, định mở miệng thì đã nghe hai tiếng ok vang lên rất to. Hân chỉ biết thầm kêu trời cho tính háo thắng của Khả Hân.

- "Em bắt đầu trước nhé."

Ánh Tuyết cất giọng hát ngọt lịm, tay vẫn hướng về phía cánh sen trước mặt, nhẹ nhàng hái từng bông một.

Bèo dạt mây trôi chốn xa xôi

Em ơi anh vẫn đợi bèo dạt mây trôi

Chim ca tang tít tít, cá lội

Ngậm một tin trông

Hai tin đợi, ba tin chờ

Sao chẳng thấy đâu...

Ánh Tuyết nhìn sang phía nó, hiểu ý nó cũng cất giọng hát tiếp.

Một mình trắng treo suốt đêm thâu

Em ơi trăng đã ngà ngang đầu

Thương nhớ ai, sương rơi

Đêm sắp tàn, trăng tàn....

Hoàng Tuấn ngẫm chèo, nhìn nó không rời, trong lòng vừa sững sờ, vừa ảm áp. Xưa nay cứ nghĩ nó chỉ biết đàn, chỉ thích những bản nhạc Âu Mỹ, hôm nay khi nghe nó hát, Hoàng Tuấn quả thật cảm thấy mình chưa hiểu hoàn toàn người con gái này, vậy thì làm sao có thể khiến người đó hạnh phúc khi bên cạnh mình?

Bàn tay thon dài của nó khéo léo hái nhẹ nhàng từng bông sen đặt bên mạn thuyền, Ánh Tuyết cũng nhìn sang, miệng mỉm cười rồi khom người tiếp tục hái.

Việt ngầy người nhìn hai người con gái trước mặt, quả thật nếu đem so sánh thì hai người này chính là kẻ năm lặng, người nửa cân.

Mỗi mồn đêm thâu suốt năm canh

Em ơi anh vẫn đợi mồi mồn

Thương nhớ ai, chim ơi cho nhẩn họ đôi lời

Người đi xa có nhớ

Là nhớ ai ngồi trông cánh chim trời, sao chẳng thấy đâu.

Hoàng Tuấn bỗng hát tiếp đoạn sau khiến cả ba người đều tròn mắt, mồi mồn đêm thâu... Khả Hân hát theo rồi nhìn về phía Hoàng Tuấn..

Bài hát cứ thế lặp đi lặp lại, giọng ca ba người vừa ảm áp vừa mang gì đó tâm trạng thoải vào từng câu hát, những người hái sen xung quanh ngược lên nhìn hai chiếc thuyền- nơi vang lên tiếng hát kia, cảm giác như chính hồn mình cũng đang lạc vào từng câu chữ.

Sen đã đầy mạn thuyền, bài hát cuối cùng cũng dừng lại, chỉ còn Hoàng Tuấn và nó vẫn nhìn nhau, có lẽ từng ấy câu hát cũng chính là những lời mà lâu nay không thể nói.

-"Khụ.. khụ.."

Việt ho nhẹ kéo tất cả về với thực tại, nếu tinh tế quan sát thì sẽ bắt gặp hai bức tượng sống, một người con trai tay cầm tay chèo đứng bất động nhìn về phía đối diện, nơi đó có người con gái tay ôm sen, ánh mắt đầy khó hiểu, khuôn mặt đẹp ản sau chiếc nón lá tình khôi.

Ánh Tuyết nhìn hai người như vậy, cảm giác đau đớn như ai đó đâm vào tận trong tim vô cùng khó chịu, vừa ganh tỵ, vừa không phục, vừa cảm thấy nhụt chí, cũng may Việt nhanh nhẹn nói.

-"Anh Tuấn cho thuyền vào bờ đi, hôm nay hái bấy nhiêu thôi."

Hoàng Tuấn búng tỉnh, nhanh chóng cho thuyền quay trở vào bờ.

Lúc bước từ thuyền lên bờ, Ánh Tuyết không cẩn thận trượt chân, cũng may Hoàng Tuấn nhanh nhẹn đỡ lấy eo cô giúp cô đứng vững, cảm giác ảm áp bao trùm cả người Ánh Tuyết, bốn mắt chạm nhau khiến cô chỉ hy vọng, khoảnh khắc này có thể kéo dài mãi như vậy.

Khả Hân nhìn một chút rồi im lặng tay ôm sen tay kéo Việt đi trước, Hoàng Tuấn buông Ánh Tuyết ra rồi cũng đỡ sen từ cô tiến về phía trước.

Đặt sen vào một chỗ, bốn người rẽ ra phía giếng nước rửa tay chân rồi đi vào nhà, Khả Hân cất giọng gọi bà nhưng lời chưa dứt đã sững người lại, ở phòng khách, Nhật Nam đang trầm ngâm nhìn về phía nó, ghế bên cạnh còn có Hải Yến và Cẩm Tú, Hoàng Tuấn theo hướng nó nhìn cũng bàng hoàng trước sự xuất hiện của ba vị khách này. Việt tròn xoe mắt, lú lo.

-"Bà chằn Cẩm Tú về rồi hả? Chị Yến đứng không? Còn anh là..."

Vừa nói Việt vừa chỉ tay vào Nhật Nam, Nhật Nam đứng bật dậy tiến lại phía Khả Hân, rồi cười nhẹ.

-"Anh là Nhật Nam, là bạn của Hân và Hoàng Tuấn."

Nếu khi ở đầm sen thì khung cảnh đó gọi là tam giác tình, thì trong tình huống này quả thật khó có thể dùng từ nào sắc nghĩa nhất để hình dung. Tình cảm là một vòng tròn luẩn quẩn, không có điểm dừng, khiến mọi người luôn lạc trong những con đường không hề có lối thoát.

Chấn chỉnh lại, Khả Hân cất giọng nhàn nhạt.

-"Cậu và Yến mới về à? Mà cậu xuống đây có việc gì không?"

Nhật Nam liếc Hoàng Tuấn rồi nhìn nó cười.

-"Ừ, tìm cậu phải có chuyện mới được à?"

Vừa nói Nhật Nam vừa ghé sát tai nó thì thầm gì đó, Hoàng Tuấn cố giữ bình tĩnh, hai tay nắm chặt, ánh mắt rời đi chỗ khác. Ánh Tuyết ngo ngác quan sát một lượt, rồi chạy lại chỗ Cẩm Tú cười cười.

- "Lâu lắm mới chịu về thăm bà nha Tú, đây là người chị mà em hay kể hả?"

Cẩm Tú gạt đầu rồi cất giọng ngọt lịm khi thấy bà Hạ từ dưới bếp đi lên.

- "Bà ơi, mọi người về cả rồi này."

Bà Hạ nhìn đám trẻ nhón nháo, khuôn mặt như hình sự, cười hiền.

- "Cũng quen biết nhau cả, gì mà mấy đứa ngác nhiên vậy? Thêm người thêm vui, nào, xuống ăn cơm đi."

Cả đám người lăm lăm theo bà xuống dưới, Việt còn hần học nhìn Cẩm Tú, có lẽ thù oán gì để lại, Hải Yến nhìn Hoàng Tuấn thờ nhẹ, chỉ có Khả Hân vẫn giữ gương mặt lạnh tiền kiếp như vậy, loại tình huống này, không hiểu rốt cuộc ra sao.

P/S: Mấy phút rảnh rỗi của tg

Hôm nay tôi mới đọc lại truyện của mình từ đầu đến giờ, và phát hiện ra một điều vô cùng bình thường nhưng lại rất tình cờ, mà dù viết cũng khá lâu nhưng giờ mới "để ý". Tên hầu hết nhân vật của tôi đều có tương đồng. Hải Yến-Hải Dương, Nhật Nam-Lâm Hải Nam, bà Hạ-Lưu Nhật Hà, Minh Nhật-Nhật Nam. Không hoàn toàn cố ý, chỉ đơn giản là viết đến đâu, tôi cảm thấy thích liền thêm nhân vật vào, và tự chọn một cái tên... Có lẽ do tôi thích từ: hải, nhật, nam chăng?

Điều thứ hai, là cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của tôi, cũng muốn kết thúc nhanh chóng nhưng như tôi đã nói, thời gian hiện giờ rất eo hẹp, rất khó để dành một buổi để viết, dù vậy tôi sẽ cố mọi lúc có thể, dù sao truyện cũng chỉ còn một chút nữa là bước vào giai đoạn kết rồi.

Trên đời này không gì là hoàn hảo, và tôi cũng vậy, nhiều lúc đọc lại truyện, tôi cảm thấy càng ngày mình càng bất tài hơn, truyện nhiều khi viết được gần xong chap lại xóa đi vì tôi thấy văn phong của mình rất tệ, câu chuyện mình kể cũng rất nhạt... Cũng từng suy nghĩ đến việc drop truyện và xóa, phần vì thời gian không có, phần vì suy nghĩ tình tiết quả thật không còn hay như trước, nhưng cứ đọc cmt của mn, tôi lại cảm thấy có lỗi, và lại viết...

Thanks all đã nghe những dòng rãnh rỗi, hơi nhảm của tg <3

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Bàn cơm đã kín hết chỗ, chỗ ngồi cũng khiến người khác nhìn vào đã khó thở. Bà Hạ ngồi chính giữa, bên tay trái bà là Việt, rồi đến Cẩm Tú, Ánh Tuyết, bên tay phải là Hải Yến, Hoàng Tuấn, Khả Hân và Nhật Nam. Cũng không hẳn là xếp chỗ từ trước, chỉ biết khi đã yên vị, mọi người mới há hốc miệng nhìn nhau gượng cười. Việt lên đưa mắt nhìn quanh một lượt, bao giờ cậu chàng này cũng lém lỉnh nhất hội.

Rồi bằng giọng nói ngọt hơn mía đường, Việt chớp mắt nhìn bà Hạ cười khì.

- "Bà bà đại nhân, cho cháu xin miếng cơm đi, cháu đói lắm rồi, còn mấy người kia thích nhìn nhau thì cứ kệ họ, bà cháu mình ăn trước."

Ánh Tuyết nghe Việt nói liền đỏ bừng mặt, đứng dậy lấy bát mọi người xới cơm, Hải Yến cũng nhanh nhẹn lấy giấy lau đĩa, Cẩm Tú thì vẫn cúi mặt vào ipad nghịch, chỉ khi Hoàng Tuấn ho nhẹ mới rời mắt khỏi đó. Lặng lẽ quan sát hai nữ công gia chánh kia nhanh nhẹn chuyển bát, Khả Hân tự thấy mình kém cỏi, cũng là con gái, sao lại khác đến như vậy?

Nhật Nam nhận bát cơm từ Ánh Tuyết, lên tiếng cảm ơn rồi đẩy lại chỗ Khả Hân, Hoàng Tuấn làm lơ nhìn đi chỗ khác rất tự nhiên.

- "Không thiếu cơm đâu nên cậu không cần dành phần cho tôi."

Nhật Nam bật cười nhìn gương mặt khó chịu kia, đầu hơi nghiêng lại.

- "Hái sen cả ngày chắc mệt rồi, ăn chút cơm đi, ngồi đó mà phụng phịu"

Khụ... khụ...

Hoàng Tuấn vừa gấp miếng cá vào miệng đã ho sặc lên khi nghe hai từ phụng phịu kia, dùng hai từ đó cho người con gái này liệu có kì quái quá không?

Khả Hân trừng mắt nghiêng răng trèo trẹo.

- "Bớt nhảm đi, mấy ngày không gặp cậu đã lấy tính nói năng lung tung từ Daniel đó à?"

- "Nhớ Daniel sao?" Hoàng Tuấn và Nhật Nam quay sang đồng thanh, bà Hạ nhìn mấy đứa cháu không khỏi bật cười.

- "Hai cái thằng này, có dễ yên cho nó ăn không?"

Tiếng hừ nhẹ vẫn còn đọng lại trong không trung, Hải Yến hai tay nắm chặt, móng tay đã đâm vào làn da mịn màng đến in lằn, nhưng cô vẫn gượng cười góp vui.

- "Mọi người ăn cơm đi, nguội hết thức ăn rồi đây."

Sau đó liền đứng dậy gấp một miếng thịt kho tàu vào bát Khả Hân.

- "Dạo này cậu xanh xao quá Hân à, cậu ăn chút thịt đi, ngon lắm đấy."

Khả Hân nhếch mép cảm ơn, khước miệng còn đọng lại nụ cười nhạt. Cẩm Tú hần học nhìn về chỗ bà Hạ nũng nịu.

- "Bà xem kia, có bữa cơm thôi mà mấy người đó cũng quan tâm nhau đến vậy, chẳng ai thèm quan tâm cháu."

Bà Hạ bật cười, rồi như nhớ ra gì đó, bà đứng dậy, nói.

- "Bà quên mất món cà muối, mấy đứa ăn trước đi nhé, bà đi một lát là quay lại, cứ ngồi yên đấy nói chuyện với nhau."

Cả hội dạ ran một tiếng rồi lại tiếp tục câu chuyện.

Chờ bóng bà Hạ đi khuất Việt mới chép miệng.

- "Cũng do ăn ở cả thôi chị Tú à, sống không xem ai ra gì thì kiếm đâu người quan tâm mình."

Cầm Tú nghiêng răng trêu trạo, ipad trong tay như sắp bị bẻ gãy.

- "Mày nói gì?"

- "Chị nghe không hiểu chắc?"

Hải Yến thấy vậy liền chau mày nạt Cầm Tú.

- "Thôi nào, hai đứa này, đến bữa cơm cũng chạnh chọe nhau được, nhìn xem kia, Ánh Tuyết này giờ cũng chưa ăn gì đâu."

Vẫn là Hải Yến hiểu chuyện.

Nghe có người nhắc đến tên mình, Ánh Tuyết ngược khuôn mặt đỏ ửng lên cười gượng, rồi lại cúi xuống nhìn bát cơm trước mặt, y như cô đang cố tình trốn tránh gì đó.

- "Mọi người ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi."

Vừa nói Ánh Tuyết vừa lén nhìn sang Hoàng Tuấn, nhưng ánh mắt của hắn đang rơi trên cử chỉ dịu dàng mà Nhật Nam dành cho Khả Hân. Ở bên cạnh, từng con tôm sù đang được Nhật Nam cẩn thận bóc vỏ bỏ vào bát Khả Hân, còn nhò vô tâm đó đang cúi đầu nhắn tin với ai đó, nét mặt thoáng vẻ căng thẳng.

Nhật Nam huýt tay Khả Hân rồi cười khi.

- "Đừng nghịch nữa, ăn tôm đi."

Khả Hân rời điện thoại rồi lại nhìn vào bát của mình. Cả bát đầy ắp tôm, tôm sao? Trong lòng Khả Hân cảm thấy ròn rợn nhìn tôm đã bị lột trần nằm chinh inh trong bát, miệng đang mấp máy nói gì đó thì tiếng Hoàng Tuấn đã vang lên.

- "Hân bị dị ứng với tôm, ăn vào một lát sau cậu ấy sẽ nổi mẩn đỏ ngay."

Nhật Nam nhú mày khó hiểu. Dị ứng sao? Rồi cậu cố nhớ lại những hình ảnh trước đây. Hình như trong bữa cơm ở Hell không có món tôm thì phải, lúc nấy cậu mới chột dạ, ánh mắt đầy ăn năn nhìn sang nó.

- "Tôi quên mất, xin lỗi nha Hân, sẽ không có lần sau."

Khả Hân chỉ ừ nhẹ rồi nhẹ nhàng gấp mấy con tôm trong bát ra, Việt ngậm đầu đũa, ánh mắt sáng rực lên.

- "Chị Hân, cho em đi, em nghe nói tôm sù ngon lắm, anh Nam mang tận từ phố về cơ mà, bỏ đi phí lắm."

Mọi người phụt cười, nó neho mắt nhìn Việt rồi chuyển đĩa tôm sang cho cậu.

- "Đây, nhưng ăn ít thôi nhé, ăn nhiều không tốt cho tiêu hóa đâu."

Cầm Tú cũng lạnh chanh, vừa nói vừa lườm Việt.

- "Mày cứ ăn nhiều vào, ăn cho hết thềm thì thôi, rồi sau đó bị đầy bụng, loại mày phải vậy mới chừa thói ngang ngược."

Việt buông đũa, ánh mắt sắc liếc sang Cầm Tú.

- "Chị không biết tự soi gương nhìn lại mình à? Chị cũng chỉ là..."

Ừm..

Hoàng Tuấn khẽ nhếch miệng, ánh mắt đầy lãnh đạm quét sang chỗ Việt rồi dừng lại trên người Cầm Tú.

- "Ăn nói cho từ tế vào Cầm Tú, muốn anh tống cổ về không? Còn Việt nữa, hai đứa bớt kiếm chuyện đi, đầu đau lắm."

Cầm Tú xị mặt nhìn Hải Yến cầu cứu, Hải Yến khẽ lắc đầu rồi thản nhiên gấp miếng cá bóng kho bỏ vào bát Hoàng Tuấn.

- "Biết cậu thích món này nên tớ với bà kì công lắm đấy, cậu ăn nhiều vào."

Nét mặt Hoàng Tuấn thoáng vẻ khó chịu.

- "Cảm ơn."

Nhưng miếng cá lại được gấp bỏ sang một góc bát, Hải Yến nén giận cười trừ, ánh mắt lộ vẻ mơ hồ.

Chột khoe miệng Hải Yến nở nụ cười nham hiểm, giọng nói đều đều vang lên.

- "Nam, cậu thiên vị quá rồi đấy, cả nhà còn chưa ai đụng đũa mà cậu đã gấp hết thức ăn vào bát Hân rồi nha, nếu không biết tớ còn tưởng hai người là một cặp kia đấy."

Cầm Tú cũng òa lên một tiếng rồi nói theo.

- "Chị Yến giống ý em, mà em thấy chị Hân với anh Nam đẹp đôi đó chứ, anh Tuấn nhỉ?"

Hoàng Tuấn khuôn mặt không hề bộc lộ cảm xúc gì, khéo miệng cười nhạt. Khả Hân cũng chẳng buồn nói lại mấy người đó, lặng lẽ ăn com, chỉ có Nhật Nam hiểu rõ trong đầu mọi người đang nghĩ gì liên cao giọng.

- "Mọi người nói vậy tôi lại bị hiểu nhầm thì sao, à mà thôi ăn com đi, nói chuyện mãi, quá mất giờ ăn rồi."

Nghe Nhật Nam nói vậy, mọi người ừ một tiếng rồi lại chăm chú vào bữa com, thỉnh thoảng chỉ còn tiếng lanh chanh chát chém của Cẩm Tú với Việt.

.....

Hạnh phúc nhất lúc này đối với Khả Hân chính là được đứng ngắm loài hoa mình thích. Từng bông lưu ly tím khẽ lay động trước gió, ánh mặt trời dát lên từng cánh hoa khiến khung cảnh trở nên thơ mộng hơn bao giờ hết.

Tiếng bước chân tiến lại phía nó, đôi mày thanh tú nheo lại.

- "Trông cậu đi đâu, hóa ra là trốn ở đây ngắm hoa sao?"

Tiếng Hoàng Tuấn vang lên mang theo một loại cảm xúc rất phức tạp, bàn tay trắng muốt đã có vài vết chai sạn của nó vẫn vẩn vương trên cánh hóa, đôi môi hơi mím chặt lại.

- "Cậu không ở đó với mọi người, ra đây làm gì?"

Hoàng Tuấn không nói gì, đôi chân dài tiến gần lại, rồi hơi khụy xuống, bàn tay khẽ nâng từng cánh hoa xem xét.

- "Sao cậu lại thích lưu ly như vậy? Tôi còn tưởng con gái sẽ thích hoa hồng, tường vi hay đại loại những loài hoa khác."

Đôi đồng tử của nó giãn ra, ánh mắt hồ hững nhìn về phía Hoàng Tuấn.

- "Mỗi người đều có loài hoa dành riêng cho mình, hơn nữa chỉ có lưu ly mới khiến tôi cảm nhận được cái đẹp trên đời này."

- "Forget me not, tên của nó là vậy thì phải, loài hoa tượng cho sự chân thật, kỉ niệm của tình yêu."

Khả Hân ừ rồi từ từ đứng dậy.

- "Không có gì nữa thì tôi vào trước đây."

Hoàng Tuấn nhìn theo bóng về nó đang tiến xa dần, thanh âm trầm liên vang lên.

- "Cậu có tình cảm với Nhật Nam?"

Hai chân nó khựng lại, tình cảm? ừ, lại mấy câu hỏi ngu ngốc này. Nó nhún vai, đôi mắt mang ý cười nhìn về phía Hoàng Tuấn, rồi lại tiếp tục bước theo lối mòn vào nhà.

Khóe miệng Hoàng Tuấn nở ra nụ cười đầy chua chát, vậy là những gì hắn nghĩ là đúng, cũng không biết chính hắn đã nhận ra điều này bao nhiêu lần rồi, nhưng sao hắn vẫn luôn tự lừa bản thân, thật nực cười."

.....

- "Nhật Nam, nói chuyện chút đi."

Nghe tiếng người gọi, Nhật Nam uể oải đặt điện thoại xuống bàn, đôi mắt nâu đẹp hướng về phía trước mặt.

- "Có chuyện gì sao?"

Hoàng Tuấn kéo ghế ngồi đối diện với Nhật Nam.

- "Năm giờ chiều nay gặp cậu sau ngọn đồi chỗ đầm sen làng nha, nhớ đến đó."

Nhật Nam nhìn Hoàng Tuấn khó hiểu.

- "Nhưng có chuyện gì?"

- "Đến rồi sẽ biết, đừng nói với ai cả, vậy nhé."

Dứt lời Hoàng Tuấn liền rời đi, trong đầu Nhật Nam hiện lên một ý nghĩ, sau đó liền bật cười, quả thật con người rất khó hiểu.

Khả Hân tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt khép mờ lại, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến nó giật mình.

Tin nhắn từ một dãy số lạ.

Một dòng thác máu hiện lên trong tâm trí Khả Hân, nhưng mấy giây sau, nó liền quăng điện thoại sang một bên, giấc ngủ kéo đến rất nhanh.

Chiều tà...

Ánh mặt trời yếu ớt chỉ còn che đủ đỉnh ngọn đồi dài dằng dặc, từng đàn chim bay là là trên mặt nước, Khả Hân ngó nghiêng nhìn quanh một lượt, ngọn đồi không thấy ai. Chà lẽ, ai đó gửi nhầm tin nhắn hay cố tình trêu ghẹo nó?

Điện thoại lại vang lên một hồi chuông, nó nhúu mày, ngờ ngợ một lát rồi cũng đi theo hướng dẫn.

Ở bên kia, Nhật Nam cũng nhận được tin nhắn của Hoàng Tuấn, ánh mắt cậu toát lên vẻ u ám

"Lát nữa dù có chuyện gì, cậu cũng không được để Khả Hân biết chuyện tôi hẹn cậu ra đây. Chúc may mắn!

Dương Hoàng Tuấn."

Nhật Nam tắt điện thoại, hai tay buông lỏng khi nhìn thấy cánh trước mặt. Cả cánh đồng đầy lưu ly tím đang nở rộ, làn gió nhẹ thổi lay động cả một vùng, nghe kĩ như tiếng nói râm ran của tạo hóa. Chưa kịp quay về với hiện tại thì tiếng roi đồ đã khiến cậu giật mình.

Đối diện với chỗ Nhật Nam đứng, Khả Hân kinh ngạc nhìn cánh thơ mộng trước mặt, thật không thể ngờ ở nơi hẻo lánh này, lại có cánh đồng lưu ly lớn như vậy.

- "Là cậu hẹn sao?"

Nhật Nam nhú mày, bây giờ thì cậu đã biết lý do mà Hoàng Tuấn hẹn mình ra đây. Hai tay nắm chặt, Nhật Nam cố giữ bình tĩnh đáp lại.

- "Cậu đến lâu chưa?"

- "Cũng vừa mới."

Nói rồi thân hình mảnh khảnh kia dần dần bước vào thánh địa của loài hoa này, hương hoa thơm dịu dịu, mang vẻ hoang sơ nhưng vô cùng quyến rũ, cả cánh đồng như đang dậy sóng, khẽ dào dạt, nó giang hai tay đón nhận làn gió kia, thật bình yên.

Nhật Nam tiến gần lên từng bước từng bước, bàn tay rắn chắc đặt lên bờ vai mỏng của nó. Bất giác người nó run nhẹ, khóe mắt đẹp lộ rõ vẻ không vui.

- "Cậu làm gì vậy?"

- "Tôi mới nói chuyện với dì Nhiên, dì bảo..."

Nó chau mày, giọng điệu sôt sắng:

- "Dì nói sao? cậu áp úng cái gì?"

- "Ngày này tuần sau Red Wall chính thức công khai tuyên chiến với Lâm Hải Nam, chỉ duy nhất lần này thôi, sẽ không bao giờ có lần nào khác nữa nên dì kêu chúng ta phải tính kế thật cẩn thận. Hôn nữa, dì nhờ tôi nói với cậu, trước kia dì đề cậu tiếp cận Hoàng Tuấn vì lý do gì chắc cậu đã hiểu, bây giờ con cờ đó đã dùng xong rồi, có giữ lại cũng vô giá trị vì vậy cậu nên buông bỏ ra đi, chính thức đứng về phía Red Wall, tốt nhất đừng dính dáng đến Evil nữa."

Sắc mặt nó đổi màu nhanh chóng, ánh mắt hơi trùng xuống, Nhật Nam cảm thấy nhói ở trong lòng, nhưng vẫn cố đè nén cảm xúc, giọng điệu vẫn cứng rắn như vậy.

- "Cậu cũng biết, một khi Red Wall và Lâm Hải Nam xảy ra xung đột thì sẽ không bao giờ có chuyện Evil đứng về phía chúng ta, và cũng như chuyện Hoàng Tuấn trở mặt vì chúng ta là không thể. Tôi biết cậu ấy rất yêu cậu, nhưng Hân à, chúng ta là những kẻ gián điệp, còn cậu ấy thì sao? Là người đứng đầu bộ tú Devil trong huyền thoại, là kẻ máu lạnh vô tình, là người dẫn dắt Evil trên thế giới ngầm..."

Khả Hân mỉm cười, nụ cười có phần quái dị.

- "Tôi hiểu, cậu không cần phải nói gì nữa đâu."

Đột nhiên vòng eo của Khả Hân như bị ai siết chặt, sau đó là giọng nói rất ấm truyền đến.

- "Hoàng Tuấn đang ở đây, cậu không phiền nếu chúng ta giả vờ thế này chứ? Nín kéo chỉ khô cả hai thêm."

Nhật Nam còn chưa dứt lời thì nó đã xoay người lại, trực tiếp ôm lấy cậu.

- "Ok, càng sớm dứt ra càng tốt, dù sao mục đích chính của tôi cũng là trả thù."

Nhật Nam nhìn nó cười nhẹ, vòng tay càng thêm chặt hơn, cậu khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc bông bồng kia, cánh đồng lưu ly lại khẽ lay động.

Ở bên kia, khóe miệng Hoàng Tuấn như bị khô lại, hai tay buông dọc theo cơ thể, cành lưu ly tím trong tay rơi xuống đất, từng cánh hoa bị gió thổi bay lên không trung rộng lớn.

Có lẽ tất cả nên dừng lại ở đây, thứ gì không phải là của mình thì sẽ không bao giờ có thể nắm bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Khi Nhật Nam và Khả Hân trở về nhà, bóng tối đã phủ dày đặc thôn xóm, tiếng chó cắn ầm ĩ cả khu đồi nhỏ, tiếng gió rít trên từng ngọn cây mang theo vẻ hoang sơ đến đáng sợ. Khả Hân bất giác xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà của mình, Nhật Nam lưỡng lự một chút rồi kéo nó lại, một tay ghì chặt vào trong lòng. Đang định đẩy Nhật Nam ra, bóng Hoàng Tuấn phản xạ chiếu lên tường khiến nó bặm môi, hai tay buông lỏng.

Hoàng Tuấn ngồi trên chiếc ghế mây tinh xảo, hai tay bắt chéo về phía trước, đôi mắt đầy vẻ u khuất, nghiêm nghị.

Nhật Nam khẽ nhìn sang nó, phát hiện ánh mắt mờ hồ kia, trong lòng cậu có chút ghen tỵ, bàn tay càng ôm chặt nó hơn.

- "Tôi rồi sao không vào trong nhà?"

Hoàng Tuấn nhìn nó cười nhạt, ánh mắt đã chuyển sang thất vọng.

- "Ừ, tôi đang hóng gió thôi, hai người vào nhà ăn cơm đi."

Nhật Nam khẽ gạt rồi kéo nó vào nhà, Hoàng Tuấn nén thở dài, trên miệng bắt giác nở nụ cười khó hiểu.

- "Tôi rồi, mày còn bên đây à? Về nhà đi, phiền phức."

Giọng Cẩm Tú chanh chua vang lên, cũng không khó đoán cô đang mắng chửi người nào, bên kia cũng không vừa, gào lên.

"Chị đừng quá đáng nha, đây là nhà chị chắc? đồ bà cô"

"Mày, thằng mất dạy, mày nghĩ mày là cái thá gì ở đây? Mày chỉ là đứa không cha không mẹ thôi nha."

"Chị có cha mẹ chắc? không có anh Tuấn thì chị bị ném ra đường lâu rồi. Còn nữa, có giới lát chờ bà về, chị dám chửi tôi không cha không mẹ nữa đi."

Khả Hân nhún vai, rồi bước vào nhà, ánh mắt đầy vẻ chán chường đặt lên người Cẩm Tú. Vốn định xả thêm mấy lời lẽ cay nghiệt nữa nhưng khi nhìn sang thấy Khả Hân đang chạm nhẹ vào cổ, cả người bắt gặp run lên, cái hôm bị Khả Hân đánh vẫn còn ám ảnh cô.

Hải Yến chau mày ngó ngó nhìn cảnh trước mặt, Nhật Nam tay vẫn đặt bên hông Khả Hân, còn Khả Hân thì vẫn điềm nhiên như không. lẽ nào họ đã chính thức công khai? Nghĩ đến đây Hải Yến cười đến ngoác miệng.

"Hai người đi đâu giờ mới về? Sao hai người lại..."

Vừa nói Hải Yến vừa ra về chỉ tay vào hông Khả Hân đầy kinh ngạc, Cẩm Tú lúc này cũng mới nhìn theo hướng chỉ tay, bỗng thét ầm lên.

"Hai người?"

Việt cũng đơ người, miệng ỳ ớ.

"Chị Hân, thế này là sao vậy? em tưởng hai người là bạn bè bình thường thôi chứ, sao đến mức ôm nhau như vậy?"

Nhật Nam nhìn nó, phát hiện nó không gì lung túng, hay định giải thích, khuôn mặt nó vẫn vậy, lạnh nhạt, lơ là, y như chuyện này không hề liên quan đến nó, vừa lúc đó Hoàng Tuấn bước vào, Nhật Nam cúi xuống hôn nhẹ lên tóc nó, khoe miệng nở nụ cười.

"Tôi và Hân mới chính thức xác nhận quan hệ, trước đây cậu ấy với Hoàng Tuấn thành thật chỉ do gia đình ép buộc, mong mọi người đừng hiểu nhầm."

Việt ngơ ngác nhìn về chỗ Hoàng Tuấn, lại nhìn bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm kia, nét mặt thoáng vẻ sợ hãi.

"Anh Tuấn..."

"Ừ, đúng như vậy. Không có gì nữa, mọi người mau đi ngủ đi."

Hoàng Tuấn nói xong liền vỗ vai Nhật Nam, giọng nói đan xen vẻ mệt mỏi.

"Cố lên nhé."

Dứt lời liền xoay người đi ra phía cổng, chẳng mấy chốc cả người hần như đã bị bóng tối nuốt chửng.

Nhật Nam ghé sát tai nó thì thầm gì không rõ, sau đó cũng theo hướng Hoàng Tuấn đuổi theo.

Chờ Nhật Nam đi khỏi, Cẩm Tú khoanh tay trước ngực nói về đầy mằn nguyện.

"Xem ra đúng là nỗi nào úp vung nấy rồi chị Yến nhỉ, đĩa thì sao đeo được tràng hạt."

Việt chống cằm đáp lại.

"Chị chẳng hơn người ta là bao đâu mà nói."

"Câm miệng lại cho tao."

Hải Yến nhướn mày nhìn Cẩm Tú, sau đó mới nhẹ nhàng nói.

"Hân, chuyện này là thật sao?"

Khả Hân đứng yên, khoe miệng cười nhạt.

"Như cậu thấy đó, không còn gì nữa tôi đi ngủ trước đây."

Hải Yến ừ nhẹ, khuôn mặt thêm phần rạng rỡ, đối thủ đáng gờm nhất đã rời bỏ, chỉ Ánh Tuyết kia thì thật sự không đủ trình độ so sánh với cô.

.....

Hoàng Tuấn ngồi tựa dưới gốc cây đại thụ trong làng, mắt hướng về bầu trời đầy sao, hơi thở mang vẻ nặng nhọc, Nhật Nam nhíu mắt thích nghi với bóng tối, sau đó mới dần bước lại, ngồi xuống đám cỏ gần đây, tầm mắt cũng hướng lên bầu trời.

"Sao cậu làm vậy?"

Chỉ nghe nụ cười nhạt của Hoàng Tuấn trong không trung, kéo theo tiếng nói trầm thấp.

"Tôi đã nói rồi, tôi và Hân... không có kết quả, vậy thì núm kéo làm gì nữa, sau này nhất định cậu phải thật tốt với cô ấy, nếu cậu dám làm Hân khóc, tôi nhất định không tha cho cậu."

Vừa nói bàn tay Hoàng Tuấn giờ lên không trung, Nhật Nam đập tay vào tay Hoàng Tuấn như một lời hứa hẹn.

Tiếng gió thổi ngày càng mạnh, ánh trăng như dát vàng mọi thứ.

Đã đến lúc nói lời tạm biệt...

Hai tay rút trong túi quần, Hoàng Tuấn đi dọc theo con đường làng vào trong xóm, đến gần nhà, bỗng có tiếng gọi của thiếu nữ vọng lên.

"Anh Tuấn, anh nói chuyện với em một chút được không?"

Hoàng Tuấn dừng lại nhìn người con gái trước mặt, Ánh Tuyết quả thật người cũng như tên, rất đẹp, chỉ tiếc rằng trái tim Hoàng Tuấn không đủ để yêu người khác.

- "Có chuyện gì vậy? Muộn rồi sao còn đứng đây?"

Ánh Tuyết áp úng.

- "Em nghe nói, anh và chị Hân là già vờ, chị Hân và anh Nam mới là một cặp."

Tiếng ừ của Hoàng Tuấn như kéo dài hơn, đôi mắt mờ mờ hồn.

- "Thì sao?"

- "Em... anh có thể cho em một cơ hội không?"

Hoàng Tuấn hoàn toàn bất ngờ trước câu hỏi của Ánh Tuyết, dù trong ánh trăng chiều mờ nhạt nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được khuôn mặt Ánh Tuyết đang đỏ bừng lên, và dĩ nhiên chuyện này cô đã suy nghĩ rất kĩ.

- "Xin lỗi, anh không thể, em biết điều đó mà... muộn rồi, con gái ở bên ngoài khuya không tốt đâu, về đi, đừng suy nghĩ đến mấy chuyện này nữa."

Hoàng Tuấn dứt lời liền quay đi, tiếng khóc nức nở của Ánh Tuyết vang lên trong không khí có phần lạnh lẽo.

- "Vì sao chứ? Vì sao không phải là em? Anh biết em thích anh mà... vậy thì sao anh không thể cho em chút vị trí trong lòng anh? Lẽ nào em chưa đủ tốt? Chỉ cần anh nói, em nhất định sẽ sửa."

Hoàng Tuấn thờ dài, đôi mắt mang vẻ thâm trầm.

- "Vấn đề không phải là tốt hay không. Anh đã nói rồi, anh không thích em, chỉ xem em giống Cẩm Tú, một đứa em gái ngoan ngoãn, thông minh, chưa từng nghĩ đến việc sẽ tiến xa hơn. Em đang còn trẻ, còn cả tương lai phía trước, đừng vì một phút bồng bột mà bước vào sai lầm."

- "Em không bồng bột, em thích anh, mãi mãi là vậy, anh đừng nói gì nữa."

Hoàng Tuấn tiến gần lại, hai tay giữ chặt đôi tay đang vùng vẫy kia.

- "Nghe này Ánh Tuyết, em đừng vậy nữa, em làm vậy chỉ khiến anh thêm chán ghét em thôi. Anh hy vọng đây là lần cuối cùng anh cùng em nói về việc này."

Hoàng Tuấn nói xong liền quay người, bắt chợt Ánh Tuyết ôm lấy hắn từ đằng sau.

- "Đừng vậy với em, em xin anh, em biết anh nghĩ em đang còn nhỏ... nhưng anh Tuấn, em đủ khả năng để ý thức được việc mình đang làm, em xin anh, cho em một cơ hội được không?"

Hoàng Tuấn gỡ tay Ánh Tuyết ra, ánh mắt mang màu đỏ máu.

- "Anh nói rồi, anh và em sẽ không bao giờ có thể, mau về nhà cho anh, đừng làm cả hai khó xử nữa."

Ánh Tuyết thẫn thờ nhìn Hoàng Tuấn, sau đó liền quay mặt chạy đi, giọng điệu đầy tủi nhục vẫn bay theo tiếng gió.

- "Đương Hoàng Tuấn, em ghét anh, em hận anh."

Hoàng Tuấn đưa tay bóp trán, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện phiền lòng, bất giác miệng hắn hơi nhếch lên, hắn tự nhìn bản thân mình đánh giá rồi cười giễu cợt, so với những kẻ lụy tình thì hắn cũng không kém là bao, khuôn mặt hốc hác trông thấy, nét mặt, ánh mắt cũng đầy suy tư, khó chịu.

.....

Sáng sớm, bầu trời trong xanh mát mẻ, không khí vô cùng thoáng đãng, đã đến lúc mọi người phải quay trở về thành phố.

Cẩm Tú và Hải Yến bước lại ôm chặt bà Hạ, rơm rớm nước mắt.

- "Bà ở lại khỏe mạnh nhé, bà phải ăn uống cho đầy đủ, khi nào rảnh bọn cháu lại xuống thăm bà."

Rồi quay sang Việt dặn dò.

- "Việt thỉnh thoảng thay chị sang nói chuyện với bà nhé, sau này khi nào về chị sẽ mang quà cho em."

Việt cười khì.

- "Vâng, chị nhớ đấy nha chị Yến."

Bà Hạ cũng cười hiền cầm tay từng đứa cháu, bà vừa cười, khóe mắt vừa chảy hai hàng lệ.

- "Mấy đứa lên đó phải cẩn thận nha, sức khỏe là vàng, không được chủ quan, nhất là Hân đấy, cháu không được ăn uống qua loa cho xong bữa nữa, nghe không?"

Khả Hân gật đầu rồi ôm chầm lấy bà, tiếng dặn dò ngày càng nhiều.

Chiếc xe ô tô sáu chỗ lăn bánh, bà Hạ và Việt lẳng lặng nhìn theo vẫy tay, Khả Hân như nghĩ ra gì đó, đôi mày lá liễu nhíu lại.

- "Sao Ánh Tuyết không ra chào mọi người nhỉ?"

Nhật Nam nhún vai, còn Hoàng Tuấn thì khẽ chuyển mắt ra bên cửa sổ... Cạnh con đường nhỏ, Ánh Tuyết mặc bộ váy màu tím, đang dõi mắt nhìn theo, khóe miệng tuy có phần miễn cưỡng nhưng đó cũng là nụ cười thật lòng, tâm trạng Hoàng Tuấn nhẹ hơn rất nhiều.

Phải thật vui về nhé Tuyết!!!

Biệt thự Ngô gia...

Khả Hân ngồi đối diện với Dương Ái Linh, ánh mắt đầy vẻ bình tĩnh. Hoàng Tuấn ngồi ghé kế bên, y như bức tượng phỗng, hai tay đan chéo vào nhau.

- "Cháu và Hân đã nghĩ kĩ rồi, chúng cháu hữu duyên vô phận, vì vậy có lẽ cũng không nên tiếp tục mối quan hệ gượng buộc này nữa."

Dương Ái Linh như bưng tỉnh, đôi môi tô son đỏ đậm khẽ cong lên.

- "Ý cháu là..."

- "Chúng cháu quyết định chấm dứt bản hôn ước kia."

Khả Hân nhìn Dương Ái Linh nói dứt khoát, hai tay Hoàng Tuấn siết lại càng chặt.

- "Đã suy nghĩ kĩ?"

- "Vâng!"- đồng thanh.

- "Ok, chiều nay ta sẽ nói chuyện với bố của Khả Hân, dù sao sau này hai đứa tuy không còn là người nhà, nhưng vẫn là bạn bè, ta hy vọng sẽ không phát sinh ra chuyện gì khác."

Hải Yến tay bưng nước, khẽ đặt lên bàn rồi đứng cạnh Dương Ái Linh như một thú cưng ngoan ngoãn.

- "Không còn gì nữa, Evil còn có việc, cháu xin phép đi trước."

Hoàng Tuấn đứng dậy đi ra phía cửa chính, ánh mắt cũng không hề nhìn nó một cái, cứ như một cỗ máy di động từ từ đi ra khỏi, Khả Hân cũng đứng dậy, hơi cúi người.

- "Cháu xin phép lên thu dọn đồ..."

- "Ừ, Hân này, sau này rảnh nhớ sang đây chơi nhé, dù sao ta vẫn xem cháu là người nhà."

Khả Hân nhìn khuôn mặt già tạo kia cười nhạt rồi hướng phía cầu thang bước lên.

Đã thật sự chấm dứt? Chấm dứt cho tất cả quan hệ phức tạp...

Đang gấp quần áo thì điện thoại Khả Hân vang lên chuông báo.

- "Con nghe thưa bố."

- "..."

- "Vâng, đúng vậy, con đã nghĩ kĩ rồi."

- "..."

- "Mục đích con đến đây là gì bố hiểu hơn ai hết, giờ mọi chuyện đã xong, con nghĩ mình cũng không còn lý do gì ở lại nữa. Mong bố hiểu cho con."

- "..."

- "Cảm ơn bố."

Điện thoại vừa tắt thì hồi chuông khác lại vang lên.

- "Cháu nghe thưa dì"

- "Nhật Nam mới vừa nói cho ta biết, quả thật mọi chuyện diễn ra quả thật rất nhanh, nhưng dù sao ta vẫn có lời khen tới cháu, làm rất tốt."

An Nhiên vừa nói vừa ra ý cười, Khả Hân hít một hơi sâu, đáp.

- "Cảm ơn dì."

- "Giọng cháu có vẻ không được vui."

Khả Hân theo phản xạ lắc đầu.

- "Dì nghĩ nhiều rồi, cháu ổn."

- "Ừ, tối nay đến quán cà phê X gặp dì, vậy nhé, có gì sau khi gặp sẽ nói."

- "Vâng, chào dì."

Nó tắt điện thoại rồi ngã vào giường, đôi mắt u buồn nhìn lên trần nhà.

.....

- "Hân, sao cậu ngủ mà đèn đèn như vậy? Tôi tắt nhé?"

- "Đề yên đó, cậu thấy phiền thì ra ngoài ngủ đi."

- ....

Ngước mắt nhìn ra ban công, hình ảnh Hoàng Tuấn lại len lỏi vào đầu nó.

- "Hân, mai cup học đi, tôi dẫn cậu đi chỗ này hay lắm."

Nó đáp đầy khó chịu.

- "Tôi không rãnh, cậu đi mình đi."

- "..."

- "Hôm nay cậu với Nhật Nam đi đâu vậy?"

- "Liên quan đến cậu không?"

- "Có đấy, hai người đi đâu?"

- "Biến đi, tôi mệt lắm, đừng làm phiền tôi."

- "..."

- "Daniel gọi cho cậu..."

Nó nhướn mày.

- "Cậu ta nói gì?"

Khuôn mặt lạnh của Hoàng Tuấn như bị mặt trời chiếu vào, mặt hơi đỏ ửng lên.

- "Khụ... cậu ta hỏi là, bộ bikini hôm trước cậu ta gửi về... cậu thử có vừa không?"

Nó tái mặt giật điện thoại gọi vào dãy số của Daniel nằng một trận xối xả. Bên kia không ngừng toát mồ hôi, đợi nó chửi sau mới dám mở miệng đề nghị đưa máy cho Hoàng Tuấn. Hoàng Tuấn vừa cầm điện thoại chỉ kịp nói: giải thích sau nhé rồi tắt vội điện thoại, sau đó nhìn nó ôm bụng cười.

- "Cậu dám lừa tôi?"

- "Tôi lừa cậu khi nào?"

Nó chớp mắt như nhớ ra điều gì đó.

- "Daniel chưa từng gửi đồ trong cho tôi..."

- "Ừm..."

Hắn đáp rất tự nhiên, đôi mắt nó liền đổi màu.

- "Tôi xin lỗi, đừng giận nữa mà, hôm nay cá tháng tư nên tôi có quyền nói dối, và cậu không có quyền giận."

Nó bẻ tay kêu rộp rộp, rồi bước vào phòng ngủ đóng cửa cái rầm, Hoàng Tuấn giờ mới nhận ra trò treu ghẹo quá đả của mình, vội vác bộ mặt ăn năn đến phòng nó gõ cửa.

- "Hân à, đừng giận nữa, tôi xin lỗi, cậu ra đây đi, muốn xử tôi thế nào cũng được..."

Khả Hân khép mắt thờ nhẹ, những kí ức đó tưởng chừng như đã phai nhạt, không ngờ lúc này lại luôn xuất hiện trong đầu nó...

Dương Hoàng Tuấn, những ngày bên cạnh cậu quả thật là những ngày đẹp nhất của tôi. Cảm ơn cậu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Hồi chuông điện thoại vang lên rất lâu, rất dài... Khả Hân bóp trán rồi gượng mở mắt ra vớ lấy điện thoại. Là Lâm Hải Nam.

- "Con nghe thưa bố."

- "Xuống nhà đi, có người tìm con."

Khả Hân khẽ vâng rồi ném điện thoại sang bên cạnh. Hôm nay đã là ngày thứ ba nó trở về Lâm gia, cũng đã ba ngày nay không hề nghe tin tức gì từ Hoàng Tuấn. Hình như sau khi nó đi, Hoàng Tuấn đã đồng ý với Ngô Vi Đông tham gia buổi họp mặt những doanh nhân trẻ bên Pháp nên không còn thời gian gọi cho nó hay bởi vì còn lý do nào khác? Suy nghĩ một chút, nó lại nhướn mày tự cười bản thân mình, đã tự lựa chọn rồi đi, có sao vẫn còn tiếc nuối?

Mang theo mình khuôn mặt đầy mệt mỏi, ánh mắt tựa mơ hồ, nó bước từng bước ngắn xuống dưới tầng.

Trên ghế tựa, Nhật Nam với nét mặt cương nghị đang ngồi cạnh Lâm Hải Nam. Về mặt cậu thoảng căng thẳng, Phùng quân gia đang hí hoáy viết gì đó không rõ.

- "Bố, có chuyện gì sao?"

Lâm Hải Nam cảm chén trà nhấp nháp một chút rồi ôn tồn.

- "Bố định sang tên lại F&F cho một đối tác bên Mĩ của bố."

Đôi mày thanh tú chau lại khó hiểu.

- "Sang tên? Nhưng con nghe nói F&F thuộc về Hoàng Minh Anh- vị tiểu thư thất lạc của Hoàng gia trước kia mà..."

Lâm Hải Nam nhún vai.

- "Ừ, nhưng mười năm rồi không có tin tức gì về nó. Ta nghĩ chắc con bé đã không còn. Hơn nữa như con thấy đó, hiện giờ F&F thật sự rất rối, nhất là trong thời gian qua, con lại khá bận nên không thể dành thời gian nhiều cho công ty được. Phía bên kia hứa sẽ đưa F&F vươn lên top đầu trong giới doanh nghiệp, còn trường hợp Minh Anh trở về thì nó vẫn là cổ đông của công ty. Con thấy ta tính vậy thế nào?"

Khả Hân đắm chiêu suy nghĩ một chút, rồi như ngợ ra điều gì đó bất ổn, nó mỉm cười.

- "Con không có ý kiến, mọi chuyện tùy bố quyết định."

Khoe miệng Lâm Hải Nam nở rõ ý cười, nụ cười có phần thêm sâu xa.

- "Tốt lắm, vậy mới là con gái ta yêu thương nhất."

.....

- "Hân, chờ chút đã."

Nhật Nam vừa nói vừa kéo tay nó lại.

- "Bỏ ra."

- "Cậu bức tức gì chứ, chẳng lẽ cậu không biết ông ta đang toan tính điều gì sao?"

Khả Hân nhếch miệng cười.

- "Tôi đâu có ngờ đến nỗi không hiểu mục đích ông ta là gì. Tất cả chỉ là cái bẫy để như Hoàng Minh Anh này thôi."

Nhật Nam nhún mày.

- "Vậy nghĩa là có thể chúng ta đã bị nghi ngờ?"

Nó gật gù.

- "Cũng không ngoại trừ khả năng đó. Vậy nên từ giờ chúng ta nên cẩn thận hơn, cuối tuần này tôi sẽ công bố thân phận thực của mình."

Nhật Nam hơi ngạc nhiên, sau đó kéo gần nó lại.

- "Cậu suy nghĩ kĩ chưa? Cậu chờ mười năm cũng chỉ đợi có ngày trả thù thôi, đừng bồng bột mà phạm sai lầm."

Nó đưa tay gạt bàn tay Nhật Nam ra, nụ cười mang phần mê mị.

- "Yên tâm đi, tôi đã tính toán rất kĩ rồi."

Dứt lời nó kiễng chân ghé sát vào tai Nhật Nam thầm thì.

- "Tôi nay sẽ hợp thống nhất lại kế hoạch, địa điểm và thời gian vẫn là chỗ cũ."

- "Ừ."

Ở trên sân thượng, Lâm Hải Nam dõi mắt nhìn vào chiếc đồng hồ đeo trên tay rồi cầm ly rượu màu đỏ máu khẽ chạm vào nó: "Chỉ mấy ngày nữa thôi, anh sẽ khiến tất cả người của Hoàng gia đến tội cho cái chết của em"

Kéo theo đó là tiếng cười đầy ma mị, ghê rợn, giống như tiếng gầm của một con thú đang thỏa mãn nuốt gọn con mồi.

.....

Cốc... cốc... cốc

Phùng quân gia đáng người nghiêm chỉnh, tay cầm tài liệu gì không rõ, ánh mắt mang phần già nua nhưng vẫn rất tinh anh.

Bên trong vang lên giọng nam trầm.

- "Vào đi."

Cánh cửa phòng Lâm Hải Nam mở ra, Phùng quân gia hơi khom người.

- "Ông chủ, có người gửi tài liệu đến cho ông."

- "Mang lại đây cho tôi."

Ngón tay Lâm Hải Nam khẽ mân mê từng trang giấy, đôi mày đậm nhíu lại, ông ta cất giọng.

- "Vẫn không có gì rõ ràng, mọi chuyện giờ chỉ trông chờ vào nội gián kia."

Phùng quân gia nheo mắt.

- "Xin mạo muội cho tôi hỏi một câu. Vừa nãy ông nói nội gián?"

Lâm Hải Nam day day thái dương.

- "Ông nghe nhầm rồi, không còn gì nữa, ông ra ngoài đi. À ông nhớ nhắc Nhật Nam, chiều nay nó thay tôi đến dự tiệc bên Lưu gia."

- "Vâng."

.....

Tại căn phòng tầng cao nhất ở chung cư X, người phụ nữ với gương mặt lo lắng, đang quỳ xuống chân người đàn ông, khoe mắt đỏ từng giọt nước trong suốt.

- "Tôi xin ông, đừng làm hại con trai tôi, tôi hứa sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất."

Người đàn ông rút điều thuốc ra, đoạn châm lửa rồi đưa lên mũi ngửi mùi khói mờ mờ kia, rồi bằng giọng nói lạnh lẽo, tiếng ông ta như rít lên từ địa ngục.

- "Lại hứa hẹn sao? Tao đã nghe mày hứa cách đây mấy tháng rồi, cái tao muốn là hành động chứ không phải lời nói suông."

- "Lần này... nhất định tôi sẽ để ông vào Red Wall một cách thuận lợi, nên tôi xin ông, đừng làm hại con trai tôi, xin ông hãy để bác sĩ vào chữa bệnh cho nó."

Người đàn ông cười lên man rợ, bàn tay to nắm lấy cằm người phụ nữ nâng lên.

- "Giờ mày mới thức tỉnh sao? Hôm trước mày còn sống chết không chịu bán đứng tổ chức kia mà? Xem ra tao phải đối xử tốt hơn với thằng con bị bệnh tim của mày rồi."

Người phụ nữ hai tay nắm chặt, đôi môi run lên bần bật. Mùi thuốc lá phả vào không trung, giọng nói trầm vọng lên.

- "Nếu bây giờ mày ngoan ngoãn nói cho tao biết, rốt cuộc con bé Hoàng Minh Anh kia đang chốn ở đâu thì tao sẽ cho phép bác sĩ vào chữa bệnh cho con mày, bằng không..."

- "Tôi thật sự không biết gì về Minh Anh, kể từ ngày mẹ con bé mất đến nay, tôi chưa từng gặp nó."

Bốp...

Bàn tay to lớn của người đàn ông giáng lên mặt người phụ nữ, dòng máu từ khóe miệng rỉ ra.

- "Mày còn giả mồm sao? Con nhò đó quan trọng hơn tính mạng con trai mày?"

Người phụ nữ ra sức lắc đầu.

- "Không, tôi thề điều tôi nói là sự thật, xin ông tin tôi."

- "Được rồi, tao sẽ cho bác sĩ vào khám cho con mày, trong năm ngày nữa nếu mày không có cách gì để tao vào Red Wall thì xác định nhận xác con trai mày đi."

.....

Người phụ nữ ngồi bệt xuống nền nhà, khoe mắt chảy lệ ròng ròng.

- "Tôi xin lỗi mọi người... những gì tôi có thể làm bây giờ chỉ là giúp Minh Anh che giấu được ngày nào hay ngày ấy."

.....

Nước Pháp...

Đôi mắt đầy mệt mỏi dõi về phía tháp Ép-phen, hai tay Hoàng Tuấn đút vào túi quần, chiếc điện thoại không ngừng vang lên.

Rồi bằng giọng vô cùng nhảm chán, khoe miệng Hoàng Tuấn khẽ nhếch lên.

- "Cậu hẹn tôi đến đây còn bản thân mình lại chạy mất à?"

Bên kia vang lên tiếng cười sặc sụa, mấy giây sau Hoàng Tuấn tắt điện thoại rồi xoay xoay trên tay.

Chiếc lamborghini màu đỏ chói phanh két bên đường, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Hoàng Tuấn, và cũng giống như trong truyện cổ tích, bạch mã Hoàng tử với đôi mắt đẹp tựa nước hồ, mái tóc vàng nhạt, gương mặt phẳng phất quý tộc bước xuống, tiến dần về phía Hoàng Tuấn, và người đó không ai khác ngoài Daniel của chúng ta.

- "Hey, long time no see."

Hoàng Tuấn khảy miệng cười, lười nhác tựa vào thành cầu.

- "Bớt nhảm đi."

- "Hừ, cậu không có chút lãng mạn vậy thảo nào Hân bỏ cậu theo người khác là đúng rồi."

Hoàng Tuấn cười nhạt rồi vỗ vai Daniel.

- "Đi ôn lại chuyện cũ nào, tôi chỉ rảnh có hôm nay thôi."

Daniel gạt tay Hoàng Tuấn ra, ánh mắt đầy khinh bỉ.

- "Thích thì tự rủ tình nhân bé nhỏ của cậu ấy, sang tận Pháp còn dắt díu thêm Hải Yến làm gì? à mang cậu ta sang nên cậu chỉ rảnh hôm nay thôi hả?"

Hoàng Tuấn nhàu mày cười khổ.

- "Tôi đâu rảnh như vậy, bác tôi muốn cậu ta đi cùng để học hỏi kinh nghiệm thương trường thì tôi làm gì khác được. Mà thôi nói mãi lại hết ngày, đi thôi, tôi đang chán."

Daniel nhún vai rồi mở cửa xe bước vào, Hoàng Tuấn cũng yên vị ở ghế ngồi bên cạnh, ánh mắt đượm vẻ sâu xa.

- "Này... sao cậu và Hân lại chia tay? Tôi còn nghĩ tôi buông tay sẽ là cơ hội cho hai người chứ."

Hoàng Tuấn nhướn mày nhìn, Daniel lập tức phì cười bỏ sung.

- "Thì không còn kì đà cần nữa."

- "Hân không thích tôi, mọi thứ tôi làm chỉ khiến cô ấy thêm chán nản thôi."

Daniel im bất rồi lại quay sang cười khi.

- "Sau tất cả, chúng ta lại giống nhau, bắt đầu từ vạch số 0 thôi bạn hiền à."

- "Cậu quen Hân khi nào? Từ bao giờ thích cô ấy? Lý do là gì?"

Daniel trở mặt khinh bỉ, rồi lại hást cao mặt.

- "Haizz, nói chung khó nói lắm, mà cậu hỏi từ từ thôi, hỏi gì nhiều vậy."

Nhìn Hoàng Tuấn khề nhếch môi cười, Daniel lại tiếp lời.

- "Thật ra cũng gọi là quen nhau lâu rồi, từ ngày Hân chân ướt chân ráo sang sing-ga-po học. Khi đó tôi cũng không hề quan tâm cô bạn mới này đâu, cho đến hôm gặp cậu ấy đuổi đánh một người đàn ông hành hung vợ trên đường. Cậu biết không, lúc đó tôi vừa sợ vừa ngưỡng mộ cậu ấy. Gã đàn ông đó nếu đem so sánh thì hai người họ chính là khổng lồ và tí hon, vậy mà Hân dám nhảy lại xô ông ta ra, còn ra vẻ thách thức nữa... Haha, nghĩ lại vẫn buồn cười thật."

Hoàng Tuấn nháu mày.

- "Lẽ ra khi thấy cảnh đó, cậu phải đánh gã đó trước tiên chứ không phải giương mắt nhìn."

- "Hừ, cậu không ở hoàn cảnh lúc đó thì sao biết được. mà nói đi phải nói lại, từ ngày đó, cậu biết tôi khổ sở đến mức nào không? Ngày ba buổi lễo đẹo theo cậu ấy, vậy mà cái con người vô tâm ấy bao giờ cũng khoanh tay trước ngực: cậu về nhà đi, bố mẹ cậu chắc đang lo lắng, hơn nữa muốn làm super trong truyền thuyết thì tôi nghĩ cậu nên về nhà soi gương lại đi."

Ha.. ha...

Hoàng Tuấn phá lên cười, Daniel hai tay vịn chặt tay lái, ánh mắt đầy hân học.

- "Cười shit gì? Tôi không tin cậu chưa từng bị cậu ấy mắng như vậy."

Hoàng Tuấn xua xua tay.

- "Được rồi, tôi xin lỗi, sau đó thì sao?"

- "Tôi tò tính nhưng lần nào cũng suýt thành công."

Hoàng Tuấn ra vẻ trầm ngâm.

- "Suýt thôi à? Tôi còn tưởng thất bại thảm hại chứ."

- "Im đi, cậu biết gì mà nói." - Daniel đăm chiêu.

- "Tôi biết nhiều hơn cậu nghĩ đấy. Tôi nhớ không nhầm thì khoảng bốn năm trước, có một gã khờ nào đó còn bày cả đường hoa để tỏ tình, rốt cuộc bị người ta làm lơ, vậy mà còn mặt dày..."

- "Fuck! Ai nói cậu vậy? Hân sao?"

Hoàng Tuấn cười nhạt.

- "Nếu tôi nói trước đây tôi từng sống bên sing-ga-po và cũng từng chứng kiến màn tỏ tình lãng mạn đó thì cậu nghĩ sao?"

Daniel đơ mặt một chút rồi tay ra hiệu Ok.

- "Cứ xem vậy đi. Còn cậu thì sao? Bị cảm nắng Hân khi nào?"

- "Chuyện qua rồi, đừng nhắc nữa."

Daniel hứ nhẹ rồi quay sang chú ý lái xe. Ngoài kia những cảnh đẹp kì vĩ, thơ mộng của nước Pháp xinh đẹp lần lượt lọt vào tầm mắt hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Tại Harry's Bar- quán bar huyền thoại của nước Pháp tọa lạc ở thủ đô Paris.

Những chàng trai, cô gái Pháp phóng khoáng, mang đậm nét đẹp mê hồn đang say sưa hòa lẫn vào dòng nhạc trong bar. Ánh đèn điện, vẻ đẹp sang trọng không kém phần huyền bí, mơ mộng của Bar khiến con người ta chỉ cần nhìn vào đã cảm thấy nôn nao.

Trên ghế salon dài, Hoàng Tuấn tay cầm ly rượu vang đỏ khề nháp môi rồi hướng sang phía Daniel.

Daniel đang nhảy cùng mấy cô gái người Pháp, ai cũng toát lên vẻ đẹp kiều sa, nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Khóe miệng Daniel khề nhếch rồi cúi sát thì thầm vào tai cô gái với mái tóc vàng nhạt bên cạnh, miệng đẹp nở nụ cười rồi sà nhảy tiến về phía Hoàng Tuấn.

- "Hi."

Vừa nói cô gái kia vừa nở nụ cười đầy mê hoặc, ly rượu vang giờ lên hướng về phía Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn cũng đáp nghĩa, giờ ly rượu lại khẽ chạm vào ly của cô ta rồi đưa lên miệng uống, ánh mắt lại rời sang chỗ khác.

Cô gái kia nhướn mày rồi quay người lại chỗ Daniel nói gì đó không rõ, nhưng nét mặt đẹp hơi cau có khó chịu. Daniel nhướn miệng cười rồi bằng cử chỉ rất tự nhiên, cậu cúi xuống thì thầm gì đó rồi hướng tới chỗ Hoàng Tuấn.

- "Cậu mới làm mĩ nữ nóng bỏng nhất ở Harry's Bar này phật lòng đấy."

Hoàng Tuấn lại nâng ly rượu lên đưa lên miệng nhấp nháp, dường như lời nói của Daniel không hề lọt tai hắn một chút nào. Daniel nhún vai rồi cầm ly rượu vang uống cạn sạch.

- "Vui lên đi, tôi đưa cậu đến đây là để thư giãn chứ không phải để cậu dọa mĩ nữ của tôi."

Lúc này Hoàng Tuấn mới chịu nhếch mép.

- "Mĩ nữ của cậu? Không ngờ cậu lại có khẩu vị nặng như vậy."

Daniel có vẻ đã nhận thấy điều bất ổn trong lời nói buột miệng của mình, vội chữa cháy.

- "Tôi đang bắt đầu lại cuộc sống mới mà, cậu biết đấy, trước đây khi còn thích Hân, tôi chưa hề qua lại với người con khác, ai như cậu, đến bar rồi còn dẫn theo tình nhân."

- "Ý gì?" - đôi mày rậm nhíu lại.

Daniel lại rót thêm một ít rượu vào ly rồi hếch mặt sang phía cửa. Hải Yến đang đứng đó bất động, cô mặc chiếc váy cúp ngực màu xanh nhạt, mái tóc xõa ngang vai, gương mặt thanh tú khiến chẳng mấy chốc cô đã trở thành tâm điểm của đám đông. Một vài chàng trai lâu cá đã rời sàn nhảy tiến lại bắt chuyện với cô gái xinh đẹp châu Á kia.

Nhìn gương mặt đó ửng của Hải Yến, cùng với những lời từ chối liên hồi, đáng về lo lắng, Daniel nhìn Hoàng Tuấn cười nhạt.

- "Sao không ra giúp mĩ nhân của cậu? Có vẻ cậu ấy sắp thành mồi ngon của mấy tên công tử kia rồi."

- "Không liên quan đến tôi."

Daniel cười, đoạn đặt ly rượu xuống bàn tiến ra phía cửa.

- "Hey, She belongs to me, go away, please!"

Mấy tên kia quay lại lườm Daniel một cái rồi cũng quay lại chỗ của mình. Hải Yến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, miệng lí nhí.

- "Cảm ơn cậu nhé."

- "Muộn rồi sao cậu không ở khách sạn mà lại đến đây? Pháp không giống ở Việt Nam đâu."

Hải Yến mỉm cười, ánh mắt lại nhìn về phía chàng trai đang không ngừng uống rượu kia, trong lòng khẽ nhói lên.

- "Mình biết mà, với lại thấy muộn rồi Tuấn còn chưa về nên cũng hơi lo."

Daniel liếc sang chỗ Hoàng Tuấn, bắt gặp mắt tròn tròn lên.

- "Oh shit! Mới đó mà cậu đã uống hết hai chai rượu vang loại mạnh mà? Không muốn sống nữa sao?"

Hoàng Tuấn mặc kệ lời nói của Daniel, tay vẫn không ngừng rót rượu vào ly. Mùi vị rượu thế nào lúc này hắn cũng quên rồi. Chỉ biết hắn càng muốn uống cho say để quên ai đó thì hình ảnh người đó càng hiện rõ hơn trong đầu óc hắn. Cảm giác vô cùng khó chịu.

Daniel cười khò nhìn Hải Yến đang bất động.

- "Xem ra tôi thật sai lầm khi dẫn tên nghiện rượu này đến đây, cậu giúp tôi đưa hắn về khách sạn nha, tôi sẽ đến đó sau, giờ tôi còn bận giải quyết với đám mĩ nữ rắc rối kia nữa."

Vừa nói Daniel vừa chỉ tay ra bàn rượu quy tụ khoảng 5, 6 mĩ nữ hồi nãy. Các cô gái đó đang không ngừng la hét Daniel.

Hải Yến cười nhẹ rồi tiến lại đỡ Hoàng Tuấn.

- "Bỏ ra..."

Vừa nói hắn vừa hất tay Hải Yến ra khiến cô mất đà sắp ngã xuống, mấy cô gái bên bàn rượu của Daniel mỉm cười đầy thích thú. Daniel day day trán rồi đứng dậy đỡ lấy con ma men kia.

- "Được rồi, tôi đưa cậu về."

.....

Để Hoàng Tuấn yên vị nằm trên giường, Daniel vừa lau mồ hôi vừa quay sang bảo Hải Yến.

- "Cậu về phòng ngủ đi, tôi quay lại đó một chút rồi về trông hân cho, muộn rồi, người Việt Nam các cậu lại có luật nam nữ gì đó không được ở cùng nhau mà."

Hải Yến biết rõ Daniel đang suy nghĩ chuyện gì, cũng không lộ ra vẻ bức tức, miệng cười nhạt.

- "Ừ, cậu cứ đi đi, mình vào lấy cho Tuấn ly nước rồi cũng về ngay, cậu không phải lo đâu."

Suy nghĩ một chút, lại nhìn điện thoại đang reo liên hồi, Daniel gật đầu rồi đi trước.

Hải Yến bưng ly nước lại chỗ giường, khẽ đặt lên bàn rồi tiến lại đỡ đầu Hoàng Tuấn lên.

Hoàng Tuấn mở mắt tựa về mơ hồ, bàn tay theo phản xạ gạt người đang chạm vào mình ra.

"Cút đi... cô không phải cô ấy, không có quyền đụng vào tôi."

Nói xong hắn lại gục xuống giường. Hải Yến hai tay nắm chặt, kéo mắt nhỏ lệ, nổi căm tức xen lẫn ghen tỵ trào dâng trong cô. Lặng yên nhìn Hoàng Tuấn một chút, Hải Yến tiến lại túi xách lấy ra một gói thuốc bột nhỏ rắc đều vào ly nước.

"Tớ xin lỗi, nhưng... do cậu ép cả thôi, tớ sẽ cố gắng đưa cậu thoát khỏi ám ảnh về đứa hồ ly đó."

Rồi Hải Yến quỳ xuống giường, bàn tay trắng lại luồn vào gáy Hoàng Tuấn nâng lên, gương mặt cúi sát lại tai Hoàng Tuấn thầm thì.

"Uống chút nước nhé... tớ.. Khả Hân đây."

Hoàng Tuấn thoáng mơ hồ gọi tên Khả Hân rồi gạt đầu. Hải Yến nắm chặt tay, cầm ly nước ghé sát miệng Hoàng Tuấn, đáy mắt lộ rõ vẻ thỏa mãn.

Uống xong ly nước, cả người Hoàng Tuấn đều cảm thấy khó chịu, khắp người đều rất nóng, đến nỗi hắn cảm thấy bản thân như đang bị thiêu đốt. Chớp mắt mấy lần, hắn cố gượng mở mắt ra.

Hải Yến đang ngồi cạnh hắn, bàn tay thon dài đưa lên kéo khóa váy, ánh đèn mờ ảo càng khiến cho không gian trở nên huyền ảo hơn.

"Khốn kiếp... cô cho tôi uống cái gì?"

Hải Yến không đáp, váy đã được kéo xuống tận ngực, cô tiến sát lại hôn nhẹ vào trán hắn.

"Ngô Hải Yến, cô đang làm gì vậy? Cút cho tôi."

Hải Yến cười như không, hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

"Cậu đuổi tôi sao? Nếu tôi đi lúc này, e rằng cậu sẽ ân hận đấy. Hoàng Tuấn.. chỉ trong đêm nay thôi, quan hệ của chúng ta sẽ khác."

Đầu óc Hoàng Tuấn nhói lên đau đớn, rượu vừa nãy hình như đã bắt đầu ngấm sâu vào cơ thể, công với ly nước Hải Yến đưa hắn uống. Trong người hắn dâng lên sự hứng thú khó tả, hắn cố giữ tỉnh thần mình miễn nhất có thể, bàn tay muốn đẩy Hải Yến ra nhưng khi vừa chạm vào cô, cảm xúc ham muốn đã lấn quật khắp người hắn.

"Cút ra cho tôi, cút..."

Hải Yến ghì chặt hai tay Hoàng Tuấn, làn môi mỏng di chuyển khắp mặt Hoàng Tuấn...

Khung cảnh nhanh chóng chìm vào bóng tối, không gian bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

.....

"A..."

Khả Hân đang gọt táo bất cẩn cắt vào tay. Dòng máu đỏ tươi chảy khắp từng ngón tay.

Nhật Nam nghe tiếng kêu vội chạy vào cầm tay Khả Hân nhủu mảy.

"Cậu sao vậy? Sao lại bất cẩn vậy?"

Khả Hân rút tay lại, gạt đi dòng máu đang chảy.

"Không sao đâu, lát sẽ ổn thôi."

Nhật Nam hừ nhẹ rồi tiến lại hộp y tế lấy bông băng.

"Đưa tay đây."

Khả Hân thờ dãi ngao ngán rồi chìa tay ra cho Nhật Nam

"À, ông nói, hôm trước có nghe Lâm Hải Nam nhắc đến nội gián."

"Nội gián?" đôi mày đẹp nhướng lên.

"Ừ, có vẻ như liên quan đến Red Wall."

Khả Hân nhún vai.

"Xem ra con cáo già này vẫn rất thông minh."

Nhật Nam cẩn thận quấn từng vòng băng lại cho nó, vừa hỏi.

"Cậu tính sao?"

"Dĩ nhiên là phải đi trước một bước, lát nữa tôi sẽ bàn lại với dì Nhiên."

.....

Chuông điện thoại vang lên ầm ĩ, nó mơ hồ đưa tay với theo hướng phát ra âm thanh, miệng lí nhí ngái ngủ.

"Alo, ai vậy?"

Bên kia vang lên tiếng cười nhạt.

- "Darling, quên tờ nhanh thế? đang ngủ hả?"

Nó ngồi bật dậy, nhìn sang đồng hồ rồi nhú mồm.

- "Bên này mới bốn giờ sáng thôi, bên đó chắc cũng nửa đêm rồi, không ngủ hả?"

Daniel một tay lái xe, một tay cầm tai nghe vào điện thoại.

- "Có, nhưng giờ đang phải xem tên nghiện rượu kia sống chết thế nào rồi."

- "Tên nào vậy?"

- "Hoàng Tuấn- chồng hồ của cậu chứ ai."

Khả Hân chớp mắt, trong lòng dâng lên cảm xúc khó chịu.

- "Cậu ta uống rượu à?"

- "Ừ, hiện giờ chắc Hải Yến đang chăm sóc cho cậu ấy."

Nó hơi bực bội.

- "Hai người họ ở chung một phòng sao? haha, xem ra đúng là trời se một cặp."

Daniel bụm miệng cười.

- "Này, ghen hả? Đùa cậu thôi, chắc giờ Yến cũng về phòng cô ấy rồi."

Cảm thấy trong lòng có phần nhẹ nhõm hơn, nó cười nhạt.

- "Thôi muộn rồi, về ngủ sớm đi, tôi ngủ tiếp đây."

- "Hừ, darling, cậu vô tâm vậy. Thôi được rồi, cậu đi ngủ đi, mai tôi gọi sau vậy."

Nó từ nhẹ rồi ngã người xuống giường. Hoàng Tuấn uống rượu ư? trong đầu nó xuất hiện một loạt dấu hỏi, hình như trong ký ức của nó, chỉ mới thấy Hoàng Tuấn uống rượu duy nhất hai lần: một lần là vào ngày Evil chính thức tuyên bố thành lập bộ tứ 4Devil, còn một ngày là vào hôm hai người cãi nhau vì Nhật Nam. Rồi bất giác nó nhớ đến Hải Yến- cô ta vẫn bám sát hân như vậy, không rời nửa bước. Nghĩ đến đây, khóe miệng nó cười chua chát, chả lẽ nó lại vướng vào lụy tình ngay thời gian nước rút này? Không thể tưởng tượng nổi.

.....

Daniel lái xe vào hầm xe khách sạn, miệng huyết sáo, tay xoay xoay iphone, không biết nghĩ gì mà vừa đi vừa cười đầy khó hiểu.

Đứng trước cửa phòng, Daniel đưa tay gõ nhẹ vào điện thoại, trong đầu tưởng tượng đến hình ảnh Hoàng Tuấn nhếch nhác, chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa, bị cậu ta chặn họng lâu nay, sao Daniel có thể bỏ lỡ khoảnh khắc "ngàn vàng này được", rồi rất tí tởn, Daniel dứt tay vào túi quần, khóe miệng cười nhàn nhả, ngày mai sẽ mang những bức ảnh này đe dọa cậu ta mới được.

Cạch...

Cánh cửa mở ra, Daniel nhú mồm nhìn đèn điện đã tắt ngấm từ lâu. Hải Yến này, công nhận cẩn thận thật đấy.

Hức... hức...

Tiếng khóc nhỏ vọng lên ở phía phòng ngủ, Daniel hơi cứng đờ, đôi mày rậm chau lại, hai chân tiến nhanh về phía tiếng khóc kia.

Đập vào mắt Daniel là Hải Yến đang gục mặt trước cửa phòng, đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch, tiếng cô khóc như ai oán, Daniel giật mình, không dám nghĩ tiếp điều đang nhen nhóm trong đầu, cậu nắm chặt hai tay, ngồi xuống khẽ lay Hải Yến, giọng khàn đặc đi.

- "Yến, xảy ra chuyện gì vậy?"

Hải Yến lắc đầu, đoạn mở to mắt thoáng về mơ hồ, tiếng khóc ni non hơn, Daniel cúi người xuống, lay mạnh Hải Yến.

- "Nói đi, Hoàng Tuấn đâu? Sao giờ này cậu vẫn ở đây?"

Hải Yến vẫn khóc không ngừng, hai tay ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy.

Daniel hùng hổ tiến lại mở cửa. Cửa đã bị khóa trong, khốn kiếp.

Ầm... ầm...

Daniel ra sức đập cửa, cuối cùng cánh cửa cũng bật tung ra. Khung cảnh trước mặt càng khiến Daniel thêm sợ hãi.

Hoàng Tuấn đang nằm dưới sàn nhà, gương mặt đã chuyển sang trắng bệch, máu me bê bết từ giường xuống tận dưới sàn, xung quanh đồ đạc bị đập vỡ tung tóe, trên cánh tay Hoàng Tuấn còn có một mảnh thủy tinh rất lớn, chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm một màu đỏ chói.

- "Đương Hoàng Tuấn, cậu sao vậy?"

Daniel gần như rống lên, Hoàng Tuấn vẫn bất động như vậy, cả người đã nhão như bùn, trông không khác gì xác chết. Daniel tức giận tiến ra cửa, túm lấy cánh tay Hải Yến kéo vào.

- "Nói, rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Hải Yến ngờ ngác mở mắt ra, rồi sững sờ khi nhìn thấy Hoàng Tuấn lúc này, môi cô khẽ mấp máy.

- "Mau... gọi cấp cứu, mau lên, Hoàng Tuấn chết mất..."

.....

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt lại, trên ghế chờ, Hải Yến cúi gằm mặt xuống, hai tay bấu chặt vào váy.

Daniel nắm chặt hai tay, ánh mắt đầy phần nộ.

- "Nói đi, rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? NÓI, cậu bị cảm à?"

Hải Yến giương hai mắt nhìn về chỗ Daniel, dường như bao nhiêu bức tức, uất ức trong lòng đều phun ra hết.

- "Cậu muốn biết sao? Được rồi, tôi nói cho cậu biết. Tất cả đều tại con hồ ly kia, loại nó chỉ biết quyến rũ người khác, loại con gái dê tiện, sao chửi hại người. Cậu nói xem, rốt cuộc đồ hồ ly đó có gì hơn tôi? Ngay cả khi uống thuốc kích dục, Hoàng Tuấn dù có chết cũng nghĩ đến nó, haha, tôi vẫn thua con hồ ly tinh đó, lẽ ra nó phải chết từ mười năm trước, khốn kiếp..."

Bốp...

Daniel hoàn toàn mất bình tĩnh, cậu trừng mắt, bàn tay vô thức tát mạnh vào Hải Yến khiến cô ngã xuống.

- "Cậu dám hạ xuân dược? Khốn kiếp, loại vô sĩ như cậu không xứng nhắc đến Khả Hân, cút... cút ngay cho tôi, đừng để tôi thấy mặt cậu, nếu không e rằng giết cậu tôi cũng dám."

Hải Yến ngửa mặt lên cười sắc súa, mấy cô y tá tóc vàng thì thậm gì không rõ, đoạn Hải Yến lại bưng mặt khóc rồi chạy ra phía hành lang. Daniel thờ phào nhẹ nhõm, may là vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không đời này sợ rằng cậu sẽ ân hận cả đời vì đã rời đi như vậy. Dương Hoàng Tuấn, cậu nhất định phải sống.

.....quay ngược thời gian khi trong khách sạn.....

Hải Yến đưa tay mở từng khuy áo của Hoàng Tuấn, làn môi mỏng khẽ hôn lên vùng cổ hần. Hoàng Tuấn day day thái dương, cố nén dục vọng xuống, ánh mắt đầy màu đỏ máu nhìn Hải Yến.

- "Cút cho tôi."

Hoàng Tuấn một tay đẩy Hải Yến ra, tay kia nắm chặt, ánh mắt đầy giận dữ.

- "Tuấn, em yêu anh, sẽ nhanh thôi, anh đừng nôn nóng."

- "Khốn kiếp, đồ vô sĩ, tôi nói cô cút."

Hải Yến bỏ ngoài tai lời Hoàng Tuấn, tiếp tục hôn nhẹ lên bờ môi lạnh kia.

Choang....

Bình hoa trên bàn bị Hoàng Tuấn lấy đập mạnh vào cơ thể mình khiến thủy tinh văng tung tóe, máu bắt đầu chảy từng giọt xuống vạt áo sơ mi.

Hải Yến sợ hãi lùi lại.

- "Tuấn, sao phải làm như vậy?"

- "Cút ra ngoài, đừng để tôi phải điên lên giết cô, cút."

Dứt lời hần gượng người dậy, bước từng bước chệnh choáng dồn Hải Yến ra phía cửa.

- "Cút cho tôi."

Hải Yến nhìn ánh mắt kia thoáng sợ hãi, chẳng lẽ xuân dược chưa đủ mạnh?

Hoàng Tuấn một tay đẩy Hải Yến ra, tay kia đóng trái cửa lại, xuân dược đã lan tỏa không chế khắp con người hần. Rồi như hoàn toàn mất hết kiểm soát, hần gằm lên kinh sợ, chỉ nghe tiếng thủy tinh vỡ ào ào, tiếng đập đồ đạc sợ từ trong phòng vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Sân bay Tân Sơn Nhất...

Hoàng Tuấn tay kéo va li, sắc mặt không chút biểu cảm, trên người vẫn truyền đến cảm giác đau buốt, hần đi chậm chậm về hướng cửa, đôi mắt đầy mệt mỏi nhìn xung quanh.

Điện thoại hần đồ chuông liên hồi...

- "Tôi nghe này Daniel."

Trong điện thoại Daniel gần như gằm lên, có vẻ đang rất giận dữ.

- "Fuck! cậu đang ở đâu? sao cậu lại tự ý xuất viện?"

Hoàng Tuấn day day thái dương cười trừ.

- "Trong đó ngọt ngào quá hơi khó chịu. Còn nữa, tôi về Việt Nam rồi."

- "Cái gì? ừ, cậu còn dám bỏ về ngang chừng vậy sao? Thế còn nhiệm vụ của cậu?"

Hoàng Tuấn nhún nhả.

- "Đã có người khác lo, vậy nhé, tôi tắt máy đây."

- "Này..."

Tút tut....

Hoàng Tuấn vừa tắt máy thì điện thoại lại hiện lên cuộc gọi.

Lưỡng lự một chút, đôi mày khẽ nhíu lại, rồi nhanh chóng lướt nhẹ điện thoại.

- "Có chuyện gì sao bác?"

Bên kia Dương Ái Linh có vẻ rất bức bối.

- "Cháu đang làm gì vậy? Sao lại giao việc bên đó cho người khác? Hiện giờ cháu đang ở đâu? Còn nữa, có chuyện gì mà hai ngày nay Yến về mà không nói câu gì?"

Hoàng Tuấn day day thái dương.

- "Nếu bác muốn biết thì tự đi hỏi cậu ta, cháu về Việt Nam rồi, nhưng có lẽ mấy ngày này cháu sẽ ở Evil. Bye bác."

Hoàng Tuấn thờ dài, ánh mắt lại thoáng mơ hồ, hình ảnh về đêm hôm đó lại len lỏi trong đầu khiến hắn hận không thể giết chết Ngô Hải Yến kia.

.....

Quán bar X, tại phòng vip.

Đại Vũ, An Nhiên, Nhật Nam và Khả Hân ngồi xung quanh một bàn tròn trong phòng, nét mặt ai cũng đượm vẻ căng thẳng đầy suy tính.

Khả Hân ngồi trên chiếc ghế tựa, đáy mắt có vẻ đầy suy nghĩ, cất giọng nhạt.

- "Vậy là theo đúng kế hoạch, F&F hiện giờ đã củng cố được phần tài chính nên cho dù bây giờ cháu có công khai thân phận cũng không ảnh hưởng nghiêm trọng gì?"

An Nhiên mỉm cười rồi gật đầu.

- "Ừ, mà dù khi đó có người muốn chiếm F&F trong cơn bạo loạn cũng không được, bạn bè của dì và Đại Vũ bên Hân đã hứa tài trợ phần kinh tế rồi."

Nhật Nam nhìn ly nước trong tay, cười như không.

- "Nhưng nếu lỡ Lâm Hải Nam lại giờ trò thì sao?"

- "Nếu không đánh đổ được Lâm Hải Nam thì mười năm nay chúng ta quả thật quá vô dụng rồi!"- An Nhiên nói đầy vẻ chắc chắn.

Đại Vũ đặt ly nước xuống bàn chếp miệng.

- "Dù có chết thì ván cờ này cũng phải chuyển bại thành thắng."

.....

Ngô Vi Đông ngồi trên ghế, khói thuốc mờ ảo như bùa vây lấy ông ta, bên ghế đối diện, Hoàng Tuấn tay gõ mặt bàn, đáy mắt lóe lên ý hỏi.

- "Chắc cháu cũng biết lý do ta gọi cháu ra đây chứ?"

Hoàng Tuấn gật đầu rồi tiếp lời.

- "Muốn biết lý do cháu tự ý rời Pháp về đây."

Rồi không để Ngô Vi Đông trả lời, Hoàng Tuấn nói tiếp, giọng điệu có vẻ như đã suy nghĩ rất kĩ càng.

- "Cháu bị người ta hại phải nhập viện nên buổi lễ đó không thể tham gia. Mục đích sang Pháp thất bại thì cháu không còn lý do gì ở lại đó."

Ngô Vi Đông lười nhác nhếch miệng.

- "Ta đã điều tra từ Hải Yến rồi, con bé này quả thật đã nuông chiều nó quá mức rồi."

Hoàng Tuấn nhíu mày.

- "Nghĩa là bác đã biết mọi chuyện."

Ngô Vi Đông phá lên cười rồi đứng dậy, trước khi đi còn vỗ vào vai Hoàng Tuấn đầy khó hiểu.

- "Chuyện này cháu hãy giải quyết thỏa đáng đi, một bên là cánh tay đắc lực của ta, một bên là cô con gái vợ ta hết mực yêu thương, ta thật sự không muốn nhúng tay vào."

- "Cháu hiểu rồi."

.....

Khả Hân xoay mình trong gương rồi khẽ gạt đầu, bộ vest ôm sát cơ thể, mái tóc buộc gọn gàng về phía sau, khuôn mặt trang điểm hiện rõ từng góc cạnh, cả người nó toát lên vẻ thanh tú, không kém phần sắc sảo, hôm nay chính là ngày Hoàng Minh Anh sẽ trở lại báo thù.

Đang cầm điện thoại định bước ra thì cánh cửa phòng bật mở. An Nhiên chạy như bay lại cầm tay nó.

- "Hân, không ổn rồi, hiện giờ không thể công khai thân phận được. Đại Vũ bị người của Evil bắt đi rồi, Nhật Nam đã đến chỗ Evil, cháu mau đến đó đi, tài liệu về cháu và hành động phi pháp của Lâm Hải Nam đều trong tay Đại Vũ."

Lúc này nó mới như bừng tỉnh, mi dài nhũn lại, giọng nó thấp xuống.

- "Giờ chú ấy bị bắt đi đâu rồi? Mà sao lại dính dáng đến Evil?"

An Nhiên lắc đầu.

- "Đi không rõ, người của chúng ta chỉ kịp thông báo với di như vậy, cháu mau đến đó xem thử đi, tài liệu vào tay người của Evil là có chuyện lớn đấy."

Khả Hân vội cầm súng rồi quay người chạy đi, tay cầm điện thoại gọi cho ai đó.

.....

Trên sân thượng của tòa nhà X thuộc Evil.

Hoàng Tuấn đứng trước mặt Đại Vũ, mắt nổi lên từng tia đỏ đáng sợ, khẩu súng trong tay chĩa về người đang nằm dưới chân mình.

- "Nói, ai là người đánh cắp tài liệu mật của Evil?"

Đại Vũ đưa tay gạt vết máu trên miệng, cười khẩy.

- "Tôi đã nói rồi, tôi không biết."

Đoàng...

Một viên đạn bay sượt qua người Đại Vũ, Hoàng Tuấn cúi người xuống, ánh mắt không chút biểu cảm.

- "Không biết? Ok, vậy nói đi, ai là người xâm nhập vào hệ thống mạng của Evil?"

- "Là tôi."

Hoàng Tuấn tay nắm chặt lại, miệng rít từng tiếng.

- "Khốn kiếp, ông là người xâm nhập, tài liệu mật bị đánh cắp, bây giờ ông lại nói không phải do ông làm? Ông lừa con nít sao?"

Điện thoại Hoàng Tuấn vang lên hồi chuông, đưa tay nhấc máy, giọng Hoàng Tuấn thấp xuống.

- "Ông ta vẫn chưa khai..."

- "..."

- "Giết??"

Hoàng Tuấn bỗng thốt lên tiếng đó, có vẻ như lệnh từ Ngô Văn Đông, giết người diệt khẩu.

Đại Vũ nhìn mấy người Red Wall đang run rẩy bên cạnh mình cười khở, rồi lại nhanh chóng nhìn vào tập tài liệu đang giấu trong chiếc áo vest.

- "Có vẻ như Evil không đủ kiên nhẫn nữa rồi."

Hoàng Tuấn nheo mắt, cúi xuống.

- "Tôi cho ông cơ hội cuối cùng, chỉ cần ông đưa ra tài liệu đã lấy, tôi sẽ đảm bảo tính mạng cho ông và người của Red Wall."

Đại Vũ nhìn người trước mặt như để đánh giá.

- "Xem ra con bé đã không chọn sai người..."

- "Ông nói gì?" Hoàng Tuấn nhũn mày khó hiểu.

Đại Vũ nhìn vu vơ sang bên cạnh, người của Evil đều mang vẻ hung tợn, thậm chí máu nhìn ông ta, bất chợt khoe miệng nở ra nụ cười.

- "Tôi không biết."

- "Vậy thì đừng trách tôi."

Hoàng Tuấn dứt lời, ngón tay đã đặt lên cò súng, Đại Vũ nhắm hai mắt thản nhiên, khoe miệng hơi cười.

Đoàng...

Mùi máu tươi lan tỏa trong không gian, mọi vật xung quanh như đã chìm sâu vào giấc ngủ, im lặng đến đáng sợ.

Ám vệ của Evil sững sờ nhìn cảnh trước mặt, miệng áp úng.

- "Alice... cô làm gì vậy?"

Bàn tay của Hoàng Tuấn đang rõ từng giọt máu đỏ tươi xuống, mu bàn tay hiện rõ lần đạn bay qua, Đại Vũ mờ từ từ hai mắt nhìn sang phía bên kia. Khả Hân đứng đó, khẩu súng trên tay như bị đóng băng giữa không trung, ánh mắt nó đầy tia hỗn loạn, khó đoán.

Hoàng Tuấn nhũn mày nhìn người con gái trước mặt, tay kia vẫn đang cầm chặt bàn tay chảy máu.

- "Hân, cậu làm gì ở đây? Sao lại bắt tôi?"

Khả Hân không nói gì, mái tóc khê bông bênh trong gió, nó quay người lại nhìn về phía người Evil.

- "Tất cả xuống hết bên dưới đi, không có lệnh của tôi không ai được phép bước lên đây."

Một ám vệ nữ nhìn nó khó hiểu.

- "Alice? Ý cô là sao? Cô mới vừa bắt bị thương Jack, giờ cô không cho chúng tôi câu giải thích nào mà còn yêu cầu chúng tôi đi xuống sao?"

- "Từ khi nào ám vệ được quyền cãi lời 4Devil vậy?"

Ám vệ kia im bất, hai bàn tay siết chặt lại rồi nhìn sang phía Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn như bức tượng phỗng đứng trơ mắt nhìn nó, rồi hạ giọng.

- "Xuống dưới hết đi."

- "Nhưng Jack, cậu..."

- "Xuống." Hoàng Tuấn găm lên đầy đáng sợ, từng ám vệ của Evil lần lượt rời khỏi, tầm mắt vẫn dán chặt vào hai con người đang đứng đối mặt kia.

- "Được rồi, nói đi, sao lại làm vậy?"

Khả Hân hạ khẩu súng xuống, ánh mắt dường như vô hồn nhìn vào bàn tay đang chảy máu kia.

- "Tôi muốn đưa người này đi."

Hoàng Tuấn đưa mắt nhìn xuống phía dưới, giọng lạnh băng.

- "Quen người này?"

Khả Hân gật đầu, bàn tay đã nắm chặt lại.

- "Nói lý do đi, tôi sẽ để hai người đi, còn không thì cậu biết rồi đấy. Evil không bao giờ có chuyện người trong tay mình lại giao cho người khác. Hơn nữa cậu là người của 4Devil, nếu không làm rõ chuyện này e rằng người khác sẽ dị nghị."

- "Đại Vũ là người của Red Wall và là chủ của tôi... Vì vậy dù sao đi nữa tôi cũng không để chủ ấy chết ở đây."

- "Cậu quen người của Red Wall? ừ, Lâm Khả Hân, cậu cũng biết Evil và Red Wall từ bao đời nay nước sông không phạm nước giếng, cũng không hề có quan hệ tốt đẹp với nhau, vậy mà giờ cậu còn dám nói cậu có người thân ở Red Wall. Tôi thật sự không hiểu nổi cậu. Bây giờ cậu nói đi, rốt cuộc cậu còn chuyện gì giấu tôi nữa, nếu cậu không nói hết thì hôm nay dù có chết tôi cũng không để hai người rời đi."

Đại Vũ gượng người dậy nhìn nó.

- "Có vẻ như chuyện đến mức này cũng không nên che giấu nữa rồi."

Khả Hân tiến gần lại, đôi mắt lóe lên về ma mị.

- "Ok, nếu cậu muốn biết thì tôi cũng nói cho cậu biết. Thật ra tôi không thuộc về Evil, nơi tôi nên thuộc về là Red Wall, bao năm qua dù hoạt động ở Evil nhưng ở Red Wall tôi cũng chiếm vị trí nhất định, đó là lý do mà mỗi khi có chuyện liên quan đến Red Wall tôi đều quyết nhúng tay vào."

- "Kể cả vụ tên nội gián ở thung lũng chết kia?"

- "Đúng vậy."

- "Sao cậu lại làm vậy? Hoạt động ở hai tổ chức có lợi gì cho cậu sao? Thậm chí cậu bắt chấp cả tính mạng để bảo vệ Red Wall?"

- "Chắc cậu không biết, người con gái hiện đang đứng trước mặt cậu bây giờ không phải tôi. Khuôn mặt này, cái tên Khả Hân này đều là giả."

Hoàng Tuấn day day thái dương khó hiểu.

- "Cậu nói vậy là ý gì?"

- "Thật ra tôi là Hoàng Minh Anh- con gái người vợ quá cố của Lâm Hải Nam."

- "Hoàng Minh Anh... cái tên này, là cô tiểu thư nhà họ Hoàng đã mất tích từ mười năm trước. Nhưng sao lại trở thành con nuôi của Lâm Hải Nam?"

Khả Hân cười nhẹ rồi nói tiếp.

- "Đúng vậy, còn lý do tôi lại trở thành con nuôi của ông ta cũng dễ hiểu thôi. Chính ông ta giết mẹ tôi, còn cho người đuổi cùng giết tận đứa sao chổi này. Còn hại tôi phải phẫu thuật chỉnh hình, phải thay tên đổi họ. Tôi âm thầm chờ cơ hội suốt mười năm qua, hôm nay đáng lẽ mọi chuyện đã thành công thì cậu lại gây chuyện."

Hoàng Tuấn nhìn nó đầy kinh ngạc.

- "Vậy là bao lâu nay cậu chỉ trà trộn vào để tìm cách trả thù. Tài liệu kia cũng do cậu lấy? Cậu chấp nhận bên tôi cũng hoàn toàn theo kế hoạch?"

Lần này Khả Hân không nói gì, Hoàng Tuấn bắt gặp nụ cười khổ.

- "Không ngờ chính bản thân tôi cũng bị cậu đưa vào trò chơi, khá lắm Khả Hân, à không Hoàng Minh Anh..."

Lời chưa nói hết thì đã nghe tiếng quát xẵng vọng lại. Theo phản xạ Hoàng Tuấn và Khả Hân quay lại nhìn về phía cửa sân thượng.

Dương Ái Linh cùng với Hải Yến đứng đó, nét mặt vô cùng giận dữ.

"Lâm Khả Hân, mày nghĩ mày là ai? Còn dám làm Jack bị thương, mày quên thân phận mình rồi sao?"

Khả Hân cười nhạt nhìn Dương Ái Linh thách thức.

"Hóa ra là bác yêu quý, tin tức của bác nhanh thật, tôi còn đang định thông báo một tiếng thì bác đã đến rồi."

Hải Yến nhìn bàn tay thấm đẫm màu máu của Hoàng Tuấn liền trừng mắt.

"Sao cậu lại đối xử với Tuấn như vậy?"

"Tôi cần giải thích với mấy người sao?"

Dương Ái Linh đưa tay kéo Hải Yến đang phùng phùng tức giận lại, hắng giọng.

"Hừ, xem ra Lâm gia vô phúc mới có loại con nuôi như mày, dám câu kết với Red Wall, phản bộ Evil còn to mồm."

Nói rồi bà ta đưa tay chỉ vào mấy ám vệ đang đứng ở cửa.

"Bắt nó lại cho ta, phải mang nó về xử đúng theo luật của Evil."

Mấy ám vệ chớp mắt chớp mắt nhìn nhau rồi khó khăn lắm mới mở miệng hỏi.

"Jack.. chuyện này."

"Người của 4Devil bác không có quyền đụng vào."

Dương Ái Linh nói đầy phần nộ.

"Không có quyền sao? Jack, cháu nên nhớ ta cũng là người có địa vị trong Evil.."

"Cháu nói rồi, người của 4Devil không ai được phép đụng vào."

Dương Ái Linh hơi tái mặt cười nhạt.

"Khá lắm, giờ dám về phe của kẻ phản tổ chức kia đấy, cháu vẫn còn nhớ luật lệ của Evil chứ?"

"Phản tổ chức một là giết tại chỗ, hai là phải tự chém vào người ba nhất, sau đó ném xuống hồ cá sấu, nếu có cơ hội sống sót thì xem như chưa từng là người của Evil, được thả tự do."

"Biết vậy vẫn cố tình bao che sao? Ta nghĩ cháu bị con hồ ly này mê hoặc quá rồi."

Vù.. vù..

Trên không trung, một chiếc trực thăng riêng dần bay tới, khỏe miệng Khả Hân nở nụ cười nhạt.

-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Cả nhóm người theo phản xạ nhủu mày về chiếc trực thăng riêng kia, Hoàng Tuấn nhanh chóng chuyển mắt lại phía Khả Hân dò xét.

Dương Ái Linh quan sát kĩ người lái rồi hét lên.

"Khốn kiếp, là Sam, người của Red Wall, hừ, định mang người đi sao? đầu dễ như vậy."

Dứt lời bà ta liền rút khẩu súng ngắn nhắm vào trực thăng bắn liên hồi. Khả Hân nhủu mày rồi không chút do dự, chiếc phi tiêu trong tay bay vút về phía bà ta.

Phập...

Hải Yến liều mạng chạy ra che cả ngày Dương Ái Linh, mũi tiêu ghim chặt vào bờ vai nhỏ của cô, máu bắn ra tung tóe.

Dương Ái Linh gần như gào lên.

"Chúng mày còn đứng đó làm gì? Bắt con nhỏ đó lại cho tao."

Ám vệ lưỡng lự một chút rồi dạ ran, Hoàng Tuấn nhướng mắt về phía nó rồi cất giọng trầm.

"Dừng hết lại, không nghe gì sao?"

Lần này mọi chuyện không hề diễn ra theo đúng lời nói của Hoàng Tuấn. Ám vệ chạy lại bủa vây xung quanh nó và Đại Vũ, trực thăng cũng đã thả dây xuống nhưng xem ra để có thể thoát khỏi đám người này thật sự không hề dễ.

Khả Hân đứng cạnh ban công, bàn tay nắm chặt khẩu súng ngắn, ánh mắt đầy tia chết chóc nhìn về phía đám người trước mặt.

Đoàng...

Nhanh như chớp, một viên đạn đã ăn sâu vào chân nó khiến nó khụy xuống. Người bắn là Hải Yến.

Khả Hân chớp mắt nhìn Hải Yến, thật không ngờ tiểu trạch nữ này lại biết sử dụng cả súng, rồi lại nhìn vết thương đang rỉ máu đỏ thẫm trên vai Hải Yến, khóe miệng nó thoáng cười nhạt.

Có lẽ cả đời này không bao giờ nó có thể trả thù được cho mẹ mình nữa.

-"Bất chúng lại cho tao."

Tiếng Dương Ái Linh vang lên đầy uy quyền, ám vệ cúi đầu nhẹ rồi từng bước tiến lại phía nó đang khụy xuống.

Đoàng...

Lại một hồi súng vang lên chói tai, ám vệ há hốc miệng nhìn nhau rồi lại nhìn sang Dương Ái Linh cầu cứu.

-"Khốn kiếp, Jack, cháu định làm phản sao?"

Dương Ái Linh hét lên, hai mắt tròn tròn hằn học nhìn Hoàng Tuấn. Hoàng Tuấn vẫn đứng đó, đạn không ngừng bay ra bắn về phía trước Khả Hân.

-"Ai dám bước lên đừng trách Jack này vô tình."

Rồi quay sang chỗ nó.

-"Lên trực thăng đi."

Tiếng nói trầm thấp xen kẽ với tiếng đạn đáng sợ vang lên, Khả Hân đưa ánh mắt cảm ơn về phía hân rồi lại đỡ Đại Vũ tiến gần lại chỗ dây trực thăng.

Dương Ái Linh nhìn cảnh đó không khỏi tức giận, bà ta đưa mắt về phía trước đầy giận dữ, họng súng chìa thẳng vào người Khả Hân đang bám lấy dây.

Đoàng...

Tiếng súng vang lên, Dương Ái Linh chỉ kịp kêu một tiếng, khẩu súng trong tay văng ra, Hải Yến tay bịt chặt vết thương rồi cũng như chết trân tại chỗ nhìn Hoàng Tuấn.

Hôm nay vì người phản tổ chức kia, Jack- người lãnh đạo của 4Devil- người Evil tin tưởng hơn bất cứ ai đã tự tay bắn vào phu nhân của Ngô gia- bắn vào người lãnh đạo của Evil, Jack hoàn toàn đã không còn là kẻ máu lạnh, vô tình, người luôn làm mọi việc chu toàn nữa. Có lẽ đến năm mơ cũng chưa ai dám mơ đến ngày Jack dám phản lại tổ chức.

Cả đám người cứ đứng trơ mắt như vậy nhìn nhau, ai cũng mang vẻ thất thần, sợ hãi, pha chút cảm giác khó tả. Chiếc trực thăng dần dần bay khuất khỏi tầm mắt, khóe miệng Hoàng Tuấn thoáng vẻ cười nhạt, rồi rất tự nhiên hân quay về phía mọi người khẽ cúi đầu.

-"Thật xin lỗi."

.....

Khả Hân ngồi dựa người vào cửa kính, bàn tay đặt ngang miệng đầy suy tư, thỉnh thoảng đôi mày đẹp lại nhíu khẽ, rồi nụ cười nhạt lại hiện lên trên khuôn mặt đó.

An Nhiên vừa cầm máu cho Đại Vũ vừa thờ dãi nhìn nó.

-"Đang suy nghĩ chuyện hồi nãy sao? Thật tình, di cũng không ngờ Hoàng Tuấn dám làm như vậy."

Mạch suy tư như bị cắt giữa chừng, nó chớp mắt rồi lộ vẻ sợ hãi.

-"Phản tổ chức là tội chết, có khi nào vì cháu mà cậu ấy chết không? Giống như mẹ năm xưa vậy."

An Nhiên sững người nhìn nó, trong lòng lại nhói lên sự khó chịu, rồi khẽ đặt tay lên vai nó trấn an.

-"Không sao đâu, cháu đừng nghĩ nhiều, Tuấn dù sao cũng là cháu của Dương Ái Linh, bà ta sẽ không để cháu mình bị hại đâu."

Khả Hân thờ nhẹ rồi lại nhìn ra phía ngoài cửa, bầu trời đã thoáng mây đen kịt.

.....

Dưới ánh đèn điện sáng rực như ban ngày, xung quanh bủa vây bởi những ám vệ mặt lạnh, Ngô Vi Đông cùng Dương Ái Linh và một số người của Evil ngồi chễm chệ trên hàng người đứng đầu, phía dưới Hải Yến, Cẩm Tú nhìn Hoàng Tuấn đang quỳ giữa sàn đầy bất lực.

Ngô Vi Đông rít một hơi thuốc rồi nhả khói.

-"Jack, có gì muốn nói không?"

Hoàng Tuấn cười nhẹ, giọng điệu vô cùng ung dung.

-"Tôi- Jack, không ân hận về những gì mình đã làm"

Dương Ái Linh tròn mắt nhìn hân đầy phẫn nộ, rồi giương ánh mắt cầu cứu sang Ngô Vi Đông. Ngô Vi Đông chau mày rồi đứng dậy, giọng điệu nhàn nhai.

-"Tốt lắm, dám làm dám chịu, nể tình cậu là người đứng đầu bộ tứ nên tôi sẽ cho cậu một cơ hội. Bây giờ nếu cậu chịu được luật thứ 2 nhưng thêm điều kiện: cậu phải để Evil chém ba nhát vào người sau đó mới bắt đầu thi hành luật, thế nào?"

-"Mọi chuyện tùy tổ chức."

-"Tốt lắm, nhưng dù sao ta vẫn hy vọng cậu sẽ sống sót mà ra khỏi đây."

Dương Ái Linh nghe xong những lời đó, tay chân liền bần rần.

- "Có thể giảm xuống không? Tôi biết nó phạm luật nhưng dù sao..."

Hoàng Tuấn từ từ đứng dậy, quay người cúi đầu cảm ơn Dương Ái Linh, sau đó mới nói.

- "Đã là luật lệ thì dù sao cũng không được thay đổi, tôi đồng ý với hình phạt này."

- "Bắt đầu thi hành."

Lời nói vừa dứt, mấy ám vệ của Evil cúi đầu trước Hoàng Tuấn rồi tiến lại đưa hắn đi chỗ khác. Cẩm Tú khóc thét lên đến nỗi não lòng, Hải Yến ngã khụy tại chỗ, miệng mấp máy gì không rõ.

Trong phút chốc bóng dáng của đám người ấy đã khuất sau bức tường đá lạnh lẽo, u ám

.....

Một ám vệ tay cầm thanh kiếm sắc bén, tiến gần lại chỗ hắn ái ngại.

- "Jack, thành thật xin lỗi, tôi..."

Hoàng Tuấn mỉm cười, đôi mắt thoáng mơ hồ.

- "Không sao, là do tôi tự chọn, bắt đầu đi."

- "Vậy thì... cậu cố chịu nhé."

Dứt lời thanh kiếm lóe lên màu sáng rực chói mắt, những người xung quanh chỉ biết cúi đầu đầy áy náy.

Phụt... phụt...

Ba nhát kiếm nhanh chóng đi qua người Hoàng Tuấn, có vẻ như phần vì nể tình nên vết thương không sâu lắm, chỉ đủ sâu để khiến máu chảy ra từng giọt đỏ tươi.

Hoàng Tuấn đưa tay lên bịt miệng vết thương, khẽ cúi đầu.

- "Cảm ơn vì đã nhẹ tay."

Ám vệ lau kiếm rồi nhẹ giọng.

- "Thật ra ba nhát kiếm này chỉ mang tính cảnh cáo thôi, hình phạt thật sự chưa bắt đầu, hơn nữa... lát nữa xuống hồ cá sấu, cậu lại đang bị thương..."

Rồi ám vệ khác tiến lại đưa cho Hoàng Tuấn ít bông băng.

- "Chúng ta đã hợp tác bốn năm nay, thật sự tôi cũng không muốn cậu lâm vào bước đường này..."

Hiểu ý ám vệ, Hoàng Tuấn cười nhạt.

- "Dù sao thì vẫn cảm ơn mọi người, thời gian qua quả thật đã phiền mọi người rất nhiều, bây giờ không còn sớm nữa, hình phạt vẫn đang đợi tôi."

Nói rồi Hoàng Tuấn cầm bông băng nhanh chóng bịt miệng vết thương, sau đó đưa tay chào tạm biệt mọi người, đoạn hướng về căn hầm tối tăm đằng trước.

- "Khoan đã."

Nghe tiếng gọi mọi người đều quay đầu lại, Nhật Nam đang đứng chắn giữa phòng, đáy mắt cậu lóe lên điều gì đó khó hiểu.

- "Max, sao cậu lại đến đây? Không phải đã nói 4Devil không được nhúng tay vào chuyện này sao?"

Nhật Nam liếc nhìn ám vệ cười nhạt.

- "Đến chia tay đồng nghiệp không được sao?"

- "Chuyện này..."

Nhật Nam đoán được dòng khó suy nghĩ trong đầu ám vệ, khóe miệng cười nhếch lên.

- "Yên tâm đi, tôi sẽ giữ đúng trách nhiệm của mình, sẽ không làm cản. Mọi người có thể cho tôi xin mấy phút được không?"

Ám vệ chau mày nhìn nhau, rồi sau đó cũng gật đầu, đoạn lần lượt đi ra bên ngoài.

Hoàng Tuấn nhìn cánh cửa tối om trước mặt, không khỏi thở dài.

- "Có chuyện gì sao?"

Nhật Nam nhường mày nhìn Hoàng Tuấn một lượt, rồi dừng lại ở chỗ vết thương.

- "Xem ra tôi lo thừa rồi, họ không chủ ra tay thì phải."

Hoàng Tuấn lười nhác nhìn Nhật Nam.

- "Cậu lại đến giờ nhảm rồi sao? Nếu đến đây để xem tôi sống chết thế nào thì bây giờ đi được rồi."

Nhật Nam nhìn đồng hồ, rồi mới trầm giọng nói.

- "Không còn nhiều thời gian nữa, tôi cũng không đùa với cậu nữa. Cái này..."

Vừa nói Nhật Nam vừa đưa một ống dài, nhỏ, thoát nhìn như làm bằng cao su vậy.

- "Khà Hân nói tôi đưa cậu cái này, trong đó là phi tiêu có tẩm thuốc ngủ, chỉ cần bóp cò ở chỗ này, phi tiêu sẽ tự động bay ra. Nhưng số lượng phi tiêu chỉ có hai lăm cái, cậu tự mà phân chia cho phù hợp."

Hoàng Tuấn thoáng hiểu rồi vui vẻ cầm lấy.

- "Cái này có gọi là đi cửa sau không? Chuyển lời cảm ơn tới cậu ấy hộ tôi, hy vọng tôi sẽ sống sót qua khỏi đây."

Hoàng Tuấn vừa dặt ống tiêu vào bên hông áo thì âm vệ đã mở cửa đi vào.

- "Jack, đến giờ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Rẹt... rẹt... rẹt...

Cánh cửa sắt chậm rãi mở ra từng chút một, giờ khắc nó phát ra tiếng cạch đập vào bức tường đá cũng là lúc tiếng gầm, tiếng quấy nước của ác thú vang lên dữ dội.

Âm vệ khẽ nhìn sâu xuống vực nước bên dưới nỗi da gà. Ánh đèn điện mờ ảo phản nào hiển hiện rõ hàng chục đôi mắt đỏ máu đang ngước nhìn lên, tiếng quấy nước không ngừng vang dội, tiếng nước chảy tí tách đến lạnh lẽo.

- "Jack... chúc may mắn."

Đó là lời nói duy nhất có thể dùng được trong trường hợp này. Hoàng Tuấn khẽ gật đầu, hai mắt lại lộ ra vẻ thích thú nhìn đám cá sấu đang không ngừng thềm khát kia.

Lối xuống hồ cá sấu quả thật như một mê cung dị người, hành lang khúc khuỷu, càng đi sâu càng rộng ra khiến khung cảnh dễ liên tưởng đến thời tiền sử, thỉnh thoảng lại nghe tiếng cá sấu gầm đáng sợ, tiếng bơi bay ra hàng loạt, còn tiếng gió rít bên ngoài bức tường đá u ám.

Hoàng Tuấn đi sâu xuống theo từng bậc thang rồi dừng ở bậc thang cuối cùng, hai mắt đã trở nên u ám khi nghe tiếng cá sấu có vẻ đang bơi sát lại phía mình.

Bùm... bùm...

Rất nhanh... bọn cá sấu khát máu này thật sự nhanh đến kinh sợ, chỉ mấy phút sau chúng đã bơi đến trái hàng dài trước mặt Hoàng Tuấn. Ánh mắt màu đỏ máu ghê rợn như cổ mò to hơn để nhìn con mồi trước mặt.

Đối diện trực tiếp với Hoàng Tuấn là một con cá sấu rất lớn, đuôi dài mạnh mẽ, lớp da cũng sần sùi đáng sợ hơn những con đằng sau, đặc biệt là đôi mắt của nó, cũng mang màu đỏ máu nhưng lại vô cùng lạnh lẽo, hàm răng nhọn hoắt nhe ra đáng sợ, và nó có lẽ chính là cá sấu chúa ở hồ này.

Hoàng Tuấn dường như nín thở để quan sát những kẻ khát máu trước mặt, bất chợt ánh mắt hắn dừng ở bên cạnh bậc thềm cách đó vài bước chân: một thanh sắt dài cỡ gần 1m đang nằm chễm chệ trên nền đá lạnh băng.

Nhanh như cắt, khoảnh khắc con cá sấu chúa quấy đuôi bơi lại chỗ hắn, nhe hàm răng hoắt nhọn như nhuốc cũng là lúc thanh sắt kia đã nằm trọn vẹn trong tay hắn.

Con cá sấu chúa vùng lên mạnh mẽ, nó há miệng to như muốn nuốt chửng người trước mặt, thanh âm vang ra từ cổ họng khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Xoẹt...

Con cá sấu vươn người lên, hai chân trước vồ lấy Hoàng Tuấn, hàm răng đáng sợ như muốn cắn xé con người kia.

Nhanh như cắt, Hoàng Tuấn khéo léo đặt thanh sắt nằm ngang miệng nó, con thủy quái càng hung dữ, chiếc đuôi to khỏe ra sức đập về đằng trước, hàng chục con cá sấu xung quanh thấy vậy cũng lũ lượt kéo gần lại, miệng mở to hướng về phía Hoàng Tuấn.

Phốc...

Hoàng Tuấn khéo léo nhảy lên người con cá sấu chúa đang hung dữ kia, hai tay nắm chặt hai bên của thanh sắt ghì xuống, đôi chân rắn chắc kẹp chặt vào người nó, cá sấu chúa ngày càng giận dữ, nước bắn lên tung tóe như lũ lụt, dù bị thanh sắt mắc kẹt chỗ miệng nhưng nó vẫn không ngừng quay đầu há miệng về phía người ngồi trên lưng mình.

Chiếc đuôi con thủy quái không ngừng vẩy vùng, nó tự dùng đuôi đập lên người mình, cốt trúng Hoàng Tuấn. Xung quanh những con cá sấu khác đã bắt đầu tấn công, chúng há miệng nhảy lên đớp về phía Hoàng Tuấn ngày càng dồn dập. Một khung cảnh đến hoàn loạn, đáng sợ.

Mồ hôi đã lăn dài trên trán Hoàng Tuấn, bộ quần áo trên người đã ướt sũng, sức lực cũng dần giảm đi.

Vút...

Con cá sấu gần nhất như bay lên há miệng về phía Hoàng Tuấn, phi tiêu bay ra nhắm chính xác miệng của cá sấu cắm vào, con cá sấu giãy giụa rồi găm lên đáng sợ, sau đó rơi vào bất động. Rồi một tay giữ chặt thanh sắt, tay kia nhanh chóng quay một vòng, với một thiện xạ như Hoàng Tuấn thì việc hạ gục đối thủ bằng phi tiêu này thật sự không đáng sợ như người khác nghĩ. Mười mấy con cá sấu lần lượt rơi vào bất tỉnh, chúng chỉ kịp quấy đuôi làm nước chảy ầm ầm rồi chìm dần xuống. Mấy con khác lìm dìm mắt như đang ngờ vực con mồi trước mặt mình.

Con cá sấu chúa bị thanh sắt ghim chặt này giờ, miệng đã lan tỏa mùi máu, lại trông thấy cảnh tượng vừa rồi, nó găm lên đáng sợ, đoạn, ra sức vẩy vùng rồi lặn xuống nước.

Phụt... phụt...

Sáu phi tiêu liên tiếp đâm vào con cá sấu chúa khiến nó càng giận dữ hơn.

Mười mấy giây trôi qua, dù đã bị mũi tiêu cắm chặt, thế nhưng có vẻ nó vẫn không hề hấn gì, chiếc đuôi to khỏe đập liên hồi. Và lần này thật không may mắn, đòn cuối cùng đã đập trúng lưng Hoàng Tuấn khiến hắn ngã xuống, miệng phun ra dòng máu đỏ thẫm, cá sấu chúa dường như đã toại nguyện, nó khẽ nhắm hai mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Bốn con cá sấu khác giương mắt nhìn cá sấu chúa chìm xuống, ngay sau đó ánh mắt khát máu của chúng lại đặt lên người bị hất vào cạnh tảng đá kia.

Hoàng Tuấn vắt nửa người trên mỏm đá bằng phẳng giữa hồ, lưng truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng. Phải, cá sấu chúa nổi tiếng hung ác, lại có sức mạnh vô cùng đáng sợ, dù sao hắn cũng chỉ là một con người bình thường, đòn vừa rồi quả thật có chút đáng sợ.

Đôi đồng tử khẽ nhúc nhích lại nhìn bốn cái đầu cá sấu đang bơi lại gần phía mình, Hoàng Tuấn cố nén đau, bàn tay đang nắm chặt phi tiêu khẽ mở, chỉ còn hai cái duy nhất.

Vút...

Hai phi tiêu bay với tốc độ chóng mặt nhắm thẳng đỉnh đầu hai con cá sấu gần nhất ghim chặt, chúng gào lên đau đớn rồi phi thẳng đến chỗ Hoàng Tuấn.

Một... hai..

Quả nhiên thuốc liều cao, khi chỉ còn cách chỗ Hoàng Tuấn mấy mét nữa, hai con cá sấu đó đã gục xuống. Nhưng sự an toàn chưa được lâu thì ngay sau đó hai con cá sấu cuối cùng đã đưa đôi mắt màu đỏ máu về chỗ Hoàng Tuấn.

Hai mắt Hoàng Tuấn khẽ nhắm lại, khóe miệng nở nụ cười chua chát.

Đã biết kết cục bi thương có sao vẫn hy vọng điều kỳ diệu?

Đầu phải nam chính bao giờ cũng có thể sống sót, huống gì cũng chưa chắc bản thân là nam chính trong truyền thuyết.

Đó là những câu nói đã được trí nhớ nhắc lại trong đầu Hoàng Tuấn. Trước đây đã có lần Khả Hân nói như vậy.

Ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ có thể xác định bằng một bức tường vô hình mỏng manh.

.....

0h00

Đồng hồ con lắc điểm đúng 12 tiếng, không gian u ám đến đáng sợ.

Hôm nay Evil..

Mọi người đều đứng hàng dài cúi đầu trước hầm cá sấu.

Tiếng nước nở của hai thiếu nữ ngự trị không gian yên tĩnh.

Dương Ái Linh cầm cành hoa lưu ly tím thả xuống dòng nước yên ả kia cười nhạt, khóe mắt rỉ ra dòng lệ trong suốt.

- "Cháu cảm ơn bác đã cứu mạng anh em cháu, đời này Hoàng Tuấn chưa hề làm được việc gì khiến bác vui lòng, cháu thật sự xin lỗi."

- "... "

- "Nếu hôm nay cháu không thể an toàn mà rời khỏi hồ cá sấu... cháu chỉ mong bác khi đến đó thăm cháu có thể mang theo một cành lưu ly tím."

Đó là nguyện vọng duy nhất Hoàng Tuấn thỉnh cầu với Dương Ái Linh. Hắn chỉ cần một cành lưu ly tím, bởi đó chính là hiện thân của người con gái đã chiếm giữ trái tim khô cằn của hắn.

.....

Khả Hân ngồi yên lặng cạnh hồ bơi, mi mắt dài chứa đựng những cảm xúc vô cùng khó tả.

- "Muộn rồi sao vẫn ngồi đây?"

Tiếng Nhật Nam vang lên giữa bóng đêm thật nhẹ.

- "Mọi người đều lần lượt rời bỏ tôi, cũng tại Sao Chổi tôi hại người khác, cậu nói đi, sao ông trời lại bắt công với tôi như vậy?"

Nhật Nam lặng người nhìn nó không nói gì, cậu biết rõ cảm giác hiện giờ trong nó là như thế nào.

- "Hân... à không, Minh Anh, không ai muốn chuyện xảy ra như vậy cả, cậu đừng nghĩ nhiều nữa."

Minh Anh (từ nay gọi vậy luôn nha) lắc đầu, chỉ đáp nhẹ.

- "Cậu vào đi, tôi muốn ngồi một mình."

Nhật Nam xoay người đứng dậy, đoạn cời áo khoác, khoác cho nó.

- "Vào thôi vào thôi, ngoài này lạnh, đừng ngồi quá lâu."

Hai tay nó ôm đầu gối, đầu cúi xuống, ánh mắt đầy mơ hồ.

- "Khốn kiếp, cậu là đồ lừa đảo..."

Một... hai... ba... giọt nước mắt trắng xóa rơi xuống, chẳng mấy chốc đã thấm đẫm gương mặt nhỏ.

- "Cậu đã hứa sẽ không chết trước tôi kia mà? Chính cậu nói cậu sẽ chờ khi nào tôi chết cậu mới an tâm mà đi kia mà, chính cậu nói cậu sợ tôi cô độc, vậy sao giờ cậu lại vậy? Dương Hoàng Tuấn, tôi hận cậu, cậu cũng giống như mẹ, hai người đều là kẻ nói dối. Mẹ nói tôi đi đi, mẹ sẽ theo sau, mẹ sẽ không chết, nhưng rốt cuộc thì sao? Mẹ vẫn chết, vẫn bỏ tôi lại, giờ

cậu cũng vậy, hai người đều giống nhau, đều nhẫn tâm, tôi hận hai người...."

Tiếng khóc ngày càng nức nở, dường như bao uất ức, hôm nay nó mới có dịp bộc lộ ra hết, vậy cũng tốt, khi đưa hết tui nhục xả ra bên ngoài sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Ở một nơi nào đó, Nhật Nam hai tay nắm chặt, mi mắt nháu lại đầy bất lực.

Người con gái cậu yêu thương nhất đã khóc... nhưng tiếng nức nở đó lại không dành cho cậu mà là vì người con trai khác. Dương Hoàng Tuấn, cậu khá lắm, dù còn sống hay đã chết lúc nào cậu cũng hơn tôi, lúc nào cũng dành được tình cảm của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Số Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Thương trường được phen náo loạn khi tất cả các phương tiện đại chúng đều mang theo tin hot nhất từ trước đến giờ: thực hư câu chuyện về vị giám đốc chưa qua ngưỡng mười tám của tập đoàn F&F và cái chết đầy tranh cãi của cô giám đốc Kiều Lan.

Đài VTV đưa tin: sáng ngày hôm nay, giám đốc Lâm Khả Hân của F&F đã mở cuộc họp báo khẩn tiết lộ cái chết của giám đốc Kiều Lan mười năm về trước, và cô con gái thất lạc Hoàng Minh Anh của vị giám đốc xấu số này, mọi thông tin chúng tôi sẽ liên tục cập nhật...

Đứng chính giữa sân khấu là Lâm Khả Hân với mái tóc được cột gọn gàng ở sau gáy, chiếc cổ trắng nõn ẩn dưới cổ áo vest thanh lịch, đôi mắt đầy sắc sảo còn mang theo ý cười nhạt, đứng bên cạnh là An Nhiên và Đại Vũ với gương mặt khá căng thẳng, dĩ nhiên xung quanh nơi này cũng có không ít người của Red Wall.

"Trước hết tôi xin cảm ơn mọi người về buổi họp báo đột xuất này."

Nói rồi nó hơi cúi đầu xuống, ngay lập tức tiếng máy ảnh kêu lách cách, đèn flash chói lóa cả một góc, giờ tay lên ra hiệu im lặng, sau đó nó mới tiếp tục:

"Mọi người có thắc mắc gì thì cứ hỏi, tôi sẽ cố gắng trả lời hết có thể."

Vừa dứt lời, một phóng viên trẻ ngoài ba mươi tuổi, đôi mắt sắc khê lướt một vòng, giọng nói đầy khản trương:

"Giám đốc Lâm, tôi chỉ thắc mắc là hôm nay là ngày mất của giám đốc Kiều Lan, vậy mục đích cô chọn ngày này là để tưởng nhớ hay..."

Tiếng nói vừa dứt, ở phía dưới lập tức vang lên tiếng ồn ào bàn tán, mọi ánh mắt lại đổ dồn lên người nó.

"Lâm giám đốc, cô có nhắc đến cái chết của giám đốc Kiều khi công bố họp báo sáng nay, phải chăng việc giám đốc Kiều đột ngột tai nạn, không đơn thuần như vậy mà còn có nguyên nhân khác?"

Nó nhếch mép cười nhạt, bàn tay vô thức nắm lấy chiếc vòng cổ đang sáng lấp lánh.

"Cảm ơn các câu hỏi đầy thú vị của mọi người. Như mọi người đều biết, tôi là Lâm Khả Hân- giám đốc của F&F, chắc trong số các vị ai cũng tò mò về thân phận thật sự của tôi, cũng như lý do tôi leo lên được vị trí này đúng không?"

"Việc cô là con gái nuôi của giám đốc Lâm chúng tôi cũng đã biết, nhưng cô có nói đến thân phận thật sự, lẽ nào...?"

Phía dưới lập tức im lặng, dường như mọi khả năng có thể xảy ra, rồi vừa chính lại vừa micro, nó vừa nhếch mép.

"Chắc các vị còn nhớ cô con gái thất lạc mười năm trước của giám đốc Kiều Lan- Hoàng Minh Anh chứ?"

Lời nói vừa dứt, ở phía dưới đã tỏ ra vẻ nghi hoặc.

"Dĩ nhiên là chúng tôi nhớ, nhưng giám đốc Lâm, rốt cuộc cô muốn nói đến việc gì?"

"Tôi chính là cô bé đó- Hoàng Minh Anh."

Không gian lập tức rơi vào tĩnh mịch, nặng nề, phải mấy phút sau mọi người mới hấp thụ được điều nó nói.

"Cô... nghĩa là cô chính là cô con gái đó, rồi cũng là con nuôi của giám đốc Lâm- chồng của mẹ cô?"

"Đúng vậy."

Một phóng viên trẻ tuổi có vẻ điềm tĩnh bước lên:

"Nếu đúng vậy thì tôi xin hỏi một chút, lý do cô đột nhiên mất tích sau tai nạn của mẹ cô, rồi sau đó lại là con nuôi của giám đốc Lâm là gì? Chẳng lẽ giám đốc Lâm đến nhìn cũng không nhận ra cô con gái của vợ mình hay hai người đang cùng nhau diễn vở kịch này?"

An Nhiên đứng bên cạnh này giờ đột nhiên bước lên nói nhẹ.

"Phiền cậu nên cẩn trọng lời nói, đừng vì chút sơ suất mà làm hỏng tiền đồ của mình."

Nó mỉm cười nhìn An Nhiên rồi khẽ vỗ nhẹ vai cô.

"Tôi đã phẫu thuật chỉnh hình nên dĩ nhiên Lâm Hải Nam không thể nhận ra tôi, hơn nữa, cái chết của mẹ tôi không hề liên quan đến tai nạn nào, đó chỉ là trò che mắt thiên hạ, hung thủ gây ra cái chết thực sự cho mẹ tôi chính là ông bố đáng kính: Lâm Hải Nam."

Mọi người mắt chữ a, mồm chữ o, cố gắng tin vào những gì mình đang nghe, tay cầm máy ảnh cũng như bất động.

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của mọi người, nó thậm chí cười nhạt một tiếng, rồi cất giọng lạnh.

- "Chính Lâm Hải Nam là người đã xen chân vào cuộc sống yên bình của chúng tôi, rồi cũng chính ông ta cho tôi cảm giác thế nào là gia đình, nhưng sau đó, chính ông ta lại là người đập đổ gia đình đó, bắt nhốt tôi uy hiếp mẹ, sau đó giết mẹ tôi, còn tôi may mắn được người bạn của mẹ cứu thoát, nhưng dĩ nhiên, người của ông ta vẫn luôn truy lùng tôi, khiến tôi phải tháo gở gương mặt thật của mình để biến thành người khác..bla.."

- "Cô có chứng cứ gì không? việc này liên quan đến rất nhiều người nên mong cô không nên phát biểu theo tùy hứng."

Phóng viên tốt bụng nhắc nhở nó thận trọng, đôi mắt mang vẻ cảm ơn hướng về người đó đầy lo lắng, sau đó nó khẽ gật đầu với Đại Vũ, trên màn hình máy chiếu là hình ảnh của nó mười năm về trước, sau khi phẫu thuật xong, còn có tờ giấy phóng to quá cỡ xác nhận của bệnh viện chính hình..."

Mọi người nhìn qua một lượt rồi nói vẫn về nghi hoặc đó.

- "Lâm tiểu thư, những thứ này vẫn chưa thể chứng minh được những gì cô nói là đúng hay không."

Nó cười khẽ.

- "Tôi biết, nhưng mong mọi người chờ chút, tôi vẫn cần đến trợ giúp của phía công an."

Lời nói vừa thoát ra từ miệng, bên ngoài đã nghe tiếng ồn ào. Cánh cửa phòng mở ra, một top người bước vào, theo sau là một người trung niên mặc áo blu trắng, có vẻ là bác sĩ, còn có cả mấy người mặc quân phục.

- "Lâm tiểu thư, chúng tôi đã làm giám định ADN, kết quả hoàn toàn trùng khớp với những gì cô nói.

Khóe miệng đẹp khẽ cười nhạt, tự nhiên nó cảm thấy sống mũi cay cay, để chứng minh được việc này, chính nó đã nhân lúc Lâm Hải Nam ra nước ngoài, lệnh cho mọi người khai quật mộ của mẹ lên để lấy cái gì đó có thể xét nghiệm được ADN, quá trình này đều được quay trực tiếp, cận cảnh, làm bằng chứng... Mẹ, con xin lỗi- ý nghĩ vừa ra khỏi đầu, một giọt lệ đã lăn xuống đầy tĩnh lặng.

Phía dưới mọi người im bật nhìn nhau, mười năm, sống trong nỗi sợ hãi, căm thù rờn rã suốt mười năm, cuối cùng cũng đến ngày này.

.....

Ném tờ báo xuống đất, mặt Lâm Hải Nam đỏ rần lên, phải, việc hợp báo này ông ta hoàn toàn không hề biết gì, vì bản thân đang ở bên nước ngoài.

- "Khốn kiếp, không người nó lại là con nhỏ đó, đúng là nuôi ong tay áo, Phùng quản gia, ông mau chuẩn bị xe cho tôi, tôi sẽ về nước ngay bây giờ."

Đội Phùng quản gia đi ra ngoài, Lâm Hải Nam cầm điện thoại quay một dãy số.

- "Nội trong hôm nay này phải đưa tao vào bằng được Red Wall, nếu không con mày sẽ chết không toàn thây."

.....

Đúng như dự đoán ngày hôm đó, vụ việc kia đã lên trang đầu của tất cả bài báo, dư luận lại dậy sóng, phía công an cũng đã đưa lệnh giam giữ với Lâm Hải Nam, nhưng dường như vẫn chưa có kết quả gì.

Nó đứng trước mộ của bố, khẽ đặt cành lưu ly tím lên, ngón tay thon dài khẽ lướt lên gương mặt rạng rỡ kia.

- "Bố, mẹ, cuối cùng cũng đến ngày bắt Lâm Hải Nam trả giá rồi... nhưng con cảm thấy mệt lắm, con không biết mình còn đủ sức để chiến đấu với ông ta không. Bố mẹ trên trời nhớ hộ, chỉ lỗi cho con nhỏ, con yêu bố mẹ nhiều lắm."

Dòng lệ chảy xuống rớt từng giọt lên mộ, hai chân nó quỳ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy tấm bia khóc nức nở.

Hoàng hôn đã buông xuống, một màu tối đen nhanh chóng bao phủ khắp ngọn đồi gió.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85

Từng giọt mưa tí tách... tí tách, thoáng chốc đã trở thành trận cuồng vũ, tiếng gió vì vút thổi mạnh mẽ làm lay động cả khu đồi, sấm, chớp lóe sáng dữ dội, thiên nhiên như vừa bùng tình đã nhanh chóng nổi giận, mưa như trút nước lên đầu nó, mái tóc ướt nhẹp, nhỏ từng giọt nặng nề, lúc này nó mới sực tỉnh, hai tay xoa xoa mắt, lau khẽ dòng lệ còn vương lại, nó nhú mảy nhìn xung quanh, khốn kiếp, chỉ một màu tối đen bao phủ tạo ra sự hài hòa đến đáng sợ với trận mưa đột ngột này.

Minh Anh nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu chào bố mẹ rồi vội vã xoay người chạy men theo lối xuống đồi, một vài ánh sáng leo lắt của các khu nhà ở đằng xa hắt vào như những con đom đóm lạc đàn trong đêm, chỉ lúc này nó mới cảm thấy, thật ra con người mình nhỏ bé đến chừng nào.

Sấm chớp như sấm đang giáng xuống con người đang cố gắng tìm lối thoát kia, chớp lóe lên khiến cả khu đồi sáng bừng lên rồi rạch ngang trời đầy đáng sợ, vừa chạy Minh Anh vừa tiện tay thò vào túi áo, trời đất điện thoại hình như quên mang theo. Nó thầm tự trách mình rồi lại cảm thấy sợ hãi khi mưa ngày càng nặng hạt, ở đây lại cách rất xa khu dân cư, dĩ nhiên cũng không hề có chỗ nào để trú ngụ...

Bóng tối vẫn bủa vây tất cả, mưa như muốn nhấn chìm mọi thứ...

Đang tiện đà lao người xuống, đột nhiên đèn pha xe chiếu thẳng vào mắt nó, theo phản xạ, nó đưa tay che chắn, đột nhiên cảm giác đau từ phía sau truyền lại, nó chỉ kịp quay người nhìn về sau lưng rồi ngã khụy xuống, dần dần lí trí cũng mất đi, giác ngủ kéo đến ngay lập tức.

Tiếng thiếu nữ vang vọng lại.

- "Tao chờ mày lâu lắm rồi, Hoàng Minh Anh."

Rồi sau đó cả toán người tiến lại kéo lê nó trên mặt đất rồi ném lên xe, chỉ vài phút sau khung cảnh đã trở lại như cũ: tối tăm, lạnh lẽo, đáng sợ.

.....

Red Wall..

An Nhiên tay cầm điện thoại, mày đẹp khê cau lại, Nhật Nam và Ngọc Anh đứng bên cạnh như muốn hỏi, đáp lại họ chỉ là cái lắc đầu đầy bất lực.

- "Hơn tám giờ rồi, rốt cuộc con bé có thể đi đâu..."

Giọng Ngọc Anh vang lên đầy lo lắng, bàn tay đan chặt vào nhau run rẩy, Nhật Nam có vẻ điềm tĩnh hơn cả, cậu nắm chặt tay rồi cất giọng.

- "Dì, Hân đi từ khi nào?"

An Nhiên vò đầu:

- "Từ khi từ buổi họp báo về, nó không nói gì, chỉ ga xe nói có việc cần giải quyết."

Đại Vũ từ bên ngoài bước nhanh vào, trên người một vài chỗ đã đầm nước mưa.

- "Hay con bé chỉ đi đâu đó rồi trời mưa nên không về được."

An Nhiên bỗng tròng mắt, nhìn về phía Đại Vũ.

- "Trước giờ đi đâu thì khi tôi gọi nó cũng sẽ nghe máy hoặc gọi về, nhưng giờ cậu thấy đấy, nó đi năm tiếng rồi, điện thoại không liên lạc được. Hơn nữa hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy..."

Đại Vũ nhú mày tiến lại phía An Nhiên đang lo quá hóa loạn kia khê vỗ vai trấn an.

- "An Nhiên, cô bình tĩnh đi, chuyện này..."

Lời nói chưa dứt thì điện thoại của Nhật Nam đã vang lên.

- "Cháu nghe..."

- "... "

- "Ông nói sao? Lâm Hải Nam đã về nước hơn một tiếng rồi?"

Điện thoại trong tay rơi xuống thật chậm, đến khi tiếng cạch phát ra mọi người mới như hoàn hồn.

An Nhiên đứng bật dậy, đáy mắt trở nên lạnh đậm.

- "Khốn kiếp."

Dứt lời cô toan đi ra ngoài, Đại Vũ vội kéo tay An Nhiên lại, quát lên.

- "Bình tĩnh đi Nhiên, bây giờ cô biết Minh Anh ở đâu không? Ngoài trời mưa to như vậy, cô lại đang ốm, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Hơn nữa người của Red Wall đã đi tìm rồi..."

An Nhiên hất mạnh tay Đại Vũ ra, giọng điệu càng lúc càng lạnh.

- "Tìm rồi ư? Với mấy người đó thì tìm được gì? Được rồi, các người không đi thì mình tôi đi."

Nói xong An Nhiên quả quyết chạy ra bên ngoài

Đoàng...

Sét như rạch nát cả màn đêm đen kịt, mưa trút xuống dữ dội, An Nhiên nhú mày nhìn lên chửi thề trong bụng.

Nhật Nam chạy đến kéo An Nhiên đang bần thần giữa màn nước xối xả kia.

- "Dì, được rồi, chúng ta đi tìm Minh Anh. Nhưng gì có nghĩ đến cậu ấy có thể đi đến chỗ nào không?"

An Nhiên bỗng như người mất hồn, đáp lại như chiếc máy tự động.

- "Mộ bố mẹ nó, ngoại ô thành phố."

.....

Dàn xe lao như thiêu thân trong đêm, bên ngoài mưa lớn tuôn nước xối xả vào cửa kính, Nhật Nam nhú mày nhìn phía trước rồi lại liếc đồng hồ oán nhệ: Lâm Hải Nam, tốt nhất ông đừng dính líu đến chuyện này.

Kít... tiếng xe phanh gấp trước chân đồi, An Nhiên mặc chiếc áo khoác gió mỏng vội mở cửa xe chạy ra.

- "Khốn kiếp, là xe của con bé."

Rồi cô định chạy lên phía đường dẫn lên đồi, cũng may Nhật Nam đã nhanh chóng kéo An Nhiên lại.

- "Dì, cậu ấy không có trên đó đâu... đi nhìn phía này đi."

Theo phản xạ, Đại Vũ, Ngọc Anh, An Nhiên cùng nhìn về phía Nhật Nam chỉ, vết lồi kéo hẳn rõ rệt trên bùn đất.

- "Có lẽ còn chưa đi xa, dì, chúng ta đi."

Tạt... mùi nước máy tanh tươi bốc lên, lan tỏa trên gương mặt Minh Anh, nó khẽ nhủu mày rồi dần mờ mắt ra.

Trên đầu nó là bóng đèn treo lơ lửng, hơi tối, vị tanh của nước máy chưa lọc dội lên tận não khiến nó cảm thấy buồn nôn, toàn thân khẽ cựa nhưng dây trói trên người như càng thắt chặt hơn khiến da thịt nó đau đặng.

- "Tĩnh rồi sao? Hoàng Minh Anh."

Nghe có người nhắc tên mình, nó khẽ đưa mắt nhìn về phía trước, khóe môi bất giác cười nhẹ.

- "Thì ra là cô, Ngô Hải Yến."

Hải Yến nhún vai tiến gần lại chỗ nó, bàn tay nồn nà bóp chặt chiếc cằm nhỏ.

- "Sao? Mày không ngờ đúng không? Không ngờ đường đường là một sát thủ của Evil mà lại có ngày này, haha."

Minh Anh nhếch mép cười nhạt.

- "Mày đưa tao đến đây chỉ để nói mấy lời nhảm chán này thôi sao?"

Hải Yến nghe vậy bèn buông tay ra, rồi nhàn nhả ngồi trên chiếc ghế trước mặt nó khẽ vẩy tay. Lập tức một ám vệ nữ liền đi tới châm thuốc cho cô, khói thuốc mờ nhạt khẽ lan tỏa, mi tâm nó nhũu lại đầy máu thuần: đây hoàn toàn không phải Hải Yến trước kia.

Có lẽ đoán được trong đầu nó đang nghĩ gì, Hải Yến đưa tay gỡ đầu thuốc khiến tàn thuốc rơi xuống sàn, sau đó mới cười đầy chua chát.

- "Lạ lắm sao? Hay mày không ngờ? đừng nói với tao mày luôn nghĩ tao đơn giản thuần khiết nhé."

Nghe đến đây, nó thoáng tự giễu mình rồi đáp lại.

- "Thật ra cũng có lúc tao xem thường mày như vậy, ở trong Evil lâu vậy, mày không bị nhiễm mấy cái này thì quả thật rất xứng danh với danh hiệu băng thanh ngọc khiết, đáng tiếc, suy cho cùng mày cũng chỉ là sói đội lột cừu, cũng là loại tiểu thư ăn chơi trác táng."

Chát...

Khuôn mặt nó ửng hồng hẳn rõ năm vết ngón tay.

- "Mày còn dám cứng họng? Hừ, bao lâu nay tao nhìn mày đủ rồi, phải, tao chẳng thanh cao, hiền thực gì, chẳng qua là diễn kịch cho mọi người xem thôi, nhưng ít ra tao vẫn hơn loại sao chổi, hồ ly tinh như mày."

- "Như tao?"- Nó cất giọng đầy mỉa mai rồi khẽ nhổ ra một ngụm máu trong miệng.

- "Không ngờ đến tận bây giờ mày vẫn ghen ghét đố kỵ với tao, ok, tao là sao chổi hại người, còn mày thì sao? Loại mánh khỏe, tiểu nhân như mày còn dám mở miệng chỉ trích người khác. Ngô Hải Yến, mày biết tao đang nghĩ gì không, tao cảm thấy thật đáng thương cho mày, cố công diễn kịch bao năm qua, cuối cùng vẫn tay trắng, hơn nữa cũng không ngờ, mày lại lẩn sâu đến như vậy."

Chát...

Cái tát thứ hai vung lên càng thêm giận dữ, nó đã cảm thấy hai má mình ran rát, nhưng vậy càng tốt, càng kéo dài thời gian, mọi người càng có thể tìm được nó.

- "Tao trở thành như vậy là vì ai? Tất nhiên là vì con khốn như mày. hà có gì ông trời lại bắt công với tao như vậy? Ngay từ khi ở trong cô nhi viện, mọi người đã quan tâm, chú ý đến mày, Minh Nhật cũng vậy, chỉ cần không thấy mày là anh ấy lại cau mày hỏi ngược xuôi, mày biết lúc đó tao cảm thấy thế nào không? Chính là tủi thân pha lẫn sự căm thù."

- "Nhưng Minh Nhật yêu mày, còn tao..."

- "Câm miệng, yêu tao? anh ấy yêu tao sao? Tao không cần, tao không cần thứ tình cảm vô vị đó, người tao cần là Hoàng Tuấn, là Hoàng Tuấn mày nghe rõ chưa?"- tiếng Hải Yến hét lên đầy đáng sợ. - "Nhưng rốt cuộc con hồ ly mày cũng đến, mày đã cướp mất Hoàng Tuấn của tao, cướp mất người bao nhiêu năm tao yêu thương, cuối cùng cũng chính mày khiến cậu ấy chết, Lâm Khả Hân, à không, tao phải gọi mày là Hoàng tiểu thư chứ nhỉ? Tao đang tự hỏi, sao ông trời lại ác với tao như vậy? Mày nhẫn tâm chen ngang tình cảm của tao, nhẫn tâm gài bẫy cậu ấy dính hôn với mày, rồi loại độc ác mày lại lẩn nữa nhẫn tâm khiến cậu ấy vì mày mà phản bội tổ chức, vì mày mà chết, mày nói đi Hoàng Minh Anh, vì sao mày lại đối xử với tao như vậy? Tao đã làm gì sai?"

- "Đù rồi." Nó hét lên, đầy mắt thoáng tia sợ hãi, đúng, cậu ấy chết rồi, vì nó mà chết, tận từ trong ngực, thứ cảm giác đau đớn dội lên khiến hô hấp nó thêm nặng nề.

- "Sợ sao? haha, tao tưởng mày cứng họng lắm cơ mà, chính mày hại chết cậu ấy, giết chết niềm tin duy nhất của tao, hôm nay tao phải thay cậu ấy dành lại công lý, tao phải để con hồ ly mày chết cũng không hết tội."

Dứt lời Ngô Hải Yến rút súng chìa thẳng vào người nó.

Đoàng...

Viên đạn lao hung hãn ghim chặt vào bụng nó, Minh Anh hét lên đầy đau đớn, ánh mắt đầy sát khí nhìn về phía Hải Yến.

- "Ngô Hải Yến, mày điên rồi."

- "Đúng, tao điên, tao điên rồi, tao điên khi thấy con hồ ly mày, yên tâm tao sẽ không giết mày ngay đâu, tao sẽ cho mày nếm thử cảm giác, muốn chết cũng không chết được như thế nào."

Ngô Hải Yến bước lại bàn, cầm lên con dao gọt hoa quả sắc nhọn, đầy mắt nó toát ra đầy căm phẫn.

- "Mày muốn làm gì?"

Hải Yến quỳ xuống chỗ nó, nâng khuôn mặt nhỏ nhẩn lên.

- "Mày chính là dùng gương mặt thiên sứ này để dụ dỗ Hoàng Tuấn của tao, để tao xem, khi khuôn mặt mày biến dạng, con hồ ly mày có thể quyến rũ người khác được không."

Dứt lời, Hải Yến đặt con dao lên một bên mặt nó tí xuống, máu đã dần rỉ ra, sau đó Hải Yến tỉ mạnh rạch một đường rõ rệt, máu theo mũi dao chảy xuống xối xả.

- "A...."

Nó hét lên đầy đau đớn, Hải Yến cười hà hề rồi lại cúi xuống.

- "Sao? đau hả? chắc chắc, xin lỗi nhé, vừa nãy tao vô ý quá, mày yên tâm, lần này sẽ nhẹ nhàng thôi."

Vừa nói Hải Yến vừa cười to đầy sung sướng, sau đó bàn tay lại lần nữa dí vào má bên kia của nó.

Tách... tách...

Máu nhỏ giọt, từng giọt, từng giọt rơi xuống sàn, Minh Anh hét lên đầy tuyệt vọng, khuôn mặt nó đã bị máu bao phủ nhìn không rõ, chỉ còn đôi mắt trong lóe lên tia đáng sợ.

- "Còn dám trừng mắt với tao? Xem ra hai nhát dao vừa rồi vẫn chưa đủ nhỉ?"

Rồi quay sang mấy người ám vệ đang sững sờ kia.

- "Mang đồ đã chuẩn bị lên đây, hôm nay tao muốn chơi thật thoải mái với Hoàng tiểu thư đây."

Ám vệ vâng lời tiến lại khoảng tối rồi rút ra một sợi dây điện dài, thiết kế giống máy làm tóc với hai kẹp to.

Minh Anh vô thức cau mày, máu chảy vào cả miệng nó tanh tươi, môi khô khề lấp bấp.

- "Ngô Hải Yến, dừng lại đi, mày điên rồi, đừng để bản thân lún sâu vào ác quỷ."

Haha- tiếng Hải Yến cười giòn tan nhưng nghe vô cùng đáng sợ, bên ngoài trời càng lúc càng mưa to hơn.

- "Ác quỷ ư? Từ ngày Hoàng Tuấn chết, tao đã bán linh hồn cho ác quỷ rồi."

- "Cắm điện."

Tiếng nói đầy uy quyền của Hải Yến vang lên, Minh Anh thoáng cười nhạt, hình ảnh Hoàng Tuấn lại ùa về trong kí ức.

Hải Yến từng bước, từng bước cắm dây điện lại chỗ nó, khoe miệng đẹp cười man rợ.

- "Yên tâm đi, đây mới là màn chào hỏi thôi."

Rồi cô ta luồn một đầu hồ dây lại sau gáy Minh Anh, miệng nở cười ma quỷ.

- "Cố chịu chút nhé.. rất nhanh sẽ ổn thôi."

- "Ngô Hải Yến, dừng lại cho tôi."- Tiếng hét chói tai của một người con gái truyền đến khiến Hải Yến hơi lạng người.

- "Cầm Tú, em đến đây làm gì? Đây không phải là việc của em, ra ngoài mau."

Cầm Tú run rẩy nhìn Minh Anh đang bất động dưới sàn, máu chảy bê bết khắp mặt rồi rớt giọt lên lời qua mái tóc dài, khiến cả người cô thoáng rung mình.

- "Hải Yến... chị giết chị ta rồi sao? Hải... Yến..."

Hải Yến nhìn gương mặt hao hao giống Hoàng Tuấn trong lòng thoáng dịu dàng, bỏ sợi dây trong tay, ra tiến lại chỗ Cầm Tú.

- "Ngoan, đừng sợ, chị đang lấy lại công bằng cho Hoàng Tuấn, em ra ngoài đi."

Cầm Tú nhìn gương mặt đã lấm tẩm vài giọt máu bắn ra từ lúc rạch gương mặt Minh Anh rồi lùi lại.

- "Chị.. chị không phải chị Yến, k...h...ô...n...g phải."

Hải Yến hơi sững người rồi cười nhạt.

- "Mang con bé ra ngoài."

Ám vệ tiến lên cầm lấy vai Cầm Tú, Cầm Tú mắt vẫn nhìn trân trân về chỗ Minh Anh, hình ảnh máu mẹ bê bết khắp người khi cô thấy bố mẹ mình bất động nằm dưới đường hiện lên trong kí ức.

- "Không..."

Vừa gào, Cầm Tú vừa chạy lại chỗ Minh Anh, bàn tay nhỏ nhắn lau vết máu trên gương mặt cô, lời nói càng thêm phần lộn xộn.

- "Máu... bố, mẹ, máu... không được, máu..."

Hải Yến đứng đó nhũn mày, ngay lập tức ánh mắt cô liền trở về màu đục như trước, dường như con ác quỷ trong cô đã trỗi dậy.

- "Ra ngoài nếu không mày cũng chết theo nó."

Mặc kệ lời nói của Hải Yến, Cầm Tú vẫn vừa hoảng loạn, vừa gấp gáp lau vết máu, càng lau máu càng rỉ ra đáng sợ, thoáng chốc đã phủ đầy chiếc váy trắng.

Hải Yến nắm chặt hai tay tiến lại kéo Cầm Tú.

- "Mau ra ngoài."

Đột nhiên Cẩm Tú hát tay cô ra hết lên.

- "Cút đi đồ ác quỷ, đồ giết người, các người không được giết họ, bọn ác quỷ, các người sẽ bị xuống địa ngục, các người..."

Chi kịp thấy một luồng sáng lóe lên đầy kinh hoàng, sau đó là tiếng thét của Cẩm Tú.. vài giây sau, cả người Cẩm Tú đã ngã nhào xuống cạnh chỗ Minh Anh, từ miệng chảy ra một dòng máu tươi, đôi mắt Cẩm Tú vẫn mở trừng trừng, Minh Anh neho mắt, cố gắng mở mắt ra, miệng lắp bắp.

- "Cẩm... Tú... đừng chết, đừng..."

Leng keng...

Hải Yến vô thức đánh rơi kiếm xuống sàn, máu từ kiếm phát lên tanh tươi, Cẩm Tú nằm đó, mắt mở trừng trừng đầy oán hận nhìn Hải Yến.

- "Không... không phải tôi, không..."

Đột nhiên Hải Yến ngồi xuống, hai tay ôm đầu, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn về đôi mắt đang mở trừng của Cẩm Tú, rồi lại như vô hồn nhìn về phía ám vệ.

Ám vệ thấy vậy thoáng sợ hãi, lần lượt run rẩy tiến ra bên ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại một xác chết, một người còn thoi thóp và một người như hóa điên đang run rẩy gào rú.

Rồi như điên loạn, Hải Yến lật đật đứng dậy, nhặt thanh kiếm dưới chân, tiến lại về chỗ Minh Anh.

- "Là mày, là mày, mày giết nó, không phải tao, là mày... mày phải chết, Hoàng Minh Anh mày phải chết."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Thanh kiếm nhặt dài sắc bén vung lên mang theo luồng sáng chói mắt, lúc này Hải Yến dường như biến thành một con quỷ khát máu, tận sâu đáy mắt ngay cả một chút tia ấm áp cũng không có, Minh Anh vẫn nằm thờ thoi thóp ở dưới sàn, khỏe miệng đột nhiên nở nụ cười đầy ẩn ý, hình như nó nghe thấy tiếng bước chân thì phải...

Đoàng...

Khoảnh khắc thanh kiếm chỉ còn cách một chút nữa là sẽ đâm xuống bụng Minh Anh rạch một đường sâu, một tiếng kêu chói tai liên vang lên dữ dội, nó nhanh như một tia chớp điên loạn, chỉ có thể nhận biết được nguyên nhân của tiếng nổ đó từ dòng máu đỏ tươi chảy rờn rờn ướt đầm cánh tay thon dài kia.

Hải Yến theo phản xạ ngã khụy xuống, khuôn mặt nhanh chóng tái dần đi rồi chuyển sang màu trắng bệch, tay kia vẫn còn ý thức vội vàng bịt chặt vết thương đang chảy máu, ánh mắt đầy phần nộ nhìn về bóng dáng cao ở phía cửa.

Đột nhiên cô ta cười phá lên đầy khoái trí:

- "Haha, không ngờ mày vẫn đánh mùi được đến đây, sao nào? Nhìn thấy con hồ ly này như vậy mày xót không? Đau à? cũng đúng thôi, không đau lòng sao được, nhưng tao cũng rất buồn khi phải nói với mày: con hồ ly vô liêm sỉ này đã bị tao rạch nát mặt rồi, là rạch nát đấy, mày nghe rõ không? Haha, từ nay nó không thể dùng khuôn mặt giả dạng này đi quyến rũ người khác được rồi, thế nào, mày thấy tao làm vậy rất đúng phải không?"

Nhật Nam cố nén giận, chỉ biết bàn tay cầm súng kia đã nắm chặt lại, khuôn mặt nổi lên từng gân xanh đỏ đáng sợ, ánh mắt cũng mang vẻ u tối nhìn về phía đối diện, Minh Anh nằm đó, mái tóc bông bênh giờ đã bết lại bởi vết máu, khuôn mặt đầm đìa máu me đến đáng sợ, còn có... bên cạnh nó hình như còn có người: khôn kiếp, là Dương Cẩm Tú.

Không chút do dự, Nhật Nam vội chạy lại, quỷ xuống khẽ nâng đầu nó lên, tay kia run run đặt lên trước mũi, rồi khi xác định nó vẫn còn sống, gương mặt cậu thoáng vẻ hạnh phúc, lúc này dường như ánh mắt mới khẽ quét sang bên cạnh. Cẩm Tú nằm yên đó, không chút động đậy, đôi mắt to tròn vẫn mở trừng trừng, khuôn mặt vẫn còn vương lại chút hồng hào, cô ấy đã chết. Đột nhiên trong lòng Nhật Nam dội lên cảm giác xấu hổ, tự trách, chính cậu tận tay tiễn Hoàng Tuấn xuống hố cá sấu, và ngay sau đó hai tiếng, cậu kinh ngạc khi nghe tin Hoàng Tuấn đã bỏ mạng, còn bây giờ, cô em gái mà Hoàng Tuấn yêu thương nhất cũng đã xuống cửu tuyền, nói sao thì giữa họ vẫn có gì đó gọi là tình anh em, nhưng thật nực cười, cậu không thể làm được gì để xứng với hai từ đó...

Bé xóc Minh Anh lên tay, mùi máu tanh tươi đến buồn nôn liền ập vào khứu giác Nhật Nam, hơi thở của nó yếu đến nổi, cậu dường như có thể cảm nhận được, nó sẽ tan biến ngay bất cứ lúc nào.

Ở bên kia, Hải Yến bắt đầu nhếch mép cười nhạt, thanh kiếm lại lần nữa được cầm chắc trong tay cô, lẳng lặng chuẩn bị phóng đến.

Đoàng...

Hồi súng nữa vang lên làm mọi người chột bưng tỉnh, nhưng sau đó không phải một hồi súng, mà là rất nhiều tiếng súng chói tai, hay nói cách khác hình như bên ngoài đang có trận tranh chiến ác liệt thì phải. Vừa lúc đó, cánh cửa mở bật ra, Ngọc Anh chạy vào, khi nhìn thấy cảnh tượng và mùi máu tanh, cô nhin không nổi vội ới ra, Nhật Nam xoay người, khẩu súng trong tay đã lên cò, một viên đạn bay thẳng về phía Hải Yến, ghim chặt trước bụng, máu bắn ra xối xả, từ miệng Hải Yến chảy ra dòng máu đỏ tươi, nhưng rõ ràng cô ta vẫn đang cố cười ngạo nghễ rồi nhìn ra bên ngoài.

- "Xem ra tao đến dự tiệc cũng hơi muộn nhì."

Giọng nam trầm cất lên khiến không gian phủ bởi màu đen u tối, Nhật Nam khựng người lại, tận sâu trong lòng đang dâng lên cảm giác lo sợ, bàn tay đang bế nó trở nên vội vã hơn.

- "Sao ông vào được đây? Còn nữa, mấy người kia ông đã làm gì họ rồi?"

Lâm Hải Nam vẫn tựa người cạnh tường, khỏe miệng nhếch lên đầy quái dị.

- "Mấy người nào? À, ý mày là hai đứa đần độn kia hả? Ừ nhì, mày nhắc tao mới nhớ." Rồi quay sang nói vọng ra: "- Mang chúng vào đây."

Nhật Nam như đang chìm đắm trong mộng, trong đầu nổi lên một dây thắc mắc, ý nghĩ còn đang lẩn vẩn thì tiếng phịch đã thức tỉnh cậu.

Cạnh chân Lâm Hải Nam, An Nhiên và Đại Vũ đang nằm sóng soài ở đó, hai mắt nhắm nghiền, có lẽ đã bị bỏ thuốc mê. Còn nữa, sao Ngọc Anh cô ta lại không hề húng gì? Thậm chí còn đứng đằng sau ông ta nhưng rõ ràng ánh mắt né nhìn trực tiếp vào Nhật Nam, giống như một đứa trẻ phạm tội đang sợ hãi vậy.

Gân xanh trên mặt Nhật Nam nổi lên.

- "Khốn kiếp, ông... rốt cuộc đây là chuyện gì? Ngọc Anh, cô nói gì đi."

Nghe nhắc tên mình, khoe miệng Ngọc Anh hơi giật giật, từ khóe mắt giọt lệ trong suốt đã nhỏ ra, Lâm Hải Nam quay sang nhủ mày, rồi cúi xuống thấp giọng nói gì đó không rõ, sau đó mới từ tốn tiến lại chỗ Nhật Nam.

- "Xem nào, cô con gái yêu của tao sao lại đến mức này? Còn có cánh tay phải đắc lực của ta, haizz, đúng là toàn điều không thể ngờ. Vốn hôm nay chỉ định đùa giỡn với con nhỏ, không ngờ lại thu hoạch lớn đến vậy."

- "Đùa giỡn? Thu hoạch? Khốn kiếp, tất cả chuyện này đều do ông an bài."

Khó có thể diễn tả nổi tức giận của Nhật Nam lúc này, ánh mắt cậu nhìn người trước mặt như muốn ăn tươi nuốt sống, Lâm Hải Nam chỉ khẽ vỗ vai cậu rồi trầm giọng.

- "Định chờ con nhỏ chết cậu mới khỏi muốn giết tôi à?"

Rồi không đợi Nhật Nam phản ứng lại, ông ta quay người ra phía âm vệ.

- "Đưa tiểu thư Minh Anh về, gọi bác sĩ đến, nếu tiểu thư có mệnh hệ gì thì từng người các người lo hậu sự dần đi."

Ánh mắt cú vọ lại quét lên một lượt.

- "Thế nào? Định để con gái tôi chết trong tay cậu sao? Nhật Nam đừng quên rằng, bây giờ cậu không có lựa chọn đâu."

Nhật Nam, Minh Anh, An Nhiên, Đại Vũ nhanh chóng được ám vệ đưa đi. Lúc này Lâm Hải Nam mới rút điều thuốc ra hút một hơi dài.

Bên kia Hải Yến không ngừng rên rĩ:

- "Tôi đã làm theo đúng thỏa thuận với ông rồi, làm ơn, cứu tôi, tôi không muốn chết."

Lâm Hải Nam phá lên cười, đôi mắt nâu nhạt lóe lên tia máu.

- "Ta có nói là cứu cô không?"

Hải Yến cố gượng dậy, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch.

- "Ông.. ông nói vậy là ý gì?"

- "Haha, Ngô Hải Yến, xem ra tiểu thư cũng quá ngây thơ rồi. Người đâu, mang tiểu thư đây về giao cho Ngô gia, à còn nữa, nhớ mang theo cả xác tiểu thư Cẩm Tú đây, đừng quên đoạn video ghi hình nhé, nhưng chúng mày biết phần nào nên cất, phần nào nên giữ rồi đây."

Hải Yến như chết lặng, giao cô cho Ngô gia, há bảo cô tìm đường chết sao? Trong không trung bỗng chốc truyền đến tiếng cười man rợn của Hải Yến.

- "Lâm Hải Nam, tôi nguyện rửa ông, nguyện rửa ông chết không được toàn thây, chết trên núi bị rắn rết, chim chóc ăn thịt, chết dưới biển bị cá róc xương, suốt đời suốt kiếp luôn là súc vật, haha."

Chỉ thấy từ đây mắt Lâm Hải Nam nổi lên tia khinh bỉ, lúc này dường như ông ta mới để ý người phụ nữ bên cạnh.

- "Ta quên mất vẫn còn cô nữa đấy."

Lời nói tựa như vọng dưới âm ti, lạnh lẽo, ma mị nhưng đầy tàn khốc, ngón tay thon dài lạnh lẽo như băng của ông ta khẽ nâng chiếc cằm nhỏ của Ngọc Anh lên.

- "Muốn sao, hử?"

Ngọc Anh vội quay mặt đi, run rẩy.

- "Tôi... cũng đã giúp ông rồi, xin ông tha cho mẹ con tôi."

Lâm Hải Nam cười nhạt, đứng dậy phui phui vai áo, ánh mắt chế giễu nhìn Ngọc Anh.

- "Con trai cô sao? Vậy là cô chưa nhận được tin à? Nó chết cách đây ba ngày rồi, tôi cũng đã chọn chỗ thoảng mát cho nó, nhớ không nhầm thì... đúng rồi, cạnh miếu hoang dưới chân núi Từ Thần thì phải, nể tình cô luôn hết lòng giúp tôi suốt mấy năm qua, tôi sẽ tha cho duy nhất mình cô, giờ mau xuống với con trai cô đi, chắc thằng bé nằm dưới đây lạnh lẽo, cô đơn lắm, haha."

Ngọc Anh nghe xong như hóa điên, gương mặt địu hiện hoàn toàn biến mất, ánh mắt cô long sòng sọc, rồi lao về phía Lâm Hải Nam.

- "Mày là đồ quái vật, đồ súc sinh, sao mày có thể làm vậy? Hôm nay tao liều chết với mày, trả lại con cho tao, đồ ác quỷ."

Ám vệ giờ súng định bắn, Lâm Hải Nam đã giơ tay ra hiệu bỏ xuống, rồi nhanh như cắt tóm lấy bàn tay gầy kia, đánh vào sau gáy cô, Ngọc Anh hoàn toàn bất tỉnh.

Lâm Hải Nam thả tay ra, mặc cho Ngọc Anh rơi tự do đập xuống sàn, đưa tay chỉnh lại cổ áo, ông ta nhàn nhã.

- "Đã đến lúc hạ màn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87

Sau đêm cuồng vũ, cuối cùng trời quang mây tạnh, hơi lạnh của sương đêm lan tỏa, như ứa đọng ở không gian, một vài giọt mưa còn sót lại rơi nhẹ bên căn nhà gỗ.

Dưới ánh sáng có phần tràn đầy sức sống của thiên nhiên, Ngọc Anh dần dần tỉnh dậy, đầu óc đã lấy lại ý thức, dĩ nhiên tiếng nói của Lâm Hải Nam vẫn đọng lại trong đầu cô.

Như một kẻ mất hồn, điên loạn, chỉ thấy bóng dáng nhỏ bé của Ngọc Anh lao xuống vách đồi như một con thú lạc bầy...

Mười mấy phút sau chỉ biết cô như người tâm thần, đầu tóc bù xù, bàn tay rướm đầy máu vẫn ra sức cào khu đất trước mặt... sau đó bỗng nhiên vang lên tiếng cười kinh dị giữa khu rừng vắng lặng, kèm theo đó là tiếng chửi rủa, ánh mắt đậm màu máu tanh ghê tởm.

.....
Evil- nhật kí ngày đầm máu.

Từ phòng khách của Evil vang lên tiếng khóc, tiếng la hét đáng sợ.

-"Ngô Hải Yến, mày nói đi? Bây giờ mày già cầm với tao à? Khốn kiếp, sao số tao khổ như vậy, rốt cuộc bọn tao có lỗi gì với mày mà mày đối xử với tao như vậy, hức..., mày nói đi, sao mày đối xử với tao như vậy, nói đi..."

Dương Ái Linh vừa khóc vừa vung tay đánh lên người Hải Yến.

Hải Yến như xác không hồn, đôi mắt đầy sợ hãi, hai tay bắt giắc ôm lấy người, khóc mất không ngừng rút lệ.

-"Không... không phải, tôi không biết, không phải tôi, không..."

Dương Ái Linh ngửa mặt lên trời cười lớn, hai tay liên tiếp đánh vào người mình.

-"Ông trời... sao ông ác với tôi quá vậy? Sao ông không giết tôi đi.. trời ơi, rốt cuộc tôi đã tạo ra nghiệt gì mà bây giờ mọi chuyện thành ra như vậy..."

Ám vệ chỉ biết đứng cúi đầu, hai tay nắm chặt, bất giác nhìn lên tấm khăn trắng phủ lên người Cẩm Tú, tự nhiên cảm thấy ớn lạnh, bên kia Hải Yến vẫn vậy, miệng lắp bắp đến đáng thương, cả người run lên bần bật, sắc mặt đã tái đi rất nhiều.

-"Náo loạn đủ chưa?"

Tiếng quát vang lên khiến mọi người giật mình, Hải Yến càng sợ hãi hơn, hai tay ôm chặt lấy đầu mình.

-"Lâm on.. tin cháu, không phải, cháu không giết người, không phải, Cẩm Tú không chết, là già, già..."

Dương Ái Linh bỏ qua sự tồn tại của người đàn ông đang cau mày ở cửa, phút chốc, bà ta như biến thành người khác, lao lại chỗ Hải Yến kéo tóc cô lên, ánh mắt đầy căm phẫn.

-"Không phải mày? Khốn nạn, mày mở to mắt xem cái video kia nó đang chiếu thứ gì? Tao nhận nuôi mày, xem mày như con ruột để giờ mày giết cháu gái tao? Mày có còn là con người nữa không? Cẩm Tú nó luôn xem mày là chị em tốt, cuối cùng mày giết nó, mày là ác quỷ, hôm nay có chết tao cũng phải giết mày."

-"Không phải con, là Lâm Khả Hân, đúng rồi, là nó, chính nó đã bày ra việc này, mẹ, đúng là nó, là con hồ ly đó."

Chát...

Cái tát chứa đựng biết bao giận dữ, bao thất vọng, oán hận giáng xuống mặt Hải Yến. Dương Ái Linh nuốt nước mắt, giọng nói đã khàn đặc đi.

-"Đến nước này mày còn đổ lỗi cho người khác? Tao đã mất đi một đứa cháu, giờ ngay cả đứa còn lại mày cũng cướp mất mạng nó, mày nói đi, rốt cuộc kiếp trước tao tạo nghiệt gì với mày?"

Vừa nói Dương Ái Linh vừa không ngừng khóc, càng khóc càng mắng chửi, càng đánh, mấy chốc khắp người Hải Yến đã nổi lên đầy thương tích.

-"Đủ rồi."

Ngô Vi Đông đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn về Dương Ái Linh, sau đó kéo bà ta ra.

-"Anh bỏ ra, bỏ ra ngay, hôm nay tôi phải giết con ác độc này, khốn kiếp, huhu."

-"Em thôi ngay đi, bây giờ em làm loạn thì được ít gì?"

Dương Ái Linh im bật, khóe miệng cười đầy khó hiểu, rồi lại ôm lấy Ngô Vi Đông khóc.

-"Tiểu thư, đừng."

Ám vệ đột nhiên hét lên đầy kinh hoàng, Ngô Vi Đông một tay giữ Dương Ái Linh, đồng thời quay sang phía Hải Yến.

Dòng máu đỏ tươi từ động mạch cổ tay chảy xuống như nước, con người ông ta như đen lại, lạnh nhạt nói.

-"Mang nó đi cấp cứu, tao không muốn nó chết ở đây."

Dương Ái Linh vội buông Ngô Vi Đông, đáy mắt đã trở nên thần thò, cuối cùng gương mặt đẹp đầm nước mắt lại hiện ra nụ cười nhạt.

.....
Đài VTV đưa tin...

Cảnh sát đang phát lệnh truy lùng Lâm Hải Nam- giám đốc tập đoàn H&C....

Theo một nguồn tin mới. Từ ngày chính thức mở họp báo khẩn cách đây hai tuần, Lâm Khả Hân hay chính là Hoàng Minh Anh- con gái nuôi của Lâm Hải Nam và cũng là người tự xưng là con gái mất tích mười năm trước của cựu giám đốc F&F Kiều Lan, đã biến mất đầy khó hiểu. Theo một phóng viên thuộc báo News, anh ta đã theo dấu Lâm Khả Hân từ họp báo trở về và đã mất dấu cô khi ở ngã ba đường X, sự mất tích này đều được mọi người cho rằng có liên quan đến Lâm Hải Nam.. Hiện cảnh sát đang tiếp tục điều tra vụ án đầy uẩn khúc này.

Dương Cẩm Tú- cháu gái của Dương Ái Linh- vợ của tổng giám đốc tập đoàn Ngô Thị đã bị sát hại, theo nguồn tin chúng tôi nhận được, vụ sát hại này có liên quan đến con gái nuôi của Dương phu nhân- Ngô Hải Yến. Hiện nay Ngô Hải Yến đang đối mặt với tử thần tại bệnh viện trung ương, nguyên nhân của việc này là ban đầu được xác định là do tự sát....

Tin tức từ đài VTV, mọi thông tin mới nhất chúng tôi sẽ cập nhật đầy đủ...

.....

Sắc mặt Daniel chuyển sang màu tím tái khi nghe xong loạt tin tức này. Khốn thật, mới đi một khoảng thời gian, không ngờ mọi chuyện đã phức tạp đến như vậy.

- "Cậu chủ, có người gọi điện tìm cậu."

Daniel nhướn mày nhìn ra ngoài.

- "Là ai?"

Bất gặp ánh mắt đầy giận dữ kia, cô giúp việc thoáng sợ hãi.

- "Là... cô ta nói mình tên Ngọc Anh- người của Red Wall, có chuyện liên quan đến cô Khả Hân..."

Mỉm cười Daniel như mở to hơn, cậu ngồi bật dậy, đáy mắt lộ rõ vẻ sốt ruột.

- "Đưa điện thoại cho tôi."

.....

Trên một ngọn tháp cạnh bờ biển.

Căn phòng lớn đầy mùi thuốc sát trùng khó chịu, ngoài cửa phòng là hàng chục vệ sĩ áo vest đen, gương mặt lãnh khốc, đầy đáng sợ đứng thành hàng. Bên trong, một thân hình cao lớn đang nằm nhả nhò khói thuốc, ánh mắt rơi vào cô gái quần băng đầy người trên giường.

- "Rốt cuộc cũng tỉnh rồi sao?"

Đầu nó truyền đến cảm giác đau kịch liệt, không biết cố gắng bao nhiêu lần cuối cùng hai mắt cũng có thể mở ra đầy miễn cưỡng. Mập máy khỏe môi khô không khốc, nó nhướn mày đầy ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt.

- "Tôi đang ở đâu? Hình như..."

Tiếng cười trầm vọng lên.

- "Vẫn còn nhớ người bố này chứ, con gái?"

Chỉ thấy khóe môi nó nở ra nụ cười đầy khinh bỉ.

- "Còn đưa tôi vào viện cứu chữa, xem ra ông đúng là ông bố vĩ đại rồi."

Lâm Hải Nam xoay điều thuốc trên tay, tàn thuốc đã rút khá nhiều xuống mặt đất.

- "Xem nào, con hôn mê đúng mười bốn ngày, hai tiếng, mười ba phút, làm hại ông bố này bao đêm thấp thỏm lo sợ, biết không."

Có nén đau, tiếng nói của nó tuy khá nhỏ nhưng vẫn đầy mạnh mẽ.

- "Thôi kiểu mèo khóc chuột đi, ông làm tôi buồn nôn đấy. Xem về ông lại có dự án gì khi mang tôi vào đây cứu chữa đúng không?"

- "Haha, không hô danh là con ta.. đúng rồi đấy nhóc, con thật chẳng ngoan chút nào, mở họp báo lớn vậy mà cũng không thông báo bố một tiếng. À còn nữa, hội Sam, Nhật Nam cũng đang nôn nóng chờ con khỏi bệnh đấy."

Mắt nó đã mở trừng trừng, theo phản xạ cả người vùng lên phía trước.

- "Ông đã làm gì họ?"

Lâm Hải Nam cười nhạt, đưa tay ấn nó xuống.

- "Bình tĩnh nào, con không đau sao? Vết thương chỉ mới tạm ổn thôi, con mới từ cõi chết trở về đấy, đừng lãng phí sức lực nữa. Nhưng nếu con lo cho họ như vậy thì được, lát nữa tiêm thuốc xong sẽ để con đi thăm họ."

- "Rốt cuộc ông muốn làm gì? Sao không trực tiếp giết tôi đi?"

- "Haizzz, chưa bao giờ ta thấy có người nôn nóng được chết như vậy... Con yên tâm đi, chết, dĩ nhiên là con phải chết rồi, nhưng chết nhẹ nhàng với con xem ra không đủ thắm, ta muốn con gái rượu của ta sẽ ném trái đủ vị khổ hơn cả chết như năm xưa mẹ con vậy, haha."

Nó gầm lên đáng sợ, dường như bao nhiêu sức lực còn lại đều đem ra phóng hết.

- "Ông đứng lại cho tôi, đồ ác quỷ..."

Tiếng cười của ông ta vẫn vang vọng lên đầy ám ảnh, rồi như theo lẽ thường niên, ông ta giờ tay lên tạm biệt nó, sau đó mới nhấc giọng.

- "Chăm sóc tiểu thư cho tốt, còn nữa, gọi bác sĩ chỉnh hình đến, để tao xem, rốt cuộc con bé đã trở thành người đàn bà kia chưa."

Lại một tràng cười đầy đáng sợ vang lên.

Nó nằm trên giường, nước mắt khẽ chảy xuống vết thương trên mặt, cảm giác đau như cắt từng miếng thịt truyền đến.

- "Mẹ... con xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Đài VTV đưa tin.

Sáng ngày hôm nay, ngày XYZ, chủ nhân của công ty bất động sản Ngô thị- Ngô Vi Đông đã lên tiếng trước nghi vấn về cái chết của cháu gái mình- Dương Cẩm Tú. Theo ông Đông, vụ việc thương tiếc này xảy ra vào tối hôm Y, và cũng như lời nghi vấn hôm trước, sự việc này quả thật có liên quan đến cô con gái nuôi của ông- Ngô Hải Yến. Tuy vậy, Ngô gia vẫn niệm tình thân, quyết định không truy cứu vụ việc này bởi nó chỉ là "tai nạn", nhưng do chịu cú sốc quá lớn, cũng như không chịu được lời đàm tiếu, Ngô Hải Yến đã tự sát trong nhà riêng. Hiện giờ cô đã qua cơn nguy kịch, sức khỏe đã ổn định trở lại, nhưng có lẽ ám ảnh về chuyện Dương Cẩm Tú nên Ngô Hải Yến đã có dấu hiệu về bệnh trầm cảm nặng. Hiện, cô đang được ekip y bác sĩ tiếp tục theo dõi.

Tiếp theo là vụ án về Lâm Hải Nam- vụ án được theo dõi nhiều nhất trong những ngày qua. Hôm nay đã là ngày thứ 90 kể từ sau cuộc họp báo hai tháng trước. Hiện vẫn chưa có chút manh mối gì liên quan đến vụ án cũng như sự mất tích bí ẩn của Lâm Hải Nam và cô Lâm Khả Hân (Hoàng Minh Anh). Công an vẫn đang tiếp tục điều tra và phát lệnh truy nã Lâm Hải Nam...

.....

- "Thế nào, con gái? Có vẻ như bố con mình sớm muộn gì cũng bị bọn chó săn đánh mùi đến đây nhỉ?"- Lâm Hải Nam vừa tắt TV vừa nhếch mép nhìn sang phía giường.

Sắc mặt Minh Anh có vẻ đã ổn hơn rất nhiều, nước da cũng đã hồng hào hơn nhưng ánh mắt đầy vẻ chán chường.

- "Ông đừng nhiều lời nữa, có chuyện gì thì ông nói luôn đi."

Tia sắc lạnh động lại trên mặt Lâm Hải Nam, rồi ông ta bỗng vỗ tay một cái, cánh cửa lập tức mở ra theo sau là bốn người bác sĩ và y tá.

- "Ông lại giờ trò gì?"

Lúc này Lâm Hải Nam mới nhìn trực tiếp vào ánh mắt đầy sát khí của nó.

- "Chẳng lẽ con không tò mò về gương mặt bị rách nát của mình hiện giờ đã được phẫu thuật thế nào sao? Vừa khéo, hôm nay con có thể gỡ băng gạc trên mặt ra rồi. Thế nào? Vui lắm phải không?"

Ánh mắt nó thoáng lên tia kinh ngạc nhưng mau chóng biến mất. Hai bàn tay ghim đầy mũi truyền khẽ chạm vào lớp băng dày trên mặt. Phải, từ ngày tỉnh lại đến nay lúc nào nó cũng muốn nhìn thấy gương mặt mình ẩn trong lớp băng này ra sao, dù nó có đáng sợ thế nào đi chăng nữa. Trong kí ức, hình ảnh dòng máu đầm đìa chảy từ mặt nó luôn là kí ức đáng sợ trong những ngày qua.

Một vị bác sĩ điềm đạm bước lại chỗ nó, ánh mắt thoáng vẻ ngần ngại, rồi lại lăm lét nhìn sang chỗ Lâm Hải Nam, bất giác ánh mắt điều hâu sắc bén đó, ông ta thoáng run lên, cất giọng run sợ.

- "Tiểu thư... chúng tôi đến tháo băng cho cô..."

Minh Anh nhướng mày rồi khẽ gật đầu.

.....

Lớp băng cuối cùng được tháo dỡ, con người Lâm Hải Nam nở ý cười sau đó ra hiệu một người giúp việc mang tấm gương lớn lại. Minh Anh nheo mắt rồi thờ nhệ nhìn mình trong gương.

Gương mặt này... là của mẹ nó- Kiều Lan, rốt cuộc Lâm Hải Nam muốn thế nào?

Từ phía sau, Lâm Hải Nam bước dần lên, đặt hai tay vào bờ vai nó, ánh mắt sắc nhìn vào trong gương.

- "Thế nào, con gái? Bất ngờ không? Ngay từ nhỏ con đã giống mẹ con, giờ thì mỗi khi nhớ mẹ, con không cần phải chạy lên đỉnh núi trợ trợ đó rồi nhè, à còn nữa, con có nghĩ ta cần phẫu thuật thêm người nữa cho giống bố con không? haha, lúc đó xem chừng rất vui đấy nhỉ."

Hai tay nó nắm chặt lại, ánh mắt lãnh đạm nhìn về chỗ Lâm Hải Nam.

- "Khốn kiếp, tôi cảnh cáo ông tốt nhất đừng có đụng đến bố mẹ tôi..."

Chát...

Lâm Hải Nam vùng lên tát nó, sau đó liền hơi khụy xuống nâng cằm nó lên.

- "Còn dám cứng miệng? xem ra càng ngày mày càng không coi người bố này ra gì rồi!"

Ông ta vừa dứt lời thì bên ngoài đã truyền đến tiếng súng nổ, sau đó là tiếng hốt hoảng của một âm vệ.

- "Ông chú, bên ngoài có người của Red Wall và.. Phòng quân gia đang..."

Mí mắt Lâm Hải Nam sắc lại, ông ta đứng bật dậy rồi nói.

- "Đưa tiểu thư xuống tầng hầm nhốt cùng với đám người kia, còn lại theo tao ra ngoài."

Âm vệ tuân lệnh. Bên ngoài tiếng súng đạn nổ ra càng lớn hơn.

.....
- "Vào đi."

Một nữ ám vệ đẩy mạnh nó vào căn phòng ẩm ướt rồi đóng cửa lại. Nó gương người đứng dậy, vết thương trên người vẫn còn đau nhức, hai mắt cố gắng thích nghi với ánh sáng mờ nhạt trong đây thì tiếng gọi yếu ớt đã truyền đến.

- "Minh Anh, là cháu sao?"

- "Dì?"

Giọng nói kia chan lẫn niềm vui.

- "Ừ, là dì đây."

Lúc này nó mới thấy ở một góc căn phòng lớn, An Nhiên đang bị nhốt trong "chiếc hộp" sắt lớn, chỉ thấy ánh sáng mờ nhạt đang chiếu lên từng lỗ nhỏ của chiếc hộp đó, đôi mắt An Nhiên đầy mệt mỏi, đau đớn. Ở bên cạnh, Nhật Nam và Đại Vũ bị treo lơ lửng, khắp người đầy vết thương.

Như người mất hồn, nó nhào người lại, hai mắt đã đỏ hoe.

- "Mọi người..."

Lúc này Nhật Nam mới từ từ mở mắt, ánh mắt chuyển từ kinh ngạc đến mâu thuẫn.

- "Cậu là Minh Anh?"

Nó khẽ gật đầu rồi lại nheo mắt nhìn mọi người.

- "Gương mặt cháu sao lại thành như vậy?"

Tiếng hỏi yếu ớt vọng lên mang theo sự ngờ vực.

- "Chuyện này nói ra thì dài lắm, Lâm Hải Nam nhốt cháu trên đỉnh ngọn tháp, sau đó phẫu thuật gương mặt cháu giống với mẹ."

- "Nhưng sao ông ta lại phải làm vậy?"- An Nhiên nhíu mày.

Tiếng nói vừa dứt thì bên ngoài đã vang lên tiếng cười khoái trí của Lâm Hải Nam.

- "Quách An Nhiên, cô đang giả vờ ngốc hay ngốc thật vậy?"

Bên ngoài cửa, Lâm Hải Nam đang nhả bước vào, khỏe mỗi móng hơi nhếch lên.

- "Mày nói vậy là ý gì?"

Lâm Hải Nam tiến lại gần hơn chỗ Minh Anh, bắt giắc bàn tay xanh xao gạt cánh tay ông ta ra, giọng nó đánh lại.

- "Lâm Hải Nam, tốt nhất ông đừng đụng vào tôi."

Tiếng vỗ tay nhẹ vang lên, Lâm Hải Nam nhìn nó khẽ nhún vai.

- "Xem nào, mười năm trước "âu yến" mẹ mày vậy chưa đủ, nên mười năm sau, tao thật sự xúc động khi nhìn thấy cô ấy lần thứ hai đấy."

Nó chưa kịp hấp thụ lời ông ta nói thì tiếng Nhật Nam đã vang lên, vừa nói cậu như dùng hết sức cố thoát khỏi xiềng xích kia.

- "Khốn kiếp, ông định làm gì Minh Anh? Lâm Hải Nam, nếu ông dám làm gì cô ấy có chết tôi cũng không tha cho ông."

- "Haha, Phùng Nhật Nam, mày lên tiếng làm tao mới nhớ đấy. Vụ của tao với mày còn chưa xong đâu. Haiz, nên bắt đầu từ đâu nhỉ? À, tao nhớ rồi, bắt đầu từ khi tao xem mày là người nhà."

Nhật Nam nhếch mép, ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn về phía ông ta.

- "Người nhà? Hừ, ông còn biết khái niệm người nhà?"

Vút...

Âm vệ đứng bên cạnh lập tức vung roi về phía Nhật Nam, Lâm Hải Nam lắc đầu về tiếc nuối.

- "Này, vừa nãy chỉ là tiện tay giơ lên cái thôi mà, người làm việc xem ra vội vàng quá rồi."

Âm vệ lập tức run lên.

- "Ông chủ, tôi..."

- "Đừng có ở đó chơi trò mèo khóc chuột, đến lúc này rồi ông còn muốn đóng kịch free à?"

Nhật Nam cười nhạt, ánh mắt sắc nhìn về phía Lâm Hải Nam.

- "Còn mạnh mẽ, à suýt nữa quên, vừa nãy mày có nghe tiếng súng bên ngoài không? Nói thật cho mày biết nhé, là Phùng quân gia đấy, chắc, chỉ tiếc ông ta giờ đã thành mồi ngon cho

lũ sói dưới hầm rồi."

Hai mắt Nhật Nam như chuyển thành màu đỏ máu, cậu gằm lên, hai tay càng bị xích trói chặt hơn.

"Lâm Hải Nam, đồ ác quỷ, ông..."

Vút... phập...

Viên gạch nhỏ dưới nền đất bị Minh Anh nhanh chóng ném lại chỗ Lâm Hải Nam, khẽ bay qua mặt khiến ông ta không kịp tránh mà bị rạch một đường.

"Minh Anh, xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đồ lệ đúng không?"

Minh Anh phui tay đứng dậy, giọng nói đầy khiêu khích.

"Sao? Ông tức giận rồi à? Trước sau gì cũng chết, tôi chỉ muốn tận dụng thời gian, cố in hình ảnh mình trong trí nhớ ông được bao nhiêu thì được thôi, để sau này có chết ông cũng không quên đứa con gái này."

Chát...

"Đừng có thách thức lòng kiên nhẫn của tao, à đúng rồi, hình như mai là ngày giỗ của mẹ mày đúng không? tao đang nghĩ, có cần đưa mày đến đó thăm chút không nhỉ?"

Nó gằn như gào lên.

"Đừng có đụng đến bố mẹ tao..."

"Mày nghĩ bây giờ mày có quyền phát ngôn ư? vở kịch này cũng đã lâu lắm rồi, ngày mai sẽ là ngày hạ màn tất cả. Bọn mày nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, mai là cả một ngày dài đấy."

Cánh cửa phòng khép lại, cái bóng tối lạnh lẽo đã bao trùm tất cả, tám con mắt nhìn nhau đầy ưu sầu.

-

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mạng Sít Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Căn phòng giam khép lại, bóng tối lạnh lẽo, u uất bao trùm lên mọi vật. Minh Anh khẽ thở dài rồi đứng dậy tiến lại gần chỗ An Nhiên cố gắng mở hộp sắt kia. Nhưng quả thật, hộp sắt này vô cùng đáng sợ, càng cố gắng mở ra, càng thu nhỏ dần lại, An Nhiên nằm bất động trong đó vội nói.

"Minh Anh, đừng đi vẫn ổn, hộp sắt này được thiết kế đặc biệt nên..."

Minh Anh buông tay ra, mi mắt hơi sụp xuống. An Nhiên nhìn sang bên cạnh vội nói.

"Đại Vũ và Nhật Nam chỉ trói bằng dây thừng, có lẽ sẽ mở được."

Hiểu ý, nó vội đứng dậy bước sang chỗ Nhật Nam, bàn tay xanh xao vẫn còn đầy vết tiêm giơ lên cố gắng mở dây trói. Nút thắt cuối cùng được mở ra, cả người Nhật Nam ngã nhào xuống chỗ nó, hai mắt khẽ nhắm lại đầy khó chịu. Trên người cậu, vết roi, vết máu hằn lên rõ rệt.

"Nhật Nam, cậu vẫn ổn chứ?"

Người trên vai khẽ gật đầu, hơi thở như đứt quãng khẽ phả vào cổ nó. Minh Anh vội nhủu mày rồi lại cất tiếng hỏi.

"Tôi để cậu dựa vào chỗ này trước đã nhé, còn chú Đại Vũ nữa."

Người kia lại khẽ gật đầu. Nó diu Nhật Nam ngồi xuống một góc rồi lao đảo tiến lại phía Đại Vũ.

"Minh Anh..." Bên kia vang lên tiếng gọi yếu ớt.

Minh Anh nhắm mắt, hai tay dừng lại một chút rồi lại tiếp tục mở dây trói.

"Có gì để nói sau, cậu giữ sức đi."

Bên kia im bật, An Nhiên nằm trong hộp sắt khẽ nhìn ra, khi nhìn thấy Đại Vũ đã được tháo dây trói, trong lòng cô nhẹ nhõm lạ thường.

Nhật Nam mở trừng hai mắt, cổ tay hằn rõ vết trói, cậu khẽ nhủu mày rồi nói.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu, chỉ sợ ngày mai trở đi sẽ không bao giờ có cơ hội nữa."

Minh Anh chưa kịp đáp lại thì đã nghe tiếng An Nhiên.

"Dì cũng có chuyện muốn nói với cháu suốt mười mấy năm qua."

Minh Anh nhìn mọi người một lượt, lại nghĩ đến câu nói vừa nãy của Lâm Hải Nam, khóe môi đẹp hơi nhếch lên.

"Được rồi, hôm nay còn gì chúng ta sẽ nói hết một thể, ok?"

Mọi người bị dáng vẻ vô tư của nó cười nhẹ. Nhật Nam gượng người đứng dậy, tay ôm vết thương bên hông, nét mặt rõ ràng rất đau đớn, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười nhìn nó.

- "Tôi đã từng tự hỏi rất nhiều lần... rốt cuộc, Minh Anh, có phải cậu thích Hoàng Tuấn?"

Ánh mắt đầy vẻ "tôi biết kiểu gì cậu cũng hỏi câu này" nhìn lại phía Nhật Nam rồi gật đầu.

Lồng ngực Nhật Nam hơi nhói, rõ ràng đã đoán được câu trả lời không biết bao nhiêu lần nhưng sao vẫn khó chịu như vậy?

Bờ môi khô khốc lại nhếch lên.

- "Giờ Hoàng Tuấn đã đi rồi... cậu có thể quên đi được thứ tình cảm đó không? dù sao vẫn chỉ là quá khứ."

Lần này hai mắt nó trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

- "Chưa nghĩ sẽ quên, và có thể sẽ không bao giờ quên được."

Đã rất rõ ràng, Nhật Nam tự cười giễu bản thân mình, sau đó hít một hơi sâu rồi nói.

- "Dù sao, cậu cũng nhớ là, dù thế nào đi nữa, vẫn có tôi mãi ủng hộ cậu, mãi hy vọng cậu sẽ hạnh phúc."

Minh Anh nhìn Nhật Nam mấy giây, rồi mỉm cười đẹp hơi uốn lên.

- "Cảm ơn cậu."

An Nhiên im lặng nãy giờ, sau khi nghe xong câu chuyện của hai người, mới từ từ vọng tiếng ra.

- "Tình đầu là mối tình khó quên nhất... nhưng không có nghĩa là sẽ không quên được nên dù thế nào mấy đứa cũng đừng nên quá tự ti, cái gì có thể bỏ lại sau lưng thì nên bỏ, nín kéo dài chỉ khiến con người ta mệt mỏi hơn thôi."

Rồi lại nói tiếp.

- "Thật ra, Minh Anh, đi..."

Minh Anh nhàu mày, từ từ tiến lại chỗ An Nhiên.

- "Dì, dì có chuyện gì sao?"

Khóe mắt An Nhiên đột nhiên lóe lên tia hoảng sợ, hồi lỗi khi nhìn thẳng vào Minh Anh. Phải, hơn mười năm nay, cô đều cố gắng né tránh ánh mắt hết người đàn ông đó.

- "Dì có lỗi với cháu, cả đời này dì đều không thể chuộc hết lỗi với cháu. Dì xin lỗi, dù có gì đi chăng nữa, dì... xin cháu đừng trách dì."

Sắc mặt Minh Anh hơi ngệch ra, ánh mắt đầy mâu thuẫn.

- "Dì nói vậy là sao? Cháu mang ơn dì suốt mười mấy năm qua, cả kiếp này lẫn kiếp sau còn chưa hết ơn nghĩa, sao lại dám trách dì?"

- "Không, Minh Anh, cháu đừng nói vậy, cháu càng nói đi càng ân hận."

Vừa nói An Nhiên vừa gục khóc nức nở, cả người run lên bần bật, giống như những gì uất ức, khó xử suốt bao nhiêu năm qua đều được tuôn ra hết.

Đại Vũ nhìn An Nhiên mơ hồ, sau đó mới cất giọng khàn khàn.

- "Nhiên, hay để tôi nói, tôi cũng có lỗi trong chuyện này."

- "Không, chuyện này không phải của anh, là của tôi, là do tôi gây ra."

Rồi quay sang phía nó.

- "Minh Anh... cháu còn nhớ cái chết của bố chứ? Vụ tai nạn năm đó, lý do bố cháu mất vì hung thủ chạy thoát, nhưng lại không ai đến giúp."

Minh Anh càng nhàu mày hơn, ánh mắt ngờ vực, xen lẫn sợ hãi, mong chờ càng phức tạp.

- "Dì... sao dì lại nhắc đến chuyện này?"

An Nhiên im bật một chút, sau đó hít hơi sâu, hai mắt nhìn thẳng vào nó.

- "Là dì, hung thủ chính là dì, người không cho phép bất kỳ ai đến vụ tai nạn cũng là dì."- An Nhiên gào lên như muốn để đứt dây thanh quản của chính mình.

Ở bên ngoài, Minh Anh còn đang cố gắng hấp thụ những lời An Nhiên nói, ánh mắt đã trở nên vô hồn.

- "Dì... dì đang kể chuyện viễn tưởng sao? Hơn nữa, dì rất thân với mẹ cháu, sao có thể làm chuyện như vậy với mẹ?"

An Nhiên đưa tay lên đặt ở tim mình, có vẻ chỗ đó của cô đang rất đau.

- "Sau khi làm ra chuyện đó... dì mới cảm thấy ân hận nên mới làm quen, giúp đỡ mẹ cháu."

Minh Anh ngắt ra, như thể chuyện này vượt ngoài sức tưởng tượng của nó, bất chợt quay sang chỗ Đại Vũ hét lên.

- "Chú nói gì đi, chú nói đi, có phải Lâm Hải Nam ép dì làm vậy không? Hừ, không ngờ ông ta còn nghĩ ra kế này. Định chia rẽ nội bộ sao? Có chết cháu cũng bắt ông ta xuống mồ cùng cháu."

Rồi quay sang phía cửa đã khóa chặt kia.

- "Lâm Hải Nam, đồ ác quỷ, giờ ông muốn sao? Muốn bức tôi phải chịu chết trong giày vò không? Có giỏi ông xuống đây giết tôi đi, đừng hèn hạ giờ trò tiểu nhân nữa."

- "Đù rồi."- An Nhiên hét lên xen lẫn tuyệt vọng

- "Cháu đừng làm loạn nữa, không ai ép đi hết bởi chuyện này là sự thật. Di xin cháu, đừng như vậy, bình tĩnh lại đi Minh Anh, đừng như vậy."

Đột nhiên Minh Anh quay người lại, ánh mắt mở to, vô hồn, gương mặt trắng bệch lại.

- "Di nói đi? Sao lại như vậy? sao đi lại chạy trốn? Sao lại không cho cứu bố cháu? Di, bố cháu giết người thân của di sao? Hay là bố làm chuyện có lỗi với di? Di nói đi, đừng giấu cháu, nếu thật vậy, sau này xuống mồ cháu cũng đòi công lý lại cho di."

An Nhiên nghe xong, nước mắt càng đầm đìa hơn, hai tay đâm mạnh vào lớp sắt trước mặt, khiến hộp sắt chẳng mấy chốc đã siết chặt vào người cô.

- "Ông trời ơi, sao ông ác với tôi quá vậy? Nghiệt chướng mà, ông giết tôi đi, giết tôi đi... Minh Anh đi xin cháu, đi van xin cháu, cháu đừng như vậy, đừng như vậy, được không? Được, đi kè hết, đi kè cho cháu hết tội lỗi của di. Xin cháu đừng giống như bây giờ..."

Minh Anh đang đứng cạnh cánh cửa bỗng khụy xuống, Nhật Nam đã đến bên cạnh nó tự lúc nào rồi nhanh nhẹn ôm lấy cả thân hình gầy gò đó.

- "Hôm mẹ cháu chuyển dạ.. cũng là hôm di nhận được tin nội vụ, số heroin của Red Wall đã bị cướp mất và hiện đang giấu ở trong xe biển số A- biển số xe của một nhân viên trong công ty của bố cháu. Cũng không ngờ, trùng hợp xe riêng của bố cháu bị hỏng, nên đành mượn chiếc xe kia để vào bệnh viện. Lúc đó di không hề biết người đang lái xe là ai... di chỉ quan tâm đến việc, bằng mọi giá phải lấy lại chỗ heroin đó. Có lẽ phát hiện được có xe theo dõi, nên bố cháu đã cảnh giác, cố gắng đi sang những đoạn đường gấp khúc. Di nóng nảy, lại mới nhận được điện thoại yêu cầu phải cướp lại được số hàng nên đã nhấn ga, ép xe bố cháu vào lề đường... không ngờ bố cháu mất lái đâm vào làn đường bên phải, xe mất phanh lại gặp đường dốc nên cứ thế lao mãi... Khi chiếc xe đâm trực diện vào cột mốc, đầu xe đã hỏng rất nặng, bố cháu cũng bị thương không nhẹ, nhưng nếu di gọi cấp cứu ngay lúc đó thì có lẽ bố cháu đã không chết... di, đi xin lỗi, chỉ vì muốn lấy được số hàng trọn vẹn mà di đã nhấn tâm sai người đuổi hết người dân đi, cũng cảm không được dùng điện thoại gọi 115 nếu không Red Wall sẽ cho bọn họ xuống mồ. Sau khi lấy được số hàng, đi vội bỏ đi, nhưng lúc đó đầu xe đột nhiên bốc cháy, Đại Vũ vội lao vào xe kéo bố cháu ra, nhưng không kịp, khi bố cháu được đưa ra ngoài đã tắt thở..."

Minh Anh nghe xong như người mất hồn gào lên.

- "Rốt cuộc là sao? Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, sao các người lại đối xử với tôi như vậy, các người nói đi."

An Nhiên khóc càng lớn hơn, giọng nói đã khàn đi rất nhiều.

- "Minh Anh, di biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, di cũng không hy vọng sẽ được cháu tha thứ, chỉ dám hy vọng, nếu có ngày thoát khỏi nơi đây, cháu hãy quên hết chuyện không vui đi.. tiếp tục sống nốt những ngày còn lại."

Minh Anh đưa hai tay bịt tai hết âm lên.

- "Cháu xin di, di đừng nói nữa, đừng nói thêm gì nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Căn phòng chỉ còn lại tiếng khóc ai oán, đau khổ ngự trị. Cả bốn người, gương mặt ai cũng đều chứa đựng sự mất mát, bi thương, không một tiếng nói, không một từ ngữ nào có thể diễn tả hết sự đau khổ, bi ai này.

Các bạn sẽ ra sao khi người mà mình luôn tin tưởng, người mà bản thân mình luôn yêu thương, kính trọng như mẹ ruột mình lại cũng chính là người gây ra bi kịch cho cuộc đời bạn? Có thể đó là số phận, là thứ người ta gọi là nhân quả báo ứng chăng? hay lại là thứ mà người ta xem là nhân quả kiếp trước?

Gục người bên cánh cửa sắt lạnh lẽo, hai mắt Minh Anh đã đỏ hoe, vô hồn đến đáng sợ. Một chuỗi kí ức lại vang vọng lại, tựa như mọi chuyện mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

- "Mẹ Lan ơi, đi đến, mẹ ơi đi đến này."

- "Minh Anh của di mới có mấy ngày không gặp mà đã xinh hơn nhiều rồi này, di yêu Minh Anh nhất."

- "Minh Anh cũng yêu di nhất, à không, Minh Anh yêu di bằng yêu mẹ, hihi."

.....

- "Minh Anh, sao cháu lại ngồi ở ngoài này? Gió lạnh dễ ốm lắm đấy, vào trong nhà đi. Hôm nay mẹ Lan nấu toàn món Minh Anh thích để mừng Minh Anh tròn sáu tuổi đấy, thích không nào?"

- "Di ơi... bạn cháu... chúng nó bảo cháu là sao chổi hại chết bố và bà nội nên không ai thèm đến sinh nhật của cháu cả, hức hức."

- "Minh Anh của di là cô bé ngoan mà, phải không? Cháu khóc vậy sẽ xấu lắm đấy. Các bạn không hiểu chuyện nên mới nói bừa vậy, cháu đừng để ý họ nha, Minh Anh tự trách mình vậy, cả mẹ, di vs bố ở trên trời sẽ buồn lắm đấy."

- "Cháu không thèm khóc, hức... hừ, từ nay cháu không khóc nữa."

- "Được rồi nào, di cháu mình vào nhà thôi, mẹ đang chờ đấy, nhanh lên nào."

.....

- "Minh Anh ngoan, đừng khóc nữa, từ nay di chính là mẹ con... đừng khóc nữa, mẹ Lan đã về với bố rồi, mẹ đã gặp được bố rồi nên chắc mẹ đang rất... hạnh phúc. Minh Anh cứ thế này sẽ khiến mẹ ở trên thiên đường đau khổ lắm đấy. Hay là Minh Anh của di muốn mẹ phải khóc vì Minh Anh."

.....

- "Đi xin lỗi, vừa này đi hơi nóng giận. Nhưng Minh Anh, cháu phải cố gắng lên. Cháu khác những bạn khác, cháu có sứ mệnh phải hoàn thành, cháu phải thật cố gắng mới có thể trả thù cho mẹ, mới có thể làm mẹ yên tâm nhắm mắt. Hơn nữa, đi biết đi làm vậy là đã khiến cháu mất đi tuổi thơ thuần khiết, nhưng Minh Anh, xã hội này không đơn giản như chúng ta nghĩ, vậy nên, dù cháu có trách đi, đi cũng bằng lòng chỉ mong cháu hãy nghĩ đến mẹ, đến cơ ngơi của họ Hoàng, bao nhiêu năm bố cháu gây dựng lên..."

.....

- "Đang có tâm sự gì vậy Hân?"

- "Dì, vừa này cháu mơ thấy mẹ, có phải mẹ đang trách cháu không mau chóng đòi lại công bằng cho mẹ không đi?"

- "Ngaoan, cháu không được khóc, phải rắn rỏi lên. Mẹ đang thăm nhắc cháu, phải tin vào bản thân mình, cố gắng hơn nữa..."

.....

- "Đi xin lỗi... hung thủ hại chết bố cháu là dì, đi xin lỗi, Minh Anh."

Tiếng nấc khê vang lên, tận sâu trong tim cảm giác nhói đau, trống rỗng lại truyền đến. Sự việc ngày hôm nay giống như một cơn ác mộng vậy, tất cả đều mơ hồ nhưng cũng rất thật.

- "Mày là sao chửi hại người, chính mày đã hại chết bố mẹ mình, nay lại muốn hại Hoàng Tuấn sao? Lâm Khả Hân, tốt hơn hết mày nên rút khỏi đây, nếu không tao sẽ có ngày chính tao sẽ tiến mày xuống âm phủ đoàn tụ với bố mẹ mày."

Hoàng Tuấn? Nhắc đến hai từ này, nó lại tự giễu bản thân mình, lòng ngực dâng lên đến khó thở.

Hoàng Tuấn sẽ không chết nếu không gặp một sao chổi như nó? Hoàng Tuấn sẽ luôn vui vẻ nếu không có vật thể quái ác như nó xuất hiện? Chính nó đã hại tất cả mọi người, chính nó đã cướp đi tất cả sinh mệnh của họ.

- "Hân, cậu đi đâu về vậy?"

- "Liên quan cậu không?"

- "Đây không phải là vấn đề có hay không, tôi chỉ muốn hỏi cậu, cậu đi gặp Nhật Nam phải không?"

- "Phải thì sao? mà không phải thì sao? từ khi nào tôi đi đâu cũng phải báo cáo cho các người?"

- "Tôi là hôn phu của cậu, nửa đêm cậu đi gặp người con trai khác... Khả Hân, trái tim tôi không sắt đá, không lạnh lẽo như cậu nghĩ đâu, tôi cũng biết đau, biết tổn thương, biết ghen tỵ..."

- "Hôm nay cậu 'mất ướt' đấy à? Nghe này, tôi đã nói rồi, việc ai người nấy lo, không liên quan đến nhau, làm ơn tha cho tôi đi, tôi mệt rồi."

.....

- "Dậy rồi hả? Đi rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng."

- "Mọi người đâu cả rồi mà cậu lại chuẩn bị bữa sáng?"

- "Từ hôm nay, ngày ba bữa tôi sẽ chịu trách nhiệm lo cho cậu."

- "Haha, cậu định làm vú em hay mẹ bím sữa đây."

- "Hừ, không phải lo đồ đạc nhà cậu ăn linh tinh bên ngoài, còn bỏ bữa, hành hạ dạ dày bị xuất huyết thì tôi đã không để ý đến đồ đạc nhà cậu rồi."

.....

Cạch...

- "Cậu làm quái gì vậy?"

- "Đồ đạc này, biết mình bị dị ứng còn cố ăn là sao?"

- "Tôi thích thì tôi ăn, không liên quan đến cậu."

- "Nếu không phải vì lo cho hôn thê của tôi, Lâm Khả Hân, cậu nghĩ tôi sẽ để ý sao?"

....

- "Được rồi.. cậu ăn đi, dù sao lát nữa cũng tiện đường ghé qua bệnh viện một lát."

.....

- "Hân, cậu mở mắt ra đi, đừng ngủ nữa, bây giờ chỉ cần cậu tỉnh, tôi sẽ không ép cậu, không bắt cậu phải bên tôi nữa...."

.....

- "Cậu Tuấn... chúng tôi..."

- "Nói đi? Ông lấp bấp quái gì? Hân sao rồi, cô ấy tỉnh chưa?"

- "Cậu... chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, bây giờ, cậu kí vào..."

- "Khốn kiếp, giấy cam kết? Ông muốn chết phải không? Nếu không cứu được cô ấy thì bệnh viện này của ông cũng đem đi làm nghĩa địa cho rồi."

.....

- "Tuấn, đom đóm kia..."

- "Thích hả? Vậy tôi đi bắt cho cậu nhé."

- "Hừ, cậu nghĩ tôi là con nít hả?"

- "... "

- "Ồ, Tuấn chúng bay mất rồi, mau đuổi theo đi."

- "Được rồi, đừng kéo nữa... cứ tin tưởng vị hôn phu này đi, tôi sẽ bắt cho cậu chục con về ngắm, vậy nhé..."

.....

- "Mày là đồ sao chổi, chính mày hại chết bố mẹ mày, bây giờ mày còn muốn hại cả Hoàng Tuấn sao? Tao nói cho mày biết, trừ khi tao chết nếu không mày đừng mơ làm hại cậu ấy."

- "Tuấn chết rồi... là lỗi của mày, tại mày mà cậu ấy chết. Lâm Khả Hân tao sẽ không để yên cho mày đâu..."

.....

Đôi mắt vô hồn như đọng lại đầy ác mộng, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quá mơ hồ nhưng lại rất thực. Bất giác nó đưa tay dấn mạnh vào đầu mình.

- "Đúng, là tại tôi, tại tôi hại các người, lỗi tại tôi, tại loại sao chổi khốn nạn như tôi."

Bên kia An Nhiên gần như gào lên, ánh mắt đỏ mộng chen lẫn tuyệt vọng.

- "Hân, cháu sao vậy? đi xin cháu, cháu bình tĩnh được không? Di biết cháu rất sốc, nhưng Hân, dù thế nào cháu cũng đừng như vậy..."

- "Di nói đi, rốt cuộc tôi vẫn là sao chổi đúng không? Haha, ngay từ đầu, lẽ ra tôi nên chết đi, nên sớm rũ bỏ tất cả..."

Nhật Nam vội giữ hai tay nó, đau lòng nói.

- "Hân, đừng vậy, đừng tự trách mình nữa, tôi xin cậu đấy."

- "Bỏ tôi ra, cậu đi đi, tốt nhất tránh xa tôi đi nếu không cũng bị loại xui xẻo tôi hại chết, cứ đi, tránh xa tôi đi, tôi xin cậu, làm ơn, tôi xin cậu"

Bộp... bộp... bộp....

- "Haha, diễn sâu lắm, sao? định chuẩn bị đi giành giải Oscar đấy à con gái?"

Lâm Hải Nam bước gần lại, nhả ra một luồng khói thuốc trắng, ánh mắt thích thú đặt trên người nó.

- "Lâm Hải Nam, ông cứ cho tôi, cứ, tôi khuyên ông nên sớm về chuẩn bị quan tài đi, kéo ngày mai lại không biết mình chết thế nào."

- "Xem nào con gái, con đang đóng vai ư? Bây giờ thành nữ hiệp dừng cảm rồi sao? Tốt hơn hết, nên trân trọng tám tiếng còn lại đi, được rồi, xem như lần này tao tích phúc đức, cho chúng mày tha hồ tâm sự thoải mái, haha, còn nữa ngày mai lên đường nhớ chờ nhau mà xuống cửu tuyền gặp bố mẹ mày nhé, haha."

- "Lâm Hải Nam, có chết tôi cũng không để yên cho ông, đồ ác quỷ, đồ khốn kiếp."

Nhật Nam nhìn nó đầy bất lực.

- "Hân..."

Ánh mắt nó đột nhiên trở nên sắc nhọn đáng sợ.

- "Để tôi yên, cứ hết cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Cả đêm hôm ấy, không một mí mắt nào từng xuống, tám con mắt thần thờ như muốn nhìn sâu vào cái bóng tối u ám kia.

Gió lùa vào thổi bay nhẹ nhẽu làn tóc rối của Minh Anh càng để lộ ra một khuôn mặt mệt mỏi, đầm nước mắt của nó.

Khoảng ba giờ sáng, giọng nói khô khan mới cất lên.

- "Di..."

An Nhiên như người chết đuối vớ được phao bơi, ánh mắt cô liên hiện lên tia vui mừng khôn xiết.

- "Minh Anh, cháu rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với di rồi."

Bên kia im bất đáng sợ, chừng mười mấy phút sau mới cất tiếng nhẹ như không.

- "Mẹ từng nói, chuyện của quá khứ cứ để mặc nó chìm theo thời gian đi... nhưng, cháu không thể, cháu không làm được."

Lòng ngực An Nhiên nhói lên, giọng nói rõ ràng đã chan đầy nước mắt.

- "Không sao, di hiểu, nếu là di di cũng không thể chấp nhận được."

- "Mười mấy năm qua di luôn ở bên cạnh cháu. Nói cháu hận di là đúng, nhưng phần biết ơn di dường như còn hơi nặng hơn phần thù oán kia. Cháu nghĩ kĩ rồi, cháu không dám chắc sẽ tha thứ cho di, sẽ có thể xem di là người mẹ thứ hai của mình như trước đây, nhưng cháu... sẽ cố gắng, cố gắng gạt bỏ hết tất cả."

Khóe mắt An Nhiên chảy xuống giọt lệ nhưng không giấu nổi niềm vui mừng.

- "Minh Anh, cảm ơn cháu, cảm ơn cháu nhiều lắm."

.....

5h sáng..

Minh Anh cùng mọi người bị giật chặt mắt bằng miếng vải đen kịt sau đó bị đẩy ngồi vào trong xe, chỉ nghe tiếng Lâm Hải Nam nhắc tài xế lái xe.

- "Lâm Hải Nam, rốt cuộc ông định đưa chúng tôi đi đâu?"

Giọng nói xen lẫn cảm phẫn văng lên, Lâm Hải Nam quay lại, ngón tay khẽ sờ vào chiếc nhẫn bên cạnh rồi nhếch mép.

- "Đến mộ viếng mẹ mày, hôm nay gỗ mẹ mày mà, chắc mày cũng muốn đến thăm chứ, haha."

An Nhiên cố gắng vùng khỏi dây trói gào lên.

- "Khốn kiếp, mày còn dám vác mặt đến đó à? Ai? Ai nói cho mày biết ngon đời đó?"

Tiếng cười rít ra từ miệng Lâm Hải Nam đầy ghê rợn.

- "Tao vẫn chưa nói với bọn mày sao? Haiz, đúng là người có tuổi nên ngày càng đáng trí mà. Người giúp tao thuận lợi từng bước, từng bước dắt mũi chúng mày chính là Ngọc Anh- người chúng mày luôn tin tưởng, haha."

- "Mày cảm miệng đi, chắc chắn loại như mày lại dùng thủ đoạn của súc vật chứ gì? Hừ, Lâm Hải Nam, trước đây tao còn nghĩ mày chỉ ít còn chút lương tâm nhưng giờ tao mới thấy, lương tâm mày sớm bị chó tha mất rồi."

Chát...

Tiếng kêu chói tai vang lên, dù có bị giật mắt thì cũng có thể đoán ra nguyên nhân. Hai tay Minh Anh đã bấu chặt vào vật áo.

- "Đủ rồi, bây giờ ông đang lên con à? Ok, nếu muốn phát bệnh đại thì cuốn xéo vào trại tâm thần đi, đừng ở đây giương oai tác quái, làm đòn đe dọa trước, tôi thiết nghĩ, có phải trước kia do ông vũ phu như vậy nên vợ ông mới nhân cơ hội tìm bến đỗ mới."

Mặt Lâm Hải Nam kịt lại, gân xanh nổi lên đáng sợ.

- "Dám miệng nó lại cho tao, để xem hết hôm nay nó còn to giọng đến bao giờ."

Khi miếng vải bị giật được tháo ra, Minh Anh đã đứng trước mộ bố mẹ nói. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào bia mộ khiến hai hình ảnh trên đó như rạng rỡ hơn. Hai người như đang mỉm cười nhìn nó, bên tai còn văng vẳng tiếng mẹ nó gọi.

Không biết Lâm Hải Nam tiến lại lúc nào, bàn tay to khô khê đặt lên vai nó, thăm thì.

- "Thế nào? Mười năm nay tao mới có dịp thăm "vợ" mình, xem ra mẹ mày chắc cũng nhớ tao lắm."

Chát...

Không biết lúc đó làm thế nào, nó lại quay người lại nhanh như cắt giáng thẳng vào mặt Lâm Hải Nam, ám vệ thấy vậy vội giữ chắc ba người kia, loạt khác chìa súng về phía nó.

Bị đánh bất ngờ, Lâm Hải Nam chỉ hơi nhếch mép, đưa tay lên miệng quệt vết máu rồi khẽ liếm trông rất quái rợn.

- "Xem ra mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi."

Phập...

Bàn tay to lớn đập mạnh vào tấm lưng nhỏ của nó khiến nó mất đà ngã khụy xuống, ngẩng đầu lên lại bắt gặp nụ cười âm áp của mẹ, trong lòng nó không khỏi oán giận hối lỗi.

Ở bên kia An Nhiên cùng Nhật Nam chửi rủa không ngừng, Lâm Hải Nam đánh mặt lại chỉ tay về chỗ ám vệ.

- "Làm bọn chúng ngậm miệng."

Chốc lát, miệng của họ đã bị dán chặt lại rồi không chút thương tiếc bị đẩy ngã xuống nền đất đầy cát sỏi.

Lâm Hải Nam rút ra một liều thuốc rồi bình thần châm lửa.

- "Chúng mày lui ra trước đi, xuống bên dưới canh chừng, tao muốn nói chuyện riêng với con gái tao."

Ám vệ vâng lời lập tức lui xuống, lúc này ngọn đồi chỉ còn lại ông ta, Minh Anh và ba người đang bất động trên đất.

Khom người xuống cạnh chỗ nó, ánh mắt Lâm Hải Nam quét lên tấm di ảnh trước mặt, bàn tay khẽ chạm vào gương mặt người trong ảnh.

Minh Anh nhướng mày đưa tay hất tay ông ta ra, hai mắt trừng lên đáng sợ.

- "Bỏ cái tay dơ bẩn của ông ra, đồ cặn bã."

Lâm Hải Nam cũng rất phối hợp rút tay lại, đoạn lại khẽ gõ liều thuốc khiến tàn thuốc rụng xuống.

- "Hôm nay giỗ mẹ con, đừng làm mất hứng. À phải rồi, mau đứng dậy giúp ta xếp đồ vào đi, loại quả này mẹ con thích ăn nhất, đúng rồi con loại này, hình như bố ruột con cũng rất thích thì phải."

Vừa nói ông ta vừa thản nhiên nhặt hoa quả trong giỏ ra đặt vào từng đĩa một.

- "Tôi có nên biết ơn ông đã cất công suy nghĩ chu đáo không?"

Lâm Hải Nam nhún vai đặt hai đĩa hoa quả trước hai mộ.

- "Minh Anh, mau lại đây chào bố mẹ đi con, xem ra mười năm nay để mẹ con ở đây đúng thật là quá thiệt thòi cho cô ấy rồi. À, ta thiết nghĩ chúng ta có nên chuyển nhà cho mẹ con không? Ngay bây giờ."

Sắc mặt Minh Anh càng khó coi hơn, nó đứng dậy xô ông ta ra rồi chỉ tay vào mặt đánh giọng lại.

- "Tôi cảnh cáo ông, đừng bao giờ đụng chạm đến mộ mẹ tôi nếu không dù hôm nay có chết, tôi cũng chắc chắn sẽ kéo ông chết chung."

Lâm Hải Nam vỗ tay đều đều, đôi mắt chim ưng liếc dọc người nó.

- "Hay lắm, rất hiếu thảo."

Chát...

Khóe mắt An Nhiên hơi giật lại, hàng lệ trong suốt đã rơi lã chã. Cô chỉ biết nằm yên đó mà than khóc cho Minh Anh.

Minh Anh giọng người dậy, vết thương cả mới lẫn cũ trong người bắt đầu hoành hành, gạt mấy sợi tóc dính bên mặt, nó hát hăm.

- "Ông chỉ có thể thôi à?"

Phập...

Viên đá trên tay lao thẳng vào Lâm Hải Nam, theo phản xạ ông ta vội né người nhưng cạnh sắc của viên đá cũng đủ để rạch một đường nhỏ trên cổ ông ta.

- "Xem ra hôm nay ta lại phải tốn thời gian trêu đùa với con rồi."

Dứt lời ông ta giơ tay cầm lên hai thanh kiếm nhật dài, sắc bén, ném một thanh về phía nó.

- "Đầu một trận giao hữu không? dù sao ta cũng muốn để mẹ con thấy mười năm qua con không lãng phí vô ích."

Trong chốc lát, cả không gian chỉ còn lại tiếng kim loại va vào nhau ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Tại căn biệt thự biệt lập của Lâm gia.

Khấp căn biệt thự bị bao vây bởi hàng trăm người, trên tòa nhà cao nhất, khoảng hơn mười chiếc trực thăng riêng đang đáp xuống.

Một toán người nhanh chóng hạ gục ám vệ của Lâm gia tiến vào trong, dẫn đầu đoàn người đó là Daniel, theo sau còn có Ngọc Anh.

Lục tung khắp biệt thự vẫn không tìm thấy bóng dáng của ai kia, Daniel nhủu mày túm cổ áo của một ám vệ đã bị đánh đến máu me đầy mặt.

- "Nói, Lâm Hải Nam ở đâu?"

Ám vệ ho ra một ngụm máu, đáy mắt hoảng sợ.

- "Tôi không biết, ông chủ dò đi từ sáng sớm, khi đi cũng chỉ mang theo phân nửa chúng tôi, khoảng một trăm người."

- "Một trăm người? Mày nghĩ tao sẽ tin, nói, hắn đang ở đâu?"

- "Tôi không dám, tôi thề, nhiều nhất chỉ trăm người, ông chủ đang bị lũng lạc, giới mafia ở bên ngoài không dám điều động người sang yểm trợ, hơn nửa số người trước kia đã quay về Evil..."

Đồng tử Daniel thoáng hiện đầy tia máu, bàn tay nổi gân xanh đáng sợ bóp chặt cổ ám vệ, Ngọc Anh vội gạt tay cậu ra nhỏ giọng.

- "Hắn không biết thật đâu, trước nay Lâm Hải Nam đều hành sự vô cùng kín đáo, tuyệt đối sẽ không để người khác biết được tung tích. Hơn nữa về số lượng người, quả đúng như tôi biết."

Daniel buông tay hừ một tiếng, ánh mắt đầy tia khó đoán dõi về phía trước.

- "Khốn kiếp, bây giờ ngay cả tung tích còn không biết, huống gì nhắc đến chuyện cứu người."

Tít... tít...

Điện thoại Daniel đổ chuông, đôi mày dài nhíu lại, ánh mắt ngược lên nhìn trực thăng trên đầu.

Bên kia chỉ nhả ra mấy chữ, sau đó Daniel liền khó hiểu đưa điện thoại cho Ngọc Anh.

- "... "

Ngọc Anh à một tiếng, ngay sau đó đồng tử như đen kịt lại, về mặt lập tức khăn trương.

- "Đúng rồi, hôm nay là ngày giỗ của mẹ Minh Anh."

- "... "

Ngọc Anh vội cúp máy, đưa cho Daniel, sau đó kéo cậu chạy như ma đuổi.

- "Nhanh lên, tôi biết con bé bị đưa đi đâu rồi."

.....

Tiếng động cơ vang lên, sau đó là lệnh rút của Daniel, ám vệ lập tức rời khỏi căn biệt thự, nhanh chóng quay về vị trí của mình.

Ngồi yên vị trong trục thẳng, ánh mắt đầy hỗn loạn nhìn vu vơ ra bên ngoài.

Mấy phút sau, đoàn trục thẳng chỉ còn là chấm đen trên bầu trời cao xanh.

.....

Keng..

Hai thanh kiếm rơi xuống đất đầy chói tai, bàn tay của Minh Anh đã nổi lên vết cứa sắc nhọn đang rỉ máu. Ở phía đối diện, Lâm Hải Nam đang quệt vết máu trên cổ cho vào miệng, vị máu tanh lan tỏa khắp khoang miệng ông ta, nhưng dường như điều đó càng khiến ông ta cảm thấy hưng phấn.

- "Xem ra quả thật hồ phụ sinh hồ tử, ta đúng thật đã già rồi."

Minh Anh nhếch mép cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo mang theo chút cảm xúc khó hiểu nhìn về phía trước.

- "Ông còn trò gì muốn thử nữa? Hôm nay giải quyết hết một lượt đi."

Lâm Hải Nam xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón út, bao giờ toan tính điều gì, ông ta đều chạm vào chiếc nhẫn ấy.

- "Nóng lòng muốn gặp mẹ con thế sao? À, ta còn trò này vui hơn đấu kiếm nữa."

Rồi không đợi Minh Anh trả lời, ông ta đã nhanh chóng rút khẩu súng ngắn trong người nhắm vào tấm bia của cha nó.

Đoàng..

Tiếng súng vang lên, sau đó là tiếng đồ vỡ. Tấm bia mộ làm bằng đá đã vỡ tan tành, trên tấm di ảnh của bố nó hằn lên vết đạn sượt qua.

Minh Anh chuyển từ thẳng thốt sang căm phẫn, lúc này gương mặt nó một chút sắc cảm cũng không hề có.

- "Lâm Hải Nam, mày là ác quỷ..."

Vừa nói nó vừa vung con dao nhỏ trong tay, con dao đó là nó trộm được của ám vệ khi còn bị nhốt trong phòng, con dao bay với tốc độ chóng mặt, dường như không quan sát được quỹ đạo nó như thế nào.

Lâm Hải Nam nở nụ cười quỷ dị bắn liên tiếp về chỗ nó.

Phập... đoàng..

Trong khoảng tích tắc, mùi máu tanh bay ra lan tỏa không gian.

Bàn tay Lâm Hải Nam bị mũi dao đâm sâu vào, động mạch chủ bị cắt đáng sợ, máu tràn theo đường dao chảy ra ngoài đỏ rực, khẩu súng rơi xuống đất va đập vào hòn đá phía dưới rồi bật ra rơi xuống vách núi sâu.

Còn bên kia, Minh Anh cũng không khảm khá gì hơn, viên đạn vừa bắn ra như trôn sâu trong hàng chục lớp biểu bì vùng bụng đầy đau đớn. Vết thương cũ hình như bị chạm phải nên có cảm giác như đường chỉ khâu trước đó cũng đã bung ra. Chẳng mấy chốc máu đã chảy ra lênh láng, nhuộm đỏ cả vùng bụng nó.

Cách đó không xa, khoảnh khắc Nhật Nam dùng cạnh đá sắc cứa được dây trói liền không chút do dự lao lại phía Lâm Hải Nam, đôi chân dài nhằm thẳng ông ta mà đánh tới.

An Nhiên vẫn nằm vậy khẽ nhúc nhích, đôi chân của cô đã thành phế vật vì bị kẹp chặt bởi ghim sắt suốt thời gian qua.

Bị đánh bất ngờ, cộng thêm việc đang lo bị chặt miệng vết thương nơi cổ tay, Lâm Hải Nam liền ngã khụy xuống. Khoảng cách giữa ông ta và vực phía dưới chỉ tính bằng cen- ti- mét.

- "Khốn kiếp, mày lên chết từ lâu rồi."

Nhật Nam vừa nói vừa bóp chặt cổ ông ta nghiêng người muốn đẩy xuống.

Lâm Hải Nam dù đau đớn, nhưng đồng tử ông ta không hề nảy lên một tia sợ hãi, bàn tay còn lại của ông ta nắm chặt cạnh đá, bàn tay đầy máu kia vung về phía Nhật Nam, máu bắn tung tóe lên mặt cậu đầy ghê tởm.

Dù hiện giờ Lâm Hải Nam bị thương nhưng sức lực của ông ta so với việc người bị nhốt hành hạ suốt hơn tháng qua như cậu lại có phần nhìn hơn.

Dường như từ thần luôn đứng về phía quý dữ, không thể ngờ đến ngay sau đó ông ta đã tung người xoay một vòng, đôi chân dài còn đập vào lưng Nhật Nam khiến cậu mất đà ngã nhào về phía trước, nửa người trên đã chênh vênh nhìn xuống vực.

Máu chảy ngày càng nhiều, nhưng dường như mùi máu tanh đó càng kích thích con thú vật trong ông ta, như người say rượu lao đảo trong đêm, ông ta bước từng bước lại chỗ Nhật Nam

như con thú đang rình mồi.

Cạch...

Tiếng động vang lên, sau đó là viên đá to bằng hai bàn tay rơi xuống.

Minh Anh ném viên đá vào đầu Lâm Hải Nam liền cau mày ngã xuống, bàn tay ôm lấy vết thương đau nhức kia, còn Lâm Hải Nam, trên đầu ông ta đã xuất hiện vệt máu dài đang lan xuống.

Ánh mắt sắc bén khẽ liếc sang phía nó, nhếch mép cười nhạt, ông ta khẽ cựa đầu rồi hung hăng tiến lại chỗ Nhật Nam đã vurun người vào mặt đất đá mạnh vào người cậu.

Hai tay ôm chặt chân ông ta, mặc sức con quái thú ấy liên tiếp đá vào mặt, vào người, Nhật Nam vẫn trừng mắt nhìn về phía ông ta, bên dưới vực sâu như truyền lên tiếng ma mị của quỷ dữ, tiếng nước chảy xiết, tiếng quấy nước đáng sợ, tiếng chim chóc bay lượn.

Bỗng...

Cả vùng núi như chìm trong lớp sương trắng dày đặc, nếu tinh ý thì có thể ngửi ra, đây là mùi của bom mù (tác giả tự chế tên cũng như viễn cảnh cho công dụng)- loại bom khi thả xuống không hề gây tiếng động, sau khi tiếp giáp với mặt đất lập tức sẽ nổ tung tạo ra lớp màn trắng đục, dày đặc, đặc biệt mùi của nó có thể khiến người ngửi phải lâm vào tình trạng nhưc đầu, sau đó có thể bị ngất đi. Nhưng điều cam kị của loại bom này lại chính là chất lỏng, chỉ cần bôi chất lỏng lên mũi, thì chỉ bị hạn chế tầm nhìn, có điều loại bom này chỉ có thể kéo dài trong khoảng 1,5 phút. (có thể hình dung... nó giống kiểu bom khói vậy ^^).

Không hổ đã dày dặn suốt bao năm trên thế giới ngầm, Lâm Hải Nam, Nhật Nam, Minh Anh đều không hèn mà dùng máu quệt ngang mũi mình, lợi dụng lúc Lâm Hải Nam lơ là, Nhật Nam liền lấy hết sức đẩy người vào bên trong khiến Lâm Hải Nam cũng mất đà suýt ngã theo.

Trục thẳng đã buông dây thả xuống, từng tốp đeo mặt nạ chống khói, cũng như có thể nhìn rõ tình hình trong lớp sương kia nhảy xuống đất. Ở chiếc trục thẳng gần họ nhất, bóng ba người đang chạy nhanh về phía vách núi.

Đoàng...

Tiếng súng vang lên, một viên đạn lao với tốc độ chóng mặt cắm sâu vào tấm lưng của Lâm Hải Nam.

Khói súng từ tay Ngọc Anh vẫn còn vương vấn, khóe miệng cô cười nhạt vang lên.

-"Lâm Hải Nam, hôm nay tao sẽ tiễn mày xuống địa ngục."

Tiếng người chạy về phía Minh Anh cùng Nhật Nam dồn dập, Daniel bỗng hét lên.

-"Khốn kiếp, bỏ cô ấy ra."

Dù bị khói che mắt nhưng Lâm Hải Nam xúng đáng với quý đội lốt người của mình, mùi máu tanh cũng như trí nhớ đã giúp hắn tiến lại gần phía Minh Anh, bóp chặt cổ nó kéo đứng dậy che trước mặt hắn.

Làn khói đục kìa chẳng mấy chốc đã tàn đi hết, khung cảnh còn vương lại chút màu trắng ảo nhạt.

Cả người Lâm Hải Nam lúc này mới giống với quý dữ. Cả người ông ta trước sau đều nhuốm đầy máu. Còn Minh Anh đã đi vì vết thương xuyên trúng vết thương cũ, bàn tay vô lực bấm vúi lấy cánh tay nhóp nhuốc đầy máu kia.

-"Tuấn, cậu chưa chết?"

Hoàng Tuấn còi mặt nạ ra lộ ra vết sẹo dài bên má phải, hai tay hắn nắm chặt lại nhìn về phía nó.

-"Mày vẫn còn sống? Tốt, quá tốt, haha, xem ra ông trời vẫn đi trước tao một bước."

Vừa nói ông ta vừa kéo nó lùi lại từng chút từng chút. Có chúa mới biết đâu, dựa vào đâu mà sức mạnh của ông ta vẫn như cũ, chỉ bị nao núng đi một phần ba dù trên người đã không còn bộ dạng con người đứng nghiêm.

Đoàng...

Tiếng súng lại vang lên nhưng lần này không đâm trúng Lâm Hải Nam nữa mà ngược lại xuyên sâu vào cánh tay Minh Anh. Lập tức máu bắn ra xối xả, nó khẽ rên lên đầy đau đớn.

-"Cô điên rồi sao Ngọc Anh?"- Hoàng Tuấn hét lên điên dại, đáy mắt nổi đầy tia đỏ.

-"Thế nào? Bắn tiếp đi, có gòi chúng mày bắn tiếp đi?"

Vừa nói ông ta vừa vurun cánh tay đầm máu của mình kéo Minh Anh đứng thẳng dậy trước mặt.

-"Bình tĩnh đi Lâm Hải Nam, được rồi, ông muốn gì chúng tôi sẽ đáp ứng, tôi thề, chỉ cần ông không làm hại cô ấy."

-"Haha, Minh Anh nhìn thẳng ngày đêm mày nhưng nhớ kia? Hắn nghĩ tao ngu ngốc vậy sao? Nói cho chúng mày biết, tao có chết cũng phải kéo tất cả chúng mày chết chung."

Dứt lời ông ta liền lôi ra một thiết bị điện tử- điều khiển nổ bom.

Cả đám người đứng ngây ngốc, chĩa súng vào Lâm Hải Nam, đáp lại cũng chỉ là cái nhếch mép nhạt.

-"Sẽ ra sao nếu bây giờ tao bấm cái nút này nhỉ."

-"Mày điên rồi Lâm Hải Nam..."

Trong gió chỉ có tiếng An Nhiên hét lên đầy hoảng loạn.

Cổ bị ghim chặt trong cánh tay của ông ta, đầu óc Minh Anh đã dần trở lên vô thức, nhưng nó vẫn mơ hồ cảm nhận được người trước mặt vẫn chưa chết, phải, cậu chưa chết và sẽ không bao giờ chết.

Bóp...

Chỉ thấy bàn tay tưởng chừng đã vô dụng của Minh Anh hất lên, máy điều khiển nhanh chóng nằm gọn trong tay nó, khoe môi nở ra nụ cười mơ hồ sau đó cả nó lẫn ông ta đều rơi xuống vách núi.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Nhật Nam như đồ chơi hết dây cốt, khoảnh khắc nó rơi xuống vách núi cũng là lúc cậu hoàn toàn ngã xuống, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt đã nhợt nhạt, vô hồn.

Hoàng Tuấn như con thú lạc bầy chạy về phía vách núi, hai chân khụy xuống, ánh mắt nhìn xuống dưới.

Minh Anh rơi tự do, bàn tay vẫn nắm chặt máy điều khiển, chỉ có khoe miệng vẫn nở nụ cười với hắn.

- "Khôngggggg. Minh Anh."

Nếu không có Daniel cùng Ngọc Anh ra sức giữ lại, cộng với phiến đá to kia ngáng chân có lẽ giờ phút này Hoàng Tuấn cũng đã rơi theo xuống đó.

Không còn tiếng hét đáng sợ, không còn tiếng súng đầy mùi máu, chỉ còn lại là nụ cười của Minh Anh, là vẻ mặt rạng rỡ, thanh thản khi nó rơi xuống vực, trong tay vẫn cầm chắc sinh mạng của tất cả mọi người, phải chăng đó đã là kết thúc? Một kết thúc chỉ vồn vện chưa đầy một tiếng đồng hồ, một con người ngay trước mặt lại biến mất chỉ trong vài tích tắc.

.....

Xác của hai người đã được phát hiện ra ngay một tiếng sau đó bởi đoàn thám hiểm. Người đàn ông thân thể đang bị sinh vật lạ lăm gặm nhắm đến tận ngực, khuôn mặt méo mó biến dạng đáng sợ. Sau khi xét nghiệm ADN, được xác định đó là Lâm Hải Nam.

Cách đó không xa là vết máu dẫn vào một hang đá- nơi trú ngụ của bầy hổ rừng. Trên giàn dây leo trước hang đá là chiếc máy điều khiển. Người của BEAST theo lệnh của Daniel đã vào tận sâu trong hang giết chết bầy hổ kia, nhưng thứ tìm được chỉ sót lại chiếc vòng cổ của Minh Anh, cùng một vài mẩu quần áo nhuộm máu, bên cạnh còn có cả đầu lâu đầu máu me đáng sợ.

Chết, không phải là kết thúc, mà đó là cánh cửa mở ra một thế giới khác. Biết đâu trong thế giới đó, chính phần linh hồn của chúng ta đang mỉm cười hạnh phúc vô lo vô nghĩ, không có hận thù, chết chóc.

.....

Hai năm sau...

Hoàng Tuấn cúi người đặt bó hoa trắng trước di ảnh của một thiếu nữ xinh đẹp đang mỉm cười rạng rỡ.

- "Anh xin lỗi, lại không tìm được loại hoa em thích rồi. Mùa này, thật sự hơi khó tìm, đừng giận anh nhé, anh hứa lần sau nhất định sẽ tìm được."

Vừa nói Hoàng Tuấn vừa chạm vào gương mặt kia cười nhẹ.

Điện thoại bỗng vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng này.

- "Khón kiếp, Dương Hoàng Tuấn, cậu biết mấy giờ rồi không? Dù là lễ đính hôn thì cậu cũng phải biết vai trò của mình chứ? Tương lai cậu là phù rể cho tôi, vậy mà bây giờ lễ đính hôn của tôi còn chưa thấy mặt mũi cậu là sao? Nói đi, cậu rốt cuộc trốn đi đâu rồi? Nhật Nam còn đến sớm hơn cả cậu..."

Bên kia còn đang định cần nhẫn tiếp thì Hoàng Tuấn đã nhàn nhả.

- "Tôi đang trên núi... mười phút nữa sẽ có mặt."

Daniel thoáng im bật, mấy giây sau mới ừ nhẹ rồi cúp máy.

Hoàng Tuấn cúi người nhìn khuôn mặt kia, lồng ngực lại dâng lên đau thắt.

- "Anh phải đi rồi, mai lại đến thăm em nhé, trời lạnh rồi, ở bên đó nhớ mặc đồ nhiều vào, đừng cậy khỏe mà chủ quan."

Rồi quay sang hai ngôi mộ bên cạnh.

- "Bố, mẹ... hai người phải trông chừng cô ấy hộ con nhé, cô gái này thật sự làm người ta không an tâm được."

.....

Cánh cửa phòng bật mở, Hoàng Tuấn, Đại Vũ và Daniel đẩy người bước vào.

- "Nhiên, cô mệt rồi, tôi đưa cô về phòng nhé."

An Nhiên thoáng lưỡng lự rồi gật đầu.

Đại Vũ tiến lại bế cô khỏi xe lăn rồi hướng ra cửa. Nhật Nam mỉm môi, đáy mắt thoáng xao xuyến rồi đặt tay lên vai Hoàng Tuấn như muốn nhấn nhủ gì đó sau đó cũng bước theo hướng cửa.

Bước lại phía cửa sổ, Hoàng Tuấn khẽ đưa tay kéo rèm, những tia nắng ấm lùa vào phòng lan tỏa khắp nơi.

Trên chiếc giường màu tím lãng mạn, một cô gái tựa như đang say giấc thờ đều đều.

Hoàng Tuấn bước lại hôn nhẹ vào trán cô rồi cầm bàn tay thon dài kia lên ghì chặt vào má mình.

- "Em ngủ cũng lâu rồi đấy, mau tỉnh dậy đi. Vừa nãy anh có đi thăm Cẩm Tú, anh đoán, con bé cũng rất nhớ em. À còn nữa, hôm nay là lễ đính hôn của Daniel, cậu ấy đính hôn với vị tiểu thư ngang ngạnh hôm trước anh kể với em rồi đấy. Còn nữa..."

Khoe mắt cô gái kia nhò ra giọt lệ trong suốt. Hai năm qua đây không phải lần duy nhất nên Hoàng Tuấn cũng chỉ lặng lẽ lau đi giọt lệ đó, bàn tay vô thức lướt trên từng góc cạnh khuôn mặt kia.

Nhưng..

Hai mắt cô gái dần dần mờ ra, đôi mắt đỏ không còn vẻ lạnh lùng, lãnh khốc, không còn thù hận, chết chóc bên trong mà thay vào đó là vẻ lạ lẫm, ngây thơ, trong sáng nhìn thẳng vào Hoàng Tuấn khẽ chớp.

-"Anh là ai?"

Hoàng Tuấn ngây ngốc nhìn gương mặt đang chau mày kia, sau đó liền cúi xuống, sống mũi chạm vào sống mũi cô thì thầm.

-"Minh Anh, cuối cùng em đã tỉnh."

Đưa tay đẩy gương mặt đang đỏ ửng vì hạnh phúc kia ra, cô nhủ thầm.

-"Tôi hỏi lại, anh rốt cuộc là ai?"

Vẫn giọng nói đó, vẫn lời nói mang hơi hướng lãnh đạm, nghi vấn đó, Hoàng Tuấn bật cười, ngón tay chạm vào môi cô cười nhẹ.

-"Em có tin vào nhân duyên truyền kiếp không? Anh là người đã cùng em chôn chung một nấm mồ ở kiếp trước, kiếp này em không tìm anh, anh buộc phải mặt dày đi tìm em, cuối cùng cũng chờ được ngày em "hồi sinh", đồ ngốc ạ."

.>>> Truyện sẽ hoàn sau phần ngoại truyện, mọi thắc mắc của các bạn vui lòng cmt bên dưới, tôi hứa sẽ giải đáp tất cả trong chương sau. Cảm ơn mọi người đã theo dõi đến ngày hôm nay, hehe.^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sư Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Ngoại truyện

Lục lại kí ức....

Hai năm trước.

Trong Secret Coffee.

Nhật Nam ngồi khuấy cà phê, ánh mắt sắc bén nhìn sang chỗ hai người đối diện.

-"Khai ngay, sao lại xuất hiện một Hoàng Tuấn sống nguyên ở đây? Hai người chơi trò mèo giỡn chuột với bọn tôi à?"

Khóe miệng Hoàng Tuấn hơi cong lên, ngón tay vô thức gõ nhẹ vào chiếc cốc.

-"Nói ra thì ông trời vẫn ưu ái cho tôi. Ngày đó cũng may là Daniel đến kịp nếu không tôi đã thành mồi tươi của lũ cá sấu đó rồi."

Daniel nuốt ngụm cà phê vào miệng chau mày.

-"Dài dòng, chuyện là thế này: nhận được tin của cậu, ngay lúc đó tôi liền bỏ cả học hành bay vội về đây, sau đó mặt dày đến mượn Leo một ít sát thủ, khó khăn lắm mới đáp phi cơ theo lối đường bí mật Minh Anh chỉ để vào hầm cá sấu. Lúc tôi đến nơi, haha, cậu không tưởng tượng được đâu. Con cá sấu đó to như ngọn núi già trong nhà tôi, nó đang nhảy lên giống kiểu khiêu vũ ấy, haha. Vốn định xem nốt màn nhảy nhót của nó thì đồ sần sùi đó không biết nặng nhẹ, dám gờ đuôi, nhe răng chồm lại phía Hoàng Tuấn. Tôi "lỡ tay" bắn nó cùng cò rút (crush) của nó ngã xuống, xem như tiễn chúng xuống hoàng tuyền cho có đôi có cặp. Thế nào, rất khó phách phải không?"

Nhật Nam nhếch mép khinh bỉ.

-"Cậu nên tham gia diễn thuyết tranh tài ở Mĩ, với tài nguy biện, thêm mắm thêm muối kiểu này thì quán quân không thể lọt khỏi cậu."

Daniel khịt mũi.

-"Tôi có thể hiểu là cậu đang gato, haha."

-"Rồi, ok, xem như cậu giỏi. Tiếp tục, vậy sao hai người lại mai danh ẩn tích? Còn tạo hiện trường giả? Chính cậu cũng gọi điện báo cậu thất bại không về kịp lúc?"

Daniel thờ dãi thườn thọt liếc nhìn Hoàng Tuấn.

-"Còn không phải tại cậu ta lúc ấy như người chết rồi à? Tôi sợ lỡ thông báo xong làm mọi người vui mừng, sau đó lại thông báo cậu ta đã chết khiến càng thêm thống khổ. Vốn định chờ khi cậu ta khỏe lại thông báo luôn thế. Nhưng sau đó hàng loạt chuyện xảy ra. Vào ngày tôi gọi điện muốn nói với mọi người thì lại nhận được tin các cậu mất tích. Haizz, vậy là chúng tôi thống nhất đứng yên trong bóng tối để quan sát, phản cũng sợ lộ diện lúc ấy sẽ làm hỏng kế hoạch. Nói đi cũng nói lại, thật ra Hoàng Tuấn cũng có xuất hiện hai lần, là đến mộ của Cẩm Tú..."

Nhật Nam khẽ ừ một tiếng, đáy mắt lại nhìn sang chỗ Hoàng Tuấn. Lúc này hắn như bức tượng đá, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

-"Bác sĩ nói, phần đầu của Minh Anh bị tổn thương, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại, cũng có thể sẽ tỉnh lại nhưng không biết sau bao nhiêu lâu, hơn nữa, kí ức của cô ấy sẽ không trọn vẹn như trước được nữa."

Giọng nói Hoàng Tuấn vang lên đều đều, khàn đặc, Nhật Nam cúi đầu nhìn đắm chiều vào thứ chất lỏng sánh kia. Mảnh kí ức ngày hôm đó lại động lại.

Giây phút Minh Anh rơi xuống vách núi, lập tức đoàn trực thăng của Daniel liền chờ ba người đáp xuống dưới. Hơn 2 giờ tìm kiếm, cuối cùng cũng phát hiện Minh Anh như một sợi dây nhỏ vắt ngang dây leo giữa rừng rậm. Phần đầu nó hình như va chạm mạnh vào mỏm đá khi rơi xuống, máu rỉ ra lan cả khuôn mặt. Phía dưới, hai con hổ lớn đang vờn người, lấy đà vồ lên phía nó.

Khung cảnh lúc ấy thật sự đáng sợ.

Mấy phút sau, Minh Anh đã yên vị trong trục thẳng, hướng thẳng đến bệnh viện của chị gái Daniel bay đến. Vụ việc giữa họ và Lâm Hải Nam xem như đã đi vào hồi kết, dần dần trở thành một câu chuyện khiến người ta cảm thấy rợn người khi nhắc lại.

Nhật Nam đã bước sang con đường mà cậu chọn, đã thi đậu vào một trường cảnh sát của đất nước, dần dần có phong độ của một người chiến sĩ, dốc toàn lực bảo vệ công lý cho nhân dân.

Daniel vẫn theo hướng cũ, theo đuổi con đường kinh tế của mình, đồng thời còn "lừa gạt" được một cô gái người lai xinh xắn, có địa vị nhưng cũng rất hiếu động.

Còn về phần Hoàng Tuấn, đã trở thành sinh viên ưu tú của khoa chính trị, ngày ngày lên lớp, tối lại ôn sách vở vào phòng bệnh thăm nó, kể cho nó nghe đủ chuyện trong ngày. Hy vọng thần may mắn sẽ mỉm cười với cả nó và hân thêm một lần nữa.

Và bao giờ cũng vậy, khi thay một cành lưu ly tím trong phòng, Hoàng Tuấn cũng sẽ nắm tay nó khẽ ngân nga giai điệu bài hát "Nothing's gonna change my love for you" bởi đó chính là toàn bộ tâm tình mà hắn muốn gửi gắm nhất.

Không gì có thể thay đổi tình yêu anh dành cho em!!!

Nếu đã từng đọc các chuyện về đạo Phật, các bạn sẽ được nghe câu chuyện về kiếp trước của mình. Tự rằng: người tình của bạn là người đã cời ai đó đắp lên thân thể lạnh buốt của bạn khi bạn rời bỏ hồng trần về với cửu tuyền, còn người chồng của bạn chính là người đã tay chôn thi thể bạn xuống mồ. Tôi không hoàn toàn tin về điều đó, nhưng tâm linh trong tôi vẫn xem trọng câu chuyện mình đã đọc được, bởi đó là nhân quả kiếp trước. Cũng dựa vào đó, mà ở hồi kết, tôi mới thêm thất cho lời nói của Hoàng Tuấn khi Minh Anh hỏi hắn là ai?

Cô gái mang sứ mệnh sao chổi, thật ra chỉ hiện lên trong tôi một cách rất tình cờ, là câu chuyện đã hiện lên trong trí óc tôi sau khi đọc xong một truyện ngôn tình đầu đời của mình.

Khi viết truyện, thật sự tôi cũng sợ, cũng lo lắng khi đưa con tinh thần đầu tay của mình sẽ không nhận được cái nhìn ưu ái từ độc giả, bởi motif của truyện cũng không phải mới lạ, tôi lại không có thể mạnh về miêu tả hay dẫn dắt. Nhưng sau khi nhận được cmt động viên, ủng hộ từ mọi người, tôi thật sự đã nhảy cẫng lên vì vui sướng. Cảm ơn tất cả các bạn, hy vọng sẽ gặp lại các bạn ở tác phẩm tiếp theo (nếu tôi có thể).

Bút danh của tôi thay đổi khá nhiều, từ soyotino-> Mạc Doanh-> Kylie, thay đổi như vậy cũng vì có lý do riêng, nhưng bút danh Kylie tôi sẽ giữ mãi mãi, nếu một ngày nhìn thấy bút danh này, hy vọng các bạn sẽ ghé vào ủng hộ tôi nhé.

Chúc các bạn một năm học mới vui vẻ, tràn ngập niềm vui!!!

HOÀN!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mang Sứ Mệnh Sao Chổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.